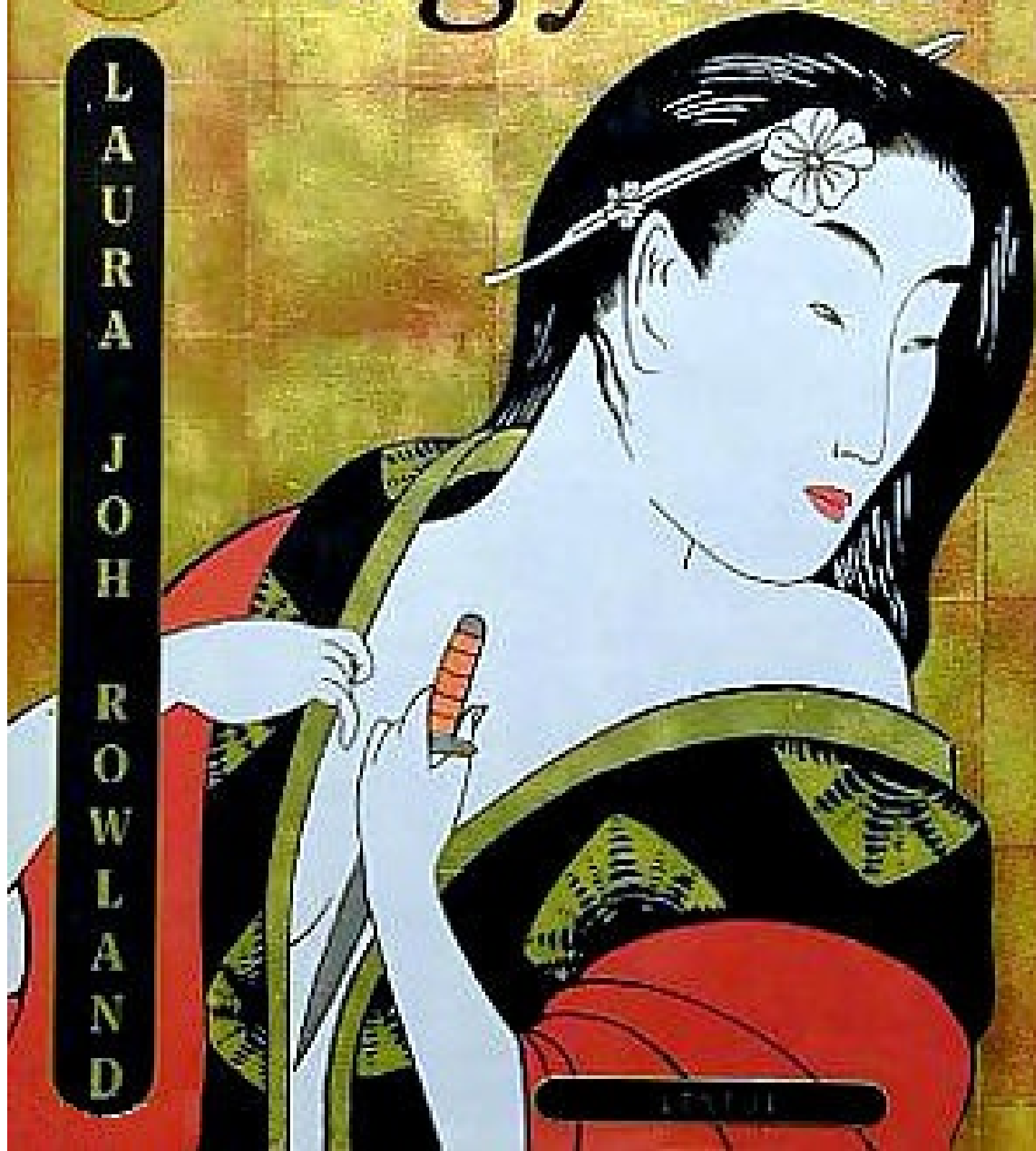

A sógun ágyasa

L
A
U
R
A

J
O
H
N
R
O
W
L
A
N
D

1911

Laura Joh Rowland

A sógun ágyasa

*A mű eredeti címe: The Concubine's tattoo
Copyright © 1998 by Laura Joh Rowland
All rights reserved!*

© Kollárik Peter, Hungarian translation, 2000

ISBN 963 8603 135

*Szerkesztette: Gáti Péter
Kiadja a Lektűr Kiadó, 2000 Minden jog fenntartva!*

Pamela Gray Ahearnnek
köszönettel

Edo

Genroku időszak
3. év, 9. hónap

(Tokió, 1690. októbere)

1.

– Nagy megtiszteltetés számomra, hogy megnyithatom e szertartást, amikor is Szano Icsiró *szószakan* és Ueda Reiko úrnő a házasság kötelékében egyesül az istenek előtt – szólította meg ünnepélyesen a pocakos, rövidlátó Nogucsi Motoori (Szano egykori felettese és a házasság közvetítője) az edói palota nagycsarnokában összegyűlt tömeget.

Meleg, őszi reggel volt, nyitva állt minden tolóajtó. A lehullott skarlátszín juharlevelekkel borított kert ragyogott a napos, kék égbolt alatt. Két, fehér köntösbe és magas, fekete sapkába öltözött pap térdelt a lugas előtt, ahol egy papírtekercs függött, rajta a kamik – a sintó istenségek – neveivel. Alatta, egy díszemelvénnyel a hagyományos ajándékok sorakoztak: kerek rizstorták, egy kerámiaedényben pedig felszentelt szaké. A papok mellett két leány állt a sintó ereklyetartó szolgáló csuklyás köntösében. A lugastól balra eső tatamin térdelt a menyasszony apja, a tiszteletet parancsoló természetű Ueda bíró, valamint néhány rokona és barátja. Jobbra a vőlegény vendégei foglaltak helyet: Tokugava Cunajosi sógun, Japán legfőbb katonai vezetője, brokátköntösben és a rangjához illő henger alakú fekete kalapban, számos magas rangú tiszt társaságában. Ott volt még Szano törékeny, idős édesanyja és Hirata, Szano fő csatlósa is. Minden szempár az előcsarnok közepére szegeződött, ott zajlott ugyanis a szertartás.

Szano és Reiko egymás mellett térdelt két alacsony asztal

előtt – a férfi a család aranyszínű, repülő darut ábrázoló címerével díszített, fekete ünnepi köntösben, derekán két karddal; a lány fehér selyemkimonóban és egy hosszú, fehér selyemkendőben, amely teljesen elfedte az arcát és a haját. Egy széles porcelánedény állt velük szemben, benne egy miniatűr fenyő- és szilvafa, valamint egy vadnyulat és egy darut ábrázoló szobor: a hosszú élet, az alkalmazkodás és a bizalom jelképei. Mögöttük Nogucsi és a felesége térdelt a közvetítő számára fenntartott asztalnál. Amikor a papok felálltak és meghajoltak az oltár felé, Szano szíve megdobbant. Sztoikus büszkesége kavargó érzelmeket rejtett.

Az elmúlt két évben egyre följebb emelkedett a ranglétrán. Miután szeretett apját elvesztette, családja szerény otthonából, Nihonbasi kereskedelmi negyedéből Japán hatalmának székhelyébe, az edói palotába költözött, és egyre nagyobb és felelősségteljesebb feladatokkal bízták meg. Voltak pillanatok, amikor attól félt, hogy teste és lelke nem fogja tudni elviselni ezt a sok változást. Most egy huszonegy éves lányt készült elvenni, akit eddig egyetlenegyszer látott, több mint egy éve, a két család hivatalos találkozásánál. A lány kifogástalan családból származott, az apja volt Edo egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb embere. Csakhogy még sosem beszélgettek; semmit nem tudott jövendőbelije jelleméről. Arra is alig emlékezett már, hogy néz ki, és a ceremónia végéig nem is láthatta az arcát. Szano hirtelen örültségnek tartotta az előre eltervezett házasság hagyományát. Mi jó sülhet ki belőle, ha két vadidegent összeboronálnak? Nem lehet már elmenekülni a sors elől?

A sógun legújabb ágyasa kicsiny hálószobájában üldögélt

az edói palota női részlegében. Odakintről rohanó léptek, becsapódó ajtók és cseverésző nők hangja hallatszott. Az öltözőszobák padlóján szétdobált selyemkimonók heverték a kiöntött púder közepén, a szolgák sietve próbálták befejezni a kétszáz ágyas és kísérőik öltöztetését a *szószakan-szama* lakodalmára. Harume még csak nyolc hónapja lakott a palotában, de már belefáradt, hogy állandóan össze van zárva a többi nővel, ezért úgy döntött, inkább kimarad az ünneplésből. A zsúfolt női szakaszban szinte nem is létezett magánélet, de most elmentek a szobatársai, a palota alkalmazottai pedig ki sem látszottak a munkából. A sógun édesanyja aznap nem igényelte a szolgálatait. Harume remélte, hogy senkinek sem fog hiányozni – ki akarta használni ritka magányát.

Becsukta az ajtót, majd rátolta a reteszt is. Egy alacsony asztalhoz lépett és meggyújtotta az olajlámpákat és a tömjénégetőket. A villódzó lángok a függőleges bordákkal osztott papírfalakra vetítették a lány árnyékát; a tömjén édesen csípős szagot árasztva füstölgött. Csöndes és titokzatos lett a szoba. Harume szíve az izgalomtól a torkában dobogott. Arany íriszekkel díszített tetejű, fekete lakkdobozt, porcelán szakéspalackot és két csészét rakott az asztalra. Mozdulatai szent rituáléhoz illően lassúak és kecsesek voltak. Amikor elkészült, lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodott és hallgatózni kezdett.

A zaj alábbhagyott; a többi nő bizonyára már befejezte az öltözködést, és elindult a nagycsarnok felé. Harume visszatípegett a saját maga készítette oltárhoz. Hátravetette csillogó, derékig érő fekete haját, meglazította széles selyemövét és kettéhúzta vörös selyemköntösének alsó részét.

Letérdelt, deréktől lefelé meztelenül.

Büszkén vette szemügyre magát. Tizennyolc éves létére, teste egy érett nő teste volt, mégis áradt belőle a fiatalság frissessége. Izmos combjait, kerek csípőjét és hasát makulátlan, elefántcsont-fehér bőr borította. Ujjai hegyével megcirógatta szeméremszőrzetének selymes háromszögét és elmosolyodott. Eszébe jutott, hogy a férfi keze is így simogatta, miközben szenvedélyesen csókolgatta a nyakát. Tudta, hogy örökké szeretni fogja, s ezt most minden kétséget kizáróan be is akarta bizonyítani.

Az egyik pap megsuhogtatott egy fehér papírcsíkokkal díszített pálcát.

– Gonosz hagyd el e termet, és engedd be a szerencsét! – kiabálta, így tisztítva meg a termet a rossz szellemektől. Aztán kántálva a sintó istenekhez, Izanagihoz és Izanamihoz, a világegyetem teremtőihez szólt.

Az ismerős szavak hallatán Szano megnyugodott. A hosszadalmas ceremónia alatt elfeledte minden kétségét és félelmét. Akarta ezt a házasságot, nem érdekelték a kockázatok. Harmincegy éves, meglett férfi volt már, és végre készen állt, hogy megtegye a döntő lépést a hivatalos felnőtté válás felé és elfoglalja a helyét a társadalomban, mint férj és családapa.

Húsz hónapja dolgozott a sógun alkalmazásában. Ő volt a *szószakán-szama*, a nagyra becsült udvari nyomozó, és ez alatt a húsz hónap alatt az egyik bűnesetet göngyöltette fel a másik után. Utolsó feladata majdnem tragédiával végződött. Nagaszakiba kellett utaznia, hogy kinyomozza, ki gyilkolta

meg az ott lakó németalföldi kereskedőt. Valaki orvul rálőtt, kis híján benn égett egy házban, ráadásul még felségárulással is megvádolták, és majdnem ki is végezték. Szerencsére még idejében tisztázta magát. Egy hete tért vissza Edóba, és igaz ugyan, hogy elhivatottsága nem csökkent, mégis fáradtnak érezte magát. Belefáradt az erőszakba, a hazugságokba és a korrupcióba. Amikor a kedvese elhagyta, úgy érezte, soha többé nem lesz képes szeretni senkit.

Most azonban nagyon várta a jól megérdemelt pihenést. A sógun egy hónap szabadságot ígért neki. Szano örömmel gondolt az egyéves jegyesség után közeledő kis magánéletre egy kedves, szolgálatkész feleséggel az oldalán, akihez bármikor elmenekülhet a világ gondjai elől. Gyermekekre vágyott, főleg egy fiút szeretett volna, aki továbbviszi a nevét és örökli a pozícióját. A házasság nemcsak az utolsó lépés volt a felnőttkorba vezető úton, hanem egyfajta kapu – és a túloldalán ott volt minden, amire Szano vágyott.

A második pap siránkozó dallamot játszott egy furulyán, míg az első egy fadobon kísért. Elérkeztek a házassági rituálé legkomolyabb, legszentebb részéhez. A zene abbamaradt. Az egyik segéd kiöntötte a megszentelt szakét egy hosszú fogantyús rézkannába, és odavitte Szanónak és Reikónak. A másik segéd eléjük rakott egy tálcát három, lapos facsészével. A csészek egyre nagyobbak voltak, és egymásba illesztették őket. A segédek színültig töltötték a legkisebb csészt, majd meghajoltak, és átadták az italt a menyasszonynak. A gyülekezet visszafojtott lélegzettel várakozott.

Harume kinyitotta a lakkdobozt, és kivett egy csillogó acélpengéjű, hosszú, egyenes borotvát, egy gyöngymarkolatú kést és egy kis, négyzet alakú, zománcozott fekete edényt, amelynek dugójára az ő neve volt arannyal ráfestve. Miközben elrendezte maga előtt a tárgyakat, a szíve a torkában dobogott. Félt a fájdalomtól és gyűlölte a vért. Attól is rettegett, hogy valaki megszakítja a szertartást – vagy ami még rosszabb, tudomást szerez titkos, tiltott viszonyáról. Veszélyes intrikák árnyékolták be az életét, és voltak emberek, akik mindent megadtak volna azért, hogy kegyvesztett legyen, és kitiltsák a palotából. De a szerelem áldozatot követelt, elkerülhetetlen kockázatot. Remegő kézzel szakét öntött a két csészébe: egyet magának; a másikat kedvesének, mintha ő is ott lenne vele. Felemelte a csészét és felhajtotta az italt. A szeme könnybe lábadt; az ital égette a torkát, de megerősítette bátorságát és elszántságát. A borotváért nyúlt.

Óvatos mozdulatokkal simára borotválta szeméremtáját, és a levágott fekete szőrszálakat a padlóra söpörte. Aztán félrerakta a borotvát és felemelte a kést.

Reiko, akinek arcát még mindig eltakarta a fehér fejdísz, az ajkához emelte a szakés csészét, és hármat kortyolt belőle. A segédek újra megtöltötték a csészét, és átadták Szanónak. Ő is ivott három kortyot, közben azt képzelte, hogy érzi menyasszonya finom ujjainak múlandó melegségét a fényezett fán és érzi rúzsának édes ízét a csésze peremén; olyan volt, mintha igazából megérintette volna. Még sosem értek egymáshoz.

Remélte, hogy jól megértik majd egymást – lelkileg éppúgy, mint az érzékek birodalmában.

A gyülekezet egy emberként sóhajtott fel. A *szan-szan-kudo* áldomás (a házassági köteléket megpecsételő „háromszor három korty”) mindig heves érzelmeket váltott ki a násznépből. Szano szeme száraz volt, valósággal égett. Kíváncsi volt, vajon Reiko is ugyanazt reméli-e ettől a házasságtól, mint ő.

A segéd félrerakta az első csészét és megtöltötte a másodikat. Ezúttal Szano ivott először, utána Reiko. Ezután a harmadik, legnagyobb csésze következett, ebből is kiitták a pálinkát, a papok pedig újra rázendítettek a zenére. Szano majdnem könnyekig meghatódott. Most már Reiko törvényes férjének számított. Nemsokára újra láthatja az arcát...

Harume finom, borotvált bőréhez érintette a kés éles pengéjét. Az acél hideg érintésétől összerándult az arca. Zakatolt a szíve, a keze remegett. Letette a kést és ivott még egy kortyot. Aztán becsukta a szemét, s felidézte emlékezetében kedvese képét, gyengéd érintéseit. Nagyot lélegzett a tömjénégető jázminillatú füstjéből. A forróság merészséggel töltötte el. Amikor kinyitotta a szemét, a teste mozdulatlan volt, a lelke nyugodt. Újra a kezébe vette a kést. Szeméremdombján lassan megejtette az első vágást.

Karmazsinvörös vér buggyant ki a sebből. Harume hangosan felszisszent a fájdalomtól; és elöntötte a szemét a könny. Selyemövének csücskével letörölte a vért, ivott még egy kortyot, majd megejtette a következő vágást is. Ez még jobban fáj, és még több vér csordult le a padlóra. Még

tizenegy vágás, és Harume megkönnyebbülten felsóhajtott. Túl volt a legrosszabbon. Már csak az utolsó lépés volt hátra, ami visszavonhatatlanul a kedveséhez fogja kötni.

Kinyitotta a zománcozott edénykét. A dugó végén egy bambusznyelű ecset volt, puha sortéit csillogó fekete tinta itatta át. Harume óvatosan megérintette vele a vágásokat. Élvezte a hűvös, nedves ecset érintését, valóságos balzsam volt a fájdalmára. A véres övvel felitatta a felesleget, és bedugaszolta az üveget. Aztán jó nagyot kortyolt a pálinkából, és megcsodálta a művét.

A tetoválás elkészült. Akkora lett, mint a lány hüvelykujjának körme. Teste intim részén letörölhetetlen fekete vonalak, fejezték ki húségét és ragaszkodását. Remélte, hogy el tudja titkolni a többi ágyas, a palota alkalmazottai és a sógun előtt, amíg a szőr vissza nem nő. De ő még azután is tudni fogja, hogy ott van. Nemcsak ő: a férfi is. Kettejük közös kincse lesz ez a tetoválás, még többet fog jelenteni, mintha összeházasodtak volna. Harume töltött magának még egy csésze szakét, és pohárköszöntőt mondott az egyetlen igaz, örök szerelemre.

Rémülten tapasztalta, hogy nem tud nyelni. A pálinka kicsorgott a szájából és végigfolyt az állán. Ajka és nyelve először bizsergett, majd csípni kezdett; toroka furcsán vastagnak és érzéketlennek tűnt, mintha vattával tömték volna ki. Teljes testét kiverte a hideg veríték és szédülni kezdett. Forgott vele a szoba; a lámpa természetellenesen fényes lángjai vadul kavarogtak a szeme előtt. Ijedtében a csészét is elejtette.

Hirtelen hányinger fogta el. Összegörnyedt, a kezét a hasára szorította és öklendezni kezdett. Forró, savanyú

váladék tört fel a torkából. Bedugult az orra és a padlóra hányt. Zihált és köhögött, de nem kapott levegőt. Félelemtől remegve állt fel és elindult az ajtó felé. A lába azonban nem akart engedelmeskedni; megbotlott, és estében szanaszét szórta a tömjénégetőket, a borotvát, a kést és a tintásüveget. Tántorogva, sántikálva nagy nehezen elérte az ajtót és kinyitotta. Úgy érezte, rögtön megfullad. Bénult ajkai közül rekedtes kiáltás tört fel:

– Segítség!

A folyosón egy lélek sem járt. Harume a torkát szorongatva a hangok irányába botorkált, amelyek most nagyon torznak és távolinak tűntek. A mennyezeti lámpások úgy vakítottak, mint a nap. Annyira szédült, hogy már csak elmosódott foltokat látott, ám a ködben egyszer csak kristálytisztán kirajzolódott néhány szárnyas, fekete alak. Üldözni kezdték, karmaikkal belekapaszkodtak a hajába, éles sikolyaik visszhangoztak a fülében.

Démonok!

A segédek most Szano anyjának és Ueda bírónak töltötték szakét. Ezáltal a két család is hűségesküt fogadott egymásnak. Aztán a násznép tagjai is kaptak egy-egy csészével, és felcsendült az egybehangzó szólam:

– *Omedetó gozaimaszu!* Gratulálunk!

Szano látta, hogy boldog arcok fordulnak feléjük. Az anyja szeretetteljes pillantása melegséggel töltötte el. Hirata félig öntudatlanul megsimogatta a fekete borostát a fején – a nagaszaki nyomozás alatt borotválta le – és fiatal képe sugárzott a boldogságtól. Ueda bíró méltóságteljes

helyesléssel bólintott; a sógun mosolygott.

Szano felvette a szertartáskönyvet az asztról és bizonytalan hangon felolvasta:

– Az örökkévalóságig egyesültünk most, mint férj és feleség. Esküszünk, hogy házastársi kötelezettségeinknek mindig eleget teszünk, és soha véget nem érő hűségben és odaadásban töltjük közös életünk minden hátralevő napját. Én, Szano Icsiró ezennel férj lettem, Genroku harmadik évében, a kilencedik hónap huszadik napján.

Ezután Reiko is felolvasta saját, hasonló szövegét. A hangja magas volt, tiszta és dallamos. Szano most hallotta először. Azon tűnődött, vajon miről fognak beszélgetni éjjel, amikor kettesben maradnak.

A segédek fehér papírcsíkokkal teleaggatott faágakat adtak Szanónak és Reikónak, és kivezették a ligetbe az ifjú párt, hogy átadják hagyományos esküvői ajándékaikat az isteneknek. Reiko alacsony volt és karcsú, alig ért Szano válláig. Ruhájának hosszú ujjja és korca a padlót söpörte. Mindketten egyszerre hajoltak meg és lerakták a faágakat az oltárra. A segédek kétszer meghajoltak az oltár felé, aztán kettőt tapsoltak. A násznép követte a példájukat.

– A szertartás ezennel véget ért – jelentette be a pap, aki az istenekhez szólt az előbb. – Az ifjú pár elkezdheti új otthona építését.

A démonoktól űzött Harume nagy nehezen megtalálta az utat a női részleg kanyargó folyosóin a központi palotába vezető ajtóhoz. Ott álltak a palota élénk, színes kimonókba öltözött udvarhölgyei, a kísérik és néhány űr. Haruménak

jártányi ereje is alig volt. Nyöszörögve és fuldokolva a padlóra roskadt.

Mindenki megfordult, hallani lehetett a selyemruhák susogását. Kiáltozni kezdtek:

- Ez Harume kisasszony!
- Mi baja lehet?
- Tiszta vér a szája!

Döbrent, riadt arcok hajoltak Harume felé. Csúnya lila pörsenések takarták el az ismerős nők vonásait. Az orruk megnyúlt; a szemük lángolt; a szájukból agyarak meredeztek. Vállukból fekete szárnyak nőttek ki és a levegőt verdesték. A selyemruhák szörnymadarak tűz-vörösen égő tollzatává váltak. Éles karmok nyúltak ki Harume felé, hogy megragadják.

– Démonok... – suttogta Harume. – Ne gyertek közelebb! Hagyjatok békén!

Erős karok ragadták meg. Néhány határozott férfihang parancsokat osztogatott:

- Rosszul van! Hívjon valaki orvost!
- Ne hagyjuk, hogy megzavarja a *szószakan-szama* esküvőjét!
- Vigyék a szobájába!

A vakrémület erőt öntött Harume izmaiba. Egyfolytában rugdalózott, csépett és levegő után kapkodott.

– Segítség! – kiáltott fel rémulten. – Démonok! Ne hagyjátok, hogy megöljenek!

- Megőrült!
- Mindenki álljon hátrébb!
- Félre az útból!
- Még kárt tesz valakiben!

Végigcipelték a folyosón, de a rikoltozó, verdeső szörnysereg még akkor sem tágított mellőle. Harume kézzel-lábbal próbált szabadulni. Foglyul ejtői végül leteperték a földre, leszorították a karját és a lábát. Csapdába esett. A démonok darabokra fogják tépni, aztán pedig felfalják...

Az agyában cikázó gondolatoknál is sokkal félelmetesebb dolgok játszódtak le Harume testében. Hatalmas görcs suhant végig a csontjain, izmain és minden idegszálán; belső szervei köré láthatatlan láncok feszültek. Harume felsikoltott halálfélelmében, a háta ívbe hajlott, végtagjai megmerevedtek. Az őrülten sikoltozó lányt a démonok elengedték, félrelökte őket önkéntelen mozdulatainak emberfeletti ereje. Az elsőnél is erősebb görcs rántotta össze a testét és minden elsötétedett előtte. A külvilág teljesen megszűnt a számára; már nem látta a démonokat, a hangjukat sem hallotta, csak saját szíve vad, egyenetlen dobolását. Újabb görcsroham. Harume tátott szájjal kapkodott levegőért, de hiába. Utolsó gondolatai a kedvese körül forogtak: a fájdalomnál is gyötrőbb volt a bánat, hogy ebben az életben soha többé nem látja viszont. Utoljára próbált levegőt venni, és utoljára formálódott meg agyában a kimondhatatlan könyörgés:

Segítség...

Aztán minden megszűnt körülötte.

Szano alig hallotta a násznép áldásait, mert a segítők felemelték a fehér fejdísz újdotsült felesége fejéről. A nő most feléje fordult...

Huszonegy éves volt, de még annál is fiatalabbnak nézett

ki. Tökéletes ovális arca volt, finoman nőies álla és orra. Sötét szeme, akár két fényes, fekete virágszirom, sugárzott belőle az ártatlanság. A szemöldöke ki volt szedve, fekete ceruzával rajzoltak neki másikat. Sima, tökéletes bőrét fehér rizspor borította, s ez éles ellentétben állt fényes, fekete, térdig érő hajával. A szépségétől Szanónak még a lélegzete is elállt. Reiko rámosolygott, majd szerényen lesütötte a szemét. Szano szívében szétáradt a gyengédség és visszamosolygott feleségére. Minden vágya beteljesülni látszott. Alig várta már, hogy véget érjenek a nyilvános formaságok, és kezdetét vegye a hitvesi gyönyör.

A násznép mozdulatlanul állt, miközben a segédek az oltártól a családjukig kísérték Szanót és Reikót. Szano meghajolt Ueda bíró előtt és megköszönte neki a megtiszteltetést, hogy csatlakozhat a klánhoz, míg Reiko ugyanezt mondta el Szano anyjának. Mindketten megköszönték a sógunnak, hogy a pártfogásába vette őket, és a vendégeknek, hogy eljöttek. Mindenki gratulált, köszönetet mondott vagy megáldotta az ifjú párt, majd a sógun vezetésével kiléptek a faragott ajtókon és végigmentek a fehér folyosón az előcsarnok felé. Ide szervezték a díszebédet, amire még több vendéget várnak.

Hirtelen hangos sikolyok, majd rohanó léptek zaja hallatszott a palota belsejének mélyéről. A sógun megtorpant és megállította a nászmenetet.

– Mi ez a zaj? – nyafogta, arisztokratikus arcvonásai elsötétültek a bosszúságtól. – Jaj, menjenek már és tudják meg, mi okozza! – fordult a kísérőihez. – Fáj tőle a fejem...

Lenn, a folyosón száz meg száz sikoltozó nő rohant fejveszetten tülekedve a násznép felé, néhányan ragyogó

selyemköntösben, mások a szolgák egyszerű pamutkimonójában. Mindannyian az orruk és a szájuk elé tartották ruhájuk ujját, szemük tágra nyílt a rémülettől. A palota alkalmazottai utánuk eredtek, és megpróbálták visszaállítani a rendet, de a nők rájuk sem hederítettek.

– Engedjenek ki minket! – jajveszékeltek, és a falnak lökték a násznép tagjait, ahogy elrohantak mellettük.

– Micsoda tiszteletlen viselkedés ez? Hogy merészelik...?
– siránkozott Tokugava Cunajosi. – Mindenkinek elment az esze? Örök! Állítsátok meg őket!

Ueda bíró és a segédek gyorsan kimentették Reikót a tömegeből, amely egyre nőtt, mert a pánikba esett vendégek is kitódultak a díszteremből. Szano anyját is majdnem hanyatt lökték.

– Fusson, akinek kedves az élete! – kiabálták a nők.

Előszereglettek a palota őrei és visszaterelték a megrémült nőket a palota belső részébe. A násznép és a vendégek összezsúfolódtak a díszteremben, ahol asztalokat és ülőpárnákat rendeztek el a padlón, a riadt zenészek megragadták a hangszereiket, a cselédlányok pedig várták, hogy felszolgálhassák a lakomát.

– Mit jelentsen ez? – A sógun megigazította magas, fekete sapkáját, amely a nagy tülekedésben félrebillent. – Jaj, valaki magyarázza már el végre!

Az őrpáncsnok meghajolt Tokugava Cunajosi előtt.

– Elnézést, kegyelmes uram, de támadt némi bonyodalom a női részlegben. Harume kisasszony, az ágyasa épp most halt meg.

A palota vezető orvosa, foglalkozását jelző sötétkék kabátjában, hozzátette:

– A halálát hirtelen, heves rosszullét okozta. Az ágyasok menekülnek, ki merre lát, mert félnek a fertőzéstől.

A násznép döbbenten felmorajlott. Tokugava Cunajosi levegő után kapkodott.

– Fertőzéstől? – Arca elsápadt, és mindkét kezével eltakarta az orrát és a száját, hogy távol tartsa magától a betegség szellemét. – Jaj, ezek szerint járvány van a palotában? – A kitűnő egészségnek örvendő diktátor, akinek vajmi kevés tehetsége volt az irányításhoz, a jelen lévő két legmagasabb rangú emberhez, Szanóhoz és Ueda bíróhoz fordult. – Mitévők legyünk?

– A díszebédet el kell halasztani – mondta sajnálkozva Ueda bíró –, és haza kell küldeni a vendégeket. Ezt majd én elintézem.

Szano, bár igen kellemetlenül érintette, hogy esküvője ilyen csúfosan ért véget, azonnal nagyura segítségére sietett. A fertőző betegségektől nagyon féltek az edói palotában, mivel százával laktak ott Japán legmagasabb rangú tisztviselői, családjaikkal együtt.

– Amennyiben ez igaz, a hölgyeket karanténba kell zárni, hogy megakadályozzuk a járvány továbbterjedését. – Szano az őrparancsnokot bízta meg ezzel a feladattal, a palota orvosát pedig megkérte, hogy vizsgálja meg a nőket. – Kegyelmes urunk addig jobb, ha a szobájában marad, nehogy elkapja.

– Jaj, hogyan maradnék – sóhajtott Tokugava Cunajosi, szemlátomást megkönnyebbülten, hogy valaki más veszi a vállára a felelősséget. Gyorsan hívta hát a kísérőit, hogy vezessék a magánlakosztályába, de előtte még odakiáltott Szanónak: – Azonnal derítse ki, mi okozta Harume

kisasszony halálát! – Úgy tűnt, annyira félti saját egészségét, hogy kedvenc ágyasának elvesztése és a többi nő sorsa hidegen hagyja. Szemmel láthatóan az is kiment a fejéből, hogy szabadságot ígért Szanónak.

– Meg kell akadályoznia, hogy a betegség gonosz szellemei elérjenek hozzám. Most menjen!

– Igenis, kegyelmes uram – kiáltott Szano a visszavonuló kényúr és kísérete után.

Hirata sietve csatlakozott hozzá. Amikor elindultak a folyosón a női részleg felé, Szano hátranézett, és meglátta Reikót. Fehér menyasszonyi köntöse mögötte kígyózott, az apja és a kísérők a nyomában ügettek. Szörnyen haragudott a sógunra, amiért megszegte ígéretét, és sajnálta az elhalasztott esküvői ünnepségeket. Hát nem érdemelte meg azt a kis békét és boldogságot? Aztán elnyomott egy sóhajt. A szamuráj legnagyobb erénye az volt, hogy mindig engedelmeskedett a nagyurának. Valaki meghalt, Szano pedig nyomozó volt. A kötelesség mindennek fölött állt; a házastársi örömöknek várniuk kellett.

Az edói palota nők számára elkülönített része a „Belső Palota” néven ismert főépületben kapott helyet. Szano és Hirata átvágott a palota külső, nyilvános helyiségein, a fogadócsarnokok, a kormányirodák és tárgyalótermek mellett, végig a tekervényes folyosókon. Nyoma sem volt a palotában megszokott, lármás jövés-menésnek, mindenre a csönd vészjósló leple borult. Az alkalmazottak kis csoportokba verődtek, mint a szőlőszemek a fürtökön, és nyugtalanul pusmogtak, ahogy az ágyas megrázó haláláról terjedtek a hírek. A folyosókat felfegyverzett örök védték, hogy megakadályozzák a további zavargásokat. Tokugava nagy államigazgatási gépezete teljesen megbénult. Szano elképzelte, milyen komoly következményei lehetnek a nemzetre nézve egy járványnak Japán fővárosában, ezért szívből remélte, hogy Harume kisasszony betegsége elszigetelt esetnek bizonyul majd.

A női részlegbe egy vasalt, vésett virágokkal díszített, tömör tölgyfa ajtón át lehetett bejutni. Itt lakott a sógun anyja, a felesége és az ágyasai, a kísérők és a palota szakácsai, a cselédek és a szolgálólányok. Két őrszem posztolt az ajtó előtt.

– Kegyelmes urunk parancsára vagyunk itt, hogy kinyomozzuk, mi okozhatta Harume kisasszony halálát – magyarázta Szano, és bemutatta Hiratát is.

Az őrszemek meghajoltak, kinyitották. az ajtót és

beengedték Szanót és Hiratát egy keskeny, lámpásokkal megvilágított folyosóra. Az ajtó puha, visszhangzó puffanással záródott be mögöttük.

– Sosem jártam itt – mondta Hirata megilletődve. – Hát te?

– Még én sem – felelte Szano. Érdeklődéssel vegyes izgalom kavargott benne.

– Ismersz valakit a Belső Palotából?

Mint a sógun *szószakinja*, Szano a palota legtöbb helyiségébe bejáratos volt. Ismert minden folyosót és kertet, tornyot és szentélyt, járt a harcművészeti iskolában és a telepített erdőben, még a sógun magánszobáiban is. Ám a női részleg minden férfi előtt zárva volt, csupán néhány gondosan kiválasztott őr, orvos és alkalmazott képezett kivételt. Szano nem tartozott közéjük.

– Látásból ismerek néhány szolgát és kisebb rangú tisztviselőt – mondta –, és egyszer én vezettem a sógun anyjának és ágyasainak katonai kíséretét, amikor Zódzsó templomába zarándokoltak. A Belső Palota alkalmazottaival viszont sosem beszéltem.

Szano most érezte, milyen furcsa és izgalmas érzés, ha valaki tiltott területre téved.

– Hát akkor lássunk neki! – mondta határozottságot erőltetve a hangjába, pedig sajnálta, hogy el kellett halasztani az esküvői ünnepséget. Mennyi időnek kell még eltelnie, hogy ő és Reiko végre együtt lehessenek? Elindult a folyosón, és ellenállt a késztetésnek, hogy lábujjhegyen lépkedjen.

A fényesített cipruspadló úgy ragyogott, hogy visszaverte Szano és Hirata torzított tükörképét. A kazettás mennyezetet festett virágok díszítették. Az elnéptelenedett szobák tele

voltak fiókos szekrényekkel, ruhásszekrényekkel és rekeszfalakkal, szénszerpenyőkkel, tükrökkel, szétszórt ruhákkal, fésűkkel, hajtűkkel és üvegcsékkal teliszűfolt öltözőasztalokkal. A belső falakat aranyozott falfestmények borították. Az üres fürdőfülkékben kerek fürdőkádak gőzölögtek. Kihalt volt a folyosó, de a falécek és papírfalak mögött számtalan árnyalak mozgolódott. Amikor Szano és Hirata elhaladt az ajtók mellett, egyik-másik recsegve kinyílt; és rémült szempárok pislogtak ki a réseken. Valaki édesbús dallamot játszott egy háromhúros gitáron. Az édes parfümöktől és a fűszeres kenőcsöktől még a levegőnek is más illata volt, mint a palota többi részében. Szano szimata azonban valami sokkal észrevehetősebb illatot is érezni vélt. Azon tűnődött, minek a szaga lehet: a női testeké; a szeretkezésé – a vére?

Ebben a zsűfolt méhkasban mintha maguk a falak is átvették volna a nők légzésének ritmusát. Szano hallomásból tudta, hogy ez a palotarészleg mértéktelen szórakozások, titkos intrikák és kalandok színhelye. Elég lesz vajon a szakértelme, hogy kiderítse, honnan eredt a rejtélyes, halálos betegség ebben a magánszentélyben? Hiratára pillantott.

A fiatal csatlós széles, kisfiús arcára az ideges elszántság kifejezése ült ki. Félig öntudatlanul lépdelt, behúzott vállal, egyik lábát aprólékos gonddal helyezte a másik elé, mintha attól félne, hogy túl nagy zajt kelt vagy túl sok helyet foglal el. Szano kutyaül érezte magát, mégis elmosolyodott. Együttérzett Hiratával, mindketten bizonytalanul mozogtak itt.

Szano egy *rónin* – kóbor samuráj – fia volt. Fiatalkorában azzal kereste a kenyerét, hogy fiúkat oktatót az apja

harcművészeti akadémiájában, szabad idejében pedig történelmet tanult. Később családi kapcsolatai révén rendőrparancsnok lett. Jelenlegi posztjára azután került, hogy megoldotta első gyilkossági ügyét és megmentette a sógun életét.

A huszonkét éves Hirata apja *dosin* volt, egyike Edo alacsonyabb rangú járőrtisztjeinek. Tizenöt éves korában örökölte a pozíciót, fenntartotta a rendet a város utcáin, másfél évvel ezelőtt pedig, amikor kinyomozták a hírhedt bundori-gyilkosságokat^[1], Szano fő csatlósa lett. Mindketten egyszerű családból származtak, egyforma volt a jellemük és hasonlóak a tapasztalataik, ezért mindketten megfelelő emberek voltak erre a feladatra. Szano azzal nyugtatta magát, hogy nem egy nehéz ügyet oldottak már meg ők ketten.

– Mivel kezdjük? – kérdezte Hirata, és óvatos hangja mintha csak Szano kétségeit visszhangozta volna.

– Keressünk valakit, aki meg tudja mutatni nekünk, hol halt meg Harume kisasszony.

Ez azonban fölöslegesnek bizonyult. Az árnyas útvesztők mélyén sosem látott nők suttogtak és szipogtak a bezárt ajtók mögött. Kék köpenyes orvosok rohangáltak orvosi táskákkal a kezükben; szolgák loholtak a nyomukban, teával és gyógynövénnyel megrakott tálcákkal. Csilingeltek a csengők; szóltak a dobok; suhogtak a papírajtók. A folyosókon a tömjénfüst édes, kátrányos illata lebegett. Szano és Hirata könnyedén megtalálta a kis szobát egy folyosó végén. Beléptek.

Bent öt sáfrányszín köpenyes buddhista pap rázta a csengőket, mormolta az imákat és lengette a papírral díszített pálcákat, hogy kiűzzék a betegség ártó szellemeit. A cselédek

sót hintettek az ablakpárkányokra és a szoba sarkaiba, hogy a halál ne léphessen át ezen a határon. Két középkorú, komor szürke köpenybe öltözött női alkalmazott füstölőket égetett. A fojtogató ködfátyolon keresztül Szano alig látta a padlón heverő, letakart testet.

– Kérem, várjanak odakinn egy pillanatig – mondta Szano a papoknak, a szolgálóknak és az alkalmazottaknak. Azok engedelmeskedtek, Szano pedig Hiratához fordult: – Kerítsd elő nekem a vezető orvost!

Aztán kinyitották az ablakot, hogy beengedjék a napfényt és eloszlassák a füstöt. Szano az öve mögül elővett egy összehajtogatott rongydarabot, az arca elé szorította, hogy védje testét és lelkét a fertőzéstől, majd leguggolt a holttest mellé és félrehúzta a fehér leplet.

Egy fiatal nő feküdt a padlón. Széthúzott szoknyája látni engedte meztelen csípőjét és lábát. Ovális, valaha bizonyára gyönyörű arca volt, most viszont vér és hányás csúfította, ami foltot ejtett piros selyemkimonóján és a körülötte levő tatamin is. Szano nyelt egy nagyot. Reggel túl ideges volt az esküvője miatt, ezért egy falatot sem bírt enni; most felfordult összeszűkülte, üres gyomra. Sajnálkozva megrázta a fejét. Harume kisasszony fiatalsága virágában hunyt el. Aztán összeráncolta a homlokát, mert a holttest igen furcsának tűnt.

Olyan merevnek látszott, mintha már órák óta halott lenne, nem pedig csak pár perce: a gerinc ívbe hajlott, a kéz ökölbe szorult, a karok és lábak merevek és egyenesek voltak, az állkapocs összepréselődött. Szano megtapogatta a halott karját. A végtag keménynek és merevnek tűnt, az izmok görcsbe rándultak. Harume tágra nyílt szeme sötét volt, mint az éj. Szano közelebb hajolt, hogy alaposabban megnézzé, és

látta, hogy a pupillák teljesen kitágultak. A nő leborotvált szemérmén egy frissen tetovált szimbólumot vett észre. A bőr még mindig piros és duzzadt volt a fekete tintával megfestett vágások körül – a vonalak az *ai* írásjelet formálták:

Léptek hallatszottak a folyosón. Szano felnézett, és látta, hogy Hirata a palota orvosával belép a szobába. Leguggoltak a nyomozó mellé, ruhát tartottak az orruk és a szájuk elé, és ők is szemügyre vették Harume kisasszony holttestét.

– Milyen betegség lehet ez, Kitano doktor? – kérdezte Szano az arca elé szorított rongyon keresztül, ami addigra teljesen átnedvesedett a nyáltól.

Az orvos a fejét rázta. Ráncos arca volt, és vékony szálú, ősz haját kontyba kötötte a tarkóján.

– Nem tudom. Harminc éve vagyok orvos, de ilyet még sosem láttam. Nem is hallottam hasonlóról. A hirtelen roham, az önkívület és a görcsök, a kitágult pupillák, a gyors halál... Rejtély a számomra; nem tudok ellenszerről. Az istenek könyörüljenek rajtunk, ha ez a betegség továbbterjed!

– Abban az évben kerültem a rendőrséghez – mesélte Hirata amikor volt az a nagy járvány Nihonbasiban. Háromszázan belázasodtak és meghaltak. Nem ezek voltak a tünetei, és nem is volt ilyen gyors kimenetelű, mégis nagy felbolydulást okozott. Minden bolt bezárt, mert a tulajdonosaik meghaltak vagy elmenekültek a hegyek közé. Sok lakás kigyulladt, mert az emberek gyertyákat és tömjént égettek, hogy megtisztítsák az otthonaikat és távol tartsák a

láz démonát. A holttesteket nem tudták időben elszállítani, ott heverték az utcákon, egymás hegyén-hátán. A város fölött koromfekete volt az ég a temetések füstjétől.

Szano visszatakarta Harume holttestét a lepellel, majd felállt és elrakta a rongydarabot. A többiek is így tettek. Emlékezett a járványra, és rettegett attól, hogy itt, Japán kormányzati központjában még katasztrofálisabbak lesznek a következmények. De a látottak miatt egy másik, ugyanolyan aggasztó lehetőség jutott az eszébe.

– Volt valami jele annak, hogy beteg lett volna? – kérdezte Kitano doktort.

– Tegnap személyesen végeztem el rajta a havonkénti vizsgálatot, ahogyan az összes többi ágyason is. Harume makkegészséges volt.

Szano most már egyáltalán nem félt a járványtól, mégis egyre nyugtalanabb lett.

– A többiek is?

– Még nem vizsgáltam meg mindenkit. A főfelügyelő asszonyuk szerint zaklatottak ugyan, ám fizikailag jól vannak.

– Értem. – Noha ez volt Szano első látogatása a Belső Palotában, tudta, milyen zsúfoltak a termei. – A nők együtt laknak, együtt alszanak, együtt fürdenek, ugyanazt eszik és ugyanabból a vízből isznak, ugye? És állandó kapcsolatban vannak a személyzettel?

– Így igaz, *szószakan-szama* – felelte az orvos.

– Harume kisasszony tünetei mégsem mutatkoztak senki máson. – Szano Hiratára nézett, akinek az arcán látszott, hogy kezdi megérteni, mire gondol a felettese. – Kitano doktor, azt hiszem, nem szabad figyelmen kívül hagynunk annak

lehetőségét, hogy Harume kisasszonyt megmérgezték.

A doktor aggodalmas arckifejezését a rémület váltotta föl.

– Könyörgöm, ne beszéljen olyan hangosan – mondta, pedig Szano kifejezetten halkán beszélt. Lopva a folyosó felé pillantott, aztán suttogva folytatta: – Manapság nem ritka, hogy a hirtelen, megmagyarázhatatlan halál oka valamilyen mérgezés. – Szano maga is tudta, hogy békeidőben gyakran használták ezt a módszert azok az emberek, akik nyílt összetűzés nélkül akartak leszámolni az ellenfeleikkel. – De ugye tisztában van vele, milyen veszélyes, amit állít?

Szano nagyon is tisztában volt vele. Ha híre megy, hogy mérgezés történt – vagy akár csak a gyanúja merült fel – az legalább olyan káros, gyanakvó légkört teremtene a palotában, mint egy járvány. A végletekig fokozódnának a Belső Palota legendás ellenségeskedései, biztos akadnának olyanok, akik még a tettegességtől sem riadnának vissza. Megtörtént ez már máskor is. Nem sokkal azelőtt, hogy Szano megérkezett a palotába, két ágyas verekedéssel tett pontot egy szóváltás végére, a győztes agyonszúrta a vesztest egy hajtúvel. Tizenegy éve egy segéd megfojtott egy női alkalmazottat a fürdőben. A palota többi részén is kitörhetett a pánik, felszíthatta a már addig is lappangó nézeteltéréseket, és végzetes párbajokat eredményezhetett az egymással versengő szamuráj tisztek és katonáik körében.

És mi van, ha a sógun, aki mindig okkal féli a hatalmát, saját személye elleni támadásként fogja fel egy ágyas meggyilkolását? Szano lelki szemei előtt máris megjelent a véres tisztogatás képe. Lehetséges összeesküvést keresve a *bakufu* – Japán katonai kormánya – ki fog vizsgálni minden tisztviselőt, a Vének Tanácsától a legegyszerűbb

hivatalnokokig; minden szolgát; minden daimjót – tartományi nagyurat – és csatlósaikat; még a legalacsonyabb rangú rónint is. A gyanúsítottak úgy próbálják majd menteni a bőrüket, hogy sárba rántják a vetélytársaikat. Bizonyítékokat gyártanak pletykákat terjesztenek, megrágalmaznak ártatlan embereket, amíg sok „bűnözőt” ki nem végeznek...

– Nincs bizonyítékunk arra, hogy Harume kisasszonyt meggyilkolták – mondta Kitano doktor.

Szano észrevette, hogy a férfi falfehér. Tudta, mitől fél. Vezető orvosként, a gyógyszerek alapos ismeretével ő lenne egy mérgezéses gyilkosság első számú gyanúsítottja. Szanónak semmi kedve sem volt belekeveredni a *bakufu* nyomozásába, mert volt ott egy nagyhatalmú ellenfele, aki alig várta, hogy ő kegyvesztett legyen. Szano agyában felvillant Janagiszava kincstárnok képe. Most már felesége és új rokonai voltak, akik az ő révén szintén nagy veszélybe kerülhettek. Szano Nagaszakiban megtanulta, milyen szörnyű következményekkel jár, ha valaki túl sokszor üti bele az orrát mások kényes ügyeibe...

Amikor belekezdett egy nyomozásba, mindig azon vette észre magát, hogy olyan tartományba lép, ahol magasabb érdekek szorítják ki a személyes, gyakorlati érdekeket. Kötelesség, hűség és bátorság: ezek voltak egy szamuráj legfőbb erényei. Szano számára azonban a tisztességnek volt egy negyedik, ugyanolyan fontos sarokköve: az igazságosság és az igazság keresése. Ez adott értelmet az életének. A rá leselkedő kockázatok ellenére is meg kellett tudnia, hogyan és miért halt meg Harume kisasszony.

Ha pedig csakugyan gyilkosság történt, akkor aligha ez

lesz az egyetlen, ha ő a tettek mezejére nem lép. Személyes érdekei ezúttal megegyeztek az edói palota biztonságának és békéjének az érdekeivel.

– Egyetérték, hogy még nem zárhatjuk ki a betegséget – mondta Kitano doktornak. – Még mindig fennáll a járvány lehetősége. Vizsgáljon meg minden nőt, zárja karanténba őket, és azonnal jelentse nekem, ha megbetegszik vagy meghal valaki! És kérem, vitesse Harume kisasszony holttestét az edói hullaházba!

– Az edói hullaházba? – képedt el az orvos. – De *szószakan-szama*, a palota magas rangú lakóit nem oda szoktuk vinni! Elhamvasztják őket Zódzsó templomában. Ezt bizonyára Ön is tudja. Harume kisasszonyt ráadásul még nem lehet elvitetni. Először jelentést kell írnom a halál körülményeiről. A papoknak elő kell készíteniük a holttestet a temetésre, és a társainak egész éjszaka virrasztaniuk kell mellette. Ez a bevett szokás mifelénk. Nem kérhet ilyet!

Az ilyen rituálék során a holttest megrongálódhat, és a bizonyítékok is elveszhetnek.

– Készítse elő Harume kisasszony holttestét, hogy átszállítsák az edói hullaházba – ismételte meg Szano. – Ez nem kérés, ez parancs. – Nem akarta megmondani, miért akarja, hogy az ágyast átszállítsák oda, ahol halott közemberek, számkivetettek és tömegkatasztrófák áldozatai nyugszanak. Tudta, hogy ha él a hatalmával, az gyakran jobb eredményekhez vezet, mint a magyarázkodás.

Az orvos távozott. Szano és Hirata átvizsgálta a szobát.

– Nézd csak! – mutatott Hirata a padlóra, Harume kisasszony letakart holtteste mellé. Két finom porceláncsésze hevert a tatamin; kiöntött tartalmuk sötét foltot hagyott a

szövött szalmán. – Lehet, hogy nem egyedül volt. Talán valaki mérget töltött az italába.

Szano felemelt egy palackot az asztról, belenézett, és látta, hogy egy kis pálinka megmaradt az alján.

– Ezt meg a csészéket elvisszük bizonyítékként – mondta. – De a mérég máshogy is bejuttatható a szervezetbe. Lehet, hogy belélegezte. – Szano összeszedte a lámpákat és a füstölőket. – És mi a véleményed a tetoválásról?

– Ez az *ai* írásjel – mondta Hirata. – Azt jelenti, szerelem. – Megvető fintort vágott. – A josivarai kurtizánok szokták magukra tetoválni, hogy bizonyítsák az ügyfelek iránt érzett szerelmüket – noha mindenki tudja, hogy ezzel csak még több pénzt akarnak kicsikarni belőlük a szolgáltatásaikért. Mindig is azt hittem, a sógun ágyasai túl elegánsak és előkelőek, mintsem hogy a pórnép szokásainak hódoljanak. Gondolod, hogy a tetoválásnak van valami köze Harume kisasszony halálához?

– Meglehet. – Szano szemügyre vette a borotvát, a vérfoltos kést és a padlón lévő leborotvált szőrszálakat. – Nagyon friss, olyan, mintha éppen a halála előtt fejezte volna be.

Összeszedte a szerszámokat, aztán megtalálta a sarokban heverő tintásüveget, és azt is a többi holmi közé tette. Aztán Hiratával együtt átkutatta a szoba többi részét.

A szekrényekben összehajtogatott paplanokat és ágytakarókat, kimonókat és selyemöveket, toalettszereket és piperecikket, arcfestéket, egy háromhúros gitárt, íróecsetet és festékdörzsölőkövet találtak – mindent, amit egy nő magánál tarthat – ételt, italt azonban nem; semmi olyat, amibe mérget csempészhettek volna. Szano egy könyvet is

talált. Fehér alsókimonóba csavarták, és olyan kicsi volt, hogy elfért a tenyerében. Selyemkötéses könyvecske volt, márványszín lapjait világoszöld, egybefonódó lóhereszárak és virágok díszítették és aranyzsinórral kötötték össze őket. Végigpörgette a puha rizspapír lapokat, amelyekre egy női kéz pingált aprócska betűket. Az első lapon a következő volt olvasható: „Harume párnakönyve”.

– Mi ez, napló? – csodálkozott Hirata.

– Úgy néz ki. – A Hei császárok ötszáz évvel ezelőtti uralma óta az udvarhölgyek gyakran rögzítették ilyen könyvecskékben a tapasztalataikat és a gondolataikat. Azért hívták párnakönyvnek, mert – mivel szinte minden nap írtak bele –, általában a vánkosuk alatt tartották. Szano az öve alá dugta a naplót, azzal a szándékkal, hogy a későbbiekben majd figyelmesen átolvassa, aztán csöndesen így szólt Hiratához: – Elviszem a szakét, a lámpaolajat, a tömjént, a szerszámokat és a tintát Ito doktorhoz az edói hullaházba. Ő talán meg tudja mondani, hogy ezekben volt-e mérég. – Gondosan becsomagolta a holmikat a naplót tartalmazó ruhadarabba. – Amíg távol vagyok, kérlek, ügyelj rá, hogy senki se nyúljon Harume kisasszony holttestéhez!

A szoba előtt papok dűnnyögtek, a szomszédos szobákban pedig nők csevegtek és sírdogáltak. Szano még halkabbra fogta a hangját, úgy folytatta:

– A halál okaként egyelőre a betegséget jelöljük meg, mivel még mindig fennáll a járvány lehetősége. Az embereink utasítsanak mindenkit a palotában, hogy maradjanak a szobáikban vagy az őrhelyükön, amíg el nem múlik a veszély! – Az elmúlt év során Szano csapata egy száz nyomozóból, katonából és hivatalnokból álló csoporttá nőtte

ki magát, ami elég volt ahhoz, hogy megbirkózzanak ezzel a nagy feladattal. – Így elejét vehetjük a pletykáknak – tette még hozzá.

Hirata bólintott.

– Ha Harume kisasszony fertőző betegségben halt meg, tudnunk kell, mit csinált, hol járt és kikkel beszélt a halála előtt, így talán megtaláljuk a betegség forrását, és karanténba zárhatjuk azokat, akikkel érintkezhetett. Én megbeszélem, hogy találkozassunk a főfelügyelő asszonnyal és a kegyelmes sógun édesanyjával.

A sógun felesége nyomorék volt, a világtól elvonultan élt. Betegsége ágyhoz kötötte, magánéletének békéjét és egészségét néhány megbízható orvos és segéd őrizte. Ennélfogva Tokugava Cunajosi anyja, Keiso-in úrnő, a sógun állandó társa és tanácsadója uralta a Belső Palotát.

– De ha gyilkosság történt – folytatta Hirata visszafogottabb hangon –, azt is tudnunk kell, milyen volt Harume kisasszony viszonya a környezetével. Majd diszkréten kérdezősködöm.

– Az jó lesz. – Szano tudta, hogy Hiratában megbízhat, együttműködésük alatt lenyűgöző hozzáértésről és megingathatatlan hűségről tett tanúbizonyságot. Nagaszakiban a fiatal csatlós segített megoldani egy bonyolult ügyet – és ezzel megmentette Szano életét.

– És *szószakan-szama*? Sajnálom, hogy elmaradt az esküvői díszebéd. – Elhagyták a szobát, és Hirata meghajolt. – Gratulálok a házasságodhoz. Megtiszteltetés lesz számomra, hogy most már a nagyra becsült Reiko úrnőnek is felajánlhatom szolgálataimat.

– Köszönöm, Hirata-*szan*. – Szano szintén meghajolt.

Értékelte Hirata barátságát, a fiatalember támasza volt élete magányos időszakában is. A munkájában az egyik legnehezebb dolog az volt, hogy meg kellett tanulnia osztózni a felelősségen és a kockázaton, de Hirata megtanította neki, hogy erre bizony szükség van, és meg is kell becsülni. A szamurájok ősrégi, hagyományos úr-szolga viszonyában dolgoztak együtt; ez a viszony megingathatatlan volt és végleges. Azzal a boldog tudattal, hogy a dolgokat megbízható kezekben hagyja, Szano elhagyta a palotát és elindult az edői hullaház felé.

3.

Szano udvarházának kapuja nyitva állt a fényes őszi délutánon. Valamivel följebb, a *bakufu* magas rangú tisztviselőinek birtokai mellett teherhordók cipelték a kapott nászajándékokat. Az ajándékozók azt remélték, hogy így elnyerhetik a sógun *szószakanjának* kegyeit. A szolgák áthordták a csomagokat a kikövezett udvaron, s bevitték a fakerítéssel körülvett, cserépfedeles házba. A cselédek odabenn kicsomagolták az ajándékokat; a szakácsok a konyhában dolgoztak; a házvezető pedig felügyelte az utolsó simításokat az ifjú pár új otthonán. A *szószakan* elit osztagának tagjai a környező bódék, az istállók és a ház elülső irodái között cirkáltak, a gazdájuk távollétében is tették a dolgukat.

Ueda Reiko távol maradt a felfordulástól. Még mindig fehér menyasszonyi kimonójában letérdelt a szobájában, személyes holmijaival töltött ládikái között, amelyeket Ueda bíró házából hozattak el. Az újonnan díszített szoba a friss tatami édes illatát árasztotta. A falat erdei madarakat ábrázoló színes falfestmény díszítette. Egy arany lepkékkel berakott fekete öltözőasztal csak arra várt, hogy Reiko belepakolja a holmiját. A délutáni napfény átsütött a lécezett papírablakokon; odakint madarak énekeltek a kertben. Bármilyen kellemes volt is a környezet, hiába töltötte el elégedettséggel az a tudat, hogy immár az edói palotában él – az ő osztályába tartozó lányoknak egytől egyig ez volt a célja

– ez sem szüntette meg a Reiko lelkére települő boldogtalanságot.

– Hát itt van az én kis úrnóm!

O-szugi sietett be a szobába, Reiko gyermekkori dajkája és társalkodónője, aki vele együtt beköltözött a palotába. A pufók és mosolygós arcú O-szugi szeretetteljes együttérzéssel nézett Reikóra. – Álmodozol, mint mindig?

– Mi mást lehetne még csinálni? – kérdezte Reiko szomorúan. – A díszebédet elhalasztották. Mindenki elment. Te pedig azt mondtad, hogy ne csomagoljak ki, mert vannak szolgák, akik csak arra várnak, hogy ezt megtegyék helyettem, és rossz benyomást keltene, ha mindent magam csinálnék.

Reiko arra számított, hogy az ünnepély majd eltereli a gondolatait a honvágyáról és a félelmeiről. A sógun ágyasának halála és a fertőzésveszély jelentéktelen apróságnak tűnt ezekhez képest. Néhány napnál tovább sosem hagyta el az apja házát, hogyan éljen akkor itt örökre, egy számára teljesen idegen férfival? Noha Szano nem volt még otthon, így még nem kellett megtenni az ijesztő lépést az ismeretlen jövőbe, Reiko egyre csak emiatt aggódott.

A dajka csettintett a nyelvével.

– Hát, például átöltözhetnél. Semmi értelme a menyasszonyi kimonódban járkálni, most, hogy az esküvőnek már vége.

O-szugi segítségével lekerült a fehér köntös és a piros alsókimonó; átvette a helyét egy drága kimonó Reiko kelengyéjéből. Barna háttérre nyomott juharlevelek díszítették, szomorú és komor volt szokásos vidám, élénk hajadon-ruháihoz képest. Ujja csak a csípőjéig ért – nem úgy,

mint a padlóig érő, amit egészen máig viselt –, megfelelő viselet volt egy férjes asszonynak. O-szugi Reiko haját érett hölgyhöz illően feltűzte a feje tetejére. Ahogy Reiko a tükör előtt állt, és nézte, hogy fiatalságának díszes kellékei eltűnnek, és tükörképe megöregszik, csak még boldogtalanabb lett.

Elzárkózott létezésre ítéltetett ebben a házban, hogy csak a férje gyermekeinek eszköze legyen, egy rabszolga? Felnőttkora első napján végleg búcsút kell intenie összes álmának?

Reiko szokatlan kislánykora elvette a kedvét a házasságtól. Ő volt Ueda bíró egyetlen gyermeke; az anyja még csecsemőkorában meghalt, és a bíró sosem nősült újra. Figyelmen kívül hagyhatta volna a lányát, teljes egészében a szolgák gondjaira bízhatta volna, mint ahogy ezt sok más férfi tette volna hasonló helyzetben, de Ueda bíró úgy tekintett Reikóra, hogy csak ő maradt meg szeretett és elvesztett feleségéből. A kislány hihetetlenül okos volt, ezért még jobban szerette.

Négyévesen betotyogott a dolgozószobájába, és bámulta a jelentéseit, amiket írt.

– Ez mit jelent? – kérdezte egyik-másik írásjelre mutatva.

Ha a bíró egyszer megtanított neki egy szót, azt ő sosem felejtette el. Nemsokára már el tudta olvasni az egyszerűbb mondatokat. Még mindig emlékezett, mennyire örült, amikor felfedezte, hogy minden egyes írásjelnek megvan a maga jelentése, egy oszlopnyi belőlük pedig egy egész gondolatsort fejez ki. Babázás helyett is inkább azzal töltötte az idejét, hogy nagy papírlapokra szavakat festegetett. Ueda bíró bátorította az érdeklődő gyermeket. Tanárokat fogadott fel, hogy

tanítsák olvasásra, írásra, történelemre, matematikára és a kínai klasszikusokra: olyan dolgokra, amelyeket általában csak fiúk tanultak. Amikor azt vette észre, hogy hatéves kislánya kardot lengetve egy képzeletbeli ellenféllel csatázik, felbérelte a harcművészetek mestereit is, hogy oktassák *kendzsucura* és fegyvertelen harcra.

– Egy szamuráj nőnek tudnia kell, hogyan védje meg magát háború esetén – magyarázta Ueda bíró a két *szenszej*nek, akik nem nagyon akarták elvállalni a kislány tanítását.

Reiko emlékezett rá, milyen lekicsinylően kezeltek, s hogy a leckék fő célja voltaképp az volt, hogy eltántorítsák ettől a férfias időtöltéstől. A gyakorláshoz mindig nagyobb és erősebb fiúkat választottak ki ellenfélnek. Reiko büszke lelkét mégsem tudták megtörni. Kócos hajjal, izzadság- és vérfoltos fehér egyenruhájában addig ütlegelte ellenfelét a fakardjával, amíg az a földre nem került az ütésektől. Kétszer akkora fiúkat is a padlóra küldött. Jutalma a tanárai szemében látott tisztelet volt – és az apjától kapott igazi acélkardok, amelyek minden évben egyre hosszabbak lettek. Imádta hallgatni a történelmi csatákról szóló regéket, s közben a nagy harcosok, Minamoto Jorimoto vagy Tokugava Iejaszu helyébe képzelte magát. Reiko játszótársai az apja csatlósainak kisleányai voltak; a lányokat lenézte: gyöngye, haszontalan kis mitugrászoknak tartotta őket. Biztosra vette, hogy mint apja egyetlen gyermeke, egy nap majd ő lesz Edo bírója. Fel akart készülni a napra, amikor apja örökébe lép.

A valóság hamarosan kigyógyította ebből az elképzelésből.

– A lányokból nem lesz bíró, ha felnőnek – csipkelődtek a

tanárai és a barátai. – Férjhez mennek, gyerekeket nevelnek és a férjüket szolgálják.

Reiko kihallgatta azt is, amit a nagyanyja mondott Ueda bírónak:

– Nem helyes, hogy úgy neveled Reikót, mintha fiú lenne. Ha nem hagysz fel ezekkel a nevetséges leckékkel, sosem fogja megtanulni, hol a helye a világban. Némi női képességeket is tanítani kellene neki, különben sosem talál férjet magának.

Ueda bíró fejet hajtott, folytatta a leckéket, de arra is bátorította a tanárokat, hogy tanítsák meg Reikónak a varrást, a virágkötészetet, a zenét és a teázás szertartását. A lány még így is ragaszkodott az álmaihoz. Eldöntötte, hogy az ő élete más lesz, mint a többi nőé: izgalmas kalandjai lesznek, és dicsőséget fog szerezni magának.

Aztán, amikor Reiko tizenöt éves volt, a nagyanyja meggyőzte az bírót, hogy ideje férjhez mennie. Első *miai*-ja – a hivatalos találkozó a leendő menyasszony, vőlegény és családjaik között – Zódzsó templomában zajlott le. Reiko látta, mint élnek nagynénjei és unokatestvérei, és esze ágában sem volt férjhez menni. Tudta, hogy a feleségeknek engedelmeskedniük kell minden parancsnak, ki kell elégíteniük férjük minden szeszélyét, passzívan el kell tűrniük minden inzultust vagy zaklatást. Még a legnagyobb tiszteletnek örvendő férfiak is lehettek zsarnokok a saját otthonukban, megtiltották a feleségüknek, hogy beszéljen, bántalmazták, egyik gyermeket nemzették a másik után, amíg csak az asszony egészsége le nem gyengült, aztán elhanyagolták, és ágyasokkal vagy prostituáltakkal hetyegtek. Míg a férfiak kényük-kedvük szerint jöttek-

mentek, addig a Reiko társadalmi osztályába tartozó feleségek otthon maradtak, hacsak a férjük meg nem engedte nekik, hogy vallásos ceremóniákra vagy családi összejövetelekre járjanak. A szolgák elvégezték helyettük a házimunkát, így unatkoztak és haszontalannak érezték magukat. Reiko számára a házasság olyan volt, mint egy csapda, amit mindenáron el kellett kerülni. És első kérője sem győzte meg ennek ellenkezőjéről.

A kérő Tokugava gazdag, magas rangú hivatalnok volt. Ezenkívül kövér, negyvenes és ostoba; egy pikniken a virágzó cseresznyefák alatt elképesztően berúgott, és sikamlósan ecsetelni kezdte, hogy ő Tokugava kurtizánjainak pártfogója. Reiko rémülten látta, hogy nagyanyja és a közvetítő nem osztja az ő ellenszenvét; a párosítás társadalmi és pénzügyi előnyei elvakították őket, és nem látták a férfi hibáit. Ueda bíró nem nézett Reiko szemébe, ő pedig érezte, hogy abba akarja hagyni a tárgyalásokat, csak hogy nem talált rá elfogadható ürügyet. Reiko elhatározta, hogy a saját kezébe veszi a dolgokat.

– Gondolja, meg tudta volna Japán hódítani Koreát kilencvennyolc évvel ezelőtt, ahelyett, hogy feladta volna és visszavonta volna a csapatait? – kérdezte a hivatalnokot.

– Hát, ööö... én nem is tudom – hebegett a meglepett kérő. – Ezen még sosem gondolkoztam.

Reiko viszont igen. Míg a nagyanyja és a közvetítő döbbenten bámult, az apja pedig megpróbálta palástolni a mosolyát, kifejtette a véleményét – elérhették volna a japán győzelmet Korea fölött – és hosszas magyarázatokkal támasztotta alá a véleményét. Másnap a hivatalnok a következő levél kíséretében vetett véget a tárgyalásoknak:

„Reiko kisasszony túl szemtelen, pimasz és tiszteletlen. Nekem ilyen feleség nem kell. Sok szerencsét a további keresgéléshez!”

Hasonló véget ért a többi *miai* is. Reiko családja tiltakozott, szidta a lányt, végül feladták a próbálkozást. Reiko felvidult. Aztán, a tizenkilencedik születésnapján az apja magához hívatta.

– Lányom, én megértem, hogy nem akarsz férjhez menni – mondta szomorúan. – Az én hibám, miért neveltelek fiúként. De örökké nem viselhetek gondot rád. Szükséged van egy férjre, aki vigyáz rád, ha én már nem leszek.

– Apám, én tudok magamra vigyázni. Sokat tanultam és értek a fegyverfogatáshoz is – tiltakozott Reiko, pedig tudta, hogy az apjának igaza van. A nők nem kerülhettek be a kormányba, nem foglalkozhattak üzleti dolgokkal, és alapvetően négy munka közül választhattak. Szolgák lehettek, mezőgazdasági dolgozók, szerzetesnők vagy prostituáltak. Reikónak ezek egyikéhez sem fűlt a foga, ám a rokonain sem akart élősködni. Fejet hajtott hát apja akarata előtt.

– Van egy új kérőd – mondta Ueda bíró. – Szépen kérlek, hogy ne rontsd el a tárgyalásokat, mert lehet, hogy soha többé nem találunk másikat. Az illető Szano Icsiró, a sógun nyomozója.

Reiko felkapta a fejét. Mint minden edői, ő is ismerte Szano *szószakant*. Hallotta hírét bátorságának és a sógunnak tett nagyszerű, ám titkos szolgálatainak. Érdeklődni kezdett, és mivel meg akarta ismerni ezt az élő legendát, beleegyezett a *miaiba*.

A férfi nem is okozott csalódást. Magas volt, erős,

testtartása büszke és előkelő. Nem is volt olyan öreg, mint előző kéréi, ellenben sokkal kellemesebb külsejű volt mindegyiknél. A szokásoknak megfelelően nem beszélgettek egymással, kérdéseiket a közvetítőn keresztül tették fel. Reikónak feltűnt, hogy szeméből és hangjából sugárzik az értelem. A lány azt is tudta róla, hogy ő fogta el az egész várost rettegésben tartó bundori-gyilkost. Nem egy korhely naplopó volt, aki minden idejét a josivarai kurtizánokkal töltötte. Veszélyes bűnözőket állított az igazságszolgáltatás elé. Ő testesítette meg Reiko gyermekkorának harcos hőseit. E férfi mellett izgalmas élete lehetne. A házasság gondolata már nem tűnt olyan szörnyűnek, és mikor hazaértek, elmondta az apjának, hogy elfogadja a leánykérést.

Amikor azonban kiírták az esküvő időpontját, ismét kétségek kezdtek gyötörni. Nőrokonai azt tanácsolták, hogy mindenben engedelmeskedjen majd az urának, még a kapott ajándékok – a konyhai edények, a varrókészletek, a háztartási kellékek – is arról szóltak, hol lesz a helye a családban. Kardjai és könyvei az Ueda-házban maradtak. Kezdte sejteni, hogy az ő élete sem lesz külön, mint más férjes asszonyoké: míg a férje kalandozik, ő otthon fog unatkozni.

Mit tettem? – gondolta kétségbeesetten. Nincs már menekvés?

O-szugi behozott egy tálcát és letette Reiko öltözőasztalára. Reiko megpillantotta a rövid bambuszecsetet, a tükröt, a kerámia mosdótálat és két kis edényt: az egyikben tiszta víz volt, a másikban sötét lötyty. Elszorult a szíve.

– Nem akarom!

O-szugi felsóhajtott.

– Reiko-csan, tudod, hogy be kell festened feketére a

fogadat. Ez a szokás a férjes asszonyok körében. Így bizonyítják a férjük iránti hűségüket. Na, gyere szépen. – Finoman, de határozottan leültette Reikót a tükör elé. – Minél hamarabb túlesünk rajta, annál jobb.

Reiko nagy keservesen bemártotta az ecsetet a festékes tálba, és kinyitotta a száját. Amikor az első adag festéket kente a fogára, egy csöpp a nyelvére hullott. Elfogta a hányinger. A tintát, vasreszeléket és növényi kivonatokat tartalmazó festék iszonyatosan keserű volt.

– Fúj! – köpött a tálba. – Mások ezt hogy bírják ki?

– Ahogy te is ki fogod bírni. Havonta kétszer, hogy megmaradjon a színe. Folytasd szépen, csak arra vigyázz, össze ne kend a szádat vagy a kimonódat.

Reiko fintorogva-öklendezve felkente a festéket. Amikor elkészült, kiöblítette a száját és megnézte magát a tükörben. A halott fekete fogsor éles ellentétet alkotott fehér arcfestékével és piros rúzsával, és kiemelte arca minden tökéletlenségét. Nyelve hegyével megérintette csorba metszőfogát – mindig így tett, ha erős érzelmek öntötték el. Húszéves létére vénnek és csúnyának tűnt. Hogyan is kívánhatna tőle az engedelmisségen kívül bármit is a férje?

Visszatartotta könnyeit, és látta, hogy O-szugi együttérzőn nézi. O-szugi tizennégy évesen ment férjhez egy nihonbasi boltoshoz, aki nap mint nap elverte, amíg a szomszédok fel nem jelentették, mert zavarta őket a nagy lárma. Az ügy Ueda bíró elé került, aki megbotoztatta a boltost, megengedte O-szuginak, hogy elváljon, és felfogadta nevelőnőnek a lánya mellé. Reiko fiatal volt, O-szugi öreg, mégis mindketten a társadalmi szokások foglyai voltak, kiszolgáltatva a férfiak uralmának.

O-szugi megölelte Reikót és szomorúan azt mondta:

– Szegény kis úrnőm. Meglásd, az élet sokkal könnyebb, ha beletörődsz a sorsodba. – Vidámságot erőltetett a hangjába, úgy folytatta: – Biztos megéheztél. Mit szólnál egy csésze teához meg egy kis gesztenyekrémes süteményhez? – Ez volt Reiko kedvence. – Máris hozok neked.

Kibicegett a szobából. Sántaságát is brutális férjének köszönhette. Reiko elhatározta, ő bizony nem fogja hagyni, hogy így megnyomorítsák a testét vagy a lelkét. Nem lesz rab a saját házában, nem fogja hagyni, hogy kárba vesszen a tehetsége és füstbe menjenek a tervei. Élni fog!

Felállt és elővett egy köpenyt a szekrényből. Aztán a bejárati ajtóhoz sietett, ahol Szano emberei még mindig a nászajándékokat pakolták.

– Miben lehetek a szolgálatára, nagyrabecsült úrnőm? – kérdezte az egyik szolga.

– Semmiben – felelte Reiko. – Megyek sétálni.

A szolga dölyfösen felnevetett.

– Nem úgy van az! A hölgyek nem hagyhatják el egyedül a palotát! Törvényellenes.

Már is hívott néhány katonát és kíséretet. Szerzett egy gyaloghintót is, és betessékelte Reikót a díszített, párnázott hordszékbe. Hat ember kellett a cipeléséhez. A kísérők parancsnokának átadta a hivatalos iratot, amely engedélyezte, hogy Reiko elhagyhassa a kastélyt, majd megkérdezte:

– Mit mondjak a *szószakan*-szamáának, hová megy?

Reiko megdöbbsent. Mit csináljon egy tizenhat fős kísérettel a nyakán, akik úgyis minden lépéséről be fognak számolni az urának és a palota összes lakójának?

– Meglátogatom az apámat – mondta beletörődően.

Elindultak. A kísérők parancsnoka minden egyes ellenőrzési pontnál felmutatta az engedélyt. Az örök kinyitották a kapukat, a társaság lassan haladt lefelé a domboldalon.

Amikor kiléptek a palota főkapuján, Reiko jobb kedvre derült. Az Edótól délre fekvő Hibija városrész kormányépületei között éltek és dolgoztak a város magas rangú tisztviselői. Reiko itt töltötte boldog gyermekkorát, amelyre most sajnálkozva gondolt vissza.

Ueda bíró háza előtt kiszállt a gyaloghintóból. A kapu előtt hagyta a kíséretét és egyedül lépett be az udvarra.

– Jó napot, Reiko kisasszony – köszöntötték az örök.

– Itthon van az apám? – kérdezte Reiko.

– Igen, de most éppen egy tárgyalást vezet.

Reikót csöppet sem lepte meg, hogy a lelkiismeretes bíró visszatért a munkához, miután a menyegzői díszebédet elhalasztották. Átvágott az udvaron, elsietett az irodák mellett, és beosont a tárgyalóterem melletti szobába.

A helyiség régebben kamra volt, alig fért bele egy kisebb tatami. Ablaka sem volt, Reiko mégis ebben a sötét, szűk szobácskában töltötte gyermekora legboldogabb óráit. Az egyik fal helyén rácsos falécek voltak. A réseken keresztül Reiko tökéletesen látta az egész tárgyaló-termet. A fal túloldalán az apja egy emelvényen ült, fekete bírói palástban, mindkét oldalán egy-egy titkárral. A hosszúkás termet lámpások fénye világította meg, a vádlott hátrakötözött kézzel térdepelt a siraszun, az emelvény előtt. Térde alatt fehér homok borította a padlót, ez volt az igazság jelképe. A rendőrök, a tanúk és a családtagok a hallgatóság számára

elkerített részen ültek, az ajtókat örök vigyázták.

Reiko letérdelt, és bekukucskált, hogy lássa, mi folyik odabent. Számtalan tárgyalást nézett már így végig. Annak idején Ueda bíró engedte meg neki, hogy használja ezt a kis szobát, amikor látta, mennyire érdekli a lányát a munkája.

– Mit tud felhozni a védelmére Igarasi, a pénzkölcsönző?
– kérdezte éppen Ueda bíró.

– Igen tisztelt bíró úr, esküszöm, nem én öltem meg a társamat! – nyöszörögte őszinte hangon a vádlott. – Berúgtunk és összeverekedtünk egy Jácint nevű kurtizán miatt, ez igaz. Utána azonban kibékültünk. – Könnyek csorogtak végig az arcán. – Úgy szerettem, mintha a testvérem lett volna. Nem tudom, ki szúrhatta le.

Az ilyen esetekben Reiko mindig lenyűgözte apját az éleslátásával. Most is besuttogott neki a rácson:

– Az uzorás hazudik. Féltékeny volt az üzlettársára, és most az egész vagyon az övé lett. Bánj vele keményen! Az érvek súlya alatt összeroskad és mindent bevall majd.

A bíró gyakran hallgatott lánya tanácsaira, most azonban megmerevedett ültében, és a következőket mondta:

– Egy pillanatra berekesztem a tárgyalást. – Azzal felállt és kisietett a teremből.

Kinyílt Reiko szobácskájának az ajtaja. Ueda mogorva tekintettel nézte a lányát, majd karon fogta, és az irodájába vezette.

– Csak holnap hagyhatod el a házad, akkor is csak a férjed kíséretében. De hiszen ismered a szokást. Mit csinálsz itt egyedül? Csak nincs valami baj?

– Apám, én...

Nem tudta folytatni. Zokogva borult édesapja vállára és

kiöntötte a szívét. Ueda együttérzőn hallgatta, ám amikor Reiko befejezte a sírást és megnyugodott, megcsóválta a fejét.

– Az én hibám. Kár volt úgy nevelnem téged, mint egy fiút. Most aztán csalódások érnek. Szánom-bánom, de ami történt, megtörtént. Az idő kerekét nem lehet visszafelé forgatni. Nem járhatsz többé a tárgyalásokra, eddig sem kellett volna megengednem. A férjed mellett a helyed.

– Talán segíthetnék neki nyomozni – mondta Reiko tünődve.

– Reiko-csan – mondta Ueda kedves, mégis őszinte hangon. – Okosabb vagy sok férfinál, csak hogy fiatal is, és túlságosan bízol saját képességeidben. Szano *szószakan* munkája tele van veszéllyel, nem fog örülni az ajánlatodnak. Különben is, mit tehetnél? Hiszen nő vagy.

Kikísérte Reikót a kapu elé, a kíséreihez. – Menj szépen haza, lányom. Örülj, hogy nem kell dolgoznod, mint más, kevésbé szerencsés nőnek. Engedelmeskedj a férjednek, hiszen jó ember. És törődj bele a sorsodba, különben csak neked lesz nehezebb.

Reiko nehéz szívvel mászott vissza a gyaloghintóba. Elismerte apja bölcsességét, de tudta, hogy ő is van olyan bölcs, okos és bátor. Bezzeg ha fiúnak született volna, még bíró is lehetne belőle!

Alighogy a gyaloghintó elindult az utcán, eszébe jutott valami.

– Állj! Menjünk vissza! – kiáltotta.

A hintóvivők engedelmeskedtek. Reiko kiszállt, beszaladt a házba, a szobába, amely gyermekkorában az övé volt. A szekrényből kivette a kardjait, és úgy ment vissza a hintóhoz. A kardok voltak a jelképei a becsületnek és a kalandnak,

mindennek, amire Reiko tiszta szívéből vágyott. Tudta, hogy ki kell tűznie maga elé valamilyen célt, amitől értelmet kap és boldog lesz az élete. Kezdetnek elég lesz az is, ha kinyomozza, mi okozta a sógun ágyasának halálát.

Kodemmacsó szegénynegyedeiben, a nihonbasi kereskedelmi negyed északkeleti szektorában levő folyó mellett az edói börtön magas kőfalakból, őrtornyokból és csúcsos tetőkből álló épületegyüttese olyan terjedelmesen emelkedett a környező csatornák felé, mint egy rosszindulatú daganat. Szano lóháton átment a hídon a vasalt kapuig. A tornyok előtt őrszemek posztoltak; a *dosinok* szánalmas, megbilincselte bűnözőket tereltek a börtönbe vagy a kivégzőtér irányába. Mint mindig, amikor a börtön felé közeledett, Szano most is szinte érezte, hogy lehűl a levegő, mintha az edói börtön visszavert volna minden napsugarat, s a halál és a pusztulás levegőjét árasztotta volna. Mégis dacolt a lelki beszennyeződés veszélyével, amitől a többi magas rangú szamuráj óvakodott. Remélte, hogy a málló vakolatú városi hullaházban megtudja az igazságot Harume kisasszony halálával kapcsolatban.

A hullaház alacsony épület volt a börtön mögött, durva, vakolt falakkal és kusza nádtetővel. Az őrszemek kinyitották a kaput. Szano leszállt a lováról. Nyeregtáskája alól elővette a Harume kisasszony szobájában összeszedett, becsomagolt bizonyítékokat. Átlépett a küszöbön, és felkészült Ito doktor hátborzongató munkájának látványára és szagára.

A hullákat egy kőből készült vályúban mosták, az orvosi eszközöket egy szekrényben tartották, a sarokban álló kőpadka pedig tele volt könyvekkel és jegyzetekkel. Az egyik

asztalnál Ito doktor emberi csontokat illesztett egymáshoz. Asszisztense, Mura egy lábasra való csigolyát tisztított. Mindketten felnéztek a munkájukból, és meghajoltak, amikor Szano belépett.

– Á, Szano-szan. Isten hozott! – Ito doktor keskeny, aszketikus arca felragyogott az örömteli meglepetéstől. – Nem számítottam rá, hogy találkozunk. Nem ma van az esküvőd?

A hetvenéves Ito Genboku doktor az edói hullaház gondnoka, akinek tudományos szakértelme sok nyomozás során segített már, Szano igaz barátja volt – ami ritkaságnak számított a Tokugava-rezsimben. Rövid, dús haja a halántékánál erősen kopaszodott. Hosszú, sötétkék kabátja alatt magas, cingár test rejtőzött. Valaha a császári család megbecsült orvosa volt, csak hogy egyszer tetten érték, amikor a nagaszaki holland kereskedőktől tanult, tiltott tudományt gyakorolta. Nem azzal büntették meg, hogy száműzték, hanem azzal, hogy rábízták az edói hullaház állandó felügyeletét. Itt, noha az élet-feltételek nyomorúságosak voltak, békében kísérletezhetett, nem figyeltek rá a hatóságok.

– Ma reggel volt az esküvőm, de a díszebédet és a szabadságomat sajnos el kellett halasztani – mondta Szano, és lerakta a csomagot egy üres asztalra. – És ismét a segítségedre volna szükségem. – Azzal beszámolt Harume kisasszony rejtélyes haláláról, a sógun parancsáról, és arról, hogy gyilkosságra gyanakszik.

– Nagyon érdekes – mondta Ito doktor. – Természetesen segítek, amiben csak tudok. De először is gratulálok a házasságodhoz. Engedd meg, hogy átadjak egy szerény kis

ajándékot. Mura, idehozná, kérem?

Mura, a szürkés hajú és szögletes, intelligens arcú, alacsony emberke odébb tolta csontokkal teli edényét. Eta volt, a társadalom egyik számkivetett osztályából való. Az eták általában hullamosóként, börtönőrként és hóhéréként dolgoztak. Az olyan aljamunkákat is ők végezték, mint az emésztőgödrök takarítása, a szemétszedés és a holttestek elszállítása árvizek, tüzek és földrengések után. Mura Ito doktor szolgája és társa volt. Meghajolt mestere és Szano felé, és elhagyta a helyiséget. Egy kis csomaggal tért vissza, amelyet kék pamutba csomagoltak, s amit Ito átadott Szanónak.

– Ez az én nászajándékom.

– *Arigató, Ito-szan.* – Szano meghajolt, elvette a csomagot és kibontotta. Egy lapos, tenyérszerű kovácsoltvas korong volt benne: egy markolatkosár, amit a szamurájkard pengéje és markolata közé kellett illeszteni. A finom ötvösmunkát Szano családi címere ékesítette. Szano elismerően simogatta az ajándékot.

– Csak egy kis apróság – szerénykedett Ito doktor. – Mura vashulladékot gyűjtött a városban. Az egyik börtönőr kovács volt, mielőtt lopásért elítélték volna, ő segített éjszaka az elkészítésében. Igazából nem is igazán jó arra hogy...

– Dehogyanem – mondta Szano. – Ez gyönyörű. Kincsként őrzöm majd. – Gondosan visszacsomagolta a markolatkosarat, és bedugta zsinóros erszényébe. Ito ajándékától jobban meghatódott, mint a hízelgőktől kapott összes bőkezű ajándéktól. Aztán, hogy megtörje a félszeg csendet, ecsetelni kezdte Harume kisasszony halálának körülményeit. – A holttest csak később érkezik. Erős viszont a

gyanúm, hogy megmérgezték. – Szano kipakolta elé a lámpásokat, a tömjén-égetőket, a szakéspalackot, a borotvát, a pengét és a tintásüveget. – Meg tudod mondani, hogy ezekben volt-e a méreg?

A doktor parancsára Mura előhozott hat kicsi, üres fakalitkát, és egy hetediket, amiben hat élő egér mocorgott. Ito doktor felsorakoztatta a kalitkákat az asztalon. Az első kettőben meggyújtotta a lámpát és a füstölőt, mindkettőbe tett egy-egy egeret, és letakarta egy ronggyal.

– Ezzel a módszerrel kideríthetjük, volt-e méreg a lámpaolajban vagy a tömjénben – magyarázta anélkül, hogy mi magunk belélegeznénk a mérget.

A harmadik ketrecbe berakta a szakét és a harmadik egeret. A borotva ellenőrzése céljából leborotvált egy kis szőrt a negyedik állatka hátáról, a gyöngyház nyelvű késsel pedig aprócska sebet ejtett az ötödik hasán. Aztán őket is berakta egy-egy kalitkába.

– Most pedig nézzük a tintát! – Egy szekrényből elővette az egyik saját kését. – Ehhez tiszta pengét kell használnom – magyarázta. Megvágta az utolsó egér hasát, leszedte a dugót a tintásüvegről, és beledörzsölte a sebbe a fekete tintát. Végül ezt az egeret is kalitkába zárta. – Most már nincs más dolgunk, mint várni.

Szano és Ito doktor feszülten figyelték a kalitkákat. A két letakart alól halk cincogás hallatszott. A harmadik egér megszimatolta a pálinkát, aztán inni kezdte. A borotvált körbe-körbefutkosott a ketrecben, míg a másik kettő a sebeit nyalogatta. Az egyik hirtelen felvisított.

– Nézd! – mutatta Szano.

A tintával kezelt egér megvonaglott, a háta ívbe hajlott,

aprócska mancsával a levegőt markolászta, a farka ide-oda csapkodott. Kis mellkasa gyorsan mozgott, mint aki nehezen kap levegőt, a szeme kifordult. Csöpp rózsaszín szájacskájából nyüszítések törtek elő, majd vér buggyant ki belőle. A palotaorvos ugyanezekről a tünetekről számolt be Szanónak Harume kisasszony halála után.

– Görcsök. Hányás. Légzési nehézségek.

Még néhány nyikkanás és egy végső roham után az egérke holtan terült el. Szano és Ito doktor fejet hajtott a halott rágcsáló előtti tisztelgésként, hogy az életét adta a tudományért. Aztán megnézték a többi kalitkát.

– Ez az egér berúgott – jelentette ki Ito doktor, miközben a kis lényt vizsgálta, amelyik a már kiürült szakéscsésze körül tántorgott –, de egyébként jól van. – A borotváltnak és a megsebzettnek ugyancsak kutya baja volt, vidáman futkároztak fel s alá. – Ezek is – emelte fel a rongyot a másik két ketrecreől. – Csak a tintában volt mérég.

– Lehet, hogy öngyilkosság? – kérdezte Szano, remélve, hogy ezzel a magyarázattal könnyen pontot tehet az ügy végére.

– Lehet, de szerintem nem az volt. Még ha meg is akart halni, miért ilyen fájdalmas módszert választott volna ahelyett, hogy felköti vagy vízbe fojtja magát? A nők általában így végeznek magukkal. És miért tette volna a tintába a mérget? Akkor már egyszerűen le is nyelhette volna.

– Tehát gyilkosság történt. – Szanon egyszerre lett úrrá a rémület és az öröm, amiért beigazolódott a gyanúja. Jelentenie kellett a híreket a sógunnak, a palota vezető orvosának és az alkalmazottaknak. A hírek hamar el fognak terjedni Edóban. Hogy a szörnyű következményeket

megelőzze, Szanónak mihamarabb meg kellett találnia a gyilkost.

– Melyik az az anyag, amelyik ilyen gyorsan és ilyen fájdalmasan öl?

– Amikor a császári udvar orvosa voltam Kiotóban, rengeteg mérget megvizsgáltam – mesélte a doktor. – Ilyen tüneteket csak a *bis*, egy Himalájában honos növény kivonata okoz. A *bis* csaknem kétezer esztendeje használják Indiában és Kínában nyílméregként, mind vadászatkor, mind háborúban. Amint látod, a vérbe jutva a legkisebb mennyiség is halálos. Abban is sokan belehaltak, hogy a gyökerét összetévesztették a tormával, és megették. Ám ez a növény igen ritka Japánban. Sosem hallottam még, hogy itt is ezzel mérgezték volna meg valakit.

– Honnan szerezhették? – kérdezte Szano. – A gyilkos, akit keresek, többet tud a növényekről, mint más. Lehet, hogy valami pap, boszorkánymester vagy orvos?

– Lehet. Vannak azonban olyan patikusok, akik illegálisan árulják a mérgeket azoknak, akik meg tudják fizetni. – Ito doktor szólt Murának, hogy vigye ki az egereket. Aztán eltűnődött. – Ezek a kereskedők általában közönséges mérgeket kínálnak, mint mondjuk az arzén, amit cukorral összekeverve süteményekre lehet szórni, vagy az antimon, ami teába vagy borba keverhető. De ilyen a fugu, a döghal mérge is.

– Volt azonban egy ember, aki élő legenda lett az orvosok és a tudósok között: egy vándor gyógyszeráros, aki keresztül-kasul utazta Japánt, és távoli helyekről származó orvosságokat szerzett be a kikötővárosokban, ahol a helyiek az ott megforduló külföldiektől vásárolták a gyógyszereket,

mivel Japán el volt zárva a szabad kereskedelem elől. Csojeinek hívták ezt az embert, és amikor Kiotóban járt, én is gyakran vásároltam tőle. Többet tudott a gyógyszerekről, mint bárki, akivel eddig találkoztam. Árusított azonban mérgeket is a magamfajta tudósoknak, akik tanulmányozni akarták azokat. Azt csiripelték a madarak, hogy a *bakufu* számos magas rangú tisztviselőjével is az ő árucikkei végeztek.

– Elképzelhető, hogy most Edóban van? – kérdezte Szano. Ha a méregárus meg tudja mondani, ki vásárolt tőle mostanában *bist*, már meg is van Harume gyilkosa.

– Évek óta nem láttam Csojeit. Nem is hallottam felőle. Olyan idős lehet, mint én, ha ugyan él még. Bogaras, visszahúzódó kisöreg, aki csak vándorol, amerre kedve tartja, és úgy néz ki, mint egy csavargó. Úgy hallottam, a törvény elől menekül.

Noha a történet kissé elkedvetlenítette, Szano nem vesztette el a reményt.

– Ha Csojei itt van, megtalálom. A gyilkoshoz más úton is el lehet jutni. – Felemelte a tintásüveget. – Megpróbálom kideríteni, honnan szerezte ezt Harume kisasszony, és ki keverhette bele a mérget.

– Lehet, hogy a szeretője, aki miatt kitetováltta magát? – találgatta Ito. – Kár, hogy Harume nem a nevét írta magára, mint általában a kurtizánok. Talán azért, mert titokban akarta tartani a kilétét, ha nem a sógun volt az.

– Igen, az ágyast elbocsáthatják, még ki is végezhetik, ha hűtlen lesz a nagyurához – mondta Szano. – Szándékosan olyan rejtett helyre készítette a tetoválást, hogy biztosan titokban tudja tartani. – Visszacsomagolta a bizonyítékot. – Ki

szándékozom kérdezni a sógun anyját és a főfelügyelő asszonyt. Lehetséges, hogy ők tudják, ki akarta Harume halálát.

Ito doktor kikísérte Szanót az udvarra. Odakint már kezdett bealkonyulni.

– Köszönöm szépen a segítségedet és az ajándékot, Ito-szan – mondta Szano. – Még visszajövök, ha megérkezik Harume kisasszony holtteste.

Bepakolta a bizonyítékot a nyeregtáskába, majd felszállt a lovára. Szerette volna mihamarabb folytatni a nyomozást, a palotába azonban nem nagyon akaródzott visszamennie. Nem tudta, megtalálja-e a gyilkost, mielőtt a félelem veszélyes személyes és politikai feszültségekhez vezetne, és azt sem, hogy nem ő lesz-e az ilyenkor elkerülhetetlen ármánykodások és cselszövészek következő áldozata.

5.

Bealkonyodott. A sápadtarany égboltra kézíráshoz hasonló mintákat rajzoltak az esti fellegek. A kapuk felett és a parasztházak ablakaiban, a kereskedők lakásaiban és az edói földbirtokosok, a daimjók nagy udvarházaiban felgyúltak a lámpások. Felkelt a kövér hold, megjelentek az első csillagok, mintha a közeledő éjszakát jelző távoli tüzek lettek volna, és mutatták az utat az edói palota erdeiben portyázó vadászoknak. Az élelmiszeres ládákkal megrakott teherhordók a lovakat és az ugató kutyákat vezető szolgák után botorkáltak. Elöl maguk az íjakkal felfegyverkezett vadászok gyalogoltak a fák között, amelyekről egyre több, nappali álmából ébredő madár röppent fel.

– Nagytiszteletű Janagiszava kincstárnok, nincs egy kicsit késő már a vadászathoz? – ügetett nagyura nyomában Makino Nariszada főtanácsadó. Fújtatva, lihegve követte őket a Vének Tanácsának másik négy tagja. – Nagyon lehűlt a levegő. Nem lenne jobb, ha visszamennénk a palotába, és kényelmesebb körülmények között folytatnánk ezt a találkozót?

– Szó sem lehet róla – torkolta le Janagiszava, majd előhúzta az íját és hosszan nézegetni kezdett egy nyílveaszót.
– Az éjszaka a legalkalmasabb időpont a vadászatra. Igaz, hogy nem látom valami jól a zsákmányt, ám az sem lát engem. Azonkívül sokkal nagyobb kihívás ilyenkor vadászni, mint nappali fénynél.

A magas, karcsú és erős Janagiszava kincstárnok – aki harminchárom esztendősen legalább tizenöt évvel fiatalabb volt társainál – fürgén lépdelt a fák között. Az éjszaka misztikus energiája mindig élesebbre csiszolta az érzékeit. Tisztább lett a látása és a hallása, a legapróbb mozgás sem kerülte el a figyelmét a fenyőillatú erdő árnyai közt. Hallotta, hogy egy madár puha szárnycsapkodással leszáll egy közeli faágra. A kincstárnok kővé meredt, aztán célzásra emelte a fegyverét.

A vadászat felkeltette Janagiszava gyilkos ösztöneit. Kellenek-e jobb körülmények, hogy az ország vezetését megvitassák? Kilőtte a nyílveesszót, ami tompa puffanással egy fa törzsébe csapódott. A madár sértetlenül repült tova, rémülten rikoltozó társaival együtt.

– Nagyszerű lövés volt – hízelgett mégis Makino főtanácsadó. A többi vén visszhangozta a dicséretét.

Janagiszava kincstárnok elmosolyodott, nem érdekelte, hogy elhibázta a célt. Nagyobb és fontosabb prédára várt.

– Nos, mi a következő pont a napirendünkben?

– A *szószakan-szama* jelentése sikeres nyomozásáról a gyilkossági ügyben és a nagaszaki csempészcsoport elfogásáról.

– Á, igen. – Janagiszavából úgy tört fel a düh, mint egy maró folyadékot tartalmazó gejzír, amely forrt benne, amióta Szano Icsiró az edói palotába érkezett. Szano olyan vetélytárs volt, akit nem sikerült félreállítania, aki miatt nem teljesülhettek szíve vágyai.

– Öméltóságát igen lenyűgözte a *szószakan-szama* eredményes munkája – folytatta Makino, hajbókoló viselkedését egy árnyalatnyi ravasz megalégedés színezte. –

Mit szól ehhez, nagytiszteletű kincstárnokom?

Janagiszava elszánt mozdulattal újabb nyílvezzőt vett elő a tegezéből és továbbsetált.

– Tenni kell valamit Szano Icsiróval – mondta.

Janagiszava fiatal kora óta a sógun szeretője volt, és arra használta Tokugava Cunajosi feletti befolyását, hogy elnyerje a helyettes parancsnoki tisztséget, azaz ő legyen Japán tulajdonképpeni uralkodója a gyengekező kényúr helyett. Janagiszava államigazgatási képességei tartották működésben a kormányt, míg a sógun elmerült a művészetek, a vallás és a fiatal fiúk nyújtotta élvezetekben. Az évek során Janagiszava hatalmas vagyont harácsolt össze azzal, hogy pénzt sikkasztott az adóból, amit Tokugavának fizettek a daimjó klánok és a kereskedők, és megsarcoltatta azokat, akik a sógun színe elé szerettek volna kerülni. Mindenki meghajolt Janagiszava hatalma előtt. De még ennyi gazdagság és hatalom sem volt elég neki. Újabban azt a tervet dédelgette, hogy daimjó lesz, egy egész tartomány hivatalos kormányzója. Négy hónapja Nagaszakiba küldte Szano *szószakant* azt remélve, hogy ellensége kudarcot vall, és sosem látja viszont. Azt hitte, örökre ő marad a sógun kedvence.

Terve azonban visszafelé sült el. Szano túlélte a küldetést és hősként tért vissza. Ezúttal sem sikerült lejáratnia. Ma feleségül vette Ueda bíró lányát, akinek ugyancsak nagy befolyása volt a sógunra, s ez Janagiszavának cseppet sem volt az ínyére. Tokugava Cunajosi mindig is neheztelt rá, amiért elküldte Szanót, és most nem adott neki nagyobb hatalmat. Szano ellenben feljebb lépett az udvari ranglétrán. Janagiszava így már nem merte bevetni Szano ellen azt a módszert, amelyet régi ellenségei ellen alkalmazott: az

orgyilkosságot. Túl nagy volt a leleplezés és az ezzel járó büntetés kockázata. Valahogy mégis el kellett pusztítania versenytársát.

– Tiszteletreméltó kincstárnok, miért baj az, ha a *szószakan-szama* megvédi Japánt a korrupciótól és a felségárulástól? – kérdezte Hamada Kazuo, Szano egyre lelkesebb híve. – Nem kellene inkább nekünk is támogatnunk?

Az összes vén bátortalanul, dűnnyögve helyeselt, kivéve Makinót, Janagiszava legnagyobb talpnyalóját. A kincstárnokot elfogta a rémület. Valaha a vének tiltakozás nélkül elfogadták minden javaslatát. Most Szanónak köszönhetően kezdte elveszteni az uralmát azok fölött az emberek fölött, akik tanácsokat adtak a sógunnak, és döntöttek a kormányzati elvekről. Ezt nem hagyhatta. Nem akarta, hogy bárki is az útjába álljon.

– Hogy merészelsz ellentmondani nekem? – reccsent rá Hamadára. Felgyorsította a lépteit, így a véneknek is loholniuk kellett, miközben nem győztek bocsánatot kérni. – Siessetek!

Ó, mennyire jólesett neki az engedelmességük – és hogy rettegett hatalma legcsekélyebb gyengülésétől, attól, hogy ismét át kell élnie gyermekkori rémálmát.

Az apja Takei nagyúr, Arima tartomány kormányzójának a kincstárnoka volt, az anyja pedig egy kereskedőcsalád lánya. A család attól várta sorsának jobbra fordulását, hogy egyesül egy szamuráj klánnal. Szülei eszköznek tekintették gyermeküket. Rengeteg pénzt és figyelmet áldoztak a nevelésükre, de csak azért, hogy végül elérjék céljukat: bekerüljenek a sógun udvarába.

Janagiszavát kísérteni kezdték gyermekkori emlékei. Ő és bátyja, Josihiro apjuk sötét dolgozószobájában térdelt. Ő hatéves volt, Josihiro tizenkettő. A cseréptetőn esőcseppek kopogtak; akkoriban mintha sosem süttött volna a nap. Apjuk, a feketébe öltözött, komor figura az emelvényen ült és fölébük tornyosodott.

– Josihiro, az oktatód panaszkodott, hogy az összes elméleti tárgyból bukásra állsz. – Az apa hangjában megvetés érződött. Janagiszavának azt mondta: – A harcművészmester meg azt mondja, hogy tegnap veszítettél a vívógyakorlaton.

Azt nem említette, hogy Janagiszava olyan jól tudott írni és olvasni, mint a nálánál kétszer idősebb fiúk, vagy hogy Josihiro volt a város legjobb kardvívója.

– Hogy akartok így hírnevet szerezni a családnak? – Arca lila lett a dühtől. – Mindketten haszontalanok és ostobák vagytok, meg sem érdemlitek, hogy a fiaim legyetek!

Megragadta a botját, amely mindig az emelvényen hevert és jól elverte a két fiút. Janagiszava és Josihiro összekuporodtak a fájdalmas ütlegelés közben és visszatartották a könnyeiket, mert tudták, hogy ezzel is csak felidegesítenék az apjukat. A szomszéd szobában az anyjuk épp a nővérüket, Kijokót büntette meg, mert az semmi eredményt nem produkált azokban a lányoknak való tantárgyakban, amelyek ismerete elengedhetetlen lett volna, hogy férjhez adhassák egy magas rangú tisztviselőhöz.

– Buta, engedetlen lány! – kiabálta.

Állandóan az ütések hangja és Kijoko sírása visszhangzott abban a házban. Nem számított, mit értek el a gyerekek, ahhoz sosem volt elég, hogy örömet szerezzenek a

szüleiknek. A büntetés még így is elviselhető lett volna, ha játszhattak volna a pajtásaikkal vagy később együtt lehetek volna szerelmükkel. A szülei azonban ezt is lehetetlenné tették.

– Azok a kölykök nem valók hozzátok – mondogatta Janagiszava anyja és eltiltotta őket Takei nagyúr többi csatlósának gyermekeitől. – Egy nap ti lesztek az ő feletteseik.

Janagiszava úgy emlékezett, hogy csak egyszer sírt a szörnyű évek alatt: azon a hideg, esős napon, bátyja, Josihiro temetésén. Josihiro tizenhét évesen szeppukut követett el. Míg a papok kántáltak, Janagiszava és Kijoko keservesen zokogott. A gyászolók közül egyedül ők mutatták ki az érzelmeiket.

– Fejezzétek be! – sziszegték a szülei és lekeverték nekik egy-egy nyaklevest. – Micsoda szánalmas, gyenge kis férgek vagytok! Mit fognak gondolni az emberek? Miért nem vesztek példát Josihiróról? Ő bezzeg tudta, mi a tisztesség!

Janagiszava és Kijoko azonban tudta, hogy bátyjuk rituális öngyilkossága nem tisztesség volt, hanem gyávaság. A család a legidősebb fiúba, Josihiroba fektette a legnagyobb reményét. A fiú mindig alulmúlta a szülei várakozását, ezért megölte magát, hogy elkerülje a további szenvedéseket. Janagiszava és Kijoko nem miatta sírt, hanem önmagukért, mert a szülei eladták az életüket, csak hogy ők előkelőbb helyet foglalhassanak el a társadalomban.

Kijoko tizenöt éves volt, egy gazdag hivatalnok felesége. Férje egyszer úgy elagyabugyálta, hogy elvetélt, s most ismét terhes volt. Janagiszava tizenegy éves létére már három éve szolgált Takei nagyúr apródjaként és szexuális tárgyaként. A végbele folyton vérzett a daimjó erőszakos behatolásaitól;

büszkesége azonban még nagyobb kínokat szenvedett el.

Ahogy a halotti máglya füstje a krematórium fölött szállingózott, valami megváltozott Janagiszavában. Abbahagyta a sírást, és lelkében nem maradt más, csak a keserű elhatározás. Megfogadta, hogy egy nap ő lesz majd az ország leghatalmasabb embere. Akkor majd senki sem tudja kihasználni, megbüntetni vagy megalázni többé. Mindenki az ő parancsát fogja teljesíteni; mindenki félni fog a haragjától.

Tizenegy évvel később Tokugava Cunajosi fülébe jutott, hogy van egy fiatalember, aki szépségének és eszének köszönhetően gyorsan lépdel fölfelé Takei nagyúr csatlósainak ranglétráján. Cunajosi bolondult a fiatal férfiakért, ezért az edói palotába hívatta Janagiszavát. Az élénk, fekete szemű kisfiú elragadóan jóképű férfivá serdült. Amikor a palotaőrök Cunajosi magánlakosztályába kísérték Janagiszavát, a huszonkilenc éves, leendő sógun leejtette a könyvet, amit olvasott, és csak bámult.

– Gyönyörű... – suttogta. Puha, nőies arcára kiült a csodálat. – Hagyjatok magunkra! – parancsolta az öröknek.

Janagiszava addigra már teljesen tisztában volt minden gyengeségével és erényével. Klánjának viszonylag alacsony pozíciója és szegénysége miatt nem kerülhetett be a *bakufuba*, de megtanulta, hogyan használja a szerencse isteneitől kapott tehetségét. Tokugava Cunajosi szemébe nézett és azonnal látta, milyen gyenge a másik teste és lelke, s csak arra vár, hogy valaki elismerően szóljon hozzá. Janagiszava elmosolyodott magában. Meghajolt anélkül, hogy először letérdelt volna. Tokugava Cunajosi megszeppent és viszonzta a meghajlást. Janagiszava az emelvényhez sétált, és kézbe vette az idősebb férfi könyvét.

– Mit olvasol, kegyelmes uram? – kérdezte.

– Jaj, mit is... – hebegett-habogott izgalmában Tokugava Cunajosi. – A Vörös Szoba álmát.

Janagiszava nagy merészen leült az emelvényre és felolvasott a klasszikus, erotikus kínai regényből. Olvasása, amit tökélyre fejlesztett a gyermekkori tanulás és a büntetés, hibátlan volt. A bekezdések között szünetet tartott és kihívó pillantásokat vetett Cunajosira.

A férfi elpirult. Janagiszava kinyújtotta a kezét. A leendő sógun mohón megragadta.

Kopogtak az ajtón, és belépett egy hivatalnok.

– Kegyelmes uram, ideje találkozni a Vének Tanácsával. Tájékoztatni fognak tartani a nemzet állapotáról, és ki szeretnék kérni urunk véleményét a kormány új politikájáról.

– Jaj... most nincs erre időm. Nem ér rá később? Amúgy sem hiszem, hogy tudnék bármit is mondani. – Janagiszavára nézett, mintha tőle várna segítséget.

Janagiszava abban a pillanatban látta, hogy minden úgy lesz, ahogy elképzelte. Ő lesz Cunajosi társa, és mindenről ő mond majd véleményt a nehéz felfogású diktátor helyett. Tokugava Cunajosi csak egy báb lesz, Janagiszava fogja uralni Japánt. Ő gyakorolja majd a sógun hatalmát élet és halál fölött.

– *Mindketten* elmegyünk a találkozóra – mondta. A tisztviselő a homlokát ráncolta ekkora arcátlanság hallatán, de Cunajosi engedékenyen bólintott. Amikor együtt elhagyták a szobát, Janagiszava azt suttogta új urának: – A találkozó után bőven lesz időnk, hogy megismerkedjünk.

Amikor Tokugava Cunajosiból sógun lett, Janagiszavából kincstárnok. Eddigi felettesei most a beosztottai lettek.

Koldusbotra juttatta Takei nagyúr csatlósait, köztük saját apját is. Janagiszava nem egy levelet kapott elszegényedett szüleitől, akik kegyelemért könyörögtek. Janagiszava megtagadta a segítséget a családjától, amely ilyenek nevelte. Azt azonban sosem felejtette el, mennyire ingatag a pozíciója. A sógun bálványozta, de állandóan új riválisok versengtek Tokugava kegyeiért, márpedig a sógun imádta a változatosságot. A *bakufu* is Janagiszava kezébe került, de egy rezsím sem tartott örökké.

Makino főtanácsadó recsegő hangja kizökkentette Janagiszava kincstárnokot a töprengéséből.

– A járványról sem ártana beszélni. Meg kell terveznünk, hogyan védekezzünk a következményei ellen.

– Nem lesz járvány – felelte Janagiszava. Egyre kevesebb lett a fény, az erdei ösvények eltűntek a fák kusza szövevényében, de Janagiszava nem lassított le. – Harume kisasszonyt megmérgezték.

A vének lélegzet után kapkodtak és felkiáltottak:

– Megmérgezték?

– Erről mi nem is hallottunk!

– Honnan tudja?

– Ó, megvannak a módszereim. – Janagiszava kincstárnoknak saját kémei voltak a Belső Palotában, mint ahogy Edo minden más részében is. Ezek az ügynökök állandóan szemmel tartották a fontos embereket, kihallgatták a beszélgetéseiket és átkutatták a holmijaikat.

– Ebből még nagy baj lesz – aggodalmaskodott Makino. – Mit tegyünk?

– Semmit sem kell tennünk – felelte Janagiszava. – Szano szószakan már megkezdte a nyomozást.

Hirtelen ragyogó terv ötlött az eszébe. Harume kisasszony meggyilkolását felhasználva, elpusztíthatja Szanót – és másik riválisát. Janagiszava legszívesebben hangosan felkurjantott volna örömeiben, de a terv igen nagy diszkréciót igényelt. Szüksége volt egy tettestársra is, ilyet pedig a jelenlevők közt nemigen találhatott.

Janagiszava kincstárnok megállította a menetet egy tisztáson és azt mondta kíséretének:

– Most hazamehettek. – A vének megkönnyebbülten távoztak; csak Janagiszava személyes segédei maradtak. – Pihenni akarok és felfrissülni – mondta. – Állítsátok fel a sátramat!

A szolgák lepakolták a holmit, és felverték a tető nélküli sátrat, olyasmit, mint amikben a tábornokok rendezik be főhadiszállásukat a harctéren: fehér selyemfüggönyök lógtak egy négyzet alakú keretről. Odabenn elrendezték az ülőpárnákat, meggyújtották a lámpásokat, szakét meg ételt raktak a földre. A testőrök kint foglaltak helyet, Janagiszava pedig önelégülten leheveredett egy párnára. Nem is lett volna szüksége erre a hevenyészett menedékre, amikor az egész palota a rendelkezésére állt. Ő azonban szerette látni, hogy mások törik magukat a kényelméért, és kedvelte a szabadban tartott randevú titokzatos hangulatát is. Úgy érezte magát, mint egy támadást tervező tábornok, aki csatarendbe állítja a katonáit.

– Hozzátok ide Sicsiszaburót! – parancsolta Janagiszava kincstárnok egy szolgának, aki rohanva engedelmeskedett.

Miközben Janagiszava várt, a vágy érzéki borzongása tovább fokozta izgatottságát. Sicsiszaburó, a Tokugava No színtársulat vezető színésze volt jelenlegi szeretője. Amellett,

hogy a férfiszerelem tiszteletre méltó hagyományában és gyakorlatában nevelkedett, egyéb dolgokban is hasznát lehetett venni.

A függönyök hamarosan szétnyíltak, és belépett Sicsiszaburó. Tizennégy éves volt, korához képest alacsony, és úgy viselte a frizuráját, mint egy szamuráj fiú: a feje búbját leborotvált, a homlokából egy hosszú hajtincset hátrakötött. Fekete és arany brokátköntöse alatt olyan kecsesen karcsú volt az alakja, mint egy fűzfacsemete. Sicsiszaburó letérdelt és meghajolt.

– Várom a parancsaidat, nagytiszteletű kincstárnokom –
suttogta.

Janagiszava felült, a szívverése felgyorsult.

– Állj fel – mondta –, és gyere közelebb! – Érezte a vágyat, ami nyers és sós volt, akár a vér. – Ül le ide mellém!

A fiú engedelmeskedett, és Janagiszava mohó birtoklási vágygal nézte az arcát, a finom orrot, a keskeny állat és a magas arccsontokat; a sima, gyermeki bőrt; a rózsás ajkakat, amelyek olyanok voltak, mint egy lédús, ízletes gyümölcs. Sicsiszaburó széles, kifejező szeme izgatóan csillogott a lámpások fényében. Janagiszava elmosolyodott. Sicsiszaburó előkelő színészcsaládból származott, ősei évszázadokon át szórakoztatták a császárokat. A család összes tehetsége fellehető volt ebben a fiúban, aki most Janagiszava rendelkezésére állt.

– Önts nekem egy italt! – parancsolta Janagiszava és nagylelkűen hozzátette: – Meg egyet magadnak is.

– Igen, uram. Köszönöm, uram! – Sicsiszaburó felemelte a szakéspalackot. – Ó, de ez a pálinka hideg. Kérlek, engedd meg, hogy megmelegítsem neked. Óhajtasz más frissítőket is?

Janagiszava gyönyörködve nézett a fiatal színészre, ahogy a szeneskályhára helyezi a szakéspalackot és rizssüteményeket pakol egy tányérra. Kapcsolatuk kezdetén Sicsiszaburó a serdülőkre jellemző esetlenséggel beszélt, de intelligens volt, és gyorsan felvette Janagiszava beszédstílusát; mostanra már folyékonyan használt nagy szavakat és hosszú, bonyolult mondatokat. Amikor nem húzta össze magát, ahogy a szokások diktálták, a kincstárnok testtartását is felvette: fej magasan, váll hátrahúzva, mozdulatai gyorsak, türelmetlenek, de a természetes kellem kisimítja őket. Janagiszava hízelgőnek tartotta ezt az utánzást.

Megitták a meleg szakét. Sicsiszaburó arca pirosposzsgás volt a pálinkától.

– Nehéz napod volt, jó uram? Megnyugtassalak?

Janagiszava kincstárnok hasra feküdt a párnákon. Sicsiszaburó keze simogatni kezdte a nyakát és a hátát, ellazította merev izmait, felébresztette a vágyát. Bár csábító gondolat volt, hogy hanyatt fordul, és magára húzza a fiút, Janagiszava ellenállt a kísértésnek. Először valami fontosat kellett megbeszélniük.

– Megtiszteltetés, hogy hozzád érhetek. – Az ujjak dörzsölgették, cirógatták, ingerelték Janagiszavát. Sicsiszaburó a fülébe súgta: – Amikor nem vagyok veled, alig bírok magammal, annyira kívánom, hogy ismét együtt lehessünk.

Janagiszava tudta, hogy csak szerepet játszik, és egy szó sem igaz abból, amit mond, de ez egyáltalán nem aggasztotta. Milyen csodálatos érzés, hogy valaki annyira tiszteli, hogy még hazudik is, csak hogy a kedvére tegyen!

– Éjszakánként rólad álmodom, és... be kell vallanom egy

titkot. – Sicsiszaburó remegő hangja nagyon hiteles volt. – Néha oly erős bennem a vágy, hogy átölelem magamat, és úgy teszek, mintha te érintenél. Remélem, ez nem bánt téged?

– Szó sincs róla – kuncogott Janagiszava. A színész öröklött tehetsége ellenére is csupán egy közember volt, egy senki. Gyenge volt, naiv, szánalmas, és más férfi csakugyan sértésnek vette volna a szavait. Janagiszava kincstárnok mégis élvezte, mert ez is azt igazolta, hogy már nem tehetetlen áldozat, hanem más emberek teljhatalmú ura. Barátok helyett szolgák vették körül. Feleségül vett egy módos asszonyt a Tokugava-klánból, de nem törődött sem vele, sem ötéves lányukkal, akinek már most elkezdett keresni egy politikailag előnyös férjjelöltet. Nem érdekelte, ha mindenki megvetette, csak az volt a fontos, hogy engedelmeskedjenek a parancsainak. Sicsiszaburó színlelése felajzotta Janagiszavát; a hatalomnál nem kellett nagyobb vágyserkentő.

Janagiszava kincstárnok nem örült neki, hogy most még nem élheti ki ezt a vágyat.

– Nagyon fontos dologban van szükségem a segítségedre, Sicsiszaburó – mondta és felült.

A fiatal színész szeme boldogságtól csillogott, és Janagiszava már-már elhitte, hogy tényleg örömet szerez neki a kérés, ami valójában parancs volt.

– Mindent megteszek érted, uram.

– Az ügy roppant mód titkos, úgyhogy meg kell ígérned, hogy senkinek sem beszélsz róla – figyelmeztette Janagiszava.

– Ó, megígérem, megígérem! – A fiúból sugárzott az őszinteség. – Bízhatok bennem. Csak várj, és majd meglátod. Hogy kedvedre tehetek, nagyobb öröm bármi másnál a

világon.

Janagiszava tudta, hogy nem a hódolat, hanem a büntetéstől való rettegés beszél belőle; ez láncolta hozzá Sicsiszaburót. Ha a színész nem engedelmeskedne, elvesztené a munkáját, nem ő lenne többé a Tokugava színtársulat ünnepelet csillaga, kitiltanák a palotából, és valami mocskos, útszéli bordélyban munkára fognák. A kincstárnok elmosolyodott. Mindenki teljesíteni fogja a parancsaimat és félni fog a haragomtól...

Janagiszava kincstárnok közelebb hajolt és Sicsiszaburó fülébe suttogott. Orrát megcsapta a fiú friss, fiatalos illata, érezte, hogy férfiassága felágaskodik ágyékkötőjében. Befejezte a mondókáját, majd hagyta, hogy nyelve feltérképezze Sicsiszaburó fülének finom kanyarulatát. A színész kuncogott és gyönyörteli csodálattal Janagiszavához fordult.

– Milyen okos vagy, hogy ilyen csodálatos tervet szőttél! Pontosan úgy teszek majd, ahogy mondod. És amikor kész vagyunk, Szano *szószakan* sosem fog többé gondot okozni neked.

A kerítés felől szárnycsapkodás hallatszott. Janagiszava kincstárnok egy hirtelen ötlettől vezérelve beleillesztett egy nyílvesszőt az íjába és felemelte a fegyvert. Egy darabig a kobaltkék eget és a fák ágainak fekete rácsozatát kémlelte. A hold fénylő ezüstkorongja előtt egy fekete alak lebegett. Janagiszava kilőtte a nyílvesszőt. Nem lehetett látni, merre száll, de panaszos vijjogás törte meg az est csendjét. Egy bagoly zuhant a tető nélküli sátorba, melléből nyílvessző állt ki. Éles karmai közt saját zsákmányát szorongatta – egy kis vakondot.

Sicsiszaburó ujjongva tapsikolt.

– Tökéletes lövés volt, uram!

Janagiszava felnevetett.

– Egy lövéssel két állatot is elejtettem! – A találó hasonlat olyan tökéletes volt, mint a lövés, ami kedvező előjel volt a tervéhez. A siker tovább tüzelte Janagiszava vágyát. A földre dobta az íjat és Sicsiszaburó felé nyújtotta a kezét. – Mára elég a munkából! Gyere ide!

A halkán fújdogáló szél felkavarta az erdő levegőjét; a felkelő hold megdagadt. A sátor selyemfalain eggyé olvadt két árnyék.

Amikor Szano az edói börtönbe tett hosszú, fárasztó utazás után megérkezett a rezidenciájára, Hirata kiment a kapu elé, hogy üdvözlje.

– A sógun anyja beleegyezett, hogy beszél velünk az esti imádság előtt. Az *otosijori* válaszol a kérdésekre, de hamarosan el kell kezdenie éjszakai ellenőrző körútját a Belső Palotában.

Szano vágyakozó tekintetet vetett az udvarházára, ahol meleg étel, forró fürdő és újdonsült felesége várta. Milyen békés, nőknek való időtöltéssel foglalta el magát Reiko az esküvőjük óta? Szano elképzelte, ahogy varrogat, verseket ír vagy talán a háromhúros gitáron játszik – a ház a nyugalom oázisa volt az erőszakos halálesetek és a palotabeli intrikák után. Alig várta, hogy belépjen ebbe az oázisba és végre megismerkedjen Reikóval. Az éjszaka azonban gyorsan leszállt a palotára, és Szano nem várathatta Keiso-in úrnőt és az *otosijoriját* – a palota főfelügyelő asszonyát –, s a sógunt is mihamarabb tájékoztatni kellett, hogy nem lesz fertőzés, mert Harume kisasszonyt meggyilkolták.

A lovát az örökre hagyta és így szólt Hiratához:

– Jobb lesz, ha sietünk.

Felcaplattak az emelkedő, kőfalú folyosókon, elhaladtak a lángoló fáklyákat tartó járőrök mellett. Óvatosságból nem beszéltek, csak miután már elhagyták az utolsó biztonsági ellenőrzési pontot és közeledtek a palotához, amelynek

megannyi csúcsos teteje gyémántként ragyogott a holdfényben. Lámpások égtek favázás falain, az ajtókat őrszemek vigyázták. A belső kert elhagyatottan terült el a holdfényben. Itt, a kavicsos ösvények és az árnyas fák között számolt be Szano Hiratának Ito doktor vizsgálatának eredményéről.

– Mindenki gyanús lehet, aki a Belső Palotában lakik vagy dolgozik – mondta Szano. – Hát te megtudtál valamit?

– Beszéltem az örökkel és a parancsnokukkal – felelte Hirata – valamint a Belső Palota fő ügyintézőjével. Mindenki csak annyit mondott, hogy Harume halála szörnyű tragédia, és nagyon el vannak keseredve. Senki sem állította az ellenkezőjét.

– De miért nem? Mert ez az igazság, vagy mert magukat akarták védeni? – tűnődött Szano. Miután bebizonyosodott, hogy csakugyan gyilkosság történt, muszáj lesz mindenkit kikérdezni. A nők álltak a legközelebb Haruméhoz, ők juthattak be a legkönnyebben a szobájába és férhettek hozzá a leginkább a tintásüvegéhez is. Szanónak és Hiratának mindenképp szüksége volt Keiso-in úrnő és az *otosijori* együttműködésére, mielőtt kikérdezhették az ágyasokat és a segédeiket.

Beengedték őket a palotába. Csöndes, sötét irodák mellett haladtak a sógun magánlakosztálya felé.

– Öméltósága, a sógun nincs a szobájában – közölte az ott posztoló őr. – Azt üzente, holnap az legyen az első dolguk, hogy jelentést tesznek neki.

– Kérem, mondja el neki, hogy nincs járvány – mondta Szano, hogy Tokugava Cunajosi többé ne aggódjék a betegség miatt.

Aztán Hiratával együtt tovább bandukolt a palota labirintusainak legmélye felé. Amikor a Belső Palotához értek, magas hangú dúdolás törte meg a csendet. Az örök kinyitották a női részleg ajtóit. A dúdolás mellé fülsértő női rikácsolás, csapódó ajtók, rohanó léptek, vízcsobogás és edénycsörömpölés hangjai társultak.

– Kegyelmes istenek – hüledezett Hirata és befogta a fülét. Szano arca is összerándult a lármától.

Keiso-in úrnő magánlakosztálya felé lépdelve Szano és Hirata elhaladt az ágyasok szobái mellett is. Odabent csinos, tarkabarka ruhás nők ettek, tolláskodtak a tükör előtt, vagy kártyáztak, miközben egymással vitatkoztak és parancsolgattak a szolgálóknak. Meztelen nőket is látott Szano, akik magas fakádakban dörzsölték vagy áztatták magukat, csupasz hátukat vak masszőrök masszírozták. Az összes nő arcán látta, hogy régen beletörődtek már a sorsukba. Szanót a josivarai kurtizánokra emlékeztették: az egyetlen különbség az volt, hogy azok a nők pénzért bárkinek örömet nyújtottak, ezek pedig csak a sógunnak. Amikor Hiratával elmentek egy szoba mellett, a beszélgetés és a sürgés-forgás egy pillanatra mindig abbamaradt. Egy szürke köpenyes női tisztviselő őrizte a folyosókat egy férfi űr társaságában. Az élet ment tovább ebben a női börtönben, hiába halt meg egy bentlakó.

Szano azon tanakodott, hogy legalább egy pár nő biztosan tudja, ki lehetett Harume kisasszony gyilkosa. Az is lehet, hogy mind tudták, beleértve az asszonyukat is.

A Keiso-in magánlakosztályára nyíló ajtót egy hosszú folyosó végén találták meg. Olyan volt, mint egy templom főkapuja: faragott sárkányokkal gazdagon díszített, tömör ciprus. Felül egy lámpás égett; két űrszem állt az ajtótól

diszkréten húsz lépés távolságban, mint az őrzőistenségek. Ahogy Szano és Hirata közeledett, az ajtó félrecsúszott. Egy magas nő lépett ki és meghajolt.

– Ő Csizuru úrhölgy, a Belső Palota főfelügyelő asszonya – mondta Hirata.

Bemutatta Szanót, aki érdeklődve vette szemügyre az *otosijorit*. Az asszonyság a negyvenes éveinek végét taposta; fehér szálak szőtték át a feje tetején szépen összefogott haját. Iszapszürke kimonója alatt olyan erős és izmos teste volt, mint egy férfinak. Csizuru úrhölgy négyszögletes arca szintén férfias volt, amit csak erősített hasított álla, a vaskos, borotvátalan szemöldök, és a felső ajka fölött lengedező sötét pihebajusz. Szano tudta, hogy az otosijori legfontosabb feladata, hogy Tokugava Cunajosi hálószobája előtt virrasszon, valahányszor az egy ágyassal hál, hogy biztos legyen benne: egy nő sem csikar ki kedvezményeket a sóguntól gyenge pillanataiban. Mint a palota többi női alkalmazottja, valaha ő is minden bizonnyal ágyas lehetett – valószínűleg az előző sóguné de az egyetlen látható nőies vonása a szája volt, olyan finom, mint egy kurtizáné egy fametszeten. Szigorúan összefont karral, meghajlással üdvözölte Szanót.

– Még nem találkozhat Keiso-in úrnővel – mondta Csizuru úrhölgy. Hangja mély volt, ám korántsem kellemetlen. – Jelenleg épp Őméltóságával van.

Tehát ide jött a sógun.

– Akkor várunk – mondta Szano. – És Önnel is beszélnünk kell.

Csizuru úrhölgy bólintott. Megjelent a színen két fiatalabb női alkalmazott. Szavak nélkül –

oldalpillantásokkal, bólintásokkal, elhúzott ajkakkal – kommunikáltak felettesükkel. Ezen az idegen területen még a nyelv is más volt. Csizuru úrhölgy ezt követően Szanóhoz és Hiratához fordult:

– Bocsássanak meg. Sürgős dolgom akadt, de hamarosan visszajövök. Várjanak meg itt!

– Igenis, uram – dünnyögte Hirata az orra alatt az *otosijorinak*, aki helyetteseivel az oldalán elsétált. Szanónak pedig azt mondta: – Egy nap ezek a nők fogják irányítani az országot, ha mi, férfiak nem vigyázunk.

Az *otosijori* résnyire nyitva hagyta Keiso-in úrnő ajtaját. Bentről visszafojtott hangok szűrődtek ki. Szanón úrrá lett a kíváncsiság. Lopva bekukucskált. Az árnyas szobában egy mennyezeti lámpás font fénykoszorút egy párnákon ülő nő köré. A nő alacsony volt és kövér. Laza, csillogó arany szaténköntöst viselt, kék hullámokkal díszítve. Vállára boruló, hosszú, fekete hajában egyetlen ősz szálát sem lehetett találni. Emiatt megdöbbenően fiatalos külseje lett a hatvannégy éves Keiso-innek. Szano nem látta az arcát, mert azt a pufók karjaiban tartott férfira hajtotta.

Tokugava Cunajosi, Japán legfőbb katonai diktátora anyja kebelébe fúrta az arcát. Fekete udvari köntöse alá húzta behajtott térdét; leborotvált feje búbja a szokásos fekete sapka nélkül olyan sebezhetőnek tűnt, mint egy gyermeké. Motyogás és nyöszörgés tört fel belőle:

–... úgy félek, olyan boldogtalan vagyok... Az emberek mindig mindenfélét akarnak tőlem... elvárják, hogy bátor és bölcs legyek, mint az őszám, Tokugava Iejaszu... sose tudom, mit mondjak és mit tegyek... buta vagyok, gyenge, méltatlan az uralkodásra...

Keiso-in úrnő megpaskolta a fia fejét és nyugtatgatni kezdte.

– Jól van, jól van, fiacskám. – Zsémbes hangja elárulta, hogy fiatalos külseje ellenére milyen öreg. – Itt van az édesanyád. Ő majd mindent szépen elrendez.

Tokugava Cunajosi ellazult. A nyöszörgés elégedett dorombolássá változott. Keiso-in felemelte a hosszú ezüstpipát, amely a mellette levő, füstölgő tálcán hevert. Pöfékelt, köhögött, majd tovább beszélt a fiához:

– Hogy boldog lehess, több templomot kell építened, támogatnod kell az egyházat, és több szent ünnepi játékot kell tartanod.

– De anyám, ez iszonyatosan sok munka – nyüszítette a sógun. – Hogyan intézhetném el ezt a sok mindent?

– Adj pénzt Rjuko papnak, ő majd mindenről gondoskodik.

– Mi van, ha Janagiszava kincstárnok vagy a Vének Tanácsa tiltakozik? – Tokugava Cunajosi hangja megremegett attól való félelmében, hogy az alattvalói nem helyeslik a döntését.

– Csak annyit mondj nekik, hogy a te döntésed a törvény – mondta Keiso-in úrnő.

– Így lesz, anyám – sóhajtotta a sógun.

Szano lépteket hallott a folyosón, ezért gyorsan félreugrott az ajtótól. Megdöbbenett és megijesztette, amit látott. Tehát igazak a híresztelések, melyek szerint Keiso-innek jelentős befolyása van a fiára, Tokugava Cunajosira. Az asszony fanatikus buddhista volt. Az ambiciózus, önimádó Rjuko volt a kedvenc papja – Szano olyat is hallott, hogy egyben a szeretője. Nem kétséges, Rjuko meggyőzte őt, hogy

kérjen pénzt a sóguntól. A nemzeti stabilitásra nézve komoly veszélyt jelenthetett, hogy ekkora hatalom volt a kezükben. A régmúlt időkben a buddhista egyház hadseregeket szervezett és meg akarta dönteni a szamurájok uralmát. Milyen ironikus, hogy Cunajosi tisztviselői megvédték őt a gátlástalan ágyasoktól, a mind közül legveszélyesebb nőtől viszont nem!

Csizuru úrhölgy befordult a sarkon és úrnője lakosztályához közeledett. Bedugta a fejét az ajtón. Amikor megkapta a jelet a szobából, megfordult és azt mondta:

– Keiso-in most már fogadja Önöket.

Beléptek a szobába. Keiso-in úrnő egyedül pipázott odabenn. A sógunnak nyoma sem volt, de a Keiso-in háta mögötti brokátfüggönyök megmozdultak, mintha valaki akkor bújt volna át alattuk. Szano és Hirata letérdelt és meghajolt.

– Szano *szószakan* és fő csatlósa, Hirata – jelentette be Csizuru úrhölgy és letérdelt Keiso-in mellé.

A sógun anyja őszinte érdeklődéssel vette szemügyre látogatóit.

– Szóval Önök azok az emberek, akik oly sok érthetetlen rejtélyt megoldottak? Milyen izgalmas!

Közelről nézve már korántsem nézett ki olyan fiatalnak. Kerek arca valaha vonzó lehetett, de a fehér púder nem takart el minden barázdát a bőrén. Az arcpír és az ajakrúzs életerős külsőt kölcsönzött neki, de hiába, mert szeme fehérje sárgás és eres volt. A kortól megereszkedett, telt keble fölött elég nagy toka domborodott. Haja a mindenki által használt, természetellenes fekete festéktől tűnt csak sötétnek. Amikor mosolygott, kilátszottak feketére festett fogai. Felül hiányzott

is két foga, amitől úgy nézett ki, mint egy közönséges, kiöregedett kéjné. Valójában az is, gondolta Szano, ahogy az eszébe jutott a sógun anyjának története.

Keiso-in egy kiotói zöldséges lánya volt. Amikor az apja meghalt, az anyja egy szakács szolgája és szeretője lett a császári régensherceg háztartásában. Aztán Keiso-in összebarátkozott egy előkelő kiotói család lányával. Amikor a barátnő Tokugava Iemicu sógun ágyasa lett, Keiso-int is magával vitte az edói palotába, így Keiso-in is Iemicu ágyasa lett. Húszéves korában szülte meg a fiát, Cunajosit, és ezáltal megszerezte magának a legmagasabb rangot, amit csak egy nő megkaphatott: az egyik sógun hivatalos házastársa, a következőnek pedig az anyja lett. Azóta is fényűzésben élt, ő volt a női részleg teljhatalmú úrnője.

– Nagytiszteletű fiam oly sokat mesélt a kalandjaikról – mondta Keiso-in úrnő úgy örülök, hogy végre megismerhettem Önöket. – Szanóra és Hiratára kacsintott, bemutatva azt a szemérmes bájt, amivel Tokugava Cunajosi apját is elcsábította. Aztán keserves sóhaj tört fel a torkából. – De kár, hogy szomorú esemény miatt jöttek: Harume kisasszony itt hagyott minket. Micsoda tragédia! El sem tudja képzelni, hogy mi nők mennyire félünk itt, nehogy hasonló sorsra jussunk.

Keiso-in szomorúsága nem tartott soká. Kihívóan Szanóra mosolygott és folytatta:

– De most, hogy Ön itt van, sokkal jobban érzem magam. Ugye, megment minket? A társa azt mondta Csizuru úrhölgynek, hogy a segítségünket kéri, hogy megakadályozza a járvány továbbterjedését. Csak azt mondja el nekünk, mit tehetünk! Nagyon szeretnénk a hasznára lenni.

– Harume kisasszony halálának nem betegség volt az oka, úgyhogy nem lesz semmiféle járvány – mondta Szano és megkönnyebbült, hogy a sógun anyja ennyit panaszkodik. Ezek szerint nem fogja akadályozni a nyomozást, márpedig az ő rangjával és befolyásával megtehetné volna, ha úgy akarja. A Belső Palota összes lakója gyanúsított volt ebben a politikailag is kényes bűnügyben; ő sem volt kivétel. Csizuru úrhölgy érzelmeiben ellenben nem volt biztos. Az *otosijori* arca semmitmondó maradt, de merev testtartása ellenállásról tanúskodott. – Harume kisasszony gyilkosság áldozata lett. Megmérgezték.

Egy pillanatig mindkét nő csak bámult; egyikük sem szólalt meg. Keiso-in úrnő levegő után kezdett kapkodni.

– Megmérgezték? Meg vagyok döbbenve! – Szemét és száját szélesre nyitotta és zihálva visszahanyatlott a párnákra. – Nem kapok levegőt. Szükségem van levegőre! – Csizuru úrhölgy úrnője segítségére sietett, de Keiso-in elhessegette és Hiratát intette magához: – Segítsen, fiatalember!

A fiatal csatlós nyugtalan pillantást vetett Szanóra, majd Keiso-in úrnőhöz lépett. Felvette a legyezőjét és legyezni kezdte. Az úrnő légzése kisvártatva megint egyenletes lett, a teste ellazult. Amikor Hirata segített neki felülni, egy pillanatra nekidőlt és rámosolygott.

– Milyen erős, jóképű és kedves fiatalember maga. *Arigató.*

– *Dó itaimasite* – motyogta Hirata. Sietve, megkönnyebbült sóhajjal lépett vissza Szano mellé.

Szano aggódva nézte. Hirata általában biztos fellépéssel viselkedett bármilyen nemű vagy társadalmi osztályba tartozó szemtanúval szemben; most viszont lehajtott fejjel,

összehúzott vállal térdelt. Mi lehetett a probléma? Szano a nők reakcióin is eltűnődött. Vajon csakugyan újdonság volt nekik a mérgezés? Keiso-in rosszulléte valódinak tűnt, de vajon az *otosijori* tudott-e a gyilkosságról?

– Ki akarta volna megölni szegény Harumét? – kérdezte Keiso-in panaszos hangon. Beleszívott a pipájába és egy könnycsepp gördült végig az arcán, nyomot hagyva a vastag fehér arcfestéken. – Olyan édes gyermek volt, oly elbűvölő és eleven. – Aztán újból kacérkodni kezdett: – Haruméről mindig az jutott eszembe, hogy fiatalkoromban én is ilyen voltam. Csodaszép, mindenki kedvence.

Felsóhajtott.

– És Harume ugyanilyen népszerű volt. Csodásan játszott a háromhúros gitáron. Viccei mindannyiunkat megnevettették. Ezért választottam ki, hogy legyen az egyik segédem. Tudta, hogyan tegye boldoggá az embereket. Egyszerűen imádtam, mintha a lányom lett volna.

Szano Csizuru úrhölgyre nézett. Az *otosijori* összeszorította ajkait; egyszerű sóhaj tört fel belőle: nyilvánvaló volt, hogy nem úgy vélekedett a halott lányról, mint Keiso-in.

– Önnek mi volt a véleménye Harume kisasszonyról? – kérdezte tőle Szano. – Milyen embernek tűnt az Ön szemében?

– Nem az én dolgom, hogy véleményt alkossak Őméltósága ágyasairól – felelte Csizuru kimérten.

Szano érezte, hogy Csizuru rengeteget tudna mesélni Harume kisasszonyról, csak nem akar ellentmondani az úrnőjének.

– Voltak Harume kisasszonynak ellenségei a palotában,

akik a halálát akarták? – kérdezte mindkét nőtől.

– Természetesen nem voltak – felelte Keiso-in és kifújta egy méreteres füstgomolyt. – Mindenki szerette. Nagyon közel állunk egymáshoz itt, a Belső Palotában. Olyanok vagyunk, mint a nővérek.

Szano azonban tudta, hogy még a nővérek között is lehetnek viták. A Belső Palotában történt nagy veszekedéseknek most gyilkosság lett az eredménye. Keiso-in állítása, hogy ötszáz nő a legnagyobb egyetértésben él itt összezsúfolva ilyen kis helyen, butaság volt – vagy hazugság.

Csizuru úrhölgy megköszöri a torkát és bátortalanul megszólalt:

– Azért volt némi ellenségeskedés... Harume és egy másik ágyas, Icsiteru kisasszony között. Nem nagyon jöttek ki egymással.

Keiso-in eltátotta a foghíjas száját.

– Na ne! Erről most hallok először!

– Miért nem jött ki egymással Icsiteru és Harume kisasszony? – kérdezte Szano.

– Icsiteru előkelő családból származik – felelte Csizuru. – A császár unokatestvére, Kiotóból. – Ebben a városban élt a császári család cifra nyomorúságban, a politikai hatalomtól megfosztva, a Tokugava-rezsim teljes uralma alatt. – Nyolc hónappal ezelőttig, míg Harume az edói palotába nem jött, Icsiteru kisasszony volt a nagytiszteletű sógun legkedvesebb társa... legalábbis a nők közül.

Csizuru lopva pillantást vetett úrnőjére és a szájára tette a kezét. Tokugava Cunajosiról mindenki tudta, hogy kedveli a férfiakat, de ezt nyilván nem az anyja jelenlétében beszélték meg.

– De amikor Harume megérkezett, ő lett a sógun kedvence? – firtatta Szánó.

Csizuru úrhölgy bólintott.

– Őméltósága többé nem igényelte Icsiteru társaságát és inkább Harumét hívogatta a szobájába.

– Icsiterunak semmi oka a neheztelésre – jelentette ki Keiso-in. – Drága fiának joga van hozzá, hogy kiválassza a neki legkedvesebb nőt. Ráadásul uralkodói kötelessége örökös nemzeni. Amikor Icsiterunak nem sikerült gyermeket szülnie, jól tette, hogy másik ágyast választott. – Keiso-in felkuncogott. Hiratára kacsintott és megjegyezte: – Olyat, aki fiatal, pajkos és termékeny – mint amilyen én voltam, amikor megismertem drága, megboldogult Iemicumat. Ismeri az ilyen típusú lányokat, ugye, fiatalember?

Hirata arca égővörös lett zavarában, úgy tette fel a kérdést:

– Szumimaszen^[2], de volt valaki a szolgák, örök vagy segédek között, aki ugyancsak Harume kisasszony haragosa volt?

Keiso-in pipával a szájában rázta meg a fejét. A hamu a párnákra hullott.

– A személyzet kiváló jellemű és természetű emberekből áll. Személyesen kérdeztem ki mindet, mielőtt megengedtem volna, hogy a Belső Palotában dolgozzanak. Egyikük sem emelt volna kezét a sógun kedvenc ágyasára.

Csizuru úrhölgy összeszorította az állkapcsát és a padlóra bámult. Szano látta, hogy Keiso-in úrnő időskori emlékezetzavarával lehet a probléma. A Belső Palota ügyeit valójában az *otosijori* intézte, ugyanúgy, ahogy Tokugava Cunajosi helyett is Janagiszava kincstárnok kormányozta az

országot.

– Az emberek néha másnak mutatják magukat, mint amilyenek valójában – világosította fel Szano. – Van, aki elrejtí valódi természetét, amíg valami nem történik...

Csizuru módfelett megörült ennek a kijelentésnek: szemlátomást azon vívódott, mit tegyen. Nem mert ellentmondani Keiso-in úrnőnek, de hazudni nem akart a sógun *szószakan-szamá*nak.

– A palotaőrök mind jó családból származó férfiak. A szolgálati előmenetelük kifogástalan. Általában a jellemük is. Ám az egyikük, Kusida hadnagy... Négy nappal ezelőtt Harume kisasszony bepanaszolta. Azt mondta, a hadnagy illetlenül viselkedett vele. Amikor a palotaőrök nem figyelték, körülötte ólálkodott, beszélgetni próbált vele... illetlen dolgokról.

Azaz szexről, fordított magában Szano.

– Kusida hadnagy sértő leveleket küldözgetett Harume kisasszonynak, legalábbis ő ezt állította – folytatta Csizuru úrhölgy. – Még azt is mondta, hogy megleste fürdés közben. Állítólag több ízben is kérte, hogy hagyja már végre békén, de a hadnagy csak nem tágított, aztán végül megörült, és megfenyegette, hogy megöli.

– Gusztustalan! – Keiso-in grimaszt vágott, majd ingerülten így szólt: – Miért nem mond el nekem senki semmit?

Csizuru Szanóra vetett fájdalmas pillantása elárulta, hogy tájékoztatta a sógun anyját, csak az elfelejtette.

– Mi történt ezután? – kérdezte Szano.

– Nem nagyon akartam elhinni ezeket a vádakot – mondta Csizuru. – Kusida hadnagy tíz éve dolgozott itt

anélkül, hogy bajt okozott volna. Becsületes, derék ember volt. Harume kisasszony csak rövid ideje volt itt. – Az *otosijori* hangja jelezte, hogy Harumét kevésbé deréknak és becsületesnek tekintette, és ő lehetett a probléma forrása. – Az ilyen vádak mindenesetre mindig komolyan vesszük. A törvény tiltja, hogy a férfiszemélyzet zaklassa a nőket, vagy illetlen kapcsolatban legyen velük. Az ilyeneket elküldik a palotából. Jelentettem az ügyet a fő ügyintézőnek, mire Kusida hadnagyot ideiglenesen felfüggesztették az állásából, és nyomozást rendeltek el.

– És hozott valami eredményt a nyomozás? – kérdezte Szánó.

– Nem. És most, hogy Harume kisasszony meghalt...

Nem volt többé sértett, így alighanem elejtették a vádat, ami megmagyarázta, hogy a fő ügyintéző miért nem szólt róla Hiratának. Kusida hadnagynak nagy szerencséje, hogy megmenekült a szégyentől és megtarthatta a posztját. Egy kihallgatást mindenesetre ő is megérdemel, akár csak az irigy Icsiteru kisasszony.

– Féltékeny ágyasok, erőszakoskodó örök... – panaszkodott Keiso-in. – Szörnyűség! *Szószakan-szama*, akárki ölte is meg az én édes kis Harumémat, meg kell találnia és meg kell büntetnie. Mentsen meg mindannyiunkat ettől a gonosz, veszélyes személytől!

– Át kell nézetnem a nyomozóimmal a Belső Palotát, és beszélnem kell a bentlakókkal – mondta Szano. – Megkapom az engedélyét?

– Hogyne, persze – bólogatott szaporán Keiso-in úrnő. Aztán morogva a könyökére támaszkodott és intett Csizuru úrhölgynek, hogy segítsen neki felállni. – Ideje imádkoznom.

De kérem, jöjjön és látogasson meg újra! – Hiratára mosolygott. – Maga is, fiatalember.

Búcsút vettek egymástól. Hirata szinte kirohant a szobából. Szano követte. Azon tűnődött, mitől lett egyszeriben ilyen szégyellős a csatlósa, mikor ez eddig nem volt rá jellemző. Nem kevés munka várt rájuk. Amikor elhagyták a palotát, mégis örült, hogy már olyan késő van, hogy nem keresheti fel a gyanúsítottakat vagy a tanúkat, és holnapig nem kell találkoznia a sógunnal. Otthon Reiko várta. Ma volt a nászéjszakájuk.

7.

Amikor Szano hazaért, az udvarház bejáratában szolgálói üdvözölték. Lesegítették a köpenyét, elvették a kardjait és bekísérték a szalonba, ahol már égtek a szénszerpenyők és a lámpások. A falfestmények derűs hegyi tájakat ábrázoltak. Szano letelepedett a padlón elhelyezett ülőpárnákra és érezte, hogy lassan fölenged benne az egész napi feszültség, és úrrá lesz rajta a boldog várakozás. Hirata elment, hogy kiadja a parancsokat a nyomozóknak és megszervezze az birtok őrését. Szano reggelig azt csinált, amit akart. Végre azt is megtudhatja, milyen házasnak lenni.

– Kér vacsorát, uram? – kérdezte a szolgáló.

Szano bólintott, majd megkérdezte:

– Hol a... feleségem? – Furcsa volt kimondani ezt a szót, mégis olyan elégedetten ízlelgette, mint egy pohár vizet egy hosszú, tikkasztó utazás után.

– Már szóltak neki, hogy urunk hazaért, nemsokára jön is.

– A szolgáló meghajolt és kiment a szobából.

Szano várakozott, s közben egyre gyorsabban vert a szíve. A gyomra is összeszorult. Végre kinyílt a tolóajtó. Szano kiegyenesedett ültében. Reiko lépett a szobába. Aranyszín őszirózsákkal díszített narancssárga selyemkimonót viselt, hosszú haját feltűzte, és egy tálcán porcelán szakéskancsót és két csészét hozott. Illedelmesen lesütött szemmel Szano mellé tipegett, letérdelt előtte, lerakta a tálcát és meghajolt.

– Méltóságos uram – suttogta. – Tölthetek neked?

– Igen, légy szíves – felelte Szano és megigézve bámulta a fiatal szépséget.

A pálinka kitöltésének szertartása feloldotta a pillanat feszültségét – Reikót valaki megtaníthatta, mit tegyen, amikor majd először lesz kettesben a férjével –, ám az asszonyka keze még így is megremegett, amikor átadta a csészét Szanónak. A férfi is ideges volt, de hitvese iránti együttérzése enyhítette idegességét. Elvégre a saját birodalmában volt. Az ő feladata, hogy Reiko kényelmesen érezze magát nála.

– Remélem, jól érzed magad – szólította meg a feleségét. A másik csészébe ő maga töltött szakét és odaadta az asszonynak.

Reiko óvatosan, mintha félne hozzáérni a férfi kezéhez, elvette a csészét.

– Remekül, nagyrabecsült uram.

Csöndben kortyolgatták az italt, és Szano észrevette, hogy az asszony befestette feketére a fogát. Ágyékát váratlan melegség árasztotta el. Sohasem gondolkodott el a férjezett asszonyok szokásain, ám most, hogy látta, mit meg nem tesz érte a felesége, felébredt benne a vágy. Rájött, hogy a nő teste is az övé, nemcsak a lelke.

– Meg vagy elégedve a szobáiddal? – Szano a pálinkát ízlelgette, és egyre jobban kívánta asszonyát. Reiko feltornyozott haja kiemelte karcsú nyakát és kecses vállát. Több, mint egy év telt el azóta, hogy utoljára nővel hált... – Sikerült berendezkedned?

– Igen, köszönöm.

Csábos mosolya felbátorította Szanót: a jó házból való úrilány szelíd viselkedése mögött egyáltalán nem rejtőzött rideg szív. Ebben a pillanatban lépett be egy szolga, forró

vízbe mártott rongyot adott Szanónak, hogy megtörölhesse a kezét, és letett elé egy étellel megrakott, lakkozott tálcát. Amikor a nyomozó ismét kettesben maradt Reikóval, az asszony gyors mozdulattal leemelte a fedőt a szasimiról, a párolt pisztrángról és zöldségről, majd teát töltött a férjének. Ő maga alighanem már vacsorázott, csak hogy most tökéletesen kiszolgálhassa az urát. Szanónak nagyon tetszett ez az asszonyi engedelmesség.

– Remélem, boldog vagy itt – mondta. – Ha valamire szükséged van, szólj csak nyugodtan.

Reiko mohó, ragyogó arccal a szemébe nézett.

– Talán... esetleg segíthetnék neked nyomozni a sógun ágyasának halálával kapcsolatban – bökte ki.

– Micsoda? – Szano már a szájához emelt egy falat halat, de az most lecsúszott az evőpálcikájáról. A férfi úgy meglepődött, hogy észre sem vette.

Nyoma sem volt már a felesége szerény viselkedésének és vonzó szégyellőségének. Felszegett fejjel, egyenes derékkal nézett farkasszemet a férjével, a szeme merészen és idegesen csillogott.

– Nagyon érdekel a munkád. Hallottam, hogy Harume kisasszonyt állítólag meggyilkolták. Ha ez igaz, segíteni szeretnék, hogy elkapd a gyilkost. – Nagyot nyelt, aztán hadart tovább. – Magad mondtad, hogy ha valamire szükségem van, szóljak csak nyugodtan!

– Pont nem erre gondoltam! – Szano arcára kiült a döbbenet. Lelkének legmélyéről feltörtek belőle a gyermekkori emlékek: az anyja otthon főz, takarít és varrogat, míg az apja a nagyvilágban kalandozik, hogy megkeresse a mindennapi betevőt. Szano ilyennek képzelte a tökéletes

házasságot, de még rengeteg más dolog is az eszébe jutott, ami miatt nem teljesíthette Reiko kérését. – Sajnálom – mondta gyengéden. – Nagyra értékelem, hogy felajánlottad a segítségedet, de egy gyilkosság kinyomozása nem nőnek való feladat.

Arra számított, hogy Reiko elfogadja a döntését, ahogyan az anyja is elfogadta az apját. Reiko azonban nem hagyta magát.

– Az apám megmondta, hogy ez lesz a válaszod, és azt is, hogy szerinte így helyes. Csakhogy én dolgozni akarok! Hasznossá akarom tenni magam! És sokat tudnék segíteni neked.

– Például miben? – kérdezte Szano, és egyre zavartabb lett, ahogy a hitvesi boldogságról szőtt álmai lassan semmivé foszlottak. Miféle furcsa, csökönyös lányt vettem feleségül, gondolta. – Mivel tudnád segíteni a nyomozást?

– Tanult lány vagyok, ugyanolyan jól tudok írni és olvasni, mint bármelyik férfi. Tíz évig figyeltem apám bírósági tárgyalásait. – Reiko finom álla megremegett, de nem törődött bele abba, hogy férje, helyteleníti az ötletét. – Ismerem a törvényt, és nem egy bűnözőt láttam már. Segíthetek kinyomozni, hogy ki ölte meg Harume kisasszonyt.

Reiko Ueda bíró udvarházában nőtt fel, tehát lehet, hogy több bűnözőt látott, mint Szano! A nyomozó szégyellte magát, hogy ifjú arája e tekintetben tapasztaltabb nála, ugyanakkor felfordult a gyomra, ha elképzelte, az emberi gonoszság és erőszak milyen megnyilvánulásainak lehetett a tanúja. Attól a gondolattól pedig valósággal rosszul lett, hogy ezek az esetek a saját magánéletébe is betolakodhatnak.

Hogyan is lehetne nyugodt menedék az otthona, ha Reiko is tudja, milyen ördögi erők munkálkodnak a világban?

– Nyugodj meg, kérlek... Hadd magyarázzam el! – emelte fel békülékenyen a kezét Szano. – A nyomozók munkája teli van veszéllyel. Bajod eshet... még meg is ölhetnek. – Ez meg is történt sok emberrel Szano régebbi ügyei során. Felébredtek védelmező ösztönei. Nem akarta, hogy a felesége az igazság keresése közben esetleg áldozattá váljon. – Hiba lenne, ha megengedném, hogy részt vegyél a gyilkossági nyomozásban. – Szano úgy vélte, ezzel le is zárták a témát, és folytatta az evést.

– Szóval szerinted gyenge és buta vagyok, csak azért, mert nőnek születtem! – makacskodott Reiko. – Pedig tudom, hogy kell forgatni a kardot! Igenis meg tudom védeni magam, ha kell! – Csodaszép, virágszirom-alakú szeme csak úgy csillogott a tettvágytól. – Sőt, éppen azért, mert nő vagyok, be tudok jutni olyan helyekre, ahová te nem. Mindenfélét kiszedhetek olyan emberekből, akik veled szóba sem állnának. Csak adj egy lehetőséget, és meglátod!

Szano most már tényleg mérges volt. Eszébe jutott, hogy engedelmes anyja mindig a férje kedvenc ételét főzte, vezette a háztartást, és mindenben a kedvére tett anélkül, hogy meg kellett volna kérdeznie, mit óhajt. A Tokugava-rezsim feladatokkal teli szamuráj-világában a saját otthona volt az egyetlen hely, ahol ő lehetett a teljhatalmú úr. Szano érezte, hogy ez az értékes hatalom most kicsúszik a kezéből, férfiúi fensőbbisége meggyengül Reiko makacsságával szemben. Mivel fáradt is volt, hamar kijött a béketűrésből, pedig semmi kedve sem volt összeveszni a feleségével a nászéjszakán.

– Hogy merészelsz ellentmondani a férjednek? – csattant

fel és a földhöz vágta az evőpálcikákat. – Hogy mered még csak állítani is, hogy buta, nyakas lány létedre bármiben is jobb vagy, mint én?

– Mert igazam van!

Reiko talpra ugrott és szeme ugyanolyan dühösen szikrázott, mint Szanóé. Nyelve hegyével megérintette csorba metszőfogát; kezével a derekához ért, mintha a kardját akarná előrántani. Ez a nőietlen, agresszív magatartás felbőszítette Szanót – és fel is izgatta. A düh Reiko finom szépségét egy bosszúálló istennő nyers erejévé változtatta. Gyors lélegzése és kipirult arca szexuális izgatottságra emlékeztetett. Szanónak ugyan nem tetszett ez a pimaszság, mégis elismerte a nő bátorságát. Azt azonban nem akarta elhinni, hogy képes lenne kinyomozni egy gyilkossági ügyet – és nem akarta, hogy asszonya aláássa a férfiasságát azáltal, hogy visszafelesel neki. Félrelökte a tálcát, felpattant és a feleségére meredt.

– Megparancsolom, hogy maradj itthon, ahogy illik, és ne avatkozz a munkámba! – dörögte, és maga is megdöbbsent, milyen ellenséges lett a kapcsolatuk. Azt akarta, hogy boldogok legyenek együtt. Reiko sértegetése ezt nem nagyon segítette elő, de nem tudott mit tenni. – A férjed vagyok, tehát engedelmességgel tartozol nekem. Ez az utolsó szavam!

Reiko szeme összeszűkülte a megvetéstől.

– És mi van, ha nem engedelmeskedem? – kötekedett. – Tán megversz? Visszazavarsz az apámhoz? Vagy megölsz? – Torkából keserű nevetés tört fel. – Bárcsak megölnél, mert már bánom, hogy hozzád mentem! És inkább a halál, mint hogy meghódoljak előtted vagy bárki más férfi előtt!

Az engedelmisség megtagadása legalább olyan fájdalmas

volt Szanónak, mintha egy kést forgattak volna meg a szívében. Megsebezve, dühödten úgy érezte, csak úgy fejezheti ki a hatalmát, ha magáévá teszi az asszonyt. Férfiassága dagadozott. Előrelépett és megmarkolta a felesége vállát.

Reiko bátor dacossága egy csapásra tovatűnt. Szano vasmarkában szinte összezsugorodott. A férfi föléje tornyosult, és érezte csontjai törékenységét. Reiko szemét elöntötték a rémület könnyei, és Szano rögtön tudta, hogy nem az ütésektől vagy a haláltól fél. Sokkal kegyetlenebb bántalom volt ez, amit csak férfi okozhat egy nőnek – a teste legérzékenyebb részei elleni személyes támadás. Egymás szemébe meredtek, és Szano érezte azt a kifürkészhetetlen vágyat az intim, kegyetlen együttlétre. Reiko ajka nedves volt; gyorsan és mélyeket lélegzett. Szano lelki szemei előtt lepergett egy képsor: mindketten meztelenül, egybefonódva hevernek, és a primitív párzási rítussal oldanak meg minden nézeteltérést. Reiko arckifejezéséből azt is meg tudta mondani, hogy ő is ugyanarra gondol – és ugyanazt is akarja.

Szano lassan felemelte a kezét és megérintette a lány puha arcát. Lélegzetük egy hosszú, feszült pillanatig összekeveredett. A nő azonban hirtelen kitepte magát a férfi szorításából és kirohant a szobából.

– Reiko, várj! – kiáltott utána Szánó.

Még hallotta asszonya futó lépteinek zaját a folyosón, majd becsapódott egy ajtó. Szano összezavart érzelmekkel és vágyban égő testtel, kővé meredve állt, s keze még mindig az üres levegőt markolta.

Magánlakosztályának szentélyében Reiko bereteszte az

ajtót és felsóhajtott. Szíve még mindig vadul vert, teste minden ízében remegett. Izgatottan kirohant a hátsó ajtón és kilépett a tornácra.

Az idomtalan, elefántcsontszínű hold megvilágította a kert fáit, szikláit és a faházakat. Ciripeltek a tücskök, ugattak a kutyák. Valahol az éjszakában örök vigyázták a birtokot és a palotát, a fagyos föld és a szénszerpenyők illatát árasztó tiszta, friss levegőben lépések, lódobogás és beszélgetés hangjai keveredtek. Reiko sétálni kezdett a csípős hidegben, s közben megpróbált rendet rakni kavargó érzelmei közt.

Tiszta szívéből gyűlölte Szanót, amiért semmibe vette a kívánságait, és gúnyt űzött intelligenciájából és képességeiből. Még jobban haragudott azonban saját magára, amiért ilyen vakmerően hozakodott elő a dologgal. Lassabban és óvatosabban kellett volna megközelítenie a férjét a kéréssel, eljátszani az odaadó feleséget, és elnyerni a férfi szeretetét, mielőtt előáll a dologgal. Érezte viszont azt is, hogy az eredmény akkor sem lett volna más. Szano is ugyanolyan volt, mint a többi férfi, botorság volt az ellenkezőjét hinni.

– Nagyképű, felfuvalkodott, buta szamuráj! – átkozódott magában, miközben szinte szétvetette a düh. – Parancsolgat nekem, mint holmi szolgának! Mintha csak a gyereke lennék! – A harag mellett keserű csalódást is érzett. Naivnak és ostobának érezte magát, amiért arról álmodozott, hogy majd bűnügyeket old meg és dicsőséget szerez. – Inkább követtem volna el szeppukut, mint hogy hagytam bekötni a fejem!

Miközben a köröket róta, keskeny patakocska csörgedezett le combja belső felén. Arra gondolt, hogy megindult a havi vérzése, ezért a szoknyái alá nyúlt. Amikor

megnézte a kezét, látta, hogy tiszta, pézsmaillatú váladék borítja: a szexuális izgalom cseppjei, teste önkéntelen válasza a Szanóval történt érintkezésre. Reikót elfogta a rémület, amikor megérezte, hogy hasának alsó része tompán, forrón lüktet. Leguggolt a verandára.

Nem a veréstől félt, ami az engedetlen feleségek megszokott büntetése volt. A harcművészeti leckéken megtanulta, hogyan kell elviselni a fájdalmat, ráadásul ösztönei is azt súgták, hogy Szano nem az a fajta férfi, aki dühében képes lenne megütni egy nőt. A nemi aktustól félt, a csatatérről, ahol a természet minden nőt sebezhetővé tett a férfiúi erőszakkal szemben. A vágy pedig a férje rabszolgájává teheti, akinek már így is túl sok hatalma volt fölötte, és elpusztíthatta féltve őrzött függetlenségét.

Attól is félt, hogy Szano el akar majd válni tőle. Ez esetben mindenki őt hibáztatta volna a tönkrement házasság miatt; soha többé nem akarta volna feleségül venni senki. Családjával együtt nyilvánosan megszégyenülne. Lelki szemei előtt felderengett a sivár jövő képe: kegyvesztett vénlányként él a rokonai jóindulatára utalva. Hiába harcolt dühödten Szano zsarnokoskodása ellen, elhagyni ugyanúgy nem akarta. Szerette volna megtapasztalni a szerelem veszélyes élvezeteit is. Egyaránt vágyott erre a teste és a lelke, hiába hadakozott józan esze a házi őrizetben eltöltött, unalmas élet ellen.

Reiko az egyik magas fenyőfa ágai között átszüremlő holdfényt bámulta. Egymásnak ellentmondó, összezavarodott érzelmei ellenére is tudta: a házasságot működésben kell tartania – de a saját feltételeivel.

Visszament a szobájába és letérdelt az íróasztala mellé. A

fölötte levő polcon pihentek a kardjai, amiket aznap délután hozott magával új lakhelyére. Reiko tintát és papírt vett elő és megkereste az ecsetét is. A kétségbeesés megerősítette elhatározását. Csak azért is be fogja bizonyítani Szanónak, hogy egy feleségből is lehet jó nyomozó. Eldöntötte, hogy megmutatja neki: az ő érdekei is azt diktálják, hogy a munkatársának tekintse, nem pedig egy felmagasztalt házi rabszolgának. A férje önmagáért fogja szeretni, nem azért, amit faraghatna belőle.

Nyelve hegye megint a csorba metszőfogára tévedt, ahogy izgatottan elkezdte összeírni, kiket kell titokban megkérdeznie, hogy közelebb jusson Harume meggyilkolásának felgöngyölítéséhez.

Szano egyedül maradt a szobában. Hosszas töprengés után Kénytelen-kelletlen úgy döntött, hogy nem ered a felesége nyomába. Ilyen mérgesen, összezavarodva és kielégítetlenül csak még inkább elrontaná a dolgot kettejük között. Befejezte hát az evést, bár az étel azóta már kihűlt, és az étvágya is elment. Csüggedten felállt, a szobájába ment és levetette a ruháját. A fürdőszobában lecsutakolta és kiáztatta magát, aztán pamutköntösbe bújt. Végigment a folyosón, elhaladt az üres lakosztály mellett, ahol az első közös éjszakájukat tervezte. A szomszéd szoba papírfalán átderengett a lámpafény. Szano megállt az ajtó előtt.

Reiko homályos árnyéka mozgott odabent, ledobálta a ruháját, és a haját fésülgette. Egyértelmű volt, hogy ott kívánja tölteni az éjszakát. Szano ágyéka úgy lüktetett a vágytól, hogy szinte sajgott. Dühét ismét lángra lobbantotta a heves birtoklási vágy. Végére is Reiko a felesége, akár összevesztek, akár nem. Joga lett volna a hitvesi ágyba

parancsolni. Szano megragadta a kilincset...

... aztán el is engedte. Keze ernyedten hanyatlott le az oldala mellé. A fejét csóválta, ahogy a józan ész lassan a dühödt vágyakozás fölébe kerekedett. Tudta, hogy nem teheti erőszakkal a magáévá Reikót, mert nem akart egy megsértett társat, aki csakis azért engedelmeskedik neki, mert a társadalom ezt követeli meg tőle. Még mindig vágyott a kölcsönös szerelemre. Hosszú és nehéz napja volt, s valószínűleg nem csak neki, hanem Reikónak is. Eleve rosszul is kezdődött, de holnap újra kezdhetik, miután jól kialudták magukat. Elhatározta, hogy másnap olyan kedves lesz a feleségéhez, amennyire csak lehet. Reiko is rá fog jönni, hogy otthon a helye, nem a gyilkosság nyomozói között. És megtanulja majd szeretni férjét – urát és parancsolóját.

Visszaballagott hát a saját hálószobájába, mivel azonban újra lejátszódott előtte a veszekedés, és egyfolytában azon járt az esze, hogy mit kellett volna mondania, csak nem jött álom a szemére. A padlón, szétszórt ruhái közt ott hevert Harume naplója. Szano sóhajtva felvette a földről. Az otthoni gondokról csakis a munka terelhetette el a figyelmét, és arra gondolt, még meg is tudhat valami hasznosat a meggyilkolt ágyas párnakönyvéből, amiben leírta életének mindennapjait és titkos gondolatait. Leheveredett a párnákra és közelebb húzta a lámpát. A könyökére támaszkodva kinyitotta a könyvecske zöld és mályvaszínű, lóheremintás borítóját, és az első oldalra lapozott.

A szöveget bizonytalan kézzel vetették papírra, az írója rengeteg hibát ejtett, ezek át voltak húzva. Sok nőhöz hasonlóan, Harume kisasszony is alig tudott írni és olvasni. Talán így a legjobb, gondolta Szano, mert eszébe jutott, hogy

Reiko is azért ellenkezik ennyit, mert túl sokat tanult. Ám amikor Szano végigfutott a bejegyzéseken, kiderült, milyen természetes érzéke volt Haruménak az íráshoz.

Belépek a Belső Palotába. Az örök úgy vezetnek végig a folyosón, ahogy a rabokat szokás a cellába kísérni. Nők százai állnak és bámulnak. Amikor elhaladok mellettük, abbahagyják a beszélgetést, és rám merednek: még hozzá milyen lenézően! Egyre csak meresztik a szemüket – falánk, ketrecbe zárt állatok, akik azon merengenek, hogy egy új lakó érkezésével vajon kevesebb ennivaló jut-e majd nekik. Én azonban nem hajtom le a fejemet. Lehet, hogy szegény vagyok, de csinosabb bárki másnál. Egy nap én leszek majd a sógun kedvenc ágyasa, és senki sem fog lenézni, soha többé.

Egyik naplóbejegyzés mellé sem írtak dátumot, de ezt az elsőt alighanem újév után írták, nyolc hónappal ezelőtt, amikor Harume megérkezett az edói palotába. Szano gyorsan átfutott a Belső Palota mindennapi életét és bosszúságait, Harume különféle időtöltéseit és a sógun hálószobájába tett, egyre gyakoribb látogatásait leíró bekezdéseken.

Ez a hely annyira zsúfolt, hogy váltott műszakban kell ennünk és fürödnünk. Akárhová lépek, valaki mindig belém ütközik, mindig van valaki az árnyékszéken, amikor nekem is ki kellene mennem. Mindig valakinek a szaga van az orromban. A fürdővíz tiszta kosz, mire rám kerül a sor, és mindig zaj van, mert valaki mindig beszél, horkol, köhög vagy pityereg. De igaz, hogy vágyom a magányra, mégis majd' meghalok az egyedüllétől. A többiek kívülállóként kezelnek, és én sem szeretem őket. Csak az a baj, hogy megöl az unalom. Minden nap egyformán telik, a palotát pedig a legritkább

esetben hagyjuk csak el.

Tegnap füllesztő hőség volt, és úgy dörgött az ég, mint megannyi felbőszült sárkány. Piknikezni mentünk a hegyekbe. A fűzfalevelekkel díszített, zöld kimonómat vettem fel. Szakét ittunk és nagyon boldogok voltunk, amíg hirtelen zuhogni nem kezdett az eső! Sikoltozva berohantunk a gyaloghintókba, a szolgák pedig összekapkodták az ennivalót. De jó volt látni, ahogy azok a rátarti idős ágyasok siránkoznak és gubbasztanak, akár az ázott verebek! – főleg miután kinevettek a falusias viselkedésemért!

Tegnap éjjel megint Őméltóságát szórakoztattam. Vörös szaténkimonómat viseltem a szerencsét hozó írásjelekkel díszítve, úgyhogy ha szerencsém van, szülhetek neki egy fiút, és egész életemben olyan gazdag és boldog leszek, mint Keiso-in úrnő.

Szano nem tévedett, Harume párnakönyve azokra hasonlított, amelyeket a császárok udvarhölgyei írtak évszázadokkal azelőtt, akik inkább életük jelentéktelen apróságait vetették papírra, nem pedig a fontos történelmi eseményeket. Ilyen nagy eseményekről, mint a legutóbbi, Harume nem szolgált részletekkel: még a naiv fiatal lányok is tudták, hogy bármilyen óvatlan megjegyzés kiválthatja a sógun nemtetszését, aminek elbocsátás vagy akár halál is lehet a következménye. Harume attól is félhetett, hogy minden lében kanál társnői elolvassák a párnakönyvét és bosszút állnak a csöppet sem hízelgő jellemábrázolásért. Icsiteru kisasszony és Kusida hadnagy csak a közepén bukkant fel. Harume egy hosszú listát írt „Miért nem szeretek az edói palotában élni” címmel:

39. Száraz, odaégett rizst kapunk a fazék aljáról, mert az idősebb ágyasok kapják meg az étel legjavát.

40. Icsiteru azt hiszi, hogy különb mindenkinél, csak mert a császár unokatestvére.

41. A havonkénti orvosi vizsgálat és Kitano doktor hideg keze az intim testrészeimen.

42. Kusida hadnagy, ez az istencsapása.

A következő bekezdésekben nem volt jele különösebb rosszindulatnak vagy veszekedésnek, ami gyilkossághoz vezethetett volna. Szano egyre álmosabb lett. Az utolsó oldalra lapozott.

Tegnap zarándokútra mentünk a Kannon Templomhoz. Szeretem az Aszakusza városrészt, mert az utcák olyan zsúfoltak, hogy az örök és a palotabeli hivatalnokok nem tudnak annyira odafigyelni ránk. Elszökhethünk mellőlük és sétálhatunk a piactéren, vehetünk ételt és ajándékokat az árusoknál, jósoltatunk magunknak, megnézzük a zarándokokat, a papokat, a gyerekeket és a szent galambokat: szóval szabadok vagyunk!

Végigsietek a keskeny mellékutcákon a fogadóig. Szokás szerint most is foglaltak nekem egy szobát, úgyhogy átlopakodom a fogadót körülvevő fenyőfák és bambuszcserjék között. Az én szobám a hátsó épületben van, jól elszigetelve. Bemegyek, becsukom az ajtót és várok. Hamarosan meghallom, hogy léptek csikordulnak a kavicszon. Megáll a szobám előtt...

Szano álmosága egy csapásra elmúlt. Tehát Harume kisasszony titkos légyottokra használta a szabadságát.

...és látom magas, sovány árnyékát a papírablakon. Van egy lyuk az ablaktáblán, ahol megjelenik a szeme. De nem beszél, és én sem. Úgy teszek, mintha egyedül lennék és lassan leveszem a köntösömet. Kikötöm a selyemövemet és hagyom, hogy a felső és az alsó kimonóm a padlóra hulljon. Szemben állok az ablakkal, hogy láthasson, de sosem nézek a szemébe.

Megmoccan az árnyéka. Meztelen mellemet végigsimítom a kezemmel, felsőhajtok és megnyalom az ajkamat. Ruhái zörögnek, ahogy ledobja őket és megoldja az ágyékkötőjét. Lefekszem a földre, a párnákra. Széttárom a lábamat, hogy láthassa nőiességemet. Megcirógatom magam az ujjaimmal. Egyre gyorsabban, nyögdécselve ívbe hajlik a hátam, és hátravetem a fejem örömben, amit nem is érzek. Ő liheg és morog. Amikor felkiáltok, ő is felkiált – rondán, mint egy haldokló állat.

Aztán mozdulatlanul fekszem, félig lehunyt szemmel. Nézem, ahogy az árnyéka eltávolodik az ablaktól, majd teljesen eltűnik. Amikor biztos vagyok benne, hogy elment, gyorsan felöltözöm, és visszasietek a piacra, mielőtt a palota alkalmazottai észrevennék, hogy nem vagyok a többiekkel. Megverhetnek, elküldhetnek, akár meg is ölhetnek ezért. Ám ő nagyon gazdag és hatalmas. Nemsokára elutazik Sikokuba, és legalább nyolc hónapig nem fogunk találkozni. Most kell megkapnom tőle, amit akarok, nem számít a kockázat.

Az erotikus leírás felizgatta Szanót. Úgy érezte magát, mint egy kukkoló, aki belekémlel egy halott nő intim életébe. Becsukta a könyvet és eltöprengett az imént olvasottak jelentésén. Harume valószínűleg azt gondolta, hogy ha bárki elolvassa a történetét, fantáziálásnak fogja vélni, csakhogy nagyon is igaznak tűnt. Ki lehetett a partnere ebben a bizarr játékban, és miért játszott, amikor nem kapott örömet tőle? Mi

más történhetett még közöttük? Szano elgondolkodott a kulcsszavakon: magas, sovány férfi, aki gazdag, hatalmas, és nyolc hónapot fog tölteni egy déli szigeten...

Aztán elmosolyodott. Ismert valakit, akire ráillett a leírás. Szano elfújta a lámpát, lehajtotta a fejét a fa nyaktámaszra, és magára húzta a paplant. Holnap kibékül Reikóval, és megkezdik a boldog házasságot. És holnap, miután jelentést tett a sógunnak, megnézte Harume kisasszony holttestének a vizsgálatát az edói hullaházban és kikérdezte Icsiteru kisasszonyt és Kusida hadnagyot, meglátogatja majd legújabb gyanúsítottját: Mijagi Sigeru nagyurat, Tosza tartomány daimjóját.

A leheletük megfagyott a reggeli levegőben. Szano és Hirata végigsétált az edői palota kanyargó folyosóin és biztonsági ellenőrzési pontjain, hogy jelentést tegyenek a sógunnak. Aznap is csípős, tiszta idő volt, noha hidegebb, mint az előző. A napfény megcsillant a tetőcserepeken, átvillant a szélfújta fenyőágakon, és visszatükröződött a járőröző örök páncéljain. Az árnyékok körvonalai olyan élesek voltak, mintha papírból vágták volna ki őket, és tisztán lehetett hallani minden hangot: a lovak patáinak dobogását az ösvényeken, a menetelő léptek zaját, az emberi hangokat. Egy csapat liba húzott át gágogva a hatalmas, felhőtlen égbolton. A levegőt megfűszerezte a lehullott avar és az égő szénszerpenyők szúrós szaga.

– Jól aludtál? – kérdezte Hirata jelentőségteles tekintettel Szano nászéjszakájára célozva.

– Jól, köszönöm – adta meg Szano a velős választ, remélve, hogy Hirata nem erőlteti tovább a kérdést. Ma még nem is találkozott Reikóval. Nem akart még egy katasztrofális jelenetet munka előtt, ezért inkább elhalasztotta estére a következő találkozót.

Hirata mint mindig, most is megérezte Szano hangulatát, és így szólt:

– Az embereid és én tegnap éjszaka terveztünk neked egy kis ünnepséget. Ám ha úgy gondolod, hogy inkább pihenni szeretnél, elhalaszthatjuk.

Szano tudta jól, milyenek ezek az esküvő utáni ünnepek, ezért bőszen egyetértett. Remélte, hogy a találkozó a sógunnal simábban fog menni, mint a házassága. De bár úgy gondolta, hogy a hír, miszerint nem lesz járvány, megnyugtatja a sógunt, hamar rá kellett jönnie, hogy nem így van. Tokugava Cunajosi behúzódott magán lakosztálya nappalijába, körülvette magát örökkel és szolgákkal és szenvedő kiáltással üdvözölte Szano és Hirata érkezését.

– Jaj, *szószakan-szama!* – nyafogta. – Annyira lesújtott a hír, hogy az ágyasomat meggyilkolták, hogy az éjszaka nem is tudtam aludni. Most pedig szörnyen hasogat a fejem. A gyomrom sincs rendben, és fáj minden porcikám.

Tokugava Cunajosi az emelvényen, párnák közt hevert, bronzszínű selyemköntösben. Nagy nehezen végre felfogta, hogy Harume meghalt, és most töpörödöttnek, sápadtnak és negyvennégy évesnél jóval öregebbnek látszott. Egy segéd fényellenzőt rakott az ablak elé, elbarikádozva a sógunt a napsütötte papírfalaktól. Mások begyújtották a szénszerpenyőket, így olyan forróság lett a szobában, mint egy kályhában. Egy pap imádságokat kántált. Kitano doktor egy csésze gőzölgő folyadékkal térdelt a sógun mellett.

Szano és Hirata is letérdelt és meghajolt.

– Elnézést kérek, hogy nagy betegsége közepette zaklatom, kegyelmes uram – mondta Szano. – Ha óhajtja, később is tehetek jelentést a nyomozás állásáról...

A sógun legyintett erőtlen kezével.

– Ugyan, maradjon csak, maradjon. – Felemelkedett, hogy igyon Kitano doktor csészéjéből, aztán gyanakodva nézegette a tartalmát. – Mi van ebben?

– Bambusz- és kőrisfa-tea, a kegyelmes úr beteg

gyomrára.

– Te, ott! Gyere csak ide! – intett Tokugava Cunajosi az egyik szolgának. – Kóstold meg, hogy nincs-e benne méreg!

– De hát a saját kezemmel készítettem! – tiltakozott Kitano doktor. – Semmi baja.

– Szabadon kószál egy méregkeverő az edői palotában. Nem árt az óvatosság – mondta komoran a sógun.

A szolga ivott egy kortyot. Amikor több másodperc után is ép és egészséges maradt, a sógun megitta a teát. A segédek bekísértek egy kopasz, vak masszőrt.

– Jaj, azt is próbáljátok ki először valaki máson! – mutatott a sógun a masszőr kezében levő olajos kancsóra.

Egy őr szétkente az olajat a karján. A többi őr addig kalitkába zárt madarakat hozott, amelyek a mérgező füstöket érzékelték, a szolgák pedig megkóstolták a sógun süteményeit. Tokugavát szemmel láthatóan nem érdekelte Harume kisasszony. Saját sebezhetősége aggasztotta, és erre jó oka volt: az orgyilkosság igen régi módszer volt, az ambiciózus harcosok így döntötték meg a régi rendeket és ragadták magukhoz a hatalmat.

– A méreg, amely végzett Harume kisasszonnyal, a tintában volt, amire ráírták a nevét – mondta Szano. – Egyértelműen ő volt a kiszemelt áldozat – és nem kegyelmes urunk.

– Jaj, ez nem számít. – A sógun mordult egyet, ahogy a segédek levették a köntösét, és láthatóvá vált petyhüdt, fehér bőre. Ágyékkötő takarta el nemi szervét és ráncos fenekét. Hasra feküdt és így szólt: – A mérgezést személyem elleni közvetlen támadásként fogom fel. A gyilkos nem elégszik meg azzal, hogy megölt egy haszontalan ágyast. Jaj, komoly

veszélyben vagyok.

A masszőr keze gyúrni kezdte a hátát. A szolgák közben süteményeket tömködtek a szájába, teával itatták, míg az örök lerakták a kalitkákat a szoba minden sarkába. Szano nem értett egyet Tokugava Cunajosi én-központú értékelésével, de egyelőre még nem tudta teljesen eloszlatni a sógun félelmeit. A politikai cselszövések alapos indítékot szolgáltathattak egy esetleges merénylethez. Szano elmesélte, mire jutott Keiso-in úrnővel és Csizuru úrhölgygel, és elárulta: úgy tervezi, ki fogja kérdezni Icsiteru kisasszonyt és Kusida hadnagyot. Megemlítette, hogy Harume párnakönyve alapján van még egy gyanúsítottja, akinek majd később megfejtí a kilétét.

A szobában hirtelen mindenki mozdulatlaná merevedett. A szolgák és az örök abbahagyták, amit csináltak; a masszőr keze megállt a levegőben, Tokugava Cunajosi háta fölött. Hirata nagyot lélegzett. Szano háta libabőrös lett ugyanarra a nem hallható jelre, ami a többieket is megdermesztette. Az ajtó felé fordult.

Janagiszava kincstárnok állt az ajtóban, uralkodóhoz méltó, csillogó köntösben, csinos arcán rejtelmes kifejezés ült. A szolgák, az örök és a masszőr hódolattal leborultak. Szanónak nyugodt külseje mögött összeszorult a szíve. Janagiszava bizonyára a szomszéd szobában hallgatózott és most bejött, hogy megakadályozza ezt a nyomozást is, mint oly sok másikkal is tette.

– Jaj, Janagiszava-sza?? Isten hozta – mosolyodott el szenvedély nélkül Tokugava Cunajosi korábbi pártfogoltja és szeretője láttán. – Szano *szószakan* épp az imént jelentette, hol tart a nyomozásban. Értékelnénk a segítségét.

Janagiszava kincstárnok vetélytársát látta Szanóban. Ő volt Tokugava Cunajosi új pártfogoltja, az egész nemzet ura lehetett a gyenge nagyúr helyett. Egy időben bérgyilkosokat pénzelt, hogy tegyék el láb alól, és kémeket, hogy olyan információkat keressenek, amiket felhasználhat ellene. Janagiszava gonosz pletykákat terjesztett Szanóról és megparancsolta a hivatalnokoknak, hogy ne működjenek közre a nyomozásában. Ő küldte Szanót Nagaszakiba, remélve, hogy ott majd nagy bajba keveredik, s ezzel örökre félreállíthatja az útból. És Szano jól tudta, hogy Janagiszava kincstárnok dühös, amiért a terve nem vált be.

Amikor Szano visszatért, a sógun társaságában sok magas rangú tisztviselő gyűlt össze a palotában, hogy üdvözölje. Amikor végigment a fogadóbizottság sorai között, Janagiszava gyilkos pillantást vetett rá, ami olyan volt, mintha lándzsák, puskák és kardok szegeződnének rá.

Szano lelkiekben felkészült egy újabb támadásra, miközben Janagiszava átsétált a szobán és letérdelt mellé. Érezte, hogy Hirata egész testében megfeszül, érezve a veszélyt. Kifinomult orra érezte a kincstárnok hajolajának illatát, a dohányfüstöt és a korrupció jellegzetesen, keserű, alattomos bűzét

– Úgy tűnik, Szano *szószakan* ügyesen a kezében tartja az eseményeket – jegyezte meg Janagiszava kincstárnok.

Szano már várta a kincstárnok dicséretnek álcázott szurkálódását; a segítőkészségnek álcázott gúnyt; a hanyagságára vagy hűtlenségére tett célzásokat – ez mind-mind arra szolgált, hogy erősítse a sógun kételkedését Szanóban, miközben nem mond semmi nyíltan megcáfolhatót. Sem szóval, sem gesztussal nem jelezte Szano

soha, hogy Janagiszava hatalmára vágya. Miért nem tudnak békében meglenni egymás mellett? Most dühödten forrt a vére, felkészült a csatára, amelyet mindig elvesztett.

Janagiszava azonban Szanóra villantotta mosolyát, ami kiemelte férfiúi szépségét.

– Ha bármiben a segítségére lehetek, kérem, tudassa velem. Együtt kell működnünk, hogy elhárítsuk az Őméltóságára leselkedő veszélyt.

Szano gyanakodva tekintett a kincstárnokra. Nyomát sem látta rosszindulatnak Janagiszava sötét, átható pillantásában, a kincstárnok kifejezetten barátságos tekintettel nézett rá.

– Jaj, milyen szép látvány – a két legjobb emberem együtt dolgozik értem – mondta a sógun, és hanyatt feküdt, hogy a masszőr a mellkasát is kezelésbe vehesse. – Főleg mióta kezd az az érzésem lenni, hogy Önök ketten nem jönnek ki egymással. Jaj, de buta is voltam, hogy ezt gondoltam. – Tokugava Cunajosi felkacagott.

Nagyuruk mit sem sejtett a kettejük dúló háborúskodásról. Janagiszava nem verte nagydobra hatalomvágyát. Ha Szano a sógun legfőbb képviselője ellen beszél, az egyet jelent azzal, mintha a sógun ellen tenné ugyanezt: a felségárulás a legnagyobb becstelenség volt, amit halállal büntettek. Szano most azon tűnődött, milyen új módszert ötölt ki Janagiszava az ő tönkretételére.

– Örülök, hogy megvédenek engem – folytatta a sógun –, mivel Harume kisasszony halála szörnyű fenyegetést jelez az én uralmamra nézve. Azáltal hogy meggyilkolták az egyik kedvenc ágyasomat, valaki biztos akar lenni abban, hogy sosem nemzek örökösöt, ennél fogva bizonytalanságban hagyom a következő sógun kilétét és lehetőséget adok egy

felkelésre.

– Kegyelmes urunknak igen jók a meglátásai a gyilkossággal kapcsolatban – jegyezte meg Janagiszava kincstárnok.

A sógun arca felragyogott a dicséret hallatán. Amikor Janagiszava és Szano lopva egymásra nézett, meglepve nagyuruk váratlan éleslátásától, Szano még inkább gyanakodni kezdett. Ez volt az első alkalom, hogy bármiféle baráti jelzés cserélődött ki kettejük között. Problémákkal teli múltjuk ellenére, Szano lelkébe befészkelte magát a remény. Lehet, hogy a kincstárnok megváltozott?

– Jaj, folyamatosan akadályoznak, hogy fiút nemzzek – panaszkolta tovább Tokugava Cunajosi. – A feleségem nyomorék, ráadásul meddő is. Kétszáz ágyasnak sem sikerült gyermeket szülni nekem. A papok éjt nappallá téve imádkoznak; még áldoztam is az isteneknek. Nagybecsű anyám tanácsára még a Kutyavédelmi Törvényt is kiadtam.

Rjuko pap elhitette Keiso-in úrnővel, hogy annak érdekében, hogy a sógun apa lehessen, vezekelnie kell ősei bűneiért. Mivel Tokugava a kutya évében született, ezt úgy teheti meg, ha védi a kutyákat. Azóta mindenkit börtönbe zártak, aki egy kutyára is kezét emelt; kivégeztek mindenkit, aki megölt egy ebet. Ez is azt bizonyította, mekkora befolyása van Rjuko papnak Keiso-inre, annak pedig a sógunra, mindkettő megerősödött annak ellenére, hogy még így sem sikerült utódot nemzenie.

– De hiába minden erőfeszítésem. – Tokugava Cunajosi feje félrebillent, ahogy a masszőr a vállát dagasztotta. – Talán az összes ágyas olyan semmirekellő, mint a feleségem, vagy az őseim bűnei voltak túl súlyosak, jaj.

Szano magában azt gondolta, hogy sem az ágyasok, sem az ősök nem hibásak, az lehet a baj, hogy Cunajosi inkább a férfiakat szereti. Valóságos háremet tartott fiatal parasztfiúkból, samurájokból, papokból és színészekből, s szabadideje legnagyobb részét ezekkel töltötte. Képes lett volna egyáltalán teherbe ejteni az ágyasait? Csakhogy nem Szano feladata volt, hogy ellentmondjon nagyurának, inkább csendben maradt, akár csak Janagiszava.

Rossz előérzete támadt, amikor látta, mennyire örül Janagiszava, hogy a sógun képtelen utódot nemzeni. Örökös nélkül Tokugava Cunajosi nem vonulhatott vissza, a *bakufu* irányítása átszállt volna a kincstárnokra és új rezsimjére. Vajon Janagiszava parancsára gyilkolták meg Harumét, hogy megerősödjön a hatalma? Ezt a fondorlatos tervet eszelte volna ki? Szanónak eszébe jutott a bundori-gyilkosság, amelyben Janagiszava volt a gyanúsított. Szano attól félt, hogy ez az egész most megismétlődik, pedig akkor majdnem az életébe és a becsületébe került. Mennyire szeretne volna azt hinni, hogy Janagiszava csakugyan megváltozott!

– Lehet, hogy eddig a sors akarata volt, hogy ne lehessen utódom – nyöszörgött Tokugava Cunajosi –, Harume meggyilkolása azonban emberi gonoszság eredménye. Felháborító, mire képesek egyesek! Harume fiatal volt, erős és egészséges; jaj, nagyon reméltem, hogy sikerülni fog neki, ami a többi ágyasomnak nem. Szano *szószakan*, gyorsan el kell kapnia a gyilkosát, és átadni az igazságszolgáltatásnak.

– Mindenféleképpen – helyeselt Janagiszava kincstárnok.
– Az egész palotában összeesküvésről pusmognak. Komoly bajok lesznek, ha nem oldja meg mihamarabb ezt az ügyet.

Na tessék, gondolta Szano, és összerándult az arca, ahogy

egy újabb összecsapásra készült, mert biztosra vette, hogy Janagiszava ismét meg fogja próbálni bebizonyítani, hogy alkalmatlan a feladatra.

– Azt javaslom, hogy nyomozzuk le a tintásüveg útját az eredetétől Harume kisasszonyig, és találjuk ki, hol kerülhetett bele a méreg.

Ez a logikus stratégia már Szanónak is az eszébe jutott. Most egyre nagyobb csodálattal nézte ellenfelét. Janagiszava folytatta:

– Ha segítségre van szüksége, örömmel a rendelkezésére bocsátom az embereimet.

– Köszönöm, nagytiszteletű kincstárnok – felelte Szano, egyre jobban gyanakodva. – Nem fogom elfelejteni az ajánlatát.

Janagiszava felállt és búcsút intett a sógunnak, majd Szanónak és Hiratának, akik szintén indulni készültek.

– Ne spóroljon se az erejével, se a költségekkel, hogy kézre kerítse Harume kisasszony gyilkosát! – parancsolta Tokugava Cunajosi nyögések és lihegések között, ahogy a masszőr a mellkasát püfölte. – Számítok Önre, hogy megment engem és a rendszert a pusztulástól!

– Miért viselkedik ilyen kedvesen Janagiszava kincstárnok? – kérdezte Hirata a palota előtt. – Biztos mesterkedik valamiben. Nem fogadod el a segítségét... vagy igen?

Szano arca összerándult, amikor szókimondó csatlósa megemlítette a kényes ügyet. Az óvatosság és az ábránd két ellentétes irányba húzta. Ismerte Janagiszavát és nem bízott benne. Pedig tudta, hogy sokkal könnyebb lenne a dolga, ha

elfogadná a segítségét.

– Lehet, hogy békét akar kötni – vélte Szano, miközben átszelték a kertet.

– Szumimaszen, de ezt nem tudom elhinni!

Győzött az óvatosság.

– Én sem – mondta Szano. – Küldök kémeket, hogy nézzenek utána. Most pedig annak érdekében, hogy minél több időt takarítsunk meg, jobb lesz, ha kettéválunk. Melyiket akarod kihallgatni, Kusida hadnagyot vagy Icsiteru kisasszonyt?

Hirata elmerengett.

– Dédnagyapám és Kusida együtt harcoltak a szekigaharai csatában. A családjaink még ma is összejárnak Újévkor. Nem vagyok ugyan a barátja – tizennégy évvel idősebb nálam – de ismerem, amióta az eszemet tudom.

– Akkor jobb, ha inkább Icsiteru kisasszonyt kérdezed ki – javasolta Szano –, nehogy az elfogult véleményed befolyásolja a nyomozást.

Hirata egy pillanatnyi habozás után bólintott.

– Minden rendben? – kérdezte Szano.

– Igen, persze – vágta rá gyorsan Hirata. – Rögtön beszélek Icsiteru kisasszonnyal.

Szano eloszlatta kételyeit. Hirata még sosem hagyta cserben.

– Icsiteru egyik segéde egy Midori nevű lány – mondta Szano. – Ismerem őt az első gyilkossági ügyem óta.

Midori a Szacuma tartomány Niu nagyurának a lánya, segített Szanónak azonosítani a nővére gyilkosát. Ennek az lett az eredménye, hogy száműzték egy távoli kolostorba. Szano arra használta a befolyását, hogy visszahozta Edóba, és

szerzett neki egy helyet az edói palotában udvarhölgyként. Ilyen állásra vágytak a jó nevű családok lányai. Azóta nem látta Midorit, de a lány küldött neki egy levelet, amelyben megírta, hogy nagyon szeretné viszonzni a kedvességét.

Miután ezt elmagyarázta Hiratának, Szano így szólt:

– Beszélj Midorival, és mondd el neki, hogy nekem dolgozol! Talán van valami használható információja a Belső Palota ügyes-bajos dolgairól.

Szétváltak. Hirata elindult a női részleg felé, hogy beszéljen Icsiteru kisasszonnyal és Midorival, Szano pedig, hogy megkeresse Kusida hadnagyot, a palotaórt, aki életveszélyesen megfenyegette Harumét.

9.

Szano végiglovagolt a nihonbasi kereskedelmi városrész szűk utcáin, a közemberek házai és a nyitott üzlethelyiségek mellett, amelyek szakét, olajat, agyagedényeket, szójaszószt és más termékeket árultak. A kereskedők alkudoztak a vevőkkel. A munkások, a mesteremberek és a háziasszonyok katonák által őrzött sorokban tolongtak. Szano átment a hídon, amely egy fűzfákkal szegélyezett csatornán át egy zöldecséshez, egy papírárushoz és néhány ételáruhoz vezetett. A járókelők barátságosan üdvözölték: majdnem mindenki ismerte, hiszen itt nőtt fel.

Amikor megkérdezte a palotaőrök parancsnokát, hol van Kusida, a férfi azt mondta: – Kusida hadnagyot visszahelyezték a posztjára, de csak holnap lép újra szolgálatba. Azt hallottam, hogy miután felfüggesztették, a Szano Harcművészeti Akadémián tanított.

Ezt az iskolát Szano megboldogult édesapja alapította. Szano egy időben tanított itt, és azt tervezte, miután az apja visszavonul, ő fogja vezetni. De amikor csatlakozott a rendőrséghez, az apja az egyik tanítványnak adta az akadémiát. Szano mindig szerette ezt a helyet, ahol a kardforgatás művészetét kitanulta. Az anyja, aki nem akart az edői palotába költözni, az iskola mögötti lakrészben élt. Miután Szanót *szószakan-szamává* léptették elő, fizetésének nagy részét az akadémia fejlesztésére költötte. Most, ahogy leszállt a nyeregből a hosszú, alacsony épület előtt, büszkén

vette szemügyre az eredményt.

A szivárgó, roskadozó tetőt újracserepezték, a homlokzat pedig friss, fehér vakolatot kapott. Az akadémia nevét új, sokkal nagyobb tábla hirdette. Olyan népszerű lett, hogy most már két épületre volt szükség. Szano belépett. Odabenn fehér pamut egyenruhás szamurájok lengették a gyakorló fakardokat, botokat és lándzsákat. Az intézmény maroknyi tanulóval kezdett, most több mint háromezren jártak ide, az egykoron egyfős tanári kar is húszfősre duzzadt.

– Üdvözlöm, Szano-szan! – sietett elébe Aoki Koemon, gyermekkori játszópajtása. Koemon volt az a bizonyos tanítvány, aki most az intézményt vezette. Meghajolt és odakiáltott az osztálynak: – Figyelem! Itt van a pártfogónk!

Mindenki abbahagyta az edzést és meghajolt. Szano zavarban volt, mégis jólesett neki a tisztelet. Saját hírneve öregbítette az akadémia jó hírét is. Valaha csak *róninok* és a kisebb klánok csatlósai tanultak itt. Most Tokugava hűbéresei és szamurájai jöttek a nagy daimjó családokból, remélve, hogy be tudják hízelegni magukat a *szószakan-szama* kegyeibe, és elsajátíthatják a híres harci képességeit, hiszen néhanap Szano is tanított itt.

– Mi szél hozta? – kérdezte a tömzsi, kellemes arcú emberke.

– Kusida Macutacut keresem.

Koemon a terem hátsó részébe mutatott, ahol egy csoport a *naginata-dzsucut* – a lándzsaforogás művészetét – tanulta egy alacsony, vékony szamurájtól. A bambuszból készült gyakorlófegyvernek pamutba bugyolált, keskeny, görbített fapengéje volt.

– Az ott Kusida – mondta Koemon. – Az egyik legjobb

tanítványunk, gyakran tart órákat is.

Miközben Szano közelebb ment, hogy jobban szemügyre vegye, Kusida hadnagy bemutatta az ütéseket az osztálynak. Harmincöt év körülnek nézett ki, és közönséges fehér gyakorlóruhát viselt. Arca olyan ráncos volt, mint egy majomé, alacsony homloka alatt csillogó szemek ültek. Kiugró állkapcsa, hosszú karja és törzséhez képest rövid lába még jobban kiemelte majomszerű kinézetét. Nem tűnt megfelelő kérőnek egy Harume kisasszonyhoz hasonló gyönyörű, fiatal hölgy számára.

Kusida két párhuzamos sorba rendezte tizenkét tanítványát, aztán leguggolt, mindkét kezében egy-egy lándzsával.

– Támadás! – ordította el magát.

A tanítványok előreszegett lándzsával, vérfagyasztó kiáltások közepette lerohanták. A *naginatát* eredetileg harcos szerzetesek használták, és mintegy ötszáz évvel ezelőtt vették át tőlük a Minamotóéhoz hasonló katonai klánok. A lándzsások egész hadseregeket kergettek szét Japán polgárháborúiban. Mielőtt a Tokugava-dinasztia törvényei korlátozni nem kezdték a párbajozást, lelkes vívók járták az országot, különféle mesterekkel edzettek és kihívták a vetélytársaikat. Most, ahogy Kusida hadnagyot látta Szano kezdte jobban megbecsülni a *naginatát* és tisztelni a forgatóját.

Kusida szédítően gyorsan pörgött-forgott a támadói között. Lándzsája suhogott a levegőben. Fegyvere minden részét használta, az ütéseket a nyelvél hárította el, a becsomagolt pengével vagdalta, hegyével pedig hasba és mellbe szurkálta a tanítványokat. Ahogy körülötte a padlóra hullottak a testek, Kusida mintha megnőtt volna, majomképe

vadul lángolt. A tanítványok fájdalmasan kiáltoztak, Kusida azonban folytatta, mintha az életéért küzdene. Szano látta, hogy a hadnagy az a fajta szamuráj, aki kordában tarja érzelmeit, és ilyenkor tud kikapcsolódni. De mostanra már neki is meg kellett tudnia Harume kisasszony halálának hírért. Vajon ezzel a kegyetlenséggel mutatta ki a bánatot és a gyászt? Vagy éppen ez a gyilkos hajlam vezetett odáig, hogy végezzen az ágyassal?

Pillanatokon belül minden tanítvány legyőzötten hevert a lábainál, nyögdöstek és a horzsolásaikat dörzsölgették.

– Nyápic, lusta banda! – szidta őket Kusida. Ő is zihált, borotvált fejbúbjáról izzadság csöpögött. – Ha ez valódi csata lett volna, már mind halottak lennétek! Tessék még keményebben gyakorolni!

Aztán észrevette Szanót. A teste megfeszült és felemelte a lándzsáját, mintha egy újabb csatára készülne. Mogorván nézett a nyomozóra.

– *Szószakan-szama*. Nem tartott sokáig, míg megtalált, ugye? – Normális beszédhangja egyébként csendes és nyugodt volt – Ki mesélt rólam? Az a tehén Csizuru úrhölgy?

– Ha úgysis tudja, hogy miért jöttem, akkor nem gondolja, hogy jobb lenne odakint beszélgetnünk, négyszemközt? – kérdezte Szano és félreérthetetlen pillantást vetett a kíváncsi tanítványokra.

Kusida vállat vont és peckesen elindult az ajtó felé, mintha acélzsinórok lettek volna az izmai helyén. Egy vödörből mert magának egy csésze vizet. A tornácon leültek.

– Mesélje el, mi történt Ön és Harume kisasszony között!

– Minek, mikor már úgysis tudja? – Kusida ledobta a lándzsáját, és nagyot kortyolt a csészeből, aztán Szanóra

meredt. – Miért nem tartóztat le csak úgy, egyszerűen? Megfosztottak a tisztségemtől; szégyent hoztam magamra és a családom nevére. Mi lehet még ennél rosszabb?

– A gyilkosságot kivégzéssel büntetik – emlékeztette Szano. – Adok egy esélyt, hogy elmondja a történetét a saját szemszögéből – és talán megmeneküljön a további szégyentől.

Kusida beletörődve sóhajtott, lerakta a csészét és a könyökére támaszkodva hátradőlt.

– Amikor Harume kisasszony a palotába jött, nagyon... megtetszett. Tudom, hogy nem szabad illetlenül viselkedni a sógun ágyasaival, és eddig mindig engedelmeskedtem ennek a szabálynak.

Szano visszaemlékezett, mit mesélt a hadnagyról a parancsnoka, amikor megkérdezte tőle, milyen volt a jelleme; „Csöndes, komoly férfi – nincs túl sok barátja, egész életét munkával és a harcművészetek tanulásával töltötte. A többi őr nem is nagyon szerette, merthogy olyan fensőbbiségesen viselkedett. Az ágyasok annyira nem érdekelték, hogy először azt hittük, nem is a nőket szereti. Huszonöt éves volt, amikor megkapta ezt a tisztséget, miután az apja visszavonult. Először egy kicsit féltünk, hogy ilyen fiatal férfit szabadon engedjünk a Belső Palotában, hiszen többnyire azt választjuk ki, aki már túl van élete virágján. Kusida azonban tíz évig dolgozott nálunk – pedig sok férfit elbocsátottak már ennyi idő alatt, mert túlságosan összebarátkoztak egyik-másik hölgygel.”

– Sosem hagytam, hogy egy nő elcsavarja a fejem. Harume azonban olyan szép volt, olyan bájos, olyan eleven...
– Kusida szeme fátyolos lett az emlékektől. Inkább magának,

mint Szanónak dűnnyögte: – Először még az is elég volt, ha csak ránéztem. Hallgattam a hangját, ahogy zenél. Akármikor elhagyta a palotát, mindig önként jelentkeztem a katonai kíséretbe, csak hogy a közelében lehessenek.

– Egy idő után már többet akartam. Minden létező alkalmat megragadtam, hogy beszélhessek vele. Mindig kedves volt hozzám, de egy idő után ez is kevés lett nekem. Látni akartam a meztelen testét. Elkezdtem leskelődni utána. Megálltam az ajtaja előtt, amikor vetkőzött, és bámultam a papírfalra vetődő árnyékát. Aztán egy nap véletlenül résnyire nyitva hagyta a fürdőszoba ajtaját. Benéztem, és megláttam a vállát, a lábát, a melleit... A látványtól minden óvatosságról megfeledkeztem.

– Szóval egyre közelebb került Haruméhoz – vont a le Szano a következtetést.

– Igen. Aztán küldtem egy levelet is, amelyben megírtam neki, mennyire csodálom. Ő azonban nem válaszolt, sőt, kerülni kezdte a társaságomat. Attól féltem, hogy biztos megharagudott, ezért írtam egy második levelet, amelyben bocsánatot kértem az elsőért, és könyörögtem, hogy legyünk barátok. Arra sem válaszolt. Ezután már szinte nem is láttam többé, nem akart velem szóba állni.

– Annyira kétségbeestem, hogy sutba dobtam minden fegyelmet és bölcsességet. Írtam neki egy harmadik levelet is: egy szerelmeslevelet. Arra kértem, hogy szökjön meg velem, hogy együtt tölthessük az éjszakát mint férfi és nő, aztán kövessünk el közös öngyilkosságot, és töltsük az örökkévalóságot a paradicsomban. Öt hosszú, nyomorúságos napig vártam a válaszra! Majdnem beleőrültem! – Kusida rázkódva fölnevetett. – Egyszer, amikor a folyosót őriztem,

véletlenül összefutottunk. Megragadtam a vállát, és ingerülten megkérdeztem, hogy miért nem válaszolt a leveleimre. Rám ordított, hogy hordjam el magam. Akkor már nem érdekelt, hogy meglát vagy meghall valaki. Bevallottam neki, hogy szeretem, és nem tudok nélküle élni. Aztán...

Kusida a összekulcsolt karjára hajtotta a fejét. Szinte süttöt belőle a boldogtalanság.

– Azt mondta, hogy a viselkedéséből már rájöhettek volna, hogy nem osztozik az érzelmeimben. Pedig mennyit álmódóztam róla, és most visszautasít! Olyan mérges lettem, hogy elsötétült előttem a világ. Azért a hálátlan ribancért a tisztségemet és a becsületemet tettem kockára!

– Rázni kezdtem. Halottam a saját hangomat, amint azt ismétlgeti: „Megöllek! Megöllek!” Valahogy kitepte magát a kezemből és elszaladt. Én is valahogy összeszedtem magam, és tovább végeztem a dolgom. Végül a parancsnokom hívatott, és azt mondta, hogy Harume elmesélte, mi történt. Az örök kidobtak. Soha többé nem láttam Harume kisasszonyt. Kusida nagyot sóhajtott, és az utcát nézte. – Ennyi a történet.

Tényleg csak ennyi? – csodálkozott Szano. Egy nyolc hónapig tartó, tiltott szerelem nem ér csak úgy véget egy hivatalos figyelmeztetés után: a reménytől megfosztva inkább megszállott gyűlölködésbe csap át.

– Mennyi idő telt el aközött, hogy utoljára találkozott Harume kisasszonnyal, és hogy elküldték az edói palotából? – kérdezte meg.

– Két nap. Elég hosszú idő ahhoz, hogy Csizuru úrhölgy meghallgassa Harume kisasszony panaszait, és értesítse a

feletteseimet, hogy büntessenek meg.

És ahhoz is elég hosszú idő, gondolta Szano, hogy bosszút állhass a nőn, aki kikoszarozott. – Ismerős ez a tárgy? – mutatta Szano az üres és kimosott tintásüveget Kusidának.

– Hallottam róla, hogy tintával mérgezték meg. Szóval ebben lett volna? – Kusida Harume nevét babrálta az üveg fedelén, aztán türelmetlen arccal visszaadta Szanónak. – Tudom, hogy most azt hiszi, én öltem meg. Csakhogy én sosem láttam ezt az üveget – állította, és keserű hangon azt is hozzátette: – Harume nem nagyon mutogatta meg nekem a szeretőitől kapott ajándékokat.

Szano eltűnődött, mi van, ha a hadnagy hazudik. Ha az ágyas mégiscsak elfogadta a közélédését, és szeretők lettek. Annak ellenére, hogy a naplóban nem írt róla valami hízelgően, még egyáltalán nem volt elképzelhetetlen, hogy egy magányos, unatkozó ágyas ráfanyalodik a kissé csúnyácska udvarlóra, és a végén megszereti. Harume beleegyezett hogy Kusida iránt érzett szerelmének bizonyítékként tetoválást készít magának, a férfi pedig megvette a tintát. Aztán, amikor arra gondolt, hogy kiderülhet a kapcsolatuk és megbüntethetik őket, inkább szakított a hadnaggal. Kusida emiatt tiltakozott, és Harume azért panaszolta be, hogy magát mentse. Szano tervei között azonban az is szerepelt, hogy kikérdezi a naplóban említett, Tosza tartománybeli nagyurat is. A hadnagy utolsó megjegyzése pedig egy újabb lehetséges indítékkal szolgálhatott.

– Ezek szerint tudta, hogy Haruménak szeretője van? – kérdezte a nyomozó.

– Akkor még nem tudtam; csak akkor kezdtem el sejteni,

amikor elmondták, hogy tetoválást akart készíteni, és abba halt bele. – Kusida felállt, a korlátnak támaszkodott, és elfordította az arcát. – Honnan is tudhattam volna hamarabb? Hiszen nem bízott rám ilyen titkokat.

– De kileste, követte, kihallgatta. Rájöhetett, hogy van valakije. Féltékeny volt, mert nemcsak kikoszarozta Önt, hanem mást is választott? Esetleg látta őket, amikor az ágyasok elhagyták a palotát? Ön mérgezte meg a tintát, amit a szeretőjétől kapott?

– Nem én öltem meg! – Kusida felkapta a lándzsáját és fenyegetően meglóbálta. – Nem is tudtam a tintáról. A palotaőröknek tilos volt betenni a lábukat az ágyasok szobáiba. Csak vészhelyzetben léphettek be és akkor sem egyedül. – Azzal adott nyomatékot a szavainak, hogy a lándzsája hegyével Szano felé bökdösött, és megismételte: – Nem én öltem meg Harumét. Szerettem és sosem tudtam volna bántani. Még ma is szeretem. Ha élne, még reménykedhetnék, hogy egy nap ő is megszeret. Semmi okom nem volt rá, hogy a halálát kívánjam.

– Mindössze annyi, hogy a halála után elejtették az Ön ellen felhozott vádakat, és visszahelyezték a tisztségébe.

– Azt hiszi, érdekel az engem? – ordította Kusida a dühtől vörös arccal. – Most hogy Harume nincs többé, mit számít nekem a rang, a pénz vagy akár a becsület?

Szano hátrahőkölt és békülékenyen feltartotta a kezét – Nyugodjon meg – mondta, és rájött, milyen kiegyensúlyozatlanná tette a hadnagy lelkét a szerelem, a bánat és a harag.

– Nélküle az én életem sem ér semmit! – üvöltözött Kusida. – Tartóztasson le, ítéljen el, végezzen ki, ha akar, nem

érdekel! Utoljára mondom: Nem én öltem meg Harumét!

Kusida az utolsó szavakat már vicsorogva mondta, s az arca ugyanolyan vad lett, mintáz edzés alkalmával. Lándzsáját lengetve Szanóra vetette magát. Szano megragadta a lándzsa nyelét. Miközben egymás kezéből próbálták kitépni a fegyvert, Kusida köpködve szitkozódott.

– Kusida-*szan*! Hagyja abba! – kiáltozott Koemon, és a többi tanár is kirohant az edzőterem ajtaján. Elrángatták a hadnagyot Szanótól, kicsavarták a kezéből a fegyvert, és leteperték az őrjöngő, üvöltöző férfit a földre. Öten kellettek, hogy lefogják. Kusida hisztérikus nevetésben tört ki.

– Harume, Harume – mondogatta, aztán zokogni kezdett.

A palota egyik hírnöke sietett az akadémiához egy Tokugava-címeres zászlóval a hátán. Meghajolt, és így szólt Szánéhoz:

– Üzenete, érkezett, *szószakan-szama* – és átadott egy hengeres tokba bújtatott papírtekercset.

Szano kinyitotta és elolvasta az üzenetet. Reggel érkezett Szano házához, onnan vitték utána. Ito doktor küldte. Az állt benne, hogy Harume kisasszony holtteste megérkezett az edői hullaházba.

– Kísérje haza a hadnagyot – mondta Szano Koemonnak. Úgy gondolta, később majd szól a palota őrparancsnokának, hogy halasszák el Kusida visszahelyezését. Akár bűnös volt, akár ártatlan, nem volt olyan állapotban, hogy megkezdje a szolgálatot.

A hullaház felé menet Szano elgondolkodott az iménti beszélgetésen. A sértődöttség és a féltékenység könnyen gyűlöletté válhatott a hadnagy szívében. Csak egy valami szólt a bűnössége ellen. A lándzsa volt a kedvenc fegyvere:

akkor miért nem azzal ölt? Harume kisasszonyt nem hirtelen támadt indulatból ölték meg, hanem előre megfontolt szándékkal, alapos tervezés után. A mérgezés különben is inkább a nők körében számított kedvelt módszernek. Eszébe jutott a csatlósa, és nagyon kíváncsi lett, vajon ő mit fog tudni mondani, miután elbeszélgetett Harume vetélytársával, Icsiteru kisasszonnyal.

A Szaru-vaka-csó színháznegyed Edo Ginza nevű városrészében kapott helyet. Rikító táblák hirdették az előadásokat, zene és éljenzés zengett a színház nyitott, felső emeleti ablakaiból. A tetőkön levő favázás tornyokban az emberek dobokat vertek, hogy közelebb csalogassák a közönséget. A jegyárúsító bódéknál mindenféle korosztály és társadalmi réteg képviselője megtalálható volt, a teaházak és az éttermek zsúfolásig teltek vendégekkel. Hirata az istállónál hagyta a lovát, és gyalogszerrel ment tovább a zajos tömegben. Szano parancsára már elküldött egy nyomozócsapatot, hogy kerítsék elő Csojeit, a vándor gyógyszerárust, egy másikat pedig, hogy kutassák át a Belső Palotát, és keressenek mérget és más bizonyítékokat. Amikor elment a női részlegbe, hogy kikérdezze Icsiteru kisasszonyt, tájékoztatták, hogy a hölgy a Szacuma-za bábszínházban tölti a napot. Most, ahogy a színházhoz közeledett, egyre hevesebben vert a szíve az izgalomtól.

Hazudott, amikor azt mondta Szanónak, hogy minden rendben, megpróbálta biztatni magát, hogy képes szakszerűen kihallgatni Icsiteru kisasszonyt. A nők nem mindig félemlítették meg úgy, mint Keiso-in úrnő és Csizuru úrhölgy az elmúlt éjszaka; szerette őket, és sok romantikus kapcsolata volt már szolgálókkal és boltosok lányaival. A hatalmasságok hölgyei társaságában azonban úgy érezte, hogy alkalmatlan. Hirata általában büszke volt arra, hogy

szerény származása ellenére annyi mindent elért. Tudta, hogy bátorság, intelligencia és a harcművészetek terén szerzett jártasság terén bármikor felveszi a versenyt sok magas rangú szamurájjal; így öntudatosan tudott szembenézni férfi feletteseivel. De a nők...

Elegáns szépségük reménytelen vágyakozást keltett benne. Hirata huszonegy éves létére még agglegény volt, elhalasztotta a nősülést abban a reményben, hogy egy nap majd elég magas tisztséget kap ahhoz, hogy elvegyen egy finom hölgyet, akinek sosem kellene annyit robotolnia, mint az anyjának. Szegény asszony szolgák segítségével vezette a háztartást és viselt gondot családra. Szano fő csatlósaként el is érte ezt a célt; a családja nagynevű klánoktól kapott ajánlatokat, akik a sógun udvarából kerestek vőlegényt a lányaiknak. Szano volt a közvetítő, ő szervezte volna majd meg a házasságot. Hirata mégis elodázta a nősülést. A felső osztálybeli hölgyek jelenlétében közönségesnek, piszkosnak és alacsonyabb rendűnek érezte magát, mintha egyik érdeme sem számítana – úgy gondolta, sosem lesz elég jó ahhoz, hogy szóba álljanak vele, hát még ahhoz, hogy valamelyikük feleségül is menjen hozzá.

Megállt a Szacuma-za előtt, ami egy hatalmas, szabadtéri aréna volt: fafalakat építettek egy udvar köré. A bejárat fölött öt, tollakkal ékesített nyíl volt látható – a bábszínház jelképe –, a korláton a létesítmény címerével díszített függöny lógott. Függőlegesen írt szalagcímek hirdették a műsorra tűzött színdarabokat. Egy dobogón alacsony férfi ült, ő szedte a belépti díjakat, míg egy másik a bejáratot, a falba vésett keskeny, függőleges nyílást őrizte, hogy egy vendég se mehessen be fizetés nélkül. Hirata alaposan felkészült a

beszélgetésre, nem akarta, hogy Icsiteru úgy zavarba hozza, mint a sógun anyja. A mérgezés – ez a fondorlatos, közvetett gyilkossági módszer – a női gyilkosok klasszikus módszere volt, ennél fogva Icsiteru volt a fő gyanúsított.

– Egyet kérek – mondta Hirata a jegyszedőnek és átnyújtotta a pénzt.

Átbújt az ajtón és a színház bejáratánál találta magát. Éppen a szünetben érkezett, az előadások ugyanis egész nap folyamatosan követték egymást. A helyiség tele volt nézőkkel, akik teát, szakét, rizssüteményt, gyümölcsöt és pirított dinnyemagot vásároltak az árusoktól. Hirata lerakta a cipőjét a többi mellé, és átfurakodott a tömegben, miközben azon tűnődött, hogyan találja meg Icsiteru kisasszonyt, akivel még sosem találkozott.

– Hirata-szan!

Sarkon fordult, amikor meghallotta, hogy egy női hang a nevéen szólítja. Egy nálánál évekkel fiatalabb lány állt mögötte. Fényes, vörös selyemkimonóján kék és arany napernyők díszeltek, fényes, vállig érő haja volt, kerek arca és fénylő, vidám szeme.

– Niu Midori vagyok – mutatkozott be és meghajolt. Magas, dallamos, kislányos hangja volt. – Adja át üdvözetemet a mesterének! – Telt, rózsás ajka mosolyra húzódott, és ettől két kis gödröcske jelent meg az arcán. – Egyszer nagy szívességet tett nekem, és ezért igazán hálás vagyok.

– Tudom, mesélte – mosolygott vissza Hirata. Elbűvölte a mesterkéletlen modor, amelyet nem várt egy Midori társadalmi helyzetében levő lánytól. Az apja egy „tartományi nagyr” volt – egy daimjó, akinek a klánja vereséget

szenvedett a szekigaharai csatában, s később hűségesküt fogadott a győztes Tokugava-klikknek. Niuékat megfosztották az ősöktől örökölt hűbértől és átköltöztették őket a távoli Kjúsúba, ám ennek ellenére is Japán egyik leggazdagabb, leghatalmasabb családja maradtak. Midori viszont olyan természetes volt, mint Hirata régi szeretői. Hirtelen vidám és fölényes lett. Meghajolt és így szólt:

– Örülök, hogy találkoztunk.

– Részemről a szerencse. – Midori arckifejezése most szomorkás lett. – Jól van a *szószakan-szama*? – Amikor biztosította, hogy Szano tökéletes egészségnek örvend, így szólt: – Szóval megnősült. – Sójaja elárulta Hiratának, hogy szerette Szanót, és valaha abban reménykedett, hogy összeházashatnak. Aztán élénk érdeklődéssel vette szemügyre Hiratát. – Sokat hallottam már Önről. Rendőr volt, ugye? Milyen izgalmas!

Egy árusnál Midori vett egy csésze teát és némi süteményt.

– Hadd segítsek – készségeskedett Hirata.

Midori elmosolyodott.

– Köszönöm. Ön biztos nagyon bátor, ha detektív lett.

– Nem igazán – szerénykedett Hirata. Elértek egy üres helyhez, közben Hirata elmesélt néhány hőstörténetet rendőri pályafutásából.

– Ez csodálatos! – tapsikolt Midori. – És hallottam, hogy segített elfogni egy csempészbandát Nagaszakiban. Ó, bárcsak láthattam volna!

– Ugyan, semmiség volt az egész – mondta Hirata, de azért jólesett neki a csodálat. A lány tényleg nagyon csinos

volt. – Most Harume kisasszony halála után nyomozok és beszélnem kell Icsiteru kisasszonnyal. Önhöz is lenne egy-két kérdésem.

– Jó! Szívesen segítek! – mosolygott Midori. – Jöjjön, üljön oda hozzánk! Beszélgethetünk, amíg elkezdődik a darab.

Hirata követte őt a színházba, önbizalma az egekig szárnyalt. Egész könnyedén elbeszélgetett Midorival, úgy gondolta, Icsiteru kisasszonnyal sem lesz nehezebb dolga.

A napos színházudvaron tatamimatracok borították a földet, és szeneskályhák melegítették fel a levegőt. A közönség csoportokba verődve térdelt és beszélgetett. A színpad egy hosszú fakorlátból állt, amelyről fekete függöny lógott le, hogy elrejtse a bábosokat, a mesélőt és a zenészeket. Midori az első osztályú helyekhez vezette Hiratát, amelyek közvetlenül a színpad előtt voltak, s egy sor gazdagon öltözött hölgy foglalta el szolgálókkal és örökkel körülvéve.

– Icsiteru kisasszony ott van a szélén. – Midori hirtelen szégyenlősnek, bizonytalannak tűnt. – Hirata-*szan*. Kérem, bocsásson meg, hogy közbeavatkozok, de... muszáj figyelmeztetnem, hogy legyen óvatos. Semmit sem tudok biztosan, de én... – Tovább hebegett, de Icsiteru kisasszony éppen akkor megfordult és elkapta Hirata pillantását.

Hosszú, keskeny arcával, domborúan hajlott orrával és keskeny mandulaszemével klasszikus szépség volt. Ilyen arcokat lehetett látni az ősi festményeken – vagy az olcsó füzetkében, amelyek a Josivara örömnegyed kurtizánjait reklámozták. Minden porcikájából sugárzott a felsőbb osztályok előkelőségének és a közönséges érzékiség megdöbbentő keveréke. Telt, nedvdús ajkait rúzzsal finom szájja formázta, amely a vastag fehér festék alatt is jól látható

maradt. Haját kétoldalt a feje tetejére kötötte, hátul pedig hosszúra hagyta. Frizurája egyszerű volt, tele gondosan megmunkált selyemvirágdíszekkel és lakkozott fésűkkel, egy magas rangú prostituált stílusában. Sötétvörös brokátkimonója a legújabb, kihívó divat szerint csúszott le a válláról, hosszú nyakának bőre és kerek válla mégis tisztának, fehérnek és férfikéz által érintetlennek tűnt. Icsiteru pillantása egyszerre volt fátyolos és távoli, szégyenlős és értelmes.

Hirata érezte, hogy megremeg a térde, és zavarában forróság önti el a testét. Mint egy alvajáró indult el Icsiteru felé. Alig hallotta, ahogy Midori bemutatja őket egymásnak, és elmagyarázza, miért van itt. A környező világ egy elmosódott folt lett, csak Icsiteru maradt tiszta és kivehető. Ágyéka izgalomtól kezdett lüktetni. Egy nő sem volt még rá ekkora hatással.

Icsiteru kisasszony az előkelő származású nők kúszó, modoros hangján szólalt meg.

– Örülök, hogy megismerhettem... Természetesen mindenben a segítségére leszek...

Hangja fátyolos suttogás volt, úgy furakodott be Hirata lelkébe, mint valami sötét, mérgező füstgomoly. Kezében selyemlegyezőt tartott, amellyel eltakarta arca alsó részét. Leeresztette a szemhéját és lehajtotta a fejét, így hívta Hiratát, hogy üljön mellé. Hirata így is tett, közben szórakozott pillantást vetett Midorira, amikor az elvette tőle a teáscsészét, és boldogtalan arccal elkezdett frissítőket osztogatni a társaságnak. Aztán teljesen elfeledkezett róla.

– Azt... azt szeretném megtudni... – hebegte, és megpróbálta összeszedni a gondolatait. Icsiteru parfümjé mindkettőjüket egzotikus virágok átható, keserédes

illatfelhőjébe burkolta. Hirata elszörnyedve gondolt arra, hogy rövide van vágva a haja; Nagaszakiban ez az álca mentette meg az életét, most azonban inkább parasztnak tűnt tőle, mint szamurájnak. – Milyen volt a kapcsolata Harume kisasszonnyal?

– Harume ügyes kis lányka volt... – felelte Icsiteru vállat vonva. A mozdulattól a kimonó még lejjebb csúszott a válláról, és még többet tárt fel formás melléből. Hirata alig bírta megállni, hogy oda ne nézzen, és érezte, hogy felágaskodik a férfiassága. – De mégis csak egy közönséges parasztlány. Aligha olyan ember, akivel a császári család tagja... mint én... valaha is összebarátkozna. – Icsiteru orrcimpája lángolt a dölyfös megvetéstől.

– De nem volt féltékeny, amikor Harume a palotába jött, és... és... átvette a helyét Őméltósága... khm... ágyában?

Amint kiejtette az utolsó szót, legszívesebben máris visszaszívta volna. Miért nem mondott inkább „szeretetet” vagy valami más, udvariasan finomkodó kifejezést Icsiteru és a sógun viszonyára? Bántotta saját faragatlansága, és sajnálta, hogy rendőrségi múltjában sem volt tapasztalata ahhoz, hogy intim témáról beszélgesse egy felsőosztálybeli hölgygel. Inkább hagynia kellett volna, hogy Szano kérdezze ki Icsiterut! Hirata akarata ellenére elképzelt egy jelenetet Tokugava magánlakosztályában: Icsiteru meztelenül hevert a padlón, a sógun helyébe pedig magát képzelte. Testét előntötte az izgalom.

Icsiteru ajkán mosoly derengett – olvasott volna a gondolataiban? A szemét szemérmesen lesütötte, és így szólt:

– Milyen jogom van nekem... egy egyszerű nőnek... hogy megkérdőjelezzem uram választását? Különben is már

huszonkilenc éves vagyok.

– Értem. – Hiratának eszébe jutott, hogy az ágyasok ebben a korban vonulnak vissza, hogy férjhez menjenek, palotasegéddek legyenek vagy visszatérjenek a családjukhoz. Tehát Icsiteru nyolc évvel idősebb, mint ő. A szűzies, fiatal lányok, akiket elképzelt lehetséges menyasszonyként, most hirtelen szürkének, unalmasnak tűntek. – Hát, ööö... mondta, és tapogatózva kereste a beszélgetés elvesztett fonalát.

Egy szolgáló egy tányér aszalt cseresznyét kínált Icsiterunak. A nő elvett egyet, aztán Hiratához fordult.

– Óhajt egy kis frissítőt?

– Igen, köszönöm. – A férfi örült, hogy megzavarták a beszélgetést, és egy cseresznyét tömött a szájába.

Icsiteru lebiggyesztette a száját, majd kinyitotta. Lassan betolta a gyümölcsöt az ujjá hegyével. Hirata nyelt egy nagyot, és egészben nyelte le a cseresznyét. Gyakran látta, hogy a nők is így csinálják, nehogy az étel a szájukhoz érjen és elkenje rajta a rúzszt. Icsiteru azonban ezt is olyan erotikusan csinálta. Hosszú, sima ujjait mintha arra teremtették volna, hogy simogasson, cirógasson és benyúljon az ember testnyílásaiba...

Hirata elszégyellte magát a gondolatai miatt, és így szólt:

– Úgy értesültem, hogy Ön és Harume kisasszony nem jöttek ki valami jól egymással.

– Az edói palota tele van pletykákkal, amelyek másra sem jók, csak arra, hogy befeketítsenek más embereket – mormolta Icsiteru. Kecsesen kihúzta a cseresznyemagot a szájából.

Hirata ösztönösen kinyújtotta a kezét. Icsiteru a tenyerébe ejtette a magot. Az a nyálától meleg volt és nedves. Hirata

tehetetlen vággyal telve addig bámulta, amíg meg nem szólalt a fakereplők fület repesztő hangja. Felnézett, és látta, hogy a színház színültig megtelt emberekkel. Lassan kezdődött a színdarab. Egy feketébe öltözött férfi besétált a színpad előterébe és bejelentette:

– A Szacuma-za üdvözli nézőit *A simonoszeki tragédia* bemutató előadásán, amely nemrég megtörtént, valós eseményeket dolgoz fel. – Elsorolta a mesélő a bábjátékosok és a zenészek nevét, aztán elkiáltotta magát: – *Tózai!* Hallgassátok!

A függöny mögül édesbús gitárzene hangjai csendültek fel. A függöny elé egy kertet ábrázoló háttérfüggöny ereszkedett le. A mesélő testetlen hangja elsorolt néhány sirámot, aztán énekelni kezdte:

– A Genroku második évében, Simonoszeki tartományi városában a gyönyörű, vak Okiku hazavárja férjét. A férfi szamuráj, most Edóban van, és a nagyurának segít. Nővére, Ofudzsi vigasztalja.

A közönség éljenezni kezdett, amikor a színpadon megjelent a festett fából készült fejű, hosszú fekete hajú és élénk színű selyemkimonóba öltöztetett két női báb. Az egyiknek szomorú, csinos arca volt; a szeme becsukva, hogy jelezze Okiku vakságát. Míg sírdogált, a mesélő hangja magas, női hangra váltott:

– Jaj, de hiányzik drága férjem, Dzsimebei! Oly régóta van már távol, hogy belepusztulok a magányba!

Nővére, Ofudzsi homlokára barázdákat festettek.

– Szerencsés vagy, hogy ilyen derék ember az urad – mondta a mesélő mélyebb hangon. – Nekem, szegény fejemnek még férjem sincs. – Aztán a közönséghez szólt: –

Vaksága miatt Okiku nem veszi észre, hogy Ofudzsi szerelmes Dzsimeibe, s azt sem, hogy nénje irigyli a szerencsését, és a vesztét kívánja.

Okiku elénekelt egy szomorú szerelmes dalt háromhúros gitár-, furulya- és dobkísérettel. A közönség várakozásteljesen fészkelődött; hangos beszélgetés hallatszott; az edői színházba járók körében nem volt szokás csendben maradni az előadások alatt. Hirata még mindig Icsiteru cseresznyemagját szorongatva visszaterelte a gondolatait a nyomozásra.

– Tudta, hogy Harume tetoválta magát? – kérdezte.

– Nem voltam olyan bizalmas viszonyban Harumével, hogy ilyenekbe beavasson. – Legyezője mögül Icsiteru meleg pillantást vetett Hiratára. – Mindenesetre hallottam pletykákat... Mondja csak, ha lehetek olyan bátor, hogy megkérdezzem... hol volt az a tetoválás?

Hirata nyelt egy nagyot.

– Hát a... khm... – hebegte. Vajon tényleg nem tudja, hol? Ártatlan lenne? – Ööö, hát a...

Icsiteru szája incselkedő mosolyra húzódott.

– A lába között – nyögte ki nagy nehezen Hirata. Úgy öntötte el a szégyen, mint egy fazék forró víz. Vajon Icsiteru szántszándékkal tett fel ilyen kényes kérdést, hogy őt zavarba hozza? Provokatív volt, mégis elegáns. Hogy fogja befejezni ezt a beszélgetést? Hirata nyomorult arccal a színpadra meredt.

Okiku közben befejezte az éneklést. Most egy sunyi képű szamurájából sompolygott a színpadra.

– Dzsimeibe öccse, Bannodzso titokban szerelmes Okikuba, és magának akarja – folytatta a mesélő. Bannodzso

intett Ofudzsinak. A vak Okiku nem vette észre, hogy a pár összeesküdött ellene. A féltékeny Ofudzsi beleegyezett, hogy az alattomos Bannodzsót beengedi aznap éjszaka a házba. A zene hamisabb lett. Várakozásteljes mormogás hallatszott a nézők soraiból. Hirata kétségbeesetten próbált hivatalos hangot megütni.

– Járt Ön Harume szobájában a halála előtt? – kérdezte.

– Lealacsonyító dolog belépni egy tanyasi parasztlány szobájába. Az ilyen egyszerűen... nem szokás.

Ha nem ment be Harume szobájába, az azt jelenthette, hogy nem is ő mérgezte meg a tintát? Rendőri képzése ellenére Hirata képtelen volt logikusan gondolkodni. Ő is egy parasztyereknek érezte magát a nő előtt; úgy tűnt, Icsiteru ugyanúgy megveti, mint ahogy Harumét is, mintha nem lenne érdemes a figyelmére. A megaláztatás még inkább felébresztette benne a vágyakozást.

A színpadon új háttérfüggöny jelent meg: egy hálószoba, ablakában félholddal, jelezve, hogy éjszaka van. A gyönyörű Okiku az igazak álmát aludta, miközben Ofudzsi beengedte Bannodzsót a szobába. A közönség figyelmeztetően kiabálni kezdett.

Okiku felriadt és felült.

– Ki van ott? – A mesélő hangja magas és riadt volt.

– Én vagyok az, Dzsimebi, hazajöttem Edóból – felelte Bannodzsó nevében a mesélő. Aztán elmagyarázta a nézőknek: – A hangja ugyanolyan, mint a bátyjáé, ráadásul Okiku annyira vágyik már a férje hazatérésére, hogy elhiszi ezt a hazugságot.

A párocska elénekelt egy vidám duettet. Aztán megoldták egymás selyemövét. Lehullottak a ruhák, láthatóvá vált a

lány hatalmasra faragott melle és a férfi báb ágaskodó fapénisze. Ez volt a bábszínház nagy előnye: meg tudott mutatni olyan jeleneteket is, amelyek túl meredekek lettek volna egy élő, színházi színésznek. Röpködni kezdtek a nézőtérrel a trágár megjegyzések, ahogy Bannodzso és Okiku átölelte egymást. Hirata is igen kényelmetlenül érezte magát, hiszen már olyan kemény volt ő is, mint a fabáb. Attól félt, hogy ezt Icsiteru és a többi néző is észreveszi.

– Látott egy kocka alakú, fekete tintásüveget, a dugóján Harume kisasszony nevével?

Kénytelen volt nyelni egy nagyot. Miközben Ofudzsi az ajtó mögül leskelődött, Bannodzso Okiku fölébe kerekedett. Hullámzó zene, a mesélő nyögdecselése és a közönség rekedt bekiabálásai közben a bábok nemi aktust imitáltak. Hirata nyugtalanul izgett-mozgott, Icsiteru azonban szenvtelenül figyelte az eseményeket.

– Ha valaki lát egy meseszép tintatartót... természetesen az jut az eszébe, hogy írni akartak valamit a tintával... – Újabb fátyolos pillantás. – Talán a... szerelem betűit.

Az utolsó szavakat már suttogva ejtette ki Icsiteru. Ettől Hirata megborzongott. Icsiteru a halántékához emelte a kezét, mintha egy kósza hajtincset akarna félresöpörni. Anélkül, hogy a férfira nézett volna, leengedte a kezét, így a kimonó hosszú, bő ujja Hirata ölébe hullott. Hirata ágyéka lüktetni kezdett, alig kapott levegőt. Ez szándékos volt vagy véletlen? Nem tudta, hogyan reagáljon.

Megpróbált a színpadra összpontosítani, ahol közben megvirradt, s váratlanul beállított Okiku férje, Dzsimebi. Ofudzsi diadalmasan elújságolta neki, hogyan árulta el a felesége és az öccse. Dzsimebi, a szigorú, nemes samuráj a

felesége elé állt. Okiku megpróbálta elmagyarázni, hogy csúnyán lóvá tették, a becsület azonban bosszút követelt. Dzsimebi szíven szúrta feleségét. Ofudzsi könyörgött neki, hogy vegye feleségül, és örök szerelmet fogadott, de Dzsimebi elindult megkeresni álnok testvérét.

A ruhaujj takarása alatt Icsiteru keze simogatni kezdte Hirata combját. Hirata úgy érezte, mintha csupasz bőr érne hozzá, olyan meleg és sima volt. Nehezen vette a levegőt, remélte, hogy a közönséget túlságosan leköti a darab, és semmit nem vesz észre. Icsiteru szenttelen arca meg sem rezzent. De a férfi most már tudta, hogy az előbbi provokáció is szándékos volt.

A város piacterén Bannodzso megtudta, hogy Okiku meghalt. A házhoz rohant és ledöfte az alattomos Ofudzsit. Dzsimebi éppen akkor toppant be. Vad zene kíséretében, a mesélő jajveszékelése és a nézők bátorító kiáltásai közepette a két testvér kardot rántott és egymásnak esett. Hirata szinte oda sem figyelt a drámára, egyre izgatottabb lett, ahogy Icsiteru keze titokban az ágyéka felé vándorolt. Ennek nem volna szabad megtörténnie, ez nem helyes, gondolta. A nő a sóguné, aki mindkettejüket kivégeztetheti, ha ez a kis dévajkodás kiderül. Hirata tudta, hogy meg kellene állítania, de a tiltott kapcsolat izgalma megbénította.

Icsiteru keze a férfiassága csücskén kezdett körözni. Hirata elnyelt egy nyögést. Körbe és körbe. Aztán megragadta a merev hímtagot, és cirógatni kezdte. Fel és le. Hirata szíve vadul dörömbölt, élvezete lassan a tetőfokára hágott. A színpadon a megcsalt férj, Dzsimebi a végső csapást mérte öccsére. Szakavatott mozdulatokkal, fel-le mozgott Icsiteru keze. Hirata közeledett a tetőponthoz. Teljesen

megfeledkezett a nyomozásról. Már az sem érdekelte, ha látják.

Aztán Dzsimebi lelke nagy bánatában szeppukut követett el a felesége, öccse és sógornője holtteste mellett. A darab véget ért, a közönség tapsolni kezdett, Icsiteru pedig elvette a kezét.

– Isten áldja, tiszteletreméltó nyomozó úr... ez egy nagyon érdekes találkozás volt. – Szemek szerényen lesütve, legyező az arc előtt, meghajlás. – Ha szüksége van még a segítségemre... kérem, tudassa velem.

Hirata, miután elmaradt a várt kielégülés, alig bírt talpra kecmeregni, és csak tátozott tehetetlen csalódottságában. Icsiteru úgy tett, mintha mi sem történt volna. Hirata egy árva szót sem bírt kinyögni, és arra is alig emlékezett, miről beszélgettek eddig. Hogyan lehetne ez a csodálatos nő hidegvérű gyilkos? Pályafutása során először érezte, hogy képtelen elfogulatlanul gondolkodni.

A függöny mögött a mesélő komoly hangon énekelt:

– Most láthatta mindenki a tanulságot, hogyan okoz szörnyű tragédiát az árulás, a tiltott szerelem és a vakság. Köszönjük a figyelmet!

11.

Az edói hullaházban Ito doktor eta segédei az asztalra helyezték a letakart holttestet. Szano és a doktor nézték, ahogy Mura leveszi a fehér lepleket Harume kisasszony teteméről. A halott ágyas szeme kifordult, a teste hófehér volt. A bomlás édeskés, émelyítő bűze átjárta a termet. Még mindig a foltos piros selyemköntöst viselte; vér és hányás piszkolta be arcát és kócos haját. Hirata tényleg ügyelt rá, hogy senki se babráljon a bizonyítékkal. Szano tudta, mire számíton, ezért csak egy röpke pillanatra taglózta le a látvány, Ito ellenben teljesen megdöbbsent.

– Olyan fiatal – dünnyögte. Mint hullaházi gondnok számtalan, ennél is rosszabb állapotban lévő halottat vizsgált már még, arcát mégis a fájdalom ráncai barázdálták. Erőtlen hangon folytatta: – Nekem is volt egy lányom. Egyszer.

Szano emlékezett rá, hogy Ito legfiatalabb gyermekét a láz vitte el, amikor nagyjából annyi idős volt, mint Harume. Letartóztatása után a gyermekeivel is megszakadt a kapcsolata. Szano és Mura csendben állt, lehajtott fejjel tisztelegtek barátjuk oly ritkán kifejezett bánata előtt. Aztán a doktor megköszöri a torkát és így szólt megszokott, pattogó, hivataloskodó hangján:

– Nos, lássuk, mit tud mondani nekünk a gyilkosságról maga az áldozat.

Körbejárta az asztalt és Harume holttestét tanulmányozta.

– Tág pupillák, izomgörcs, véres hányadék – a jelek

megerősítik eredeti diagnózisomat, miszerint egy indiai nyílméreggel mérgezték meg. De talán még többet is megtudhatunk. Mura, eltávolítaná a ruháját?

Formaságokhoz nem ragaszkodó természete ellenére Ito doktor követte azt a szokást, hogy hagyja, az eta törődjön a holttesttel. Ezért mestere felügyelete alatt Mura végezte a legtöbb fizikai munkát a vizsgálatok alkalmával. Most is elővett egy kést és levágta a ruhát Harume merev hullájáról. A sötét mellbimbók éles ellentétet alkottak viaszos sápadtságával. Karja és lába simára volt borotválva, bőre hibátlannak tűnt. Szano durvának érezte magát, hogy kilesi a titkait egy olyan nőnek, aki nyilvánvalóan sok gondot fordított önmagára.

Ito doktor a holttest fölé hajolt és a homlokát ráncolta.

– Van itt valami. – Egy fehér pamutdarabot terített Harume hasára, majd odanyomta a kezét. A ruha megakadályozta, hogy a tetem megfertőzze. Ujjaival megtapogatta és megnyomkodta a holttestet.

– Mi az? – kérdezte Szano.

– Egy duzzanat. Lehet, hogy a méreg miatt van, de az is, hogy valami más, azzal össze nem függő rendellenesség okozta. – A doktor kiegyenesedett, gyászos arccal nézett Szano szemébe. – De sok női pácienszt kezeltem már orvosi pályafutásom során. Hacsak nem tévedek, Harume kisasszony a terhesség korai stádiumában volt.

Szano szíve olyan erősen vert a döbbenettől, mint egy templomi harang vasnyelve. A terhesség új magyarázatot adhatott a gyilkosságra, és elgondolkodtatta Szanót is.

Ito doktor pillantása ki nem mondott aggodalomról és megértésről árulkodott, de nem olyan fából faragták, hogy

visszariadjon az igazságtól.

– Csak boncolás segítségével tudhatunk biztosat.

Szano nagy levegőt vett és benntartotta, visszatartva ezzel a benne feltámadó félelmet is. A boncolás is az idegen földről származó tudományhoz tartozott, ugyanolyan illegális volt, mint akkor, amikor Itót letartóztatták. Szano más nyomozások alkalmával is megkockáztatta a száműzetést és a kegyvesztettséget a tudás kedvéért. A *bakufu* eddig nem jött rá arra, hogy tiltott praktikákban van benne – még a legmohóbb kémek is elkerülték az edői hullaházat – de Szano attól félt, hogy hamarosan elpártol mellőle a szerencse. Félt, hogy megvizsgálják Harume állapotát, akárcsak az ennek következményeként fenyegető veszélytől. Egy terhesség azonban ezer meg ezer lehetséges indítékkal szolgálhatott Harume gyilkosának. Ezek feltárása nélkül Szano talán sosem azonosíthatta volna a gyilkost. Márpedig ő mindig szembenézett az igazsággal. Most beletörődően felsóhajtott.

– Rendben van – mondta a doktornak. – Lássunk neki!

Mestere bólintására Mura elővett egy hosszú, vékony kést egy szekrényből. Ito eltávolította a ruhát Harume hasáról. A fölötte levő levegőben vonalakat rajzolt a mutatóujjával.

– Vágja meg itt és itt, így ni. – Mura óvatosan belemélyesztette az éles pengét a halott húsába, hosszú, vízszintes vágást ejtve a köldök fölött, majd két rövidebb, merőleges vágást az első mindkét végénél. Visszahúzta a bőrt és a szövetet, feltárva az összecsavart, rózsaszín beleket.

– Távolítsa el ezeket! – utasította Ito doktor.

Erős ürülékszag érződött, ahogy Mura kivágta a beleket és egy tálcára helyezte azokat. Hányinger szorította össze Szano gyomrát; ellepte a tisztátalanság aurája. Mindegy,

hányszor nézett már végig boncolásokat, még mindig megbetegítette a testét és a lelkét. Láta Harume holttestének felnyitott üregében a húsos, körte formájú képződményt, ami körülbelül akkora volt, mint egy ember ökle. Ebből kinyúlt két vékony, görbült cső, a végükön legyezőszerűen szétterülő eres kinövésekkel. Úgy néztek ki, mint a virágférges vagy a tengeri rózsák, és két szőlőszerű zsákban találkoztak.

– Itt kezdődik az élet – magyarázta Ito.

A szégyen még csak növelte Szano kényelmetlenségét. Milyen joggal néz be ő, egy idegen férfi, egy halott nő legrejtettebb részeibe? Mégis növekvő kíváncsisággal figyelte, ahogy Mura belevágott a méh-be, aztán szétnyitotta. Bent lapult egy habos belső tok. És ebbe beletekeredve egy aprócska magzat, mint egy csupaszn rózsaszín szalamandra, nem nagyobb, mint Szano ujja.

– Igazad volt hát – mondta Szano. – Terhes volt.

A gyerek teste eltörpült hagyma alakú fejéhez képest. Szeme két fekete folt volt egy alig formált arcon; keze és lába csak mancsocskák, törékeny végtagjaihoz tapadva. Fonalszerű piros erek hálózták be a bőrét, amely finom csontocskákon feszült. Csavart zsinór kötötte össze a köldököt a méh vonalával. Ahogy Szano erre az új csodára bámult, félelemmel vegyes tisztelet öntötte el. Milyen csodálatos is az élet születése! Reikóra gondolt. Gondokkal teli házasságuk vajon boldog lesz-e valaha, és lesznek-e gyermekeik, akik életben maradnak, nem úgy, mint ez a szegény csöppség? Reményei ugyanolyan törékenynek tűntek, mint a halott csecsemő. Szakmai és politikai aggodalmi azonban hamar elterelték a figyelmét az otthoni problémákról.

Azért halt meg Harume kisasszony, mert a gyilkos a gyermeket akarta elpusztítani? Féltékenységből ölte meg Icsiteru, a rivális vagy Kusida hadnagy, a visszautasított udvarló? Hirtelen azonban egy sokkal baljósabb indíték jutott Szano eszébe.

– Meg tudod határozni a gyermek nemét? – kérdezte.

Egy fémszonda csúcsával Ito doktor szétfeszítette az aprócska testet, és szemügyre vette a nemi szerveit, egy kis rügyecskét a lábak között.

– Csak három hónapos. Túl korai megmondani, hogy fiú vagy lány lett volna.

A bizonytalanság nem enyhítette Szano aggodalmait. A halott gyermek lehetett akár a sógun régóta vágyott örököse is. Valaki megölte Harume kisasszonyt, hogy gyengítse az esélyeit a Tokugava-uralom folytatásának.

– Lehet, hogy a sógun gyermeket nemzett? – Ito doktor hangosan kimondta Szano ki nem mondott gondolatait. – Hiszen mindenki tisztában van nagyurunk szexuális érdeklődésével.

– Harume kisasszony párnakönyvében egy titkos kalandról találtam említést – mondta Szano és idézte a bekezdést. – A szeretője is lehetett a gyermek apja – ha kapcsolatuk több volt a Harume által leírtaknál. Talán be tudom bizonyítani, ha holnap meglátogatom Mijagi Sigeru nagyurat.

– Járj szerencsével, Szano-*szan!* – Ito doktor arckifejezése visszatükrözte Szano reményét. A tét megnőtt; most halálos veszély árnyékolta be a nyomozást. Ha a gyermek egy másik férfitől volt, akkor Szano biztonságban van. Ha viszont a sóguntól, akkor Harume meggyilkolása felségárulás: nem

csak egy ágyast öltek meg, hanem Tokugava Cunajosi tulajdon gyermekét, ezért a bűnért pedig kivégzés járt. És ha Szanónak nem sikerül az igazságszolgáltatás kezére adni az elkövetőt, maga is halállal fog bűnhődni.

Nihonbasi utcáin katonák és kísérők haladtak, mind a Szano-család darus címerét viselték. Egy gyaloghintót kísérték, aminek az ajtajára ugyanez a címer volt festve. A párnázott hordszékben Reiko ült, idegesen és feszülten, észre sem vette Edo színes forgatagát. Biztosan válás lesz a vége, hogy nem engedelmeskedett a férjének, és szégyent hoz az egész Ueda-klánra. De eldöntötte, hogy csak azért is folytatja a számára megtiltott nyomozást. Magának is be akarta bizonyítani alkalmasságát, nemcsak Szanónak. És hogy megkapja a szükséges információt, fel kell használnia minden forrását, amije csak van.

Az edói társadalom felszíne alatt létezett egy láthatatlan szervezet – feleségekből, lányokból, rokonokból, szolgálólányokból, kurtizánokból és a hatalmas szamuráj-klánokhoz tartozó egyéb nőkből. Ugyanolyan hatékonyan gyűjtötték a tényeket, mint a *mecuke*, Tokugava kémügynöksége, és szájról szájra terjesztették azokat. Reiko maga is egy láncszem volt a hatékony szervezetben. Bíró lányaként gyakran kiszivárogtatott bírósági híreket, kinti információkért cserébe. Aznap reggel megtudta, hogy Szano azonosított két gyanúsítottat, Kusida hadnagyot és Icsiteru kisasszonyt. A társadalmi szokások miatt Reiko nem találkozhatott két idegennel bemutatás és közös ismerősök nélkül, és nem merte kivívni Szano haragját azzal, hogy közvetlenül keresi meg őket. A női információs hálózat ereje

azonban abban a képességben rejlett, hogy át tudta hidalni az ilyen akadályokat.

A menet elhaladt a központi terménypiac előtt, ahol az eladók retekkel, hagymával, gyömbérgyökérrel és zöldségekkel megrakott pultok mögött álltak. Az emlékezéstől mosolyra húzódott Reiko szája. Tizenkét éves korában ki-kisurrant apja házából, kalandot keresni. Fiúruhába öltözött, haját kalap alá rejtette, kardot kötött a derekára, és elvegyült az edói utcák szamurájai között. Egy nap, ugyanezen a piacon észrevett két *rónint*, akik kiraboltak egy árust, és összeverték a tehetetlen kereskedőt.

– Megállni! – kiáltotta Reiko és előhúzta a kardját.

– Kapj el, kisöreg! – röhögtek a tolvajok, és ők is kivonták a kardjukat.

Ahogy Reiko szurkált és csapkodott, szórakozásukat meglepődés, majd düh váltotta fel. Pengéik komolyan ütődtek az övéihez. A boltosok elmenekültek; arra járó szamurájok csatlakoztak a csetepatéhoz. A lány akarata ellenére tömegverekedést okozott. De élvezte első igazi csatája izgalmát. Miközben harcolt, valakinek a könyöke az arcába csapódott. Reiko kiköpte törött fogát. Aztán megérkezett a rendőrség, lefegyverezte a kardozókat, lecsillapította őket botokkal, megkötözte a kezüket, és bekísérte őket a börtönbe. Egy dosin megragadta Reikót. Amíg kapálózott, leesett a kalapja, és előbukkant hosszú haja.

– Reiko kisasszony! – kiáltott fel a *dosin*.

Barátságos ember volt, aki gyakran megállt beszélgetni vele, amikor a bíró házában akadt elintéznivalója. Így Reiko nem került börtönbe a többi bajkeverővel együtt, hanem az apja tárgyalótermében térdelt.

Ueda bíró haragosan nézett rá az emelvényről.

– Mit jelentsen ez, lányom?

Reiko a félelemtől remegve elmagyarázta.

Az apja arca szigorú maradt, de a szája sarkában büszke mosoly bujkált.

– Egyhavi szobafogságra ítélek. – A házi őrizet volt a verekedő szamurájok büntetése is, amikor nem volt halálos áldozat. – Aztán majd találok neked valami megfelelő elfoglaltságot, ahol levezetheted a fölös energiádat.

Igy a bíró megengedte neki, hogy bejárjon a tárgyalásokra, azzal a feltétellel, hogy abba hagyja a csavargást. A kitört fog, noha zavarta, Reiko csatatrófeája maradt. Bátorságának, függetlenségének és az igazságtalansággal szembeni kiállásának jelképe. Most, ahogy a gyaloghintóban ringatózott, ugyanazt a borzongást érezte, mint abban a csatában és a végigült tárgyalásokon. Lehet, hogy nem volt nyomozói tapasztalata, de ösztönösen tudta, hogy végre jól használja tehetségét.

– Álljatok meg! – parancsolta a kísérőinek.

A menet megállt. Reiko kiszállt a hordszékből. Amint végigsietett az utcán, a kísérők megpróbálták követni. Reiko azonban hamar lerázta őket a többnyire nőkből álló tömegben, akik olyanok voltak vidám kimonóikban, mint a csiripelő madarak. Ezek a boltok szépségápolási szereket és hajdíszeket árultak, arcfestéket és illatosítót, parókát és legyezőket. A jelen levő kevés férfi boltos volt, hivatalnok vagy a hölgyek kísérője. Reiko lehajolt és belépett az indigósínű függöny alatt. A bolt a kenőcsáros Szoszekié volt.

A kirakat tele volt minden elképzelhető anyaggal:

gyógyító balzsamokkal, hajolajakkal és hajfestékekkel, szappanokkal és folttisztítókkal, s a hozzájuk való kefékkel és szivacsokkal. Reiko a bejáratnál hagyta a cipőjét, aztán átment a zsúfolt oldal folyosókon. A fürdőolaj-kirakatnál megállt.

Ott állt egy harmincas éveinek végén járó nő a *dzsorók* – a másodrangú palotabeli tisztviselők – kék kimonójában. Már-már kórosan sovány volt, haját feltornyozta a feje tetejére, és fensőbbeséges modorban megszólította a boltost:

– Kérek tíz-tíz üveggel a fenyő-, jázmin-, gardénia-, mandula- és narancsillatú olajokból.

A boltos felírta a rendelést. A dzsoro összegyűjtötte a kísérőit és indulni készült. Reiko odalépett hozzá.

– Jó reggelt, *Eri-szan* – köszöntötte és meghajolt.

Eri Reiko távoli rokona volt anyai ágról, a legutóbbi sógun, Iemicu ágyasa. Most azzal foglalkozott, hogy beszerezte a női részleg lakóinak használatára szolgáló árucikkeket, és így egy kisebb rangú tisztviselő volt, akit Szano kétségkívül a tanúk listájának valahová a legvégére helyezett. Reiko azonban tudta, hogy Eri a női pletykahálózat edói palotabeli ágának a központja. A szolgálaktól megtudta, hogy Eri Szoszekihez jár, és hasznot akart húzni unokatestvére információiból. Reiko mégis óvatos szerénységgel szólította meg Erit.

– Válthatnánk néhány szót?

Az anyja halála óta az Ueda-klán rendszertelenül tartotta a kapcsolatot Eri családjával. Eri pozíciója még jobban eltávolította őket, és Reiko úgy gondolta, a másik nő talán neheztel rá, mert fiatalabb, csinosabb és jól is ment férjhez.

Eri azonban örömteli kiáltással válaszolt.

– Reiko-csan! De rég láttalak! Ilyen kicsi lány voltál, amikor utoljára találkoztunk! Most meg hogy megnőttél! És hallom, férjhez is mentél! – Eri régen valóságos szépség volt, mostanra viszont elveszítette fiatalkori szépségét. Középkorú volt már, ez kiderült lenőtt, feketére festett őszes hajából és sovány arcából. Szemének melegsége és mosolya azonban nem változott. Reiko tapasztalta, amikor Eri az emberre néz, az kitüntetve érzi magát, mintha ő lenne érdeklődésének középpontja. Kétségtelen, hogy ezzel búvólte el a nagyurat is – és így vette rá az embereket, hogy elárulják a titkokat. – Gyere, beszéljünk valahol négyszemközt – mondta.

Nemsokára kényelmesen elhelyezkedtek a bolt hátsó szobájában. A tulajdonos elhalmozta őket szakéval, aszalt gyümölcscsel és süteménnyel. Mióta a magas rangú hölgyek nem ihattak nyilvános teaházakban vagy nem ehettek az utcai árusoknál, ebben a városrészben sok helyen frissíthették fel magukat a vásárlók. A szobák, ahová a férfiakat nem engedték be, gyakran pletykacserék színhelyéül is szolgáltak. A papírfalakon keresztül Reiko látta más nők árnyékait, hallotta, ahogy fecsegnek és kuncognak.

– Mesélj, mi újság? – kérdezte Eri, és mindkettőjüknek töltött a meleg pálinkából.

Reiko elmesélte az unokatestvérének az esküvőt, milyen ajándékokat kapott, hogy bútorozta be új otthonát. Alig bírta megállni, hogy ne beszéljen a gondokról, és csodálkozott Eri tehetségén, hogy így képes kiszedni az emberekből a személyes dolgaikat. Milyen nagyszerű nyomozó lehetne belőle, gondolta. Reiko azonban nem mehetett el anélkül, hogy meg ne tudta volna, amit akart.

– Harume kisasszony meggyilkolása érdekel leginkább –

vallotta be, miközben egy aszalt sárgabarackot majszolt. – Mit tudsz róla?

Eri kortyolt a csészeből és habozott.

– A férjed vezeti a nyomozást, igaz? – Hirtelen óvatosság hűtötte le a viselkedését, és Reiko érezte, hogy Eri nem bízik meg a férfiakban, főleg nem a *bakufu* tagjaiban. – Ő küldött ide?

– Nem – vallotta be Reiko. – Kifejezetten megtiltotta, hogy beleártsam magam a nyomozásba. Azt se tudja, hogy itt vagyok, és igen kikelne magából, ha megtudná. Én viszont meg akarom oldani a rejtélyt. Be akarom bizonyítani, hogy egy nő is lehet olyan jó detektív, mint egy férfi. Segítesz nekem?

Pajkos szikra csillant meg Eri szemében. Bólintott, aztán kinyújtotta a kezét.

– Először is ígérd meg, hogy te is elmondasz minden fejleményt a férjed nyomozásával kapcsolatban.

– Megígérem. – Reiko büntudatot érzett, amiért becsapja Szanót. A tisztesség azonban azt kívánta, hogy fizessen az információért, amire szüksége volt – és azzal, hogy visszautasította az együttműködést, Szano igenis megérdemelte, hogy az ő tevékenységéről is minden nő tudjon Edóban. Elmondta a szolgák kiszivárogtatta híreket, akik kihallgatták Szano nyomozóit, miközben a barakkokban takarítottak. – Ma a férjem kikérdezi Kusida hadnagyot és Icsiteru kisasszonyt. Lehetséges, hogy ők mérgezték meg Harumét?

– A nők a Belső Palotában arra fogadnak, hogy a kettő közül volt valamelyik – felelte Eri –, a legtöbben Icsiterura szavaznak.

– Miért?

Eri szomorúan elmosolyodott.

– Az ágyasok és az udvarhölgyek fiatalok. Romantikusak. Naivak. Egy kikoszarzott udvarló helyzete megérinti a lány kis szívüket. Nem értik, hogyan szerethet úgy férfi egy nőt, mint ahogy Kusida szerette Harumét, ugyanakkor eléggé gyűlölni tudja őt ahhoz, hogy megölje.

– De kell lennie valami bizonyítéknak, ami meggyőzte a többi nőt, hogy Kusida a bűnös.

– Reiko-csan, pont úgy beszélsz, mint egy rendőrtiszt. A férjed bolond, hogy nem fogadta el a segítségedet – nevetett Eri. – Nos, elmondok valamit, amit ő nem tud és valószínűleg nem is fog megtudni. Egy nappal azelőtt, hogy Kusida hadnagyot felfüggesztették, egy őr rajtakapta Harume szobájában. A fehéreneműs szekrényben turkált. Bizonyára el akart csenni egyet.

Vagy akkor öntötte a mérget a tintába – jutott Reiko eszébe.

– Az incidenst nem jelentették – folytatta Eri. – Kusida az őr parancsnoka, és erőszakkal rávette, hogy hallgasson. Senki sem tudhatta meg, csak egy szolgáló hallotta a veszekedést és elmondta nekem. Az őr sohasem fog beszélni, mert elvesztheti a munkáját, ha a palota ügyintézői rájönnek, hogy olyan valakit védett, aki megszegte a szabályokat. – Eri szünetet tartott. – És én sem jelentettem a hírt, mert Kusida még sosem keveredett bajba, és apró, jelentéktelen dolognak tűnt. Most azt kívánom, bárcsak akkor elmentem volna Csizuru úrhölgyhöz. Lehet, hogy Harume még ma is élne.

Reiko sejtette, mi lehetett a hallgatás valódi oka: nagy élettapasztalata ellenére Eri szíve ugyanolyan lány volt, mint

a fiatal ágyasoké; ő is együtt érzett Kusida hadnaggal. De ezzel lehetőséget adott neki a gyilkosságra.

– Miért Icsiteru kisasszonyra gyanakszanak többen? – kérdezte.

Eri összeszorította a száját; szemlátomást legalább annyira utálta az ágyast, amennyire sajnálta Kusidát.

– Icsiteru jól titkolja az érzelmeit. A viselkedéséből sosem lehetne rájönni, hogy megveti Harumét és alacsonyabb rendű parasztlánynak tartja. Sosem ismerné be, mennyire dühös volt, amikor a sógun nem hált vele többé, mert megtetszett neki Harume.

– Ám egy nap, tavaly nyáron a hölgyek elmentek a Kannei templomba. Én tereltem őket össze, hogy elinduljunk hazafelé, amikor sikolyokat hallottam a fák között. Odarohantam és láttam, hogy Icsiteru és Harume birkózik. Icsiteru volt fölül, Harumét püfölte, és azt kiabálta, hogy megöli, mielőtt elfoglalhatná a helyét a sógun kedvenceként. Én szedtem szét őket. Piszkos volt a ruhájuk, az arcuk csupa véres horzsolás és karmolás. Harume sírt, Icsiteru őrjöngött. Szétválasztottam őket, és mindenkinek azt mondtam, hogy elestek, amikor az erdőben sétáltak.

– Ezt az incidenst sem jelentetted?

Eri megrázta a fejét.

– Elveszthettem volna a munkámat, amiért nem tudtam rendet tartani a felügyeletemre bízott lányok között. Ráadásul Icsiteru sem akarta, hogy mások megtudják, milyen nevetségesen viselkedett, Harume pedig félt, hogy bajba kerül.

Reikónak az volt a véleménye, hogy Icsiterunak sokkal több oka volt a gyilkosságra, mint Kusida hadnagnak. Az

ágyas még meg is fenyegette Harumét, később akár meg is mérgezhette.

– Látta valaki Icsiteru kisasszonyt Harume szobájában vagy a környékén a halála előtt?

– Amikor megkérdeztem a nőket, mind azt mondták, hogy nem. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem is volt ott. Belopózhatott akkor is, amikor senki se látta. Barátai is vannak, akik hazudhatnak, csak hogy védjék.

Indíték és lehetőség, gondolta Reiko. Icsiteru egyre esélyesebb volt gyanúsítottnak, de hogy bebizonyítsa a bűnösségét, Reikónak tanúra vagy bizonyítékra volt szüksége.

– Megengeded, hogy beszéljek a többi nővel, és átkutassam Icsiteru szobáját?

– Hmm. – Úgy tűnt, Eri hagyja magát rábeszélni, de aztán homlokráncolva megcsóválta a fejét. – Jobb, ha ezt nem kockáztatjuk. Szabályellenes kintlakót vinni a Belső Palotába. Még a férjednek is különleges engedélyre van szüksége – noha kétlem, hogy bármit is talál. Icsiterut nem ejtették a fejére. Ha Ő a gyilkos, azóta már rég megszabadult a maradék méregtől.

Reiko egy kicsit csalódott volt. Nem nagyon, hiszen csak módot kellett találnia, hogy megkerülje a Belső Palotát védő szabályokat, hazugságokat és kifogásokat.

Eri aggodalmasan nézte.

– Reiko, remélem, nem akarsz túl messzire menni a nyomozósdiban. Nemcsak a férjed nem szereti, ha a nők olyasvalamibe ütik az orrukat, amik nem az ő dolguk. A *bakufu*ban is vannak ilyen emberek. Ígérd meg, hogy nem csinálsz semmi butaságot!

– Megígérem – mondta Reiko, noha bosszantotta Eri lekicsinylő megjegyzése a tevékenységéről. Ha egy férfi nyomozott, azt munkának tekintették, amiért pénzt kapott. Reiko ösztönösen azt mondta: – Eri, szerintem csodálatos lenne a palotában dolgozni. Te örülsz, hogy palotabeli tisztviselő lettél ahelyett, hogy férjhez mentél volna?

Unokatestvére szája mosolyra húzódott, annyira sajnálta a naivitásáért.

– Igen, örülök. Sok rossz házasságot láttam már. De ne eszményítsd a munkámat, Reiko-csan! Azért kaptam, mert örömet szereztem egy férfinak, most pedig más férfiak uralma alatt szolgálok. Igazából semmivel sem élek szabadabban, mint te, hiszen te csak a férjednek tartozol engedelmességgel.

Ez a nyomasztó igazság még inkább meggyőzte Reikót arról, hogy meg kell találnia a saját útját az életben. Aztán, Eri hirtelen zavart arckifejezését látva, megkérdezte:

– Mi a baj?

– Csak eszembe jutott valami – felelte Eri. – Körülbelül három hónappal ezelőtt, az éjszaka kellős közepén Harume nagyon megbetegedett, gyomorfájdalmakra panaszkodott. Adtam neki hánytatót, aztán nyugtatót, hogy el tudjon aludni. Azt gondoltam, valamivel elrontotta a gyomrát, és nem is szóltam Kitano doktornak, mert reggelre jobban lett. Egy másik alkalommal Harumét majdnem eltalálta egy repülő tör Aszakusza egyik zsúfolt utcáján, a templomi ünnepekre látogató tömegben. – Eri az időpontot is megadta. – Senki sem tudja, ki hajíthatta. Eszembe sem jutott, hogy a két dolog kapcsolatban állhat, egészen mostanáig...

Reiko értette, mire céloz Eri. A forró nyarakon gyakran

okozott betegséget a romlott étel. A haramiák vagy a párbajozó samurájok elszabadult fegyverei gyakran ártatlan nézelődőket is megsebesíthettek. Harume halálának tükrében azonban már más magyarázat is kínálkozott a két korábbi szerencsétlenségre.

– Úgy tűnik, az a valaki nemcsak tegnap próbálta megölni Harumét – jegyezte meg Reiko.

De vajon ki lehetett az a valaki? Icsiteru, Kusida hadnagy vagy netán egy ismeretlen harmadik?

13.

Miután elhagyta a Szacuma-za bábszínházát, Hirata céltalanul csellengett a városban. Teltek-múltak az órák, ő meg közben újra átélt minden pillanatot, amit azzal a nővel töltött, akire vágyott, de nem lehetett az övé. Egyre csak Icsiteru kisasszonyon járt az esze.

Végül azonban eléggé megnyugodott ahhoz, hogy tudatában legyen tetteinek. Ahelyett, hogy a gyilkossági ügyön dolgozna, az egész reggelt reménytelen álmodozásra fecsérelte! És automatikusan régi felségterületére indult: a rendőrségi főhadiszállásra, Edo közigazgatási negyedének legdélibb sarkába. Az ismerős, magas kőfalak és az őrzött kapukon átözönlő *dosinok*, rabok és tisztviselők láttán megjött Hirata esze. Rájött, mi történt, és átkozta magát ostobaságáért.

Icsiteru kisasszony egyetlen kérdésére sem válaszolt. Hogy fogja elmagyarázni Szanónak, hogy miért nem sikerült megtudnia, volt-e Icsiterunak indítéka vagy lehetősége Harume kisasszony meggyilkolására. Teljesen elügyetlenkedte az elsőrendű gyanúsított döntő fontosságú kikérdezését. Most persze már belátta, hogy Icsiteru csele a bűnösségét is jelezhette. Hirata szomorúan gondolt arra, hogy egy Icsiteru kisasszony osztályából való hölgy nem fog enyelegni egy magafajtaival, hacsak nincs valamilyen mögöttes szándéka.

Mindezt tudta, mégsem bírta megállni, hogy ne

vágyakozzon rá vagy ne reménykedjen az ártatlanságában – és abban, hogy a nő is vágyik rá. Noha félt még egy kudarcotól és megaláztatástól, alig várta, hogy újra lássa. Visszamenjen a színházba és követeljen egyenes válaszokat? Ágyékában forrón lüktetett a vér arra a gondolatra, hogy Icsiteruval van, és befejezik, amit elkezdtek. Nagy nehezen rájött, nincs olyan állapotban, hogy tárgyilagos kihallgatást vezessen; először vissza kell nyernie az önuralmát. És más szálak is voltak, amelyek mentén nyomozhatott, nemcsak Icsiteru kisasszony. Detektív-ösztönei szerencsére jó kiinduló helyre hozták.

Hirata belépett a rendőrségi épületbe. Miután a lovát egy istállófiú gondjaira bízta, átment a barakkokkal szegélyezett udvaron, ahol egyszer *dosinként* élt, aztán bement a főépületbe, egy zezugos faházba. Tisztek jelentkeztek be vagy tették le a szolgálatot, és az adatfelvételi irodába kísérték a bűnözőket. Egy emelvényről négy hivatalnok üzeneteket továbbított és a látogatókkal foglalkozott.

– Jó napot, Ucsida-*szan* – köszöntötte Hirata a fő hivatalnokot.

Ucsida, egy tréfás arcú, idősebb ember, üdvözlő mosolyt küldött Hirata felé.

– Nicsak, ki van itt.

A rendőrség mindig is az információ forrása volt, és Ucsida, akinek az íróasztalán mindez a sok információ átment, sokszor értékes forrásnak bizonyult. – Milyen az élet az edói palotában?

A formaságok után Hirata elmagyarázta, miért jött.

– Van jelentés egy öreg kufárról, aki ritka gyógyszereket árul?

– Semmi hivatalos, ám hallottam egy híresztelést, ami

talán érdeklí Önt. Néhány gyerkőc gazdag kereskedőcsaládokból Szuruga, Ginza és Aszakusza városrészekben állítólag szert tett egy olyan anyagra, ami egyfajta transzszerű állapotot idéz elő, és a szeretkezés is élvezetesebb lesz tőle. Mivel törvény nem tiltja, s a használói nem szenvednek és nem is okoznak semmiféle kárt, a rendőrség nem tartóztatott le senkit. Az árusító a jelentés szerint egy hosszú, fehér hajú férfi, és nincs neve. – Ucsida nevetett. – A *dosinok* halálra keresik. Szerintem főleg azért, hogy ők is kipróbálhassák a szert.

– Aki hangulatfokozó szereket árul, annak méreg is lehet a birtokában – vélte Hirata. – Lehet, hogy ő lesz az, akit keresek. Tudatná velem, ha jön valami hír a hollétéről?

– Ezer örömmel – amennyiben Ön ajánl engem a fontos barátainak, amikor előléptetésekre kerül sor. – Ucsida kacsintott.

Hirata elhagyta a rendőrségi főhadiszállást, felszállt a lovára a kapu előtt – és azonnal Icsiterura gondolt. Meg kellett erőltetnie magát, hogy jelenlegi munkájára összpontosítson. Szuruga, Ginza és Aszakusza meglehetősen távol voltak egymástól; a névtelen gyógyszeráros nyilván bejárta egész Edót, és mostanra már talán tovább is állt. Ahelyett, hogy megkérdezte volna a *dosinokat*, akik jelentést tettek az esetről, Hirata egy jobb, noha nem hivatalos információforrást talált.

Talán ez majd elvonja a figyelmét Icsiteru kisasszonyról.

A Rjógoku híd nagy faíve áthidalta a Szumida folyót, összekötve Edót a Hondzso és Fukagava nevű falusi körjegyzőségekkel a keleti parton. Odalenn halászahajók és

kompok siklottak a csillámló vízen, amely visszatükrözte az élénk őszi lombozatot és a kék eget. A templomi harangok zúgása élesen vibrált a tiszta levegőben.

Hirata hátságának patái dobogtak a híd fapalánkjain, ahogy csatlakozott az arra közlekedőkhöz, akik a híd túlsó oldala, a Hondzso Mukó Rjógoku – azaz Rjógoku másik oldala – nevű városrész felé igyekeztek. Ez az utóbbi években fejlődött, ahogy Edo népessége túlcserdült a zsúfolt városközponton. A mocsarak kiszáradtak; most raktárak és dokkok sorakoztak a parton. A Támasz Nélküliek Templomának árnyékában – a templom a harminchárom évvel azelőtt történt Nagy Tűzvész áldozatainak temetkezési helyére épült – virágzó kereskedőnegyed emelkedett. Hondzso Mukó Rjógoku népszerű szórakoztatóközpont is volt egyben. Parasztok és *róninok* árasztották el a széles tűzgátat, jártak a teaházakba, éttermekbe, a mesemondók termébe és szerencsejáték-barlangokba, ahol kártyáztak, teknősbéka-versenyeken fogadtak vagy dobónyilakat hajigáltak célba, hogy díjakat nyerjenek. Egy állatsereglet fölött vadállatokat ábrázoltak a rikító táblák. Kikiáltók hívogatták a tömeget, az árusok cukorkát, játékokat és petárdákat árultak. Hirata egy népszerű látványosság felé indult, ahol hatalmas tömeg gyűlt össze egy emelvénynél. Ott állt egy figyelemreméltó külsejű ember.

Kék kimonót viselt, pamutkamáslit, szalmaszandált és vörös fejpántot. Dús fekete szőr borította nemcsak a fejét, de testének minden látható részét: az arcát, az állát, a nyakát, a bokáját, a keze fejét és a lábfejét és a ruhájából kilátszó mellkasát. Kócos szemöldöke majdnem eltakarta mélyen ülő apró szemét; éles fogakkal teli száj vigyorgott a szakállában.

– Jöjjenek a Patkány Szörnygyülekezetébe! – kiáltozta és az elfüggönyözött ajtó felé integetett. – Nézzék meg a kantói törpét és az élő Bódhiszattvát! Legyenek tanúi a természet megrázó furcsaságainak!

A Patkány maga is legalább olyan furcsasága volt a természetnek, mint szörnyszülöttjei. Hokkaido távoli északi szigetéről jött, ahol a hideg telek miatt az emberek dús testszőrzetet növesztettek. Az ainuk, ahogy hívták őket, emberszabású majmokra emlékeztettek, nagyon primitívek voltak, és magasabbak, mint általában a japánok. Az alacsony és inas Patkány csenevész emberkének számíthatott a törzsében – ám ambíciói annál nagyobbak voltak. Fiatal férfiként jött Edóba szerencsét próbálni. Egy dohánykereskedő megengedte neki, hogy kis boltjának hátsó részében lakjon, és pénzért mutogatta a vevőinek. A Patkány rágcsálószerű arcáról kapta a becenevét; s az ő üzleti érzékette a kereskedő mellékfoglalkozásává ezt a jövedelmező szörnygyülekezetet. Mintegy húsz évvel később a Patkányé lett a bolt, örökölte a mestere halála után.

– Lépjenek beljebb! – hívogatott. – Csak tíz *zeni* a belépti díj!

Pénzzel a kezében a közönség felsorakozott a függöny előtt. A Patkány leszökkent az emelvényről, hogy beljebb terelje őket; testőre, egy nagyon izmos óriás szedte a belépti díjakat. Hirata beállt a sorba. Üres kezének láttán az óriás a homlokát ráncolva felmordult.

– Hozzád jöttem – mondta Hirata a Patkánynak.

– Á, Hirata-*szan*. – A Patkány gombszemei kapzsin felcsillantak; szőrös mancsát összedörzsölte. – Mit tehetek ma Önért?

– Információra van szükségem.

A Patkány, aki állandóan új szörnyekre vadászva kóborolt szerte Edóban, híreket is gyűjtött. Jövedelmét azzal egészítette ki, hogy értékes információkat árult. Rendőrtiszt korában Hirata elfogta, amikor rajtaütöttek egy illegális bordélyon, és a Patkány úgy úszta meg a letartóztatást, hogy elmondta Hiratának, hol található egy zshivány, akit évek óta körözött az edói rendőrség. Hirata azóta besúgóként alkalmazta. Szolgáltatásai drágák voltak ugyan, de megbízhatóak.

– Jöjjön inkább be – hívta a Patkány. – Mindjárt kezdődik a bemutató, és be kell jelentenem a mai látványosságokat. – Különös, vidékies kiejtéssel beszélt. – Utána tárgyalhatunk.

Hirata követte őt az épületbe, ahol egy keskeny teremben összegyűlt a közönség, egy függönnyel elválasztott színpad előtt. A Patkány felszökkent a színpadra. Hamarosan bemutatásra kerülő csodalényeit dicsérve, felhergelte a tömeget, aztán bejelentette:

– Most pedig lássuk a kantói törpét!

Szétnyílt a függöny, és előbukkant egy groteszk alak. Körülbelül feleakkora volt, mint egy normális ember, hatalmas fejjel, satnya testtel és rövid végtagokkal. Fényes színpadi köntösben volt, és elénekelt egy dalt egy népszerű Kabuki drámából. A nézők éljeneztek. A Patkány a színpad oldalánál álló Hiratához lépett.

– Egy Csojei nevű vándor gyógyszerárust keresek – mondta Hirata, és elmondta azt a keveset, amit az illetőről tudott.

Felvillant a Patkány vadállatias mosolya.

– Szóval azt szeretné tudni, ki adta el és ki vette meg a

mérget, amely a sógun ágyasának a halálát okozta. Nem könnyű megtalálni valakit, aki nem akarja, hogy megtalálják. Rengeteg búvóhely van Edóban.

Hiratát nem lehetett lóvá tenni. A Patkány mindig azzal kezdte a tárgyalásokat, hogy azt ecsetelte, milyen nehéz megszerezni ezt vagy azt az információt.

– Harminc rézpénzt kapsz, ha holnapra megtalálod – ajánlotta Hirata. – Húszat, ha utána.

A színpadon a törpe befejezte az éneklést.

– Elnézést – mentegetőzött a Patkány. Kiszökkent a színpadra és bejelentette a következő produkciót: – Az élő Bódhiszattva!

A tömeg éljenzése közepette megjelent egy nő. Ujjatlan ruhát viselt, hogy látni lehessen mindhárom karját. Olyan pózokba merevedett, mint amilyenek a buddhista vallás többkarú kegyelemistenét ábrázolják a szobrokon, aztán meghívta a közönség tagjait, hogy fogadjanak, a három fejjel lefelé fordított csésze közül melyik alatt van a mogyoró. A Patkány visszalépett Hirata mellé.

– Száz, és mindegy, mikor találom meg.

Most egy táncoló, kövér hermafrodita lépett a színpadra, aki egymaga énekelte egy duett férfi és női szólamát is. A tárgyalás közben folytatódott.

– Hetven, ha két napon belül előkeríted nekem, ötven, ha csak utána, és semmit sem fizetek, ha én találom meg Csojeit először. Ez az utolsó ajánlatom.

– Áll az alku – egyezett bele a Patkány. – De húsz rézpénzt előre kérek, a költségeimre!

Hirata bólintott, és leszámolta a Patkány markába az érméket. A Patkány az övére akasztott erszénybe csúsztotta a

pénzt és bejelentette a legutolsó attrakciót.

– Most pedig, hölgyeim és uraim, akire mindvégig vártak: Fukurokudzso, a bölcsesség istene!

Egy tízéves forma fiú sétált a színpadra. Arca olyan kicsi volt, akár egy csecsemőé, a szemét becsukta, a feje pedig csúcsos kupolában végződött, ami a legendás istenségre emlékeztette őt. Meglepett kiáltások szállingóztak a közönség soraiból.

– További öt zeniért cserébe Fukurokudzso elmondja, mit tartogat Önöknek a jövő! – kiáltotta a Patkány. A közönség mohón előretolakodott. A Patkány ismét Hiratához szólt: – Hogy az alkunkat megpecsételjük, Önnek a jövőmondás ingyenes. – A színpadra vezette

Hiratát, és a kezét a fiú homlokára helyezte. – Ó, nagy Fukurokudzso, látod-e ennek a férfinak a jövőjét?

Az „isten” még mindig csukott szemmel megszólalt. A hangja olyan magas volt, mint egy gyermeké.

– Látok egy gyönyörű nőt. Veszélyt és halált is látok. – A közönség óbégatott, a fiú pedig jajgatni kezdett: – Vigyázz! Vigyázz!

Hiratának egyszerre csak megint eszébe jutott Icsiteru. Látta csodaszép, érzéstelen arcát; magán érezte kezének érintését; újra hallotta a színház vad zenéjét; és ismét átélte a vágyat és a megaláztatást. Még amikor visszaemlékezett kis trükkjére, és eszébe jutott, milyen büntetést kaphat, amiért a sógun ágyasával enyeleg, akkor is rémisztő szenvedéllyel vágyakozott a nő után. Tudta, hogy újra találkozniuk kell – ha másért nem, hát azért, hogy megismételje a kihallgatást, és visszaállítsa szakmai jó hírét. Hogy aztán meglássa, hová vezet erotikus találkozásuk.

Az aranycímer a toszai nagyúr, Mijagi Sigeru kapuja fölött két, egymással szemben álló hattyút ábrázolt. Szárnyukat kör alakban széttárták, és tollaik csücskével egymást érintették. Szano alkonyaikor érkezett, amikor a hazafelé tartó szamurájok csapatostul töltötték meg a sötét utcákat. Egy idősebb szolga bevezette Szanót az udvarházba, aki a bejáratnál levette a cipőjét és felakasztotta a kardjait. Edo daimjók lakta városrésze a Nagy Tűzvész óta újjáépült, tehát a Mijagi-birtok sem volt túl régi. A ház belseje mégis annak tűnt, a folyosó ács munkája már sötét volt a kortól, alighanem egy lebontásra ítélt épületből mentették át. A levegőben enyhe rothadásszag terjengett, mintha a doh, a füst és az emberi lehelet évszázadok óta megrekedt volna a falak közt. A vendégek részére fenntartott várószobában hallható fülsértő zene abbamaradt, amikor a szolgák bekísérték Szanót és bejelentették:

– Nagytiszteletű Mijagi nagyúr és úrnő, az úr Szano Icsiró, a sógun *szószakan-szamája*.

A szobában négy ember tartózkodott: egy őszes hajú szamuráj feküdt a selyempárnákon, egy középkorú asszony térdelt mellette, két csinos hajadon pedig a padlón ücsörgött; az egyik egy háromhúros szamiszent tartott a kezében, a másik meg egy fafurulyát. Szano letérdelt, meghajolt, és megszólította a férfit:

– Mijagi nagyúr, a sógun ágyasának halála ügyében

nyomozok, és fel kell tennem Önnek néhány kérdést.

Egy pillanatra mindenki csendes óvatossággal nézett Szanóra. Henger alakú lámpások égtek a szobában, ami ettől intim, késő éjszakai hangulatot kapott. A szeneskályhák felmelegítették a hideg, őszi levegőt. A Mijagi család hattyús címere ott díszelgett mindenütt: a tetőgerendákon és az oszlopokon, az asztalokon és a szekrényeken, sőt, még a férfi barna selyemköntösén is. Szano úgy érezte, egy külön világba csöppent, amelynek lakói mindenki más kívülállónak tekintenek. Valóságos védőburkot formált köréjük az illatszer és hajolaj illata és az alig érezhető pézsmaszag, mintha az itt lakók csakis a saját levegőjükben tudtak volna lélegezni. Mijagi nagyúr törte meg a csendet.

– Megkínálhatjuk egy kis frissítővel? – Azzal egy alacsony asztal felé intett, amelyen egy teáskanna, néhány csésze, egy füstölő tálca és egy szakéspalack sorakozott, egy-egy tál gyümölcs, sütemény és *szusi* társaságában.

Az illemnek megfelelően Szano udvariasan visszautasította, majd amikor szintén az illemnek megfelelően tovább kínálták, a szokásnak megfelelően elfogadta.

– Kíváncsi vagyok, honnan szerzett tudomást rólam. – Mijagi nagyúrnak sovány, hórihorgas termete volt és hosszúkás arca. Lefelé görbülő szeme vizenyősen fénylett, a szája is nedvesen csillogott. Erőtlen hangja kitűnően illett ernyedt testtartásához. – Nos, azt hiszem, számítanom is lehetett rá, hogy végül úgyis kiderül a Harume kisasszonyhoz fűződő viszonyom; a *mecuke* derekasan végzi a munkáját. Örülök, hogy csak a halála után derült ki, amikor mindez már nem számít sokat. Kérdezzen csak bátran!

Szano úgy gondolta, nem árt, ha titokban tartja, hogy megtalálta Harume naplóját, ezért nem javította ki a daimjót: nem árulta el neki, hogy nem a sógun kémeitől szerezte az értesüléseit.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha inkább négyszemközt beszélénk-javasolta és Mijagi úrnőre nézett. A legpikánsabb részletekkel is tisztában kellett lennie, márpedig ezeket Mijagi nagyúr minden bizonnyal eltitkolta a felesége előtt.

A daimjó azonban azt felelte:

– A feleségem marad. Úgyis mindent tud Haruméről és rólam.

– Unokatestvérek vagyunk. A házasságunk csak érdekházasság – magyarázta el Mijagi úrnő. Tényleg hasonlított a férjére, ugyanolyan volt a bőre, az arca és vékony teste. Tartása mégis merev volt, szeme két fénytelen, lapos barna golyóbis, testetlen szája csak egy egyenes vonal. Mély, férfias hangon beszélt. Míg Mijagi nagyúr külseje teljes egészében gyengeségről és érzékiségről árulkodott, addig az asszony úgy nézett ki brokátkimonójában, mint egy kemény, kiszáradt barackmag. – Nem szükséges titkolóznunk egymás előtt.

Aztán hozzátette: – De egy kis titoktartásra azért tényleg szükség van. Hópehely! Ökörszem! – intett a két hajadonnak, akik letérdeltek mellé. – Ők a férjem ágyasai – magyarázta Szanónak, aki igencsak meglepődött, mivel először a házaspár lányainak nézte őket. Az úrnő csakugyan anyás mozdulattal paskolta meg mindkét lány arcát, és így szólt hozzájuk: – Most már elmehettek. Gyakoroljátok a zenélést!

– Igenis, nagyrabecsült úrnőnk – zengték a lányok kórusban, majd meghajoltak és kitipegtek a szobából.

– Szóval tudja, hogy a férje titokban találkozgatott Harumével Aszakuszában? – kérdezte Szano az asszonytól.

– Persze, hogy tudom. – A nő szája mosolyra görbült, és kilátszottak feketére festett fogai. – Én magam gondoskodom férjürem szórakozásáról. – A mellette ülő nagyúr önelégülten bólintott. – Személyesen választom ki az ágyasait és a kurtizánjait. Tavaly nyáron megismerkedtem Harume kisasszonnyal és bemutattam a férjemnek is. Minden találkájukat én szerveztem meg, én írtam Haruménak a leveleket, hogy mikor legyen a fogadóban.

Néhány asszony felettébb kitesz magáért, hogy a férje kedvében járjon, gondolta Szano. Egy kicsit viszolygott az ilyesmitől, mégis arra gondolt, de jó is lenne, ha Reiko is ilyen szolgálatkészek mutatkozna.

– Nagyon nagy kockázatot vállalt azzal, hogy pont sógununk ágyasát szemelte ki magának – mondta Mijagi nagyúrnak.

– Élvezem a veszélyt – felelte Mijagi, majd nagyot, kéjeset nyújtózott és a száját nyalogatta.

Az érzéki örömök igaz hódolója volt. Még a köntösét is úgy viselte, mintha izgatta volna bőrét a selyem puha érintése. A tálcáról felemelt egy pipát és lassan, elszántan pöfékelni kezdett. Nagyokat sóhajtvá fújta ki a füstöt. Szinte olyan volt, mint egy gyerek, annyira örült minden mozdulatnak. A fátyolos tekintet mögött Szano mégis sötét árnyékot látott. Felidézett magában mindent, amit a Mijagi-klánról tudott.

Kis klán volt az övék, és tagjai nem is annyira a politikai tetteikről voltak híresek, sokkal inkább szexuális kicsapongásaikról. Azt beszélték, a családban nem volt ritka a

házasságtörés, a vérfertőzés és a különféle perverziók, s ez alól a nők sem voltak kivételek. Gazdagságuknak köszönhetően azonban megmenekültek a törvényes következményektől. Nyilvánvalóan a jelenlegi daimjó is hű maradt a családi hagyományhoz – amibe néha az erőszak is beletartozott.

– Tudták, hogy Harume kisasszony tetoválást akart készíteni magának? – kérdezte Szano mindkettejüktől.

Mijagi bólintott és tovább pipázott. Csak a felesége válaszolt bővebben:

– Hogyne tudtuk volna. A férjem akarta, hogy Harume eképp bizonyítsa a ragaszkodását, és én kértem meg levélben.

Szano arra gondolt, hogy Mijagi úrnő merev testtartása talán amiatt van, mert frigid, és képtelen normális szexuális kapcsolatra a férjével. Az mindenesetre egyértelmű volt, hogy semmi olyan nincs benne, amit a férjéhez hasonló férfiak egy cseppet is vonzónak találnának. Az is elképzelhető volt viszont, hogy azzal szerzett magának nemi örömet, hogy a férjének új kalandokat szervezett; végtére ő is ugyanahhoz a családhoz tartozott. Szano a derekára erősített erszényből elővette a mérgezett tinta üvegcséjét.

– Ezek szerint ezt is Önöktől kapta?

– Bizony, a levéllel együtt küldtem el neki – felelte higgadtan Mijagi úrnő. – Én vettem. Harume nevét pedig a férjem írta a dugójára.

A tintásüveg tehát mindkettőjük kezében megfordult.

– És ez pontosan mikor történt? – kérdezte Szánó.

Mijagi úrnő elgondolkodott.

– Úgy négy napja, azt hiszem.

Ez még azelőtt volt, hogy Kusida hadnagyot

elbocsátották, de már azután, hogy Harume kisasszony bepanaszolta. Kusida viszont azt állította, nem volt tudomása arról, hogy Harume tetoválást akar készíteni magának, Szano pedig még nem tudta, milyen információkat fog Hirata kihúzni Icsiteru kisasszonyból. Egyelőre úgy tűnt, a Mijagi házaspárnak nyílt a legkitűnőbb lehetősége arra, hogy megmérgezze a tintát.

– Jól megértették egymást Harume kisasszonnyal? – kérdezte Szano a nagy úrtól.

A daimjó bágyadtan megvonta a vállát.

– Nem veszekedtünk soha, ha erre gondol. Annyira szerettem, amennyire csak képes vagyok bárkit is szeretni. Megkaptam, amit akartam, és gondolom, ő is.

– Ő mit akart? – A napló elmagyarázta, hogyan elégült ki Mijagi nagyúr, Szano azonban azt is tudni akarta, miért kockáztatta az életét az ágyas, hogy egy ilyen csúnya férfival legyenek közönséges és örömtelen együttlétei.

Mijagi nagyúron most látszott először, hogy kényelmetlenül érzi magát, ádámcsutkája lüktetett a nyakán, és a feleségére nézett.

– Harume a kalandra vágyott, *szószakan-szama* – segítette ki a felesége. – A férjemmel folytatott tiltott viszonyt élvezte.

– És Ön? – kérdezte Szano. – Mi volt a véleménye Harume kisasszonyról és erről a kapcsolatról?

A nő ismét elmosolyodott.

– Hálás voltam Haruménak, mint ahogy hálás vagyok a férjem összes többi szeretőjének. Úgy tekintek rájuk, mint a partnereimre, akik segítenek, hogy örömet szerezzek neki.

Szanónak nem tetszett ez az egész, de megpróbálta nem kimutatni. Mijagi úrnő egy josivarai kerítőnőre emlékeztette,

aki szakértő módon szolgálja ki ügyfelei minden szexuális hóbortját. Az sem érdekelte, milyen közönségesnek és visszataszítónak néz ki ebben a szerepben. A folyosóról beszüremlett az ágyasok muzsikálása és éneke. Szano csak most vette észre, milyen csend van a házban. Semmi olyan hangot nem hallott, ami egy tartományi nagyúr birtokára jellemző lett volna – nem hallotta a járőröző katonákat, a dolgukat végző alkalmazottakat, a robotoló szolgálkat. A vastag falú udvarházban nem lehetett hallani az utca zajait sem, és ez megerősítette Szano érzését, hogy egy bezárt világba tévedt. Furcsa egy ház, gondolta magában.

– Látja – sóhajtott fel fáradtan a daimjó –, sem a feleségemnek, sem nekem nem volt okunk rá, hogy megöljük Harume kisasszonyt. Az én drága feleségem sem Haruméra, sem más szeretőimre nem volt féltékeny soha. – Feltápászkodott a párnái közül és erőtlenül a tálca felé intett.

– Hadd segítsek – szólalt meg gyorsan Mijagi úrnő és teát töltött neki. Bal kezében a csészét fogta, a másikban pedig egy szem szilvát. Amikor a kezük egymáshoz ért, Szano döbbenten vette észre, mennyire hasonlítanak a címerükön látható két hattyúhoz. Egy hím és egy nőstény, egymás tükörképei, összeérő szárnyakkal, furcsa, de kölcsönösen kellemes kapcsolatban...

A pézsmailat egyre erősebb lett, mintha a házaspár bocsátotta volna ki, amikor egymáshoz értek. Szano megérezte, hogy szoros érzelmi kötelék fűzi össze őket, amiből nem zárható ki a szenvedély sem. Most már elhitte, hogy Mijagi úrnő elfogadja, mi több, támogatja is férje hűtlenségét, azt azonban hihetetlennek tartotta, hogy a nagyúr szerette Harumét. Az ágyas veszélyt jelentett volna a

házasságukra? Netán a halálát kívánta a férj vagy a feleség? Vagy esetleg mindkettő?

– Ki férhetett még hozzá a tintásüveghez, mielőtt még Harume kisasszony kezébe kerülhetett? – tette fel a kérdést.

– A küldönc, aki elvitte az edói palotába – felelte Mijagi úrnő –, és a házból mindenki. A csatlósok, a szolgák, Hópehely és Ökörszem. Amikor hazahoztam, a férjem épp nem volt itthon, ezért leraktam az íróasztalára, amíg egyéb dolgaimat intéztem. Csak néhány óra múlva küldték el. Bárki hozzányúlhatott a tudtunk nélkül.

Vajon az igazat mondja vagy csak a ház többi lakójára akarja terelni a gyanút? Lehet, hogy azok közül neheztelt valaki Haruméra.

– A nyomozóim ki fogják hallgatni az itt lakókat – közölte Szánó.

Mijagi nagyúr közömbösen bólintott és tovább majszolta a gyümölcsöt. A leve lecsorgott az állán; letörölte, és lenyalta az ujjait.

Most jön a beszélgetés érdekes része, gondolta Szano, és megkérdezte: – Vannak gyerekeik?

Sem a férj, sem a feleség arckifejezése nem változott. Szano mégis megérezte, hogy sűrűbb lett a levegő a szobában, mintha ki akarta volna tolni a ház falait. Mijagi úrnő mozdulatlan maradt, a tekintete mereven előreszegeződött, állkapcsának izmai megfeszültek. Mijagi nagyúr szólalt meg:

– Nincsenek. – Szavaiból érződött a sajnálat. – Mivel nincs fiam, az egyik unokaöcsémet kellett megneveznem örökösömként.

Szano azonnal rájött, hogy érzékeny pontra tapintott.

Gyanította, hogy mindketten más érzelmekkel viseltetnek a gyermektelenség iránt. A válasz pedig egyenesen csalódást okozott neki. Harume párnakönyve alapján olyannak képzelte el Mijagit, mint egy kukkolót, aki jobban szereti magát izgatni, mint hogy együtt hálna egy nővel. Ha ehhez hozzávesszük, hogy a nagyúrnak gyermeke sem volt, egyértelmű lett a következtetés: lehet, hogy képtelen a szexuális életre. Mégis csak a gyenge, beteges és a férfiakat előnyben részesítő sógun lett volna Harume magzatának az apja?

Szano félt megmondani Tokugava Cunajosinak, hogy az ágyassal együtt meg nem született örököse is odaveszett, de attól is félt, hogy ha sikertelen lesz a nyomozás, a hangulatváltozásairól közismert sógun még halálra is ítéli. Márpedig ez a kihallgatás sem járt eredménnyel. Szano mégsem adta fel a reményt.

– Mijagi nagyúr, úgy tudom, hogy Harume levetkőzött és saját magát simogatta, míg Ön az ablakon keresztül nézte – mondta ki nyíltan.

– Nahát, a *mecuke* csakugyan nagyon hatékony – csodálkozott Mijagi nagyúr. – Igen, így igaz. De nem értem, miért érdeklik ennyire a szokásaim. – Mijagi úrnő nem mozdult, meg sem szólalt, nem is nézett a férjére, de mindkettejükből csak úgy áradt a barátságtalanság: úgy látszik, zokon vették Szano túlzott kíváncsiságát.

– Közösült egyszer is Harume kisasszonnyal? – faggatózott tovább a nyomozó.

A daimjó idegesen felnevetett és a feleségére nézett. Amikor látta, hogy az nem segít neki, elhaló hangon válaszolt.

– *Szósza-kan-szama*, a kérdései nagyon tiszteletlenek, és Haruméra nézve is felettébb sértőek. Mi köze a kettőnk kapcsolatának ahhoz, hogy meghalt?

– Gyilkossági ügyben nyomozok, és fontos lehet minden, ami az áldozat életével kapcsolatos – világosította fel Szano. Nem említhette Harume terhességét, amíg a sógunt nem tájékoztatta, mert az bizonyára méregbe gurult volna, hogy máshonnan kell megtudnia a dolgot, nem közvetlenül Szanótól. – Legyen szíves és válaszoljon a kérdésre!

Mijagi nagyúr felsóhajtott, majd lesütötte a szemét és megcsóválta a fejét.

– Rendben van. Soha nem közösültem vele.

– Hát persze, hogy nem! – fakadt ki Mijagi úrnő, s a hirtelen kirohanás igen meglepte a nyomozót. – Csak nem nézi olyan ostobának a férjemet, hogy ilyet tenne a sógun ágyasával? Hogy kockára tenné az életét? Sosem ért hozzá; egyszer sem! Nem tett volna ilyet!

Nem tett volna ilyet – mert nem lehetett, vagy mert nem is lett volna rá képes? Szano mindenesetre nem értette, miért lett egyszerre ilyen indulatos Mijagi úrnő.

– Azt mondta az előbb, hogy Ön szervezte meg a találkozókat a férje és Harume kisasszony között. A veszélytől eltekintve, miért zavarja annyira a gondolat, hogy hozzáért-e vagy sem?

– Csöppet sem zavar. – Mijagi úrnő nagy nehezen nyugalmat erőltetett magára, noha az arca még mindig ronda vörös volt. – Ha nem tévedek, már elmagyaráztam egyszer, mi volt a véleményem az uram szeretőiről – mondta fagyosan.

Néma csend lett a szobában. A daimjó visszasüppedt

párnái közé, mintha el akarna bújni bennük. A köntöse hajtókáját babrálta, élvezte a puha tapintású selymet. Mijagi úrnő úgy ült, mint aki karót nyelt, és még az ajkát is beharapta. A folyosóról behallatszott a két ágyas csilingelő kacagása. Szano tudta, hogy hazudnak. Azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy tudtak a terhességről, talán azért, mert a daimjó műve volt az egész. Azt viszont nem értette, hogy miért akarják eltitkolni az igazságot. A botrányt és a tiltott viszonyért járó büntetést akarták elkerülni – vagy a gyilkosság vádját?

– Későre jár, *szószakan-szama* – szólalt meg végül Mijagi úrnő. Férje megkönnyebbülten bólintott, hogy az asszony a kezébe vette a dolgok irányítását. – Amennyiben további kérdései vannak, azokat egy másik alkalommal tegye fel.

Szano meghajolt.

– Lehet, hogy sor kerül rá – mondta, miközben felállt. Hirtelen ötlettől vezérelve feltett a nagyúrnak egy utolsó kérdést: – Melyik fogadóban találkozgatott Harume kisasszonnyal?

Mijagi nagyúr sokáig habozott, mielőtt válaszolt volna.

– A Cubame fogadóban, Aszakuszában.

A szolgák kikísérték Szanót a szobából. Mielőtt kilépett volna az ajtón, a nyomozó visszafordult, és látta, hogy Mijagi kifürkészhetetlen arccal őt bámulja. A kapun kilépve szinte érezte, hogy becsukódik mögötte ez a külön világ. Szano tudta, hogy muszáj lesz kiderítenie minden titkát. Talán ha Hirata a gyógyszeráros nyomára bukkan, a szálak ide vezetnek majd vissza.

Felült a lovára, és elindult a széles úton. A daimjók birtokainak örökkel védett kapuiban már égtek a lámpások.

A hold is felkelt az edói palota fölött, ahol Reiko várta haza a férjét. Szano maga elé képzelte csodaszép és fiatalosan ártatlan arcát, és ez megtisztította minden lelki szennyeződéstől, ami a Mijagi házaspár otthonában ragadt rá. Arra gondolt, talán ma este tisztázhatják a tegnapi veszekedést, és újrakezdhetik a házasságukat.

15.

Kutyaugatás verte fel Edo csöndjét, mintha ezernyi fenevad adta volna hírül, hogy közeleg az éjszaka. A város sötétségbe borult, kialudtak a fények, elnéptelenedtek az utcák. A hold fényében folyékony ezüstnek tűnt a Szumida folyó. A várostól jó messzire, egy móló végében egy pavilon állt. Az ereszcatornáin lámpások lógtak, és megvilágították a Tokugava-címerrel díszített zászlókat és az arany-fekete sárkányokkal ékesített falakat. Katonák álltak őrt a mólónál és a fákkal szegélyezett part mellett horgonyzó kis hajókon, vigyáztak a faház magányos lakójának biztonságára.

Odabenn Janagiszava kincstárnok ült a tatamin, és az olajlámpák villódzó fényénél néhány hivatalos iratot nézegetett. Vacsorájának maradéka ott volt mellette egy tálcán; a szeneskályha füstje lassan szűrődött ki az ablakon. Ez volt Janagiszava kedvenc, titkos találkahelye, távol az edói palotától és a kíváncsi fülektől. Ma meghallgatta a *mecuke* kémeinek jelentéseit, akik nemrég tértek vissza a kijelölt tartományokból. Most pedig utolsó vendégét várta, mivel ő hozta a hírt a legfontosabb dologgal, a Szano *szószakan* ellen kitervelt összeesküvéssel kapcsolatban.

Léptek zaját hallotta a móló felől. Félrelökte a papírjait és felállt. Kikémlelt az ablakon és látta, hogy az őr egy törékeny alakot kísér a faház felé. Janagiszava elmosolyodott, amikor felismerte a színpompás brokátköntösbe öltözött Sicsiszaburót. A várakozástól felgyorsult a szívverése. Kitérta

az ajtót.

Sicsiszaburó olyan kimért léptekkel közeledett, mintha éppen a kulisszák mögül lépne be a színpadra. Amikor meglátta az urát, felcsillant a szeme. Meghajolt, és szavalni kezdett:

*„Eljárom a hold táncát,
Ujjaim gomolygó fellegek,
Tánccal, dallal adom hírül
Mily boldog vagyok veled ma éjjel.”*

A vers egy idézet volt a nagy Zeami Motokijo Kantan című színdarabjából. Zeami kínai parasztember volt, aki szentül meg volt győződve róla, hogy egy nap majd elfoglalja a császári trónt. Janagiszava és Sicsiszaburó gyakran idézgetett a drámából – ez volt a kedvencük –, ezért Janagiszava is versben köszöntötte a fiút:

*„Oly boldog vagyok veled ma éjjel,
Hogy észre sem veszem a kelő nap sugarát,
Azt hisszük, még éjszaka van
Pedig már megvirradt odakinn.”*

Janagiszava teljesen átmelegedett a vágytól. A fiú kiváló színész volt – és elragadóan gyönyörű. Most azonban fontosabb volt a munka, mint a szórakozás. Janagiszava behúzta Sicsiszaburót a faházba, bezárta az ajtót és megkérdezte:

- Teljesítetted a parancsot, amit tegnap este adtam neked?
- Igen, jó uram.

A fiatal színész arca sugárzott a boldogságtól a lámpafényben. Jelenléte a fiatalság friss, édes illatával töltötte meg a szobát. Janagiszava kincstárnok valósággal megrészegült tőle.

– Gond nélkül bejutottál?

– Úgy bizony, uram. A te utasításaidat követtem. Senki sem állított meg. Minden a legnagyobb rendben ment.

– Megtaláltad, amit kerestél? – Egyedül voltak ugyan, Janagiszava mégis a lehető legóvatosabban próbálta megfogalmazni a kérdéseit.

– Meg. Ott volt, ahol mondtad.

– Észrevett valaki?

Az ifjú színész megrázta a fejét.

– Nem, uram, nagyon vigyáztam. – Szája csintalan mosolyra húzódott. – De ha mégis észrevett volna valaki, akkor sem tudták, hogy ki vagyok, vagy mit csinálok.

– Az biztos. – Janagiszava is elmosolyodott, amikor a csínyre gondolt. – Na és hová tetted? – A színész lábujjhegyre állt és belesúgta a fülébe. Janagiszava felkuncogott. – Remek! Jó munkát végeztél!

Sicsiszaburó ujjongva tapsikolt.

– Uram, te olyan okos vagy! A *szószakan-szama* biztosan bele fog esni a csapdába! – Aztán öregesen összeráncolta a homlokát. – De mi van, ha valami miatt mégsem sikerül?

– Sikerülni fog – nyugtatta meg a kincstárnok. – Ismerem én Szano eszejárását. Pont úgy fog cselekedni, ahogy megjósoltam. Ha valami folytán mégsem, akkor majd én segítek neki – nevetett fel. – Tökéletes, hogy éppen a másik riválisom lesz az eszköz mindkettőjük elpusztításához! A mi dolgunk csak annyi, hogy ülünk és türelmesen várunk.

Eszembe is jutott, mivel üthetnénk el kellemesen az időt. Gyere csak ide!

Janagiszava megragadta Sicsiszaburó kezét és közelebb húzta magához. A fiú azonban játékosan ellenállt.

– Várj egy kicsit, uram! Ha megengeded...

Mosolyogva kioldotta az övét és leejtette a padlóra. Szertartásosan kibújt a felső kimonójából és lengő szárú nadrágjából. A kincstárnok érezte a torkában és az ágyékában a mindent elsöprő vágyat. Senkit nem látott még, aki ilyen kecsesen vetkőzött volna. Alig várta, hogy megtudja, milyen újabb erotikus játékot tartogat neki a fiú, aki kifogyhatatlan volt az ötletekből.

Sicsiszaburó ragyogó szemében visszatükröződött a kincstárnok izgatott arca. Hogy az élvezetet minél hosszabbá tegye, egy drámai pillanatig abbahagyta a vetkőzést, s csak állt fehér alsóköntösében. Aztán lehámozta az ujjait a válláról, és hagyta, hogy az is a földre hulljon. Diadalmasan széttárta két karját, hogy Janagiszava teljes testét megcsodálhassa. A kincstárnoknak elakadt a lélegzete.

Sicsiszaburó mellkasát friss sebek tarkították. A vágások még be sem gyógyultak: égővörös sötétlettek a fiú finom bőrén. A legcsúnyább az volt, amelyik a bal mellbimbóját szelte ketté. Egy másik a köldökét metszette át, és még az ágyékkötő alatt is folytatódott. Úgy nézett ki, mintha megtámadták volna a sötét utcán.

– Érted tettem, uram! – kiáltotta Sicsiszaburó. – Meg akartam mutatni, hogy kész vagyok elviselni a fájdalmat és szenvedni a kedvedért.

A karddal vagy tőrrel végzett, rituális öncsonkítás ezer éves szokás volt a szerelmes szamurájok körében, ezzel

bizonyították hűségüket és odaadásukat. Ennek fényében Janagiszavát nem is lepte meg a fiú tette, a kezdeti rémület tovatűnt.

– Ez már igen! – nevetett.

Sicsiszaburó letérdelt. Megfogta Janagiszava kezét, és a mellkasán lévő sebhez szorította. Szinte lángolt a bőre.

– Véremmel fogadok neked örök szerelmet, jó uram – suttozta.

Szeme szenvedélytől csillogott – őszinte, nyílt szenvedélytől. Janagiszavának torkára forrt a nevetés.

– Ezt komolyan is gondolod, ugye? – kérdezte döbbenten. Lelke mélyén valami megremegett, mint a házak padlója földrengés előtt. – Minden igaz, amit az érzelmeidről mondasz. Nem csak szerepet játszol. Minden szavad komolyan gondolod!

A fiú bólintott.

– Eleinte valóban csak játszottam – ismerte be. – De aztán egyre jobban megszerettelek. Olyan szép vagy és oly erős, intelligens és hatalmas. Te vagy minden, amit akarok, minden, amire egész életemben vágytam. Bármit megtennék érted! – Az arcához emelte Janagiszava kezét és a száját a férfi tenyeréhez szorította.

Janagiszavát előntötték az emlékek. Először nem akarta elhinni, hogy akad olyan, aki ennyire ragaszkodik hozzá, ennyire önfeláldozóján viselkedik. Aztán az jutott eszébe, hogy azon a napon, amikor megkapta kincstárnoki kinevezését, pazar lakomát rendezett az edói palotában, zenével, táncosokkal, rövid Kabuki színdarabokkal, és persze rengeteg kiváló minőségű szakéval. A vendégsereg férfitagjai a beosztottai voltak, a nők pedig a kinevezéssel együtt kapott

pénzből vásárolt kurtizánok. Családtagokat nem hívott – mivel azoktól elhidegült; barátokat sem – mivel nem voltak barátai. Vendégeit nem érdekelte ő maga, csak a hatalma. A hazug mosolyok és gratulációk közepén Janagiszava teljesen üresnek érezte magát.

Most is csak egy feneketlen barlangot érzett a szíve helyén. A barlang legmélyéről a lelke üvöltve követelte a szeretetet, ami után sóvárgott, ám amit még sosem tapasztalhatott meg. Könnyek szöktek a szemébe – a magány könnyei. Sicsiszaburó tette nagyon meghatotta. A legszívesebben magához ölelte volna a fiút, hogy érezze gyengéd karját maga körül, amíg szívének kőkemény páncélja össze nem roppan.

Aztán téren és időn túl meghallotta az apja hangját: -... lusta vagy, meg sem érdeemled, hogy a fiam légy... szánalmas kis féreg... – Janagiszava emlékezett az ütésekre is, amiket botjával mért rá az apja. Újra érezte, hogy haszontalan, hogy nem érdekli meg a szeretetet. Gyűlölte ezt a borzalmas érzést, újra meg újra emlékeztetnie kellett magát, ki is ő valójában: a sógun, a legfőbb katonai parancsnok helyettese. Arra is emlékeztetnie kellett magát, Sicsiszaburó kicsoda: csak egy kis parasztgyerek, aki ráadásul olyan ostoba, hogy képes összevagdosi magát egy másik emberért. Honnan veszi a bátorságot, hogy szeretni merje Japán uralkodóját?

Janagiszava vágya és meghatottsága egy csapásra őrjöngő dühvé változott. Elrántotta a kezét Sicsiszaburó arcától és rárivallt:

– Hogy merészelsz pimaszkodni velem?! – azzal hatalmas pofont kevert le a fiúnak. – Sosem parancsoltam meg, hogy szeress! – Nem fért a fejébe, hogy bárki is képes legyen

szeretni őt. – Hogy merészelsz...?

Gyermekkorában felhalmozott félelme csak tovább táplálta haragját. A szerelem sebezhetővé teszi az embert, függőséget okoz; a szerelem csak nyomorúságot jelent. A szülei is visszautasították kicsi korában az ő szeretetét, ami még jobban fájt, mint az ütések. Tudta, hogy Sicsiszaburó szerelmének is visszautasítás lesz a vége, ami még több fájdalmat okoz neki – hacsak nem tesz valamit ellene.

– Az urad vagyok, nem pedig a szeretőd! – harsogta. – Mutass több tiszteletet! Hajolj le!

Meglendítette a karját, és hatalmas ütest mért a színészre, aki térdre rogyott. Janagiszava maga is elszörnyedt saját kegyetlenségétől, de elfojtotta a készletét, hogy bocsánatot kérjen. Tekintélyének fenntartása minden másnál, még az érzelmeknél is fontosabb volt.

– Ne haragudj, uram – szipogott Sicsiszaburó. – Nem akartalak megsérteni. Azt hittem, örülni fogsz annak, amit tettem. Ezer bocsánat!

A könyökére támaszkodott. Janagiszava ököllel állon vágta, s a fiú újból elterült. Janagiszava úgy érezte, azáltal, hogy elárulta, mennyire magányos, sebezhetővé és kiszolgáltatottá vált, márpedig nem engedhette, hogy a fiatal színész fölébe kerekedjen. Elképzelni sem akarta, mennyi szenvedés lenne a vége.

Durván letépte Sicsiszaburó ágyékkötőjét, majd lerángatta saját köntösét is. Arccal lefelé a tatamira lökte a színészt, és betérdelt a combjai közé.

– Majd én megmutatom neked, ki az úr és ki a szolga! – mennydörögte.

Sicsiszaburó sírt és remegett a félelemtől. Gyakran úztek

durva szexuális játékokat – ez azonban most nem játék volt, és ezt ő is nagyon jól tudta.

– Ha úgy akarsz, jó uram, soha többé nem beszélek az érzelmeimről – zokogta. – Felejtsük el, amit mondtam, és tegyünk úgy, mintha mi sem történt volna!

Ez persze lehetetlen volt; valami végleg megváltozott kettejük viszonyában. Janagiszava kincstárnok ökölbe szorított kézzel püfölte a fiú hátát. Sicsiszaburó jajgatott, de nem védekezett. Ez még jobban felbőszítette a kincstárnokot. Megragadta a fiú haját, és az arcát többször is a padlóhoz csapta, miközben a saját ágyékkötőjét próbálta kibogozni, hogy elővegye meredező férfiasságát.

– Azt tehetsz... velem... amit csak akarsz... – hüppögte Sicsiszaburó. Bőre verejtéktől csillogott. Félelmének a szaga áthatotta a szobát, mégis bátran beszélt. – Elviselem... a fájdalmat. Még ha... nem akarsz a szerelmemet... én akkor is örökké a tiéd leszek. Bármit... megteszek érted!

Mielőtt az élvezet és a düh erőszakos keveréke teljesen elborította volna az agyát, Janagiszava rájött, mit kell tennie. Véget kell vetnie ennek a kapcsolatnak – mert ha nem, oda a hatalma, oda az egész énye. Csakhogy a fiatal színész most még túl hasznos volt a számára ahhoz, hogy csak úgy kiadja az útját. Elvégre teljesítette a parancsait. Minden készen állt, hogy végre elpusztíthassa Szanót és másik vetélytársát. Ha azonban a terv valami oknál fogva mégsem sikerülne, szüksége lehet még Sicsiszaburó szolgálataira, mielőtt befejeződik a nyomozás.

Szanónak volt még egy utolsó feladata aznapra: meg kellett hallgatnia nyomozói jelentéseit. Az irodájában az emberei elmondták, mit sikerült megtudniuk a méregárusról és a Belső Palotában történekről. Felkerestek minden orvost és gyógyszerészt, de mindeddig semmi eredmény nem mutatkozott; kikérdezték a női részleg lakóit és átkutatták a szobákat, de nem találtak sem használható információt, sem bizonyítékot. Szano meghagyta nekik, hogy másnap folytassák a munkát. Összeválogatott egy csapatot is, nekik azt tűzte ki feladatul, hogy derítsék ki, kiknek a kezében fordult meg a tintásüveg és Mijagi levele, amíg a birtokról Haruméhoz került. A nyomozók elhagyták a szobát, Szano és Hirata pedig megbeszéltek, mire jutottak aznap.

– A rendőrségen megtudtam – kezdte Hirata –, hogy egy öreg kereskedő hangulatfokozó szerekkel házal a városban. Felkerestem az informátoromat is – a Patkányt.

Szano bólintott. Elképzelhetőnek tartotta, hogy a gyógyszeráros adta el az indiai nyílmérget, ami végzett Harumével, és a Patkány képességeivel is tisztában volt. – Na és mi a helyzet Icsiteru kisasszonnyal?

Hirata félrenézett.

– Beszéltem vele. De... egyelőre nem tudok mit jelenteni. Semmi konkrétat nem tudtam meg tőle.

Zavartnak tűnt, pedig ez sosem volt jellemző rá, a szeme is furcsa fényben úszott. Szanót meglepte Hirata

köntörfalazása, mint ahogy az is, hogy az egyik fontos gyanúsítottból semmit sem tudott kiszedni. Nem szerette, ha le kellett hordania a csatlósát.

– Remélem, holnap már nagyobb sikerrel jársz – mondta.

A hangjából lehetett érezni, hogy nincs meglepedve. Hirata legott védekezni kezdett.

– Te is tudod, hogy nem mindig lehet mindent megtudni az első alkalommal. – Izgett-mozgott ültében, és idegesen játszadozott az ujaival. – Vagy inkább te szeretnéd kikérdezni Icsiteru kisasszonyt? Nem bízol meg bennem? Azok után, amit Nagaszakiban tettem?

Szanónak eszébe jutott, hogy ott majdnem az életével fizetett azért, mert mindent egymaga akart elintézni, s csak Hirata ügyességének és hűségének köszönhető, hogy mégsem így történt.

– Hogyne bíznék meg benned – nyugtatta meg a fiatalembert. Gyorsan másra terelte a szót; elmesélte, mit tudott meg a hullaházban, Kusida hadnagytól és a Mijagi házaspártól. – A terhességet titokban kell tartanunk, amíg a sógunt nem tájékoztatom róla. Közben ki kell találnunk, ki tudhatta vagy sejtette, hogy Harume gyermeket vár.

– Szerinted ő tudta magáról? – kérdezte Hirata.

Szano eltűnődött.

– Biztosan gyanította. Szerintem azért nem szólt senkinek, mert nem tudta biztosan, ki az apja, vagy mert attól tartott, hogy a sógun rögtön azt fogja állítani, hogy övé a gyermek. – Szano észrevette, hogy Hiratának egészen máshol jár az esze. – Hirata!

– Tessék, *szószakan-szama!* – rezzent össze a csatlós, és elvörösödött. – Van még valami?

Ha még sokáig ilyen idétlenül viselkedik, gondolta Szano, kénytelen leszek igen komolyan elbeszélgetni vele. Most azonban nem volt kedve hozzá, hiszen már alig várta, hogy viszontláthassa Reikót.

– Nincs. Ez minden. Holnap találkozunk.

– Hogyhogy nincs itt? – kérdezte Szano a szolgát, aki azzal a hírrel fogadta, hogy Reiko reggel elment és még nem jött haza. – Miért, hová ment?

– Azt nem mondta, uram. A kísérői üzentek, hogy Nihonbasiba és Ginzába mentek vele, de azt ők sem tudták, hogy mi dolga lehet ott.

Szano gyanakodni kezdett. – Mikor jön haza?

– Senki sem tudja. Elnézését kérem, uram.

Szanót bosszantotta, hogy elmarad a romantikus este, és rájött, hogy kopog a szeme az éhségtől. Délben evett utoljára – egy tál tésztát az édesanya házában, miután kikérdezte Kusidát. Mivel még boncoláson is járt, szeretett volna már megmosakodni is.

– Készítsék elő a fürdővizemet és a vacsorát! – utasította a szolgát.

Miután megfürdött és tiszta köntöst húzott, nekilátott a rizsből, halból, zöldségekből és teából álló vacsorájának. Haragudott Reikóra, de mérgét csakhamar aggodalom váltotta fel. Mi van, ha valami baja esett?

Vagy elhagyta?

El is ment az étvágya. Idegesen járkált fel-alá a szobában. Az jutott az eszébe, hogy a nőknek éppen ilyen lehet a házasság: otthon várják a hitvesüket, töprengenek és félnek. Egyszeriben megértette, miért lázadozott Reiko annyira a sorsa ellen. A düh és az együttérzés azonban nem értek meg

egymás mellett, és Szano inkább dühöngeni kezdett. Egyáltalán nem volt ínyére a felesége viselkedése. Mégis hogy képzele, hogy ellenszegülhet neki? Egy óra múlva ismét aggódni kezdett. Elképzelte Reikót egy égő épületben, aztán meg a haramiák kezében. Már azt próbálgatta, miként fogja jól lehordani, ha hazaér.

Aztán meghallotta a lódobogást. A szíve a megkönnyebbüléstől és a dühtől hevesen verni kezdett. Na végre! Az ajtóhoz rohant. Reiko kísérőivel együtt belépett. A hidegtől csillogott a szeme, és néhány rakoncátlan fürt kiszabadult reggel még gondosan elkészített frizurájából. Gyönyörűen nézett ki – és látszott, hogy elégedett magával.

– Hát te meg hol jártál? – esett neki Szano. – Elmentél az engedélyem nélkül, és még csak azt sem mondtad meg, hová! Elmagyaráznád, mégis mit csináltál ilyen sokáig?

A szolgák megérezték, hogy családi perpatvar van készülöben, és eloldalogtak. Reiko kihúzta magát és felszegte a fejét.

– Harume kisasszony halála ügyében nyomoztam.

– Miután határozottan megtiltottam neked?

– Pontosan.

Haragja ellenére Szano csodálta Reiko bátorságát. Egy gyengébb nő inkább hazudott volna valamit, csak hogy megmeneküljön a felelősségre vonástól. Reiko azonban vállalta tettének következményeit. Rezzenéstelen arccal nézett Szano szemébe, megigazította zilált haját, s a nyelve hegye megint csorba fogára tévedt. Szano gúnyosan felkacagott.

– Na ne mondd! És vajon mit nyomoztál ki?

Reiko összekulcsolta a kezét.

– Lassan a testtel, mielőtt még kinevetnél, nagyrabecsült férjem! – A hangja hűvös, szinte fagyos volt a megvetéstől. – Elmentem Nihonbasiba meglátogatni Erit, az unokatestvéreimet. Ő ugyanis a Belső Palota alkalmazottja. Megtudtam tőle, hogy Kusida hadnagyot két nappal a gyilkosság előtt rajtakapták Harume kisasszony szobájában. Icsiteru kisasszony pedig megfenyegette Harumét, amikor a Kannei templomnál összeverekedtek.

Szano igen meglepett képet vágott. Ezen el kellett nevetnie magát.

– Nem is tudtad ezeket, ugye? Ha én nem vagyok, sosem tudod meg, mert mindkét esetet eltussolták. Eri azt is mondta, hogy valaki kést dobott Haruméra, tavaly nyáron pedig megpróbálta megmérgezni. – Reiko részletesen elmesélte a két esetet, majd hozzátette: – Neked mennyi időbe telt volna megtudni mindezt? Lásd be végre, hogy igenis szükséged van a segítségemre!

Bizonyítást nyert, hogy Kusida hadnagy Harume szobájában járt aznap, amikor az megkapta Mijagiék tintásüvegét. Elolvashatta a levelet, és kitűnő alkalma nyílt, hogy belecsempéssze a mérget a tintába. Reiko azt is megerősítette, hogy Icsiteru kisasszony gyűlölte Harumét. Szano le volt nyűgözve, de rögtön el is futotta a pulykaméreg, amikor látta, hogy felesége semmilyen megbánást nem tanúsít.

– Néhány légből kapott információtól még nem fog megoldódni az ügy – dühöngött, holott nagyon jól tudta, hogy volt már erre példa. – És mitől lehetek biztos benne, hogy ez a te unokatestvéred megbízható tanú, vagy hogy helytállóak az elméletei? Ellenszegültél az akaratomnak, és

óriási veszélynek tetted ki magad a semmiért.

– Veszélynek? – Reiko értetlenül felvonta a szemöldökét.
– Ugyan már, mi bajom lehet abból, ha beszélgetek néhány emberrel?

Szano most már torkig volt a felesége pökhendi viselkedésével, ezért úgy döntött, nem fogja kímélni finom kis lelkét.

– Hát ide, figyelj, rendőrparancsnok koromban volt egy titkárom. Fiatal férfi volt, még nálad is fiatalabb. – Szano hangja érdes lett, amikor eszébe jutott Cunehiko kisfiús arca.
– Egy útszéli fogadóban vágták el a torkát, a saját vérében fetrengve halt meg. Mindössze azért, mert egyszer elkísért, amikor nyomoztam.

Reiko szeme tágra nyílt a rémülettől.

– De... neked még nem esett bajod – mondta megszeppenve.

– Ez csak az istenek kegyelmének köszönhető. Számtalanszor rám támadtak – megkéseltek, rám lőttek, törbe csaltak, összeverték – össze sem tudom számolni, hányszor de hányszor. Hidd csak el nekem, hogy veszélyes munka ez! Még meg is ölhetnek!

Reiko szaporán pislogott.

– Ezek akkor történtek, amikor bűnözőket üldöztél és gyilkosokat fogtál el? – kérdezte lassan, hangjában nyoma sem volt már megvetésnek. – Kockára tetted az életed az igazságért, még akkor is, amikor tudtad, hogy van, aki a gyilkosságtól sem riad vissza, hogy megállítson?

Csodálattal nézett Szanóra, s ez még jobban meghökkentette Szanót, mint az előbbi dacos kiállás. Szó nélkül bólintott.

– Ezt nem tudtam – mondta Reiko, és tétován közelebb lépett.

Szano bénultan állt, még levegőt sem kapott. Érezte, hogy ez a fiatal nő ugyanúgy az igazság barátja, akárcsak ő, egy elvont fogalomért, a becsületért hajlandó még az életét is feláldozni. Lélekben egyformák voltak, márpedig tagadhatatlan, hogy ez a szerelem alapja.

Reiko vidám arcán látszott, hogy ő is ugyanezt gondolja. Mohón kinyújtotta a kezét a férje felé.

– Most már tudod, mit érzek – mondta, mintha csak a gondolataiban olvasna. A szenvedélytől még szebb lett az arca. – Ha együtt dolgozunk, könnyen megtaláljuk Harume kisasszony gyilkosát!

Szano arra gondolt, milyen lenne, ha az ágyban folytatnák a beszélgetést. Maga a gondolat is megrészegítette. Csakugyan nem lett volna rossz az sem, ha lett volna egy társa a nyomozáshoz, nagyon szerette volna elfogadni a segítő kezet.

De azt is tudta, hogy nem rángathatja bele a feleségét ebbe a veszélyes küldetésbe. Tisztában volt saját hibáival, nem akarta hogy a felesége is olyan makacs, nyugtalan legyen, mint ő, aki egyetlen célt tart szem előtt. Még mindig nem mondott le arról, hogy békés otthona és engedelmes felesége legyen.

Így szólt hát:

– Elmondtam világosan, miért nem szeretném, ha a dolgaimba ütnéd az orrod. A döntésem pedig végleges.

Reiko leeresztette a kezét. A megbántottság úgy tüntette el arcának örömteli sugárzását, ahogy a gyertya elalszik, ha egy poharat borítanak rá.

– Miért nem élhetem az életem, miért nem kockáztathatok, ha úgy tartja kedvem, miért érek kevesebbet nálad, csak azért mert nő vagyok? – tiltakozott. – Az én ereimben is szamuráj vér folyik. Évszázadokkal ezelőtt az oldaladon lovagoltam volna a csatába. Most miért nem lehet?

– Azért, mert nem lehet és kész. A te dolgod az, hogy engedelmeskedj nekem, azaz maradj itthon! – Szano tudta, hogy ez nagyképűen hangzik, de maga is elhitte, amit mond. – Ha másként teszel, azzal csak azt bizonyítod be, hogy önző vagy, nem tiszteled a család szentségét, és elhanyagolod az asszonyi teendőidet.

Érezte, hogy a helyzet kissé ironikus. Pont ő mondja ezt, aki ugyanúgy hajlamos volt sutba dobni a család érdekeit, ha a saját érdekeiről volt szó! Dadogni kezdett, és a beszélgetés elvesztett fonálát kereste. – Most pedig szépen elmondod, minek mentél Ginzába. Pletykálkodni?

– Ha csak becsmérelni tudod a munkámat, meg sem érdeemled, hogy elmondjam. – Reiko dallamos hangja acélos elszántságot rejtett; arckifejezése mit sem vesztett hidegségéből és keménységéből. – Ha pedig nem akarod, hogy segítsek a nyomozásban, akkor nem is érdekes az egész. Bocsáss meg, de mennem kell.

Azzal elindult kifelé. Szano elkeseredett, de nem hagyhatta, hogy a feleségéé legyen az utolsó szó.

– Reiko! Állj csak meg! – süvöltötte és megragadta a nő karját. Reiko szikrázó szemmel kirántotta a karját a férfi szorításából.

Ruhájának ujja nagyot reccsenve elszakadt. A lány kiviharzott a szobából.

Szano egy pillanatig döbbenten bámult utána, majd a

földhöz vágta a kezében maradt rongydarabot. Eddig sem volt jó a házassága, de most csak még rosszabb lett. Bevonult a saját szobájába, felöltötte utcai viseletét, felcsatolta a kardjait és odahívott egy szolgát.

– Nyergeld fel a lovamat! – utasította.

Egyedül nem tudta megoldani a problémáit. Beszélnie kellett azzal az egy emberrel, aki segíthetett neki Reikóval kapcsolatban – és aki fontos információkkal járulhatott hozzá a nyomozás sikeréhez.

– Jó estét, Szano-szan. Kerülj beljebb!

Ueda bíró az irodájában ücsörgött, és szemmel láthatóan egyáltalán nem lepte meg Szano váratlan látogatása. Íróasztalán lámpások égtek, tollak, papírok és hivatalos dokumentumok sorakoztak: a bíró úr nyakig ült a munkában.

– Hozz egy csésze teát a nagyrabecsült vőmnek! – szólt a szolgálóhoz, aki bekísérte Szanót, aztán intett a nyomozónak, hogy foglaljon helyet.

Szano letérdelt az apósával szemben. Az idegességtől és a szégyentől összeszorult a gyomra. Nem szokott hozzá, hogy mástól kérjen segítséget, ha személyes gondjai akadtak. Egy magas rangú samurájra nézve nem volt éppen hízelgő, hogy nem tudja kordában tartani a feleségét. Végtére is csak egy nő! Az, hogy tanácsra volt szüksége, gyengeségről árulkodott, és nem örült, hogy az apósa látja ezt a gyengeséget. Tisztelte az öreget, ám valójában alig ismerte. Most lázasan kereste a szavakat; úgy akart beszámolni a helyzetről, hogy közben ne veszítse el a tekintélyét.

Erőlködését látva Ueda bíró a segítségére sietett.

– A lányom miatt jöttél, igaz? – Szano bólintott, az öreg

arcára pedig együttérző kifejezés ült ki. – Rögtön gondoltam. Mit csinált már megint?

Szanót felbátorította Ueda őszinte viselkedése, így hát rögtön a lényegre tért.

– Ön kicsi kora óta ismeri Reikót. Kérem, mondja meg, mitévő legyenek! – És kiöntötte a szívét.

Megérkezett a tea. Ueda bíró a homlokát ráncolta, és ugyanazon a fensőbbes hangon szólalt meg, mint a tárgyalásokon szokott.

– A lányom túlságosan intelligens és erős akaratú. Ez rajta kívül senkinek sem jó. Erős kézzel kell bánni vele, és megmutatni, ki az úr a háznál. Nem gondolod, édes fiam, hm?

Aztán nagyot sóhajtott, és szelídebb hangon folytatta.

– Pont én mondom ezt neked? Én, aki mindig mindent ráhagytam, aki teljesítettem minden kívánságát? Szano-szan, attól tartok, a lehető legrosszabb helyre jöttél tanácsért.

Szomorú egyetértésben néztek egymás szemébe: az edói bíró és a legtekintélyesebb nyomozó hirtelen barátok lettek.

– Ha összedugjuk a fejünket, biztosan találunk valami megoldást a problémára – mondta Ueda bíró teát szürcsölve.

– Én a magam részéről tettem bizonyos engedményeket, mert nem akartam a lelkébe gázolni. Tudod, csodálom ezt a lányt.

– Szano savanyú képe láttán mókásan felcsillant a szeme. – Á, szóval te is. Nos, akkor talán most neked is engedned kell. Miért nem bízod meg valami kisebb feladattal, mondjuk hogy rendszerezze a jelentéseidet? Ez nem olyan veszélyes feladat.

– De nem is ezt akarja. Ő is nyomozó akar lenni. – Kelletlenül hozzátette: – És nem is csinálja rosszul.

Elmondta, miket derített ki helyette Reiko. Ueda arca

sugárzott az atyai büszkeségtől.

– Akkor biztos tudsz neki adni valamilyen feladatot. Hiszen azért ma sem jött rosszul a segítsége, hmm?

Szano minden porcikája tiltakozott ez ellen.

– Mi van, ha a gyilkos úgy véli, hogy veszélyes lehet rá nézve, és megtámadja, amikor nem vagyok ott, hogy megvédjem? – Haragudott a feleségére, mégis rémülettel töltötte el, hogy esetleg elveszítheti. Rájött, hogy sajnós kezd beleszeretni, de úgy érezte, a felesége nem nagyon viszonzza az érzelmeit. A saját otthonában azonban nem akarta elveszíteni a hatalmát.

– Ha ilyen nyakas vagy, sosem lesz boldog a házasságotok – intette Ueda. – Ha kényszeríted az engedelmességre, Reiko engedelmeskedni is fog... viszont sosem fog szeretni vagy tisztelni. Félek, hogy mindenképp neked kell beadnod a derekad.

Szano felsóhajtott.

– Jó. Megpróbálok keresni neki valami elfoglaltságot.

Eszébe jutott, mi volt a másik, ami miatt felkereste az apósát.

– Arra gondoltam, Ön talán tud adni nekem valami háttér-információt a gyilkosság gyanúsítottjairól. – Korábbi bűneiket vagy az ellenük felhozott panaszokat mindig feljegyezték az udvar hivatalos dokumentumaiban. Igaz, hogy Reikóval már az első nap gondjai voltak, egy valamire mégis jó volt ez a házasság: legalább felvehette a kapcsolatot Ueda bíróval. – A gyanúsítottaim Kusida hadnagy, Icsiteru kisasszony és a Mijagi házaspár. Kerültek már korábban is összetűzésbe a törvénnyel?

– Ma reggel utánanéztem Kusida és Icsiteru papírjainak,

amikor tudomást szereztem róla, hogy ők is gyanúsíthatók – felelte Ueda. – Mindkettőjük múltja feddhetetlen. Mijagiék már más lapra tartoznak. Emlékszem egy esetre, négy éve történt. Mijagiék szomszédjából eltűnt az egyik őr lánya. A szülei azt állították, hogy Mijagi nagyúrnak köze van az eltűnéséhez. Állítólag becsalogatta a házba és megpróbálta elcsábítani, s amikor a lány ellenkezett, megölte.

Szano szíve izgatottan dörömbölni kezdett. Elképzelhetőnek tartotta, hogy a daimjó követte kegyetlen ősei szokását. Lehetséges, hogy megmérgezte a lányt – később pedig Harume kisasszonyt is, amiért nem volt hajlandó azt tenni, amit kért.

– Mi történt ezután?

– Néhány napra rá megtalálták a lány holttestét egy csatornában. A rendőrség képtelen volt megállapítani a halál okát. Mijagi nagyurat nem állították bíróság elé, és az ügy azóta is megoldatlan maradt. Ueda bíró cinikusan megvonta a vállát. – Ennyit az igazságszolgáltatásról.

– Így igaz – helyeselt Szano. – Egy katona szava mit sem ér a befolyásos Mijagi nagyúr szavával szemben.

A bíró átható pillantást vetett vejére.

– Nem sokkal a lány halála után a szóban forgó ört Mijagi csatlósai elkergették a városból. Soha többé nem kapott munkát. Nincstelenül halt meg a feleségével együtt. A *bakufu* nem védte meg őket, és nem büntette meg Mijagi nagyurat sem.

Szano úgy döntött, beavatja a bírót a titkába.

– El kell mondanom valamit a gyilkossággal kapcsolatban... nagyon kényes dologról van szó. Megígéri, hogy szigorúan kettőnk közt marad? – Ueda bólintott, Szano

pedig beszámolt neki a terhességről.

Ueda bíró tűnődve ráncolta a homlokát, majd így szólt:

– Harume kisasszony terhessége azt jelenti, hogy a gyilkosság háttérében hatalmi harc áll. A nyomozást ez esetben ki kellene terjeszteni azokra a befolyásos polgárokra is, akiknek érdekükben állhat megdönteni a Tokugava-klán uralmát azáltal, hogy eltüntetik a lehetséges örököszt. Például a tartományi nagyurakra. Vagy arra az emberre, aki már régebben is sok bajt okozott, hmm?

Janagiszava kincstárnok. Szanónak eszébe jutott, milyen furcsán viselkedett, amikor legutóbb találkoztak. Azon tanakodott, vajon az volt-e az oka, hogy köze volt a gyilkossághoz. Az ügy már korántsem volt olyan egyszerű, mint amilyennek kezdetben tűnt. Bonyolult összeesküvés is állhatott a háttérben.

– Tisztellem a képességeidet és az elveidet – mondta Ueda.
– De vigyázz, ha befolyásos embereket vádolsz ilyen komoly bünténnyel, hamar ellened fordulhatnak, és akkor még a rangod sem véd meg! – Ismét hosszú szünetet tartott, majd folytatta: – Aggódom a lányoméért, ugyanúgy, ahogy érted is. Ígérd meg, hogy nem kevered veszélybe!

A háborúban és a politikai hadszíntéren az ellenfelek gyakran megtámadták egymás rokonait.

– Megígérem – mondta Szano, miközben érezte, hogy viaskodik a lelkében a szakmai becsület és a család féltése. Meghajolt és indulni készült. – Köszönöm a tanácsot, nagytiszteletű apósom. És a bocsánatáért esedezem, amiért ilyen késői órában zavartam. Most már hazamegyek, hogy folytathassa a munkát.

– Jó éjt, Szano-*szan!* – hajolt meg Ueda bíró is. – Minden

tőlem telhetőt megteszek, hogy segítek megoldani ezt az ügyet anélkül, hogy a családunk veszélybe kerülne. – Keserűen elmosolyodott. – Ami Reikót illeti, sok szerencsét! Ha meg tudod szelídíteni, még nálam is nagyobb ember vagy.

Már csak két óra volt éjfél, mire Szano visszaért a palotába. A hegyek közt jeges téli szél fújt, és sok ezer parázsló szeneskályha fanyar szaga érződött a levegőben. A csillagokkal telehintett égbolt mint egy sátorponyva feszült az alvó város fölött. Szano összehúzta magán vastag köpönyegét, és érezte, hogy ideje már aludni is egy kicsit. Hosszú és fárasztó volt a mai nap, és tudta, a holnapi sem lesz különb. Alig várta, hogy befekhessen jó meleg ágyába.

Rossz érzése támadt, s egy pillanat múlva rá kellett jönnie, hogy nem is alaptalanul. Mindenütt koromsötét volt, holott ilyenkor minden birtok kapujában égni szoktak a lámpások. A környék szokatlanul csendesnek és kihaltnak tűnt. Hová lettek az őrszemek és a járőrök?

Keze a kard markolatára csúszott, és lassan elindult a saját háza felé, miközben mindvégig közel maradt a szomszéd udvarházakat körülvevő barakksorhoz. A hold fényénél észrevette, hogy az egyik kapu tetejéről két kialudt lámpás lóg lefelé. A kapu tövében egy sötét kupac feküdt. Szano leszállt a nyeregből, leguggolt és szemügyre vette a kupacot. Megdobbant a szíve, amikor rájött, hogy két fegyveres őr hever mozdulatlanul a földön. Lélegeztek, de nem voltak eszméletüknél. Szano maga mögött hagyta a lovát, és a következő kapuhoz rohant, ahol ugyanez a látvány fogadta. Az ájult őrök fejéből vér szivárgott, valami kemény,

tompa tárggyal vághatták őket fejbe.

Szano megrémült mert arra gondolt, hogy máskor is megpróbálták már az életére törni. Ki lehetett a tettes? Janagiszava, aki már nem egyszer merényletet kísérelt meg ellene? Vagy valaki más, aki tudta, hogy egyedül hagyta el aznap éjszaka a birtokot? Személyes tapasztalatból tudta, hogy az edói palota hatalmas erődje egyáltalán nem nyújt biztonságot az olyan embereknek, akiknek befolyásos ellenségeik vannak. Bérgyilkos járt volna itt és ártalmatlanná tett mindenkit, aki megakadályozhatott egy merényletet? Az örökkel, akik nem számítottak támadásra békeidőben, nem lehetett nehéz dolga. Lehet, hogy odabenn már vár is rá valaki?

Az otthonában, ahol Reiko, Hirata, a nyomozói és a szolgálai alszanak, mit sem sejtve a veszélyről?

Szano visszatartott lélegzettel rohant a háza felé. Az ott posztoló őrszemek is öntudatlanul heverték a küszöbön.

– Tokubei! Goró! – Szano letérdelt melléjük és megrázta őket. – Jól vagytok? Mi történt?

Az örök nyöszörögve észhez tértek.

– Bejutott... – nyögte Goró. – Ne haragudj, jó uram... – Erőlködve talpra állt, és a fejét fogta.

– Ki volt az? – kérdezte Szánó.

– Nem láttuk. Minden olyan gyorsan történt.

Tárva-nyitva állt a vasalt kapu. Szano kivont karddal belopakodott az udvarba. Minden mozdulatlanak tűnt a sötétben. Intett Gorónak, hogy kövesse, óvatosan lépett egyet – és majdnem orra bukott a járőrök testében. A belső kerítés ajtaja résnyire nyitva volt.

– Menj a barakkokba és ébreszd fel a detektíveket –

mondta Szano Gorónak. – Mondd meg nekik, hogy betolakodó van a házban.

Az őr elindult, hogy teljesítse a parancsot. Szano közelebb merészkedett a kerítéshez. Tudta ugyan, hogy akár egy csapdába is belesétálhat, mégis meg akarta védeni az otthonát; nem várhatott, amíg megérkezik a segítség. A sötét ház vészjóslóan meredezett előtte. Felosont a falépcsőn. A tornác árnyékában megtorpant és hallgatózott. A hegyek közt egy ló nyerített, de a házból egy hang sem szűrődött ki. Szano lábujjhegyen a nyitott bejárati ajtóhoz lopózott és belépett. Felemelt fegyverrel végigszaladt a folyosón. Az irodája elé érve megállt. Az idegességtől minden idegszála megfeszült.

Gyenge, sárgás fény világított át a papírfalon. Az ajtó csukva volt. Szano hallotta, hogy odabent lépések súlyától nyikorog a padló, kinyílik egy fiók, és papírok suhognak. Szano két ujjal megérintette a kilincset és egy határozott mozdulattal lenyomta. A fa tolóajtó csöndesen oldalra csúszott olajozott keretében. Egy fekete köpenyes alak volt a fülkében, ahol Szano íróasztala állt, fején szoros csuklya. Az ajtónak háttal, egy fiókban turkált.

Szano berontott a szobába..

– Ne mozdulj! – kiáltotta. – Fordulj meg!

17.

A betolakodó sarkon perdült. Kusida hadnagy volt az. Szanaszét heverték körülötte Szano könyvei és papírjai. A polcokról már lehajigált mindent, és most a szekrényben turkált. Ráncos, majomszerű arca megnyúlt a döbbenettől. Egy pillanatig kővé meredve állt. Rémült pillantása Szanóról a rácsos ablakokra, majd a közeli falnak támasztott *naginatájára* siklott.

– Egy lépést se! – reccsent rá Szano.

Kusida olyan gyorsan ragadta meg a lándzsát, hogy úgy tűnt, mintha az magától ugrott volna a kezébe. Átvetette magát az íróasztal fölé, leugrott a fülke lépcsőjéről és Szano felé lépett. Fekete szeme kétségbeesett elszántságot tükrözött. A fegyver éles, görbített feje megcsillant a lámpafényben.

– Fölösleges próbálkoznia – intette Szano. Védőállásba helyezkedett és felemelte a kardját. – Bármelyik pillanatban itt lehetnek az embereim. – Az udvarház elejéből rohanó léptek és kiabáló hangok hallatszottak. – Még ha megöl, akkor sem menekülhet. Dobja el a fegyvert és adja meg magát!

Kusida hadnagy támadott. Szano félreugrott, a lándzsa feje épp csak hogy elhibázta a mellkasát. Körözni kezdett, arra készült, hogy visszavág. A hadnagy a toroka fölé bökött a lándzsával. Szano kivédte az ütést, de megtántorodott az összecsapódó pengék erejétől. Kusida irtózatosságot mért a csípőjére a lándzsa nyelével, valószínűleg azzal taglózhatta le

az öröket is. Szano megingott, és elakadt a lélegzete a fájdalomtól. Amikor visszanyerte az egyensúlyát, meglendítette a kardját.

Csakhogy Kusida ügyesen kikerült minden csapást. Vicsorgatta a fogát, mindenütt volt és sehol se, mint egy természetellenes sebességgel mozgó szellemharcos. A *naginata* feje egyfolytában csapkodta Szano kardját, és gyakran a lábát és a karját is eltalálta. Szano fegyvere rövidebb volt, ezért nem tudta megsebezni támadóját. Kusida örült mód vagdalkozott és körbekergette Szanót a szobában. Szano átugrott egy vasládán, és visszakézből lesújtott a karddal. Kusida felemelte a lándzsáját, hogy hárítson, erre Szano a másik oldalról is lecsapott. Pengéje belehasított Kusida karjába, a hadnagy azonban elszántan támadott tovább, és egyre inkább a falnak szorította a nyomozót.

A hangok egyre közelebbről hallatszottak. Rohanó léptek dobogtak a folyosón.

– Ide! – kiáltotta a szorult helyzetbe került Szano.

Az ajtón berontott egy magányos alak. Végre megérkezett a segítség, gondolta Szano, és hátranézett. Megkönnyebbülését rémület váltotta fel.

Világos, rózsaszín és fehér virágokkal díszített kimonójában Reiko állt mögötte. Haja a térdét verdeste, és két marokra fogta kardját. Gyönyörű szeme az izgalomtól csillogott.

– Reiko! Mégis mit gondolsz, mit csinálsz? – ordított rá Szano, miközben megpróbált elhajolni a *naginata* halált hozó feje elől.

– Mit csinálnék? Megvédem az otthonomat! – kiabált vissza Reiko.

Meglepő fürgeséggel Kusidára vetette magát, csak úgy lobogott a haja és a szoknyája. Megsuhintotta a kardját, és akkora csapást mért a hadnagy lándzsájára, hogy visszhangzott. A fej egyik szorítógyűrűje le is esett.

Szanónak elakadt a lélegzete. Ha csak egy ujjnyival is arrébb találja el, kettéhasította volna a lándzsát. Mesteri csapás volt. Reiko azonban oly aprónak látszott, oly törekenynek, hogy Szanóban feltámadt a féltés. Felesége és Kusida hadnagy közé ugrott, és meglóbálta a karját.

– Ez nem játék, Reiko! Tűnj el innen, mert még valami bajod esik!

– Menj már odébb! Majd én elintézem!

Reiko arca ugyanazt a fennkölt kifejezést viselte, amit Szano nem egy harcoló szamurájén látott már. A lány ismét Kusidára rontott, fegyvereik összecsaptak. Reiko kecsesen elkerülte a hadnagy lándzsáját, és lendületes ellentámadásai hátrálásra kényszerítették a férfit. Sokáig mégsem bírhatta egy ilyen veszedelmes ellenféllel szemben. Szano ott és akkor úgy döntött, hogy sosem bízza meg Reikót semmilyen munkával. Felesége egyszerűen nem tudott megálljt parancsolni magának.

Az asszony mellé oldalazott. Elhárította Kusida hadnagy támadását, szabad kezével pedig tiszta erőből odébb taszította Reikót. Miközben az ajtó felé lódult, Reiko méltatlan kiáltást hallatott. Szano hallotta, hogy nagy csattanással vágódik a szemközti falnak. Biztonságba került, Szano azonban nagy árat fizetett azért, hogy egy pillanatra másfelé figyelt. Kusida lándzsája a szíve felé csapott. Még éppen időben ugrott félre; a lándzsa feje súrolta a mellkasát. A hadnagy arca gonosz vigyorba torzult, és tovább döfködött

a *naginatával*. Szano még több sebet ejtett rajta, de ez sem állította meg.

Ekkor egy sereg felfegyverzett szamuráj rontott a szobába. Kivont karddal körülvették Kusidát.

– Eldobni a lándzsát! – parancsolta Szano.

A sarokba szorított hadnagy megfeszült. Lángoló tekintetét körbehordozta Szano emberein. Egy lépést tett hátra, de a lándzsát épp csak hogy egy hajszálnyit engedte le.

Aztán elborult az agya, és felvette a harcot Szano embereivel. Fűlsiketítően csattogtak az acélpengék. Pörgő, szurkáló alakok tiportak Szano holmijain. Mindenki kiabált. Szano bevetette magát a verekedők közé.

– Nehogy megöljék! Élve akarom! – Meg kellett tudnia, miért jött ide Kusida hadnagy.

Noha tízen voltak ellene, Kusida vitézül harcolt, és eleresztette a füle mellett a felszólításokat, hogy adja meg magát. A csata hevében elszakadtak a papírfalak, szilánkokra törtek a falécek. A pengék végül húst értek, és vér csöpögött a tatamira. Végre két detektívnek sikerült hátulról megragadnia Kusidát. Hirata és három másik kicsavarta a kezéből a lándzsát. Leteperték a padlóra, ahol tovább rúgkapált.

– Vegyétek le rólam a kezetek! Engedjete el! – Ezek voltak eddig az első szavai.

Szano visszadugta a hüvelyébe a kardját, és levegő után kapkodott.

– Kötözzék meg, és lássák el a sebeit! Aztán vigyék a fogadóterembe! Beszédem van vele.

Végigment a folyosón. Összetalálkozott Reikóval, aki egyedül álldogált, és a kardot lógatta a kezében. A lány

kifejezetten ellenségesen nézett rá. Aztán sarkon fordult és elviharzott a szobája felé.

Kusida hadnagy a társalgó padlóján térdelt hátrakötött kézzel és összekötözött bokával. Az ágyékkötője és a karján és lábán ejtett sebektől összevérzett kötések kivételével meztelen volt, de erőlködve próbált kiszabadulni. Csúnya arca még jobban eltorzult a dühtől, és mérgesen morgott. Izzadságának csípős-savanyú szaga megtöltötte a szobát. Hirata és két nyomozó guggolt mellette, nehogy valahogy kiszabaduljon. Hideg fényben fürdette a feje fölött lógó lámpás.

Szano fel-alá járkált, és a foglyul ejtett hadnagyot nézte. Saját sérülése enyhe volt, de égető vágyat érzett, hogy nőtársaságban legyen, és szerelmeskedéssel gyógyítsa ki magát a harc okozta sérülésből. Sajnálta, hogy házasságának jelenlegi siralmas állapota ezt nem teszi lehetővé. A ma történetek tovább rontották a kapcsolatát a feleségével, talán helyrehozhatatlanul.

– Ön támadta meg az öröket a házam és a többi birtok előtt? – kérdezte Kusidát.

A hadnagy gyűlölködő szemet meresztett rá.

– És ha én, akkor mi van? – fröcsögte. – Élnek vagy nem? Tudom, hogy kell megsebezni valakit, anélkül, hogy megölném.

Ennyit a büntudatról, gondolta Szánó.

– Mit csinált az irodámban?

– Semmit! – Kusida hadnagy megfeszítette a kötelékét, az arca vörös lett az erőfeszítéstől. Hirata és a nyomozók árgus szemmel figyelték.

– Ez nem valami pontos válasz, Kusida – mondta Szano. – Az ember nem üt le csak úgy tíz őrt, nem megy be engedély nélkül más házába és nem turkál a holmija közt, ha nincs rá semmi oka. Szóval feleljen: Miért jött ide?

– Mit számít az? Mindegy, mit mondok, úgyis kitalál valami jó kis hazugságot, aztán levonja a saját következtetéseit. – Kusida megpróbált ügyetlenül Szano felé lódulni. Hirata elkapta és visszarángatta. – Szórjanak átkot az istenek a fejedre és az egész klánod fejére! – Kusida nagyot köpött a szitkozódás után.

– Nagy bajban van – világosította fel Szano, és egyre növekvő türelmetlensége ellenére is megpróbált nyugodtnak hangzani. – Hiába olyan jó a jellemzése, kivégzés vár Önre, amiért fegyvert használt az edói palotában, betört a házamba, és megpróbált végezni a feleségemmel, az embereimmel és velem. Ám én kész vagyok meghallgatni a meséjét, és ha elég meggyőző a magyarázata, hajlandó vagyok enyhébb büntetést kérni. Úgyhogy beszéljen, de gyorsan! Nem érek rá egész éjszaka.

Kusida hadnagy először Szanóra, aztán Hiratára, végül a nyomozókra nézett. Még egyszer utoljára megrántotta a kötelet, végül feladta, és elernyedtek az izmai. Lehajtott fejjel bevallotta:

- Harume kisasszony párnakönyvét kerestem.
- Honnan tud róla? – kérdezte Szánó.
- A szekrényében találtam.
- Mikor?
- Három nappal a halála előtt.
- Azaz hazudott, amikor azt állította, hogy sosem tette be a lábát Harume kisasszony szobájába. – Szano szomorúan

emlékezett vissza, hogy Reiko is azt mondta, az unokatestvére éppen aznap kapta rajta a hadnagyot az ágyas szobájában. Reiko értesülései igaznak bizonyultak. Ő pedig megsértette azzal, hogy kétségbe vonta.

– Jól van, hazudtam – ismerte be Kusida hadnagy komoran – mert nem azért mentem be, hogy megmérgezzem. Ide sem azért jöttem, hogy bárkit is bántsak. Csak a naplót akartam megszerezni. Amikor ma este szolgálatra jelentkeztem, az volt a tervem, hogy ellopom a szobájából. De az őrpáncsnok azt mondta, hogy Ön még nem enged vissza a munkába. – Keserűen nézett Szanóra. – Aztán egy katonától megtudtam, hogy Ön lefoglalta a naplót bizonyítékként. Ezért jöttem ide.

Szano azt kívánta, bár örökre kitiltotta volna a veszélyes, kiegyensúlyozatlan személyiségű hadnagyot a palotából. Ám úgy gondolta, még így is értékes információkat szedhet ki belőle.

– Miért akarta megkaparintani azt a naplót?

– Először csak egy pár oldalt tudtam elolvasni belőle – felelte Kusida hangja meggyötört, levert hangon. – Meg akartam tudni, ki a szeretője, és úgy gondoltam, a naplójában biztos említi a nevét.

– Honnan tudta, hogy Haruménak szeretője volt? – Szano jelentőségteljes pillantást váltott Hiratával: a hadnagy nemcsak azt ismerte be, hogy belopózott Harume szobájába, hanem újabb lehetséges indítékkal szolgált a gyilkossághoz.

Kusidából teljesen elpárolgott a harci szellem, s most úgy nézett ki, mint egy szomorú kismajom.

– Amikor Harumét és a többi hölgyet elkísértem a kirándulásokra, mindig megszökött. Háromszor is a

nyomába eredtem, de mindig elvesztettem. A negyedik alkalommal észrevettem, hogy egy aszakuszi fogadóba igyekeznek. A kapun azonban nem jutottam be, mert katonák őrizték. Nem volt rajtuk semmilyen címer, és nem árulták el, kik ők.

Mijagi nagyúr emberei, gondolta Szano, védték uruk magánéletét, amikor Haruméval találkozgatott.

– Sosem láttam, kit választott helyettem – folytatta Kusida. – De tudtam, hogy van valakije. Különben miért szökdösne mindig a fogadóba? Éjszakánként álmatlanul forgolódtam, azon tűnődtem, ki lehet az a férfi, és irigyeltem, amiért megkapja Harumétól azt az örömet, amit én nem. Nem bírtam ki, hogy meg ne tudjam! Majdnem belepusztultam! – Szeme még most is, hogy szerelme meghalt, megszállottan lángolt. – Önnél van még az a napló? – Reménykedve esdekelt Szanónak. – Kérem, csak hadd nézzek bele!

Szano eltűnődött, vajon volt-e a hadnagynak valami más, gyakorlatiasabb oka is arra, hogy megpróbálja elemelni a naplót. Azt is hihette, hogy van benne valami terhelő bizonyíték ellene, és meg akarta semmisíteni.

– Amikor Harume kisasszony szobájában járt, nem talált véletlenül egy tintásüveget és egy levelet, amelyben valaki arra kérte, hogy készítsen magának tetoválást?

Kusida türelmetlenül rázta a fejét.

– Megmondtam már, hogy sose láttam azt a tintásüveget. Sem a levelet. Nem is ilyesmit kerestem. Mindössze egy... személyes emléktárgyat szerettem volna elcsenni magamnak. – Szégyellősen lesütötte a szemét. – Így bukkantam rá a naplóra. Az alsóneműi közé volt rejtve. De mondtam már,

hogy a tetoválásról nem tudtam. Nem én mérgeztem meg Harumét.

– Úgy tudom, Harume nagyon beteg volt tavaly nyáron – mondta Szano –, és arról is hallottam, hogy valaki megpróbálta megölni egy dobótőrrel. Ön tud ezekről? Netán Ön a tettes?

– Igen, tudtam. De téved, ha azt hiszi, hogy bármi közöm is lett volna ehhez a két esethez. – A hadnagy dacosan bámult Szano szemébe. – Sosem tudtam volna ártani Haruménak. Szerettem őt. Nem én öltem meg!

Szano előtt, mint egy napsütötte tisztás a sötét erdőben, felderengett a megoldás. Kusida hadnagy betört az otthonába, ezért ő lett az elsőrendű gyanúsított. Korábban is hazudott, ezért hiába tagad, az úgysem lesz meggyőző. Ha őt vádolná a gyilkossággal, szinte biztos lenne az ítélet: szinte egy tárgyalás sem végződött felmentéssel. Ha viszont folytatja a nyomozást, könnyen veszélybe kerülhet, ha pedig kudarcot vall, még ki is végezhetik. Ráadásul ha eltűnik a Reikóval való konfliktusuk fő forrása, azaz lezárja a nyomozást, tiszta lappal kezdhetik újra a házasságukat.

Szano azonban még nem volt kész arra, hogy lezárja a nyomozást.

– Hadnagy úr – közölte –, Ön házi őrizetben lesz, amíg be nem fejeződik a nyomozás. Majd utána döntenek a sorsáról. Addig viszont az otthonában kell maradnia, állandó felügyelet alatt; csak tűz vagy földrengés esetén teheti ki onnan a lábát. – Ezek voltak a házi őrizet állandó feltételei. A szamurájokat ugyanis sosem zárták börtönbe. A nyomozóknak pedig azt mondta: – Kísérjék a *bancsóba*! – Ez volt az edói palotától nyugatra eső városrész, ahol Tokugava

hűbéresei éltek.

Hirata döbbenetesen nézte Szanót.

– Egy pillanat, *szószakan-szama!* Nem beszélhetnénk először?

Kimentek a folyosóra, közben a többi nyomozó vigyázott Kusida hadnagyra.

– *Szumimaszen* – suttogta Hirata –, de azt hiszem, nagy hibát követsz el. Kusida bűnös, és hazudik, mint a vízfolyás. Féltékeny volt Harume szeretőjére, ezért végzett a lánnyal. Bírószág elé kell állítani. Miért vagy ilyen engedékeny vele?

– Te meg miért akarod ennyire a könnyebbik megoldást választani, amikor még alig kezdtünk el nyomozni? – vágott vissza Szano. – Ez nem rád vall, Hirata-szan.

Hirata elpirult, és makacsul hajtogatta: – Mert szerintem ő a gyilkos.

Szano úgy döntött, nem ez a megfelelő alkalom, hogy megtudja, mik a csatlósa problémái.

– Nyilvánvaló, hogy sok minden szól ellene. Már a betörés is azt bizonyítja, hogy nincs vele minden rendben. Ám az, hogy sok dologban nem mondott igazat, még nem jelenti azt, hogy egy szavát sem kell elhinnünk. Ami viszont a lényeg: Ha túl korán zárjuk le az ügyet, a valódi gyilkos megmenekül, egy ártatlan embert pedig kivégeznek. A gyilkos még több gaztettet fog elkövetni. – Szano beszámolt Hiratának Ueda bíró összeesküvés-elméletéről. – Ha a sógun ellen terveznek valamit, minden bűnözőt meg kell találnunk, különben a Tokugava-uralom továbbra sincs biztonságban.

Hirata kelleetlenül bólintott. Szano bedugta a fejét az ajtón.

– Folytassák a munkát! – utasította a nyomozóit. Aztán ismét Hiratához fordult. – Egyébként még a többi

gyanúsítottat is ki akarom kérdezni.

Igaz, hogy aggasztotta Hirata boldogtalan szótlansága, mégsem állt szándékában lemondani a Mijagi házaspár – vagy Icsiteru kisasszony – kihallgatásáról.

Csizuru úrhölgy, az *otosijori* a sógun ajtajában állt, és bejelentette:

– Kegyelmes uram, bemutatom ma esti társát: a nagybecsű Icsiteru kisasszonyt. – Háromszor szertartásosan megkondított egy kicsi gongot, aztán meghajolt, és kihátrált a szobából.

Icsiteru lassan, uralkodóhoz méltóan belépett a szobába. Egy sárga selyembe kötött, hatalmas könyv volt a kezében. Fekete-barna csíkos férfikimonót viselt, vastag válltöméssel. A kimonó alatt rongyszalagokkal szorította le a mellét. Arcát nem fehérítette púder, a száját nem festette ki, és a haját is komoly, férfias stílusban kötötte össze. Tizenhárom éve szolgált már Tokugava Cunajosi ágyasaként, nagyon jól tudta, milyen az ízlése. Három hónapja vonult vissza, előtte az volt élete fő célja, hogy teherbe essen, mielőtt kifut az időből. Most úgy érezte, minden lehetőséget meg kell ragadnia, hogy elcsábítsa az uralkodót.

– Jaj, az én legkedvesebb Icsiterum. Úgy örülök, hogy eljöttél! – Tokugava Cunajosi színes paplanok közt feküdt, aranyozott fekete szekrényekkel és a legpuhább tatamival berendezett búvóhelyén. A csodálatos falfestmények egy hegyi tájat ábrázoltak. Virágokkal díszített paravánok védték a huzattól és tartották benn a padlóba süllyesztett szeneskályhák ontotta meleget. Az állólámpa hívogató fénye egyenesen a sógunra vetődött, aki mályvaszínű

selyemköntöst és henger alakú fekete sapkát viselt. A levegőt levendulás füstölő illatosította. Kettesben voltak, csak a szoba előtt álltak örök, Csizuru úrhölgy pedig a szomszéd teremben hallgatózott. A sógun azonban egyáltalán nem volt érzelmes hangulatban.

– Jaj, de idegesítő nap volt – mondta. Sápadt arcán látszott a fáradtság. – Olyan sok döntést kellett hozni! Aztán ott van Harume kisasszony elszomorító halála. Nem is nagyon tudom, mitévő legyek.

Sóhajtott egyet, és együttérzést várva nézett Icsiterura. A nő leült és az ölébe vette a sógun fejét.

– Ne aggódj, nagyuram. Minden rendben lesz. – Miután oly sok évet töltöttek el együtt, olyanok voltak, mint egy idős házaspár, a nő volt a barátja, az anyja, a pesztrája és – a legritkább esetben – a szeretője. Miközben a homlokát cirógatta, nyugodt viselkedése mögött türelmetlenség bujkált. Megkondult egy távoli templom harangja jelezve, hogy vészesen közeledik az idő rettegett harmincadik születésnapja felé. De neki hagynia kellett, hadd beszélje ki magát Tokugava Cunajosi, mielőtt elkezdik a szeretkezést. Amíg a sógun panaszos hangon nyafogott, Icsiterunak eszébe jutottak élete egyetlen igazán boldog időszakának emlékei...

Kiotó, ezer éve a japán császári főváros. A város szívében állt a császári palota hatalmas, falakkal körülvett kőépülete. Icsiteru családtagjai az akkori császár unokatestvérei voltak. Egy nagy házban éltek a palota területén. Icsiteru védett elszigeteltségben nőtt ott fel, mégsem volt magányos gyermekkor. Meseszép napokat töltött a palotában, a nővéreivel, unokatestvéreivel és a barátaival játszott. Létének aranyló fénykorén kívül viszont jövője sötét árnyai lapultak.

A felnőttek szüntelen panaszkodtak, ez volt szinte az alapzaj. Panaszkodtak az egyszerű étel, a divatjamúlt és egyforma ruhák, a szórakozási lehetőségek hiánya és a kevés szolga valamint a kormány miatt. Icsiteru lassacskán megértette, mi az oka cifra nyomorúságuknak, és miért haragszanak az idősebbek a Tokugava-rezsimre: A *bakufu* attól való félelmében, hogy a császári család vissza akarja követelni korábbi hatalmát, alig adott nekik jövedelmet, így nem tudtak hadsereget szervezni és felkelést szítani. Azt azonban csak felnőttkorában értette meg, hogy a politika már az elejétől fogva elrendelte a sorsát.

– Jaj, Icsiteru – zökkentette vissza Tokugava Cunajosi hangja a jelenbe. – Néha úgy érzem, te vagy az egyetlen, aki megért engem.

Icsiteru az arcára nézett, és látta, hogy valamicskét megnyugodott. Végre készen állt az esti szórakozásra.

– Igen, én aztán megértelek, nagyuram – mondta, és kihívón elmosolyodott. – Hoztam is neked egy ajándékot.

– Csakugyan? Mi az? – ült fel a sógun akár egy mohó gyerek, s a szemében öröm csillogott.

Icsiteru kisasszony lerakta elé a könyvet.

– Egy *sunga*-gyűjteményt, nagyuram. Erotikus metszetek vannak benne. Egy híres művész készítette, csak neked.

Kinyitotta a könyvet, és az első oldalra lapozott. Az élénk színekben pompázó kép két meztelen szamurájt ábrázolt. Egymás mellett feküdtek a fűzfa ágai alatt. Kardjaik a levetett ruhák tetején pihentek, míg ők egymás merev nemi szerveit cirógatták. A sarokban egy szép betűkkel írt versike volt olvasható.

*Harcosok békeidőben:
Ah! Ilyenkor vesszejük az úr
Az acélpengék helyett.*

– Csodálatos – lihegte Tokugava Cunajosi. – Icsiteru, te aztán tényleg tudod, mit szeretek. – Csizuru úrhölgy a szomszéd szobában meghallhatta, hogy kezdődik a szerelmi játék; lehetett hallani a ruhái susogását, ahogy megmozdult. A sógunnak végre feltűnt Icsiteru férfias kinézete is. Boldogan vonta fel a szemöldökét. – És milyen jól nézel ki ma este!

– Köszönöm a bókot, nagyuram – felelte Icsiteru. Örült, hogy bevált a terve, és el fogja tudni csábítani a sógunt. Hagyta, hadd csodálja még egy kicsit a képet, aztán a következő oldalra lapozott. A kép egy kopasz buddhista papot ábrázolt, aki a templom imatermében állt, sáfrányszín köntöse derékig felhúzva. Egy fiatal szerzetes térdepelt előtte, és a szájával kényeztette a pap duzzadt hímtagját. A vers így szólt:

*Mint magányos esőcsepp a nyári viharban,
Oly jelentéktelen a szellemi megvilágosodás
A test örömeihez képest!*

– Jaj, milyen istenkáromló és gusztustalan! – vihogott Tokugava Cunajosi, és Icsiterunak dőlt. A folyosóról behallatszott a cirkáló járőrök ritmikus lábdobogása. Csizuru úrhölgy elköhintette magát a szomszéd szobában. A sógun figyelmét azonban szemlátomást semmi sem terelhette el. Szemét kihívóan meregette Icsiterura.

A nő bátorítóan rámosolygott, miközben majdnem megborzongott. Mindig is szörnyű visszatetszést váltott ki belőle a sógun bolondos személyisége és beteges teste. Ha választhatna szeretőt, olyan valakit választana, mint Hirata nyomozó, akit olyan öröm volt felizgatni a bábszínházban. Az a férfi valóban megbecsülné! Az ambíció azonban előbbre való, mint az érzelmek. Icsiterunak szembe kell nézni a végzetével, amit régóta megírtak neki.

Gyermekkorában a zene-, szépírás- és teaszertartás-leckéi alkalmával mindig benézett a család egyik-másik tagja, hogy ellenőrizze a fejlődését. – Icsiteru nagyon ígéretes tehetség – mondogatták. – Nagyszerű, de naiv lány, mindig készséges és tisztelettudó a szüleivel. – Icsiteru sütkérezett a dicsőségben. Hamarosan kezdetüket vették a csak neki tartott órák is.

Egy gyönyörű kurtizán érkezett a kiotói örömnegyedből a palotába. Ébennek hívták, és ő tanította meg Icsiterunak, hogyan kell egy férfi kedvében járni: hogyan öltözködjön, hogyan kacérkodjon; hogyan beszélgessen szórakoztatóan; hogyan legyezgesse a férfi büszkeségét. Ében egy faszobron be is mutatta, hogyan kell kézzel vagy szájjal felizgatni valakit. Később megtanította a lányt a segédeszközök és játékok használatára is. Aztán levetkőztette Icsiterut, és bevezette saját testének örömeibe. Ujjai Icsiteru hamvas nőiességének domborulatait simogatták, így aztán Ébentől kapta az első szexuális kielégülést is. Amikor Icsiteru nyöszörögni kezdett, a háta ívbe hajolt, majd a gyönyörtől felsikoltott, Ében így szólt: – Ezt szeretik látni a férfiak is, akik az ágyba visznek.

Egy farúd segítségével Ében azt is megmutatta neki,

hogyan szoríthatja hüvelybe izmait a férfi nemi szerve köré. Megtanította arra is, hogyan csábítson el olyan férfit, aki nem szereti a nőket; hogyan elégítsen ki szokatlan vágyakat. Később az udvari orvos kioktatta a különféle szerek használatáról, amelyek fokozzák az élvezetet és elősegítik a fogamzást. Icsiteru mindig kötelességtudó volt, és sosem tiltakozott. Mindent megtett, amit kértek tőle, és egyszer sem kérdezte meg, miért éppen őt választották ki erre a speciális oktatásra. Csak a tizenhatodik születésnapján tudta meg.

Edói követek érkeztek a palotába. Icsiterut felöltöztették a legjobb ruháiba, és elébük állították. A császárné később elárulta neki:

– Kiválasztottak téged, te leszel a következő sógun egyik ágyasa. A jövendőmondók azt jósolták, hogy te fogod világra hozni az örökösét, és te fogod egyesíteni a császári dinasztiát a Tokugava-klánnal. A te segítségével a császári család visszanyeri gazdagságát és hatalmát. Holnap indulsz Edóba.

Icsiteru később megtudta, hogy a család eladta őt a sógun követeinek. Bánatosan és összezavartan, de kibírta az egyhónapos utat Kiotóból Edóba. Egy gondolat éltette: az ő kezében volt a császári család sorsa. El kellett nyernie Tokugava Cunajosi tetszését, és teherbe kellett esnie tőle. Meg kellett tennie – a császárért, az országáért, a szeretteiért.

Hamarosan azonban már másként gondolta. Gyűlölte a Belső Palota lármáját és zsúfoltságát, az állandó felügyeletet, a megalázó, kötelező szeretkezést, a nők közti veszekedéseket és versengéseket. A családja iránt érzett szeretet hamar neheztelésbe csapott át: haragudott azokra, akik erre a nyomorúságra ítélték. Kötelességtudata is eltűnt. Elkezdett saját gazdagság és hatalom után sóvárogni. Gyűlölte Keiso-in

úrnő butaságát. A közönséges, öreg parasztasszony mindaz volt, ami Icsiteru is szeretett volna lenni: a legmagasabb és legbiztosabb tisztséget viselő asszony, aki fényűző körülmények között él, azt tehet, amit akar, miközben mindenki tiszteli.

Éppen ezért mindennél jobban vágyott rá, hogy ő hozhassa világra Tokugava Cunajosi örökösét. Szépsége, tehetsége és származása beindította a sógun hóbortos képzeletét. Ő lett a kedvence, így a Belső Palota hierarchiájának is az élére került, attól függetlenül, hogy a sógun havonta csak egy-két éjszaka igényelte a társaságát. Mivel férfiasságát fiúkra pazarolta, ez jobb volt, mint bármely más nő sorsa. Icsiteru négy éve volt ágyas, amikor teherbe esett.

A sógun ujjongott. Az egész országból özönlöttek az áldások az edói palotába. Kiotóban a császári család mohón várta, hogy visszakerüljön kiváltságos helyzetébe. Mindenki Icsiteru kedvében járt; aki roppant élvezte, hogy a figyelem középpontjába került. Fényűző szülőszobát rendeztek be neki.

Nyolc hónapra rá a fiúgyermek halva született. Gyászolt a nemzet. Mégsem adta fel sem a sógun, sem Icsiteru. Amint visszanyerte az egészségét, visszatért Tokugava Cunajosi hálószobájába. Végül, egy éve, ismét teherbe esett. Amikor azonban a hetedik hónapban elvetélt, a *bakufu* Icsiterut okolta. Azt javasolták a sógunnak, hogy ne pazarolja rá értékes magját. Új ágyasokat hozattak.

Harume kisasszony volt az egyik.

Icsiterut még most, Harume halála után is fűtötte a riválisa iránt táplált gyűlölet. Emlékeztette magát, hogy

Harume többé nem jelent veszélyt, és lapozott egyet a könyvben. Tokugava Cunajosi sóhajtozott a gyönyörtől. Egy holdfényben fürdő kerti faházban egy meztelen fiatal fiú állt négykézláb. Mögötte térdepelt egy ugyancsak meztelen, idősebb férfi, csak egy ugyanolyan sapka volt a fején, mint a sóguné. Egyik kezével behelyezte vesszejét a fiú végbelébe, a másikkal pedig a fiú nemi szervét szorongatta. Icsiteru kisasszony hangosan felolvasta a kísérő versikét:

*A nappalt felváltja az éj,
Ár és apály váltja egymást;
A fagyot elúzi a napsugár...
A hatalom bárhol megleli a gyönyört.*

Tokugava Cunajosi szeme felcsillant. Icsiteru ezt látván kacér mosollyal így szólt:

– Gyere, nagyuram, leld meg te is a gyönyört!

Széthúzta a kimonóját. Egy hússzínű rúd volt bőrszíjakkal az ágyékához kötözve, olyan alakúra faragták, mintha egy igazi, ágaskodó hímtag lenne. A sógun megigézve bámulta. Ajkát remegő sóhaj hagyta el.

– Hunyd le a szemed... – búgta Icsiteru.

A sógun engedelmeskedett. Icsiteru megfogta a kezét, és a faragásra helyezte. A sógun felnyögött, és simogatni kezdte. Icsiteru benyúlt a köntöse alá. Apró, puha, meleg férfiassága megmerevedett a kezében. Icsiteru gyengéden elvette a sógun kezét a faragásról, és hagyta, hogy térdre ereszkedjen. Tokugava nyögdecselt, miközben ágyasa lehámozta róla a ruháit, csak a sapkát hagyta a fején. Icsiteru négykézlábra állt, és pucér fenekét a férfihoz dörgölte. A sógun lihegve

rávetette magát. Icsiteru hátranyúlt, és az illatos olajokkal síkosított részbe vezette a férfi nemi szervét. A sógun szuszogva próbált beléhatolni, Icsiteru eközben hátrapillantott, és látta, hogy a petyhüdt izmok megfeszülnek, a szája tátva, a szeme pedig csukva van, ahogy megpróbálja elképzelni, hogy egy férfival szerelmeskedik.

Kérlek, imádkozott csendesen. Engedd, hogy ezúttal sikerüljön teherbe esnem! Hadd legyek én a következő sógun anyja, hogy érjen valamit mocskos, lealacsonyító életem!

A sógunnak sikerült behatolnia. Icsiteruban feléledt a remény. Jövő ilyenkorra ő lesz Tokugava Cunajosi hivatalos hitvestársa. Akkor majd meggyőzi, hogy állítsa vissza előző pompájába a császári udvart, és családja mindörökké az adósa lesz. Erre gondolt, csak így tudta elviselni a sógun döfködését. És ha arra gondol, milyen közel volt hozzá, hogy mindent elveszítsen!

A fiatal, üde és csodás Harume. Azzal a tenyeres-talpas, paraszti bájával. Tokugava Cunajosi hamarosan már Harumét hívogatta a hálószobájába. Miután tizenkét évig játszott a szajhát, és két magzatát is elveszítette, Icsiterut teljesen elfelejtették – de ő nem volt hajlandó beletörődni a vereségbe. Eleinte durva pletykákat terjesztett Haruméről, és a barátnőit is erre buzdította. Azt remélte, Harumét annyira megviseli majd ez, hogy az egészsége és a szépsége látja a kárát. Csakhogy a terv nem vált be. Keiso-in úrnő megszerette Harumét, és meggyőzte a sógunt, hogy csakis ő hozhatja a világra az örököszt. Icsiteru gyűlölte a vetélytársát, a halálát kívánta, és sokkal hatékonyabb eszközökhöz nyúlt. Mégsem sikerült semmi.

Aztán, két hónappal ezelőtt észrevette, hogy Harume

nem eszik, csak turkál az ételben. Arcáról eltűnt a pír. Három egymást követő reggel is látta, hogy hány a mellékhelyiségben. Legszörnyűbb félelme látszott beigazolódni: vetélytársa gyermeket vár. Icsiteru kétségbe esett. Nem hagyhatta, hogy Harume érje el azt, amit ő tűzött ki célul: hogy ő legyen a következő diktátor anyja. Nem várhatott ölbe tett kézzel, nem akart reménykedni, hogy a gyermek lány lesz – vagy életképtelen. Nem akarta élete hátralevő részét agyondolgoztatott palotai alkalmazottként letölteni, aki mindig tele van munkával, arról nem is beszélve, hogy azok közül a férfiak közül, akihez érdemes lett volna feleségül menni, egy sem fogadott volna el egy egykori ágyast. Kiotóba sem akart szégyenszemre visszakullogni. Újult elszántsággal kezdte hát keresni a módszert vetélytársa elpusztítására.

Harume tudtán kívül segített neki azzal, hogy nem jelentette az állapotát. Fiatalos tudatlanságában talán rá sem jött, hogy állapotos. Icsiteru mindig nyitva tartotta a szemét, és észrevette, hogy Harume rendszeresen kilopja a ruháját a véres ruhákat tartalmazó szennyeskosárból. Icsiteru kiokoskodta, hogy azért hordja őket kimosatlanul, mert nem akarja, hogy Kitano doktor megtudja: abbamaradt a havi vérzése. Talán azt hitte, hogy ez valami betegség, és attól félt, kitiltják a palotából, ha ez kitudódik. Icsiteru azonban gondolt egy jobb magyarázatra is: a gyermek nem Tokugava Cunajositól van. Nem egyszer látta, hogy a kirándulások alkalmával Harume el-elszökik. Büntetéstől félt, amiért egy másik férfival folytat viszonyt? Amikor átkutatta a szobáját, hogy megtudja, ki lehet az a bizonyos férfi, egy remekbe szabott tintásüveget talált egy Mijagi nagyúrtól kapott levél

kíséretében. Bármi miatt is titkolózott Harume, Icsiterunak újra lehetősége nyílt reménykedni és tervezgetni.

Most pedig meghalt. Mivel a többi ágyas közül egy sem tudta a sógunt megfelelően felizgatni, Icsiteru visszanyerte a tisztségét, és ismét ő lett a kedvenc. Még egy esélye nyílt, hogy utódot hozzon a világra, mielőtt vissza kell vonulnia. Csak egy probléma maradt: meg kell győznie a *szószakanszamát*, hogy nem ő Harume gyilkosa. Életben kell maradnia, hogy élvezhesse tizenhárom évig tartó munkája gyümölcsét.

Tokugava Cunajosi váratlanul lelankadt. Rémült kiáltással a párnák közé zuhant.

– Jaj, kedvesem, attól félek, most nem fog menni.

Icsiteru visszaült, és a kudarcától és a csalódottságtól már majdnem elsírta magát, de elrejtette az érzelmeit.

– Sajnálom, nagyuram – mondta alázatosan. – Talán ha segítenék...

A sógun csak legyintett, magára húzott egy paplant, és becsukta a szemét.

– Inkább majd máskor. Most már úgyis túl fáradt lennék hozzá.

– Igenis, kegyelmes uram. – Icsiteru felállt és megigazította zilált ruhadarabjait. Amint végigment a szobán, még jobban megerősödött benne az elhatározás. Legközelebb sikerülni fog. És amíg biztos a jövője, biztosnak kell lennie benne, hogy a bűnére sosem derül fény.

Icsiteru kisasszony kisurrant az ajtón és becsukta maga mögött. Gonosz elszántsággal elmosolyodott. Tudta, hogyan kerülje el a kellemetlen helyzetet, hogy gyilkossággal vádolják, és még előre is lépjen.

19.

Néhány óra alvás után Szano elfogyasztotta halból és rizsből álló reggelijét, és még kora reggel elindult otthonról. Reiko aludt, a szolgák Szano irodájában takarítottak. A nyomozók üzenetet hagytak, hogy szigorúan őrzik Kusida hadnagyot. Hirata már elindult az edői palotába, hogy ellenőrizzen néhány dolgot a gyógyszerárussal kapcsolatban, mielőtt befejezi Icsiteru kisasszony kihallgatását.

Az éjszaka őszi köd érkezett a folyó felől. Fehér lepel borult a városra, a távoli hegyeket és a palota felső emeleit nem is lehetett látni. A nap sápadt korongként lebegett a tejszínű ködben. Miközben Szano a palota felé indult, újabb meg újabb járőrök tűntek elő majd vesztek újra a homályba. A folyosók falairól nedvesség szivárgott, és síkossá tette az utcákat. Alig lehetett hallani a repülő varjak káromását és a szumó-mérkőzésre csalogató dobok hangját, mintha vattába bugyolálták volna az egész tájat. A nedves kő, avar és föld szaga az égő szén füstjével keveredett. Az ilyen napokon, amikor a valóság éles körvonalai összemosódtak, Szano szinte kézzelfoghatóan érezte a szellemvilág jelenlétét. Keresve sem találhatott jobb alkalmat, hogy Harume kisasszony halálának rejtett titkait kutassa.

Csizuru úrhölgyet az irodájában találta, a Belső Palota egyik aprócska termében. A falon az aznap szolgálatban levő alkalmazottak neveivel vésett fatáblák lógtak. Egy ablak a mosodaudvarra nézett, ahol a cselédek gőzölgő edényekben

mosták a szennyest. A lúg orrfacsaró szaga átszüremlett az ablakrácsokon. Csizuru szürke egyenruhájában az íróasztal mellett térdepelt, és épp a könyvelést tanulmányozta.

– Csizuru úrhölgy, beszélhetnénk egy percet? – kérdezte Szano az ajtóban állva.

– Hogyne, természetesen. – Az *otosijori* félretette a munkáját és intett Szanónak, hogy foglaljon helyet mellette. Aztán karba tette a kezét, és érzelemmentes arcot vágott, mint mindig.

– Mit tud elmondani Harume kisasszony múltjáról? – kérdezte Szano. Úgy érezte, az ágyas élete értékes adalékokkal szolgálhat a halálának miértjéhez. Az, hogy honnan jött, és ki volt, többet elárulhat, mint a tanúk és a gyanúsítottak vallomásai vagy a bizonyítékok.

Csizuru habozva szólalt meg:

– Őméltósága udvarának dossziéi bizalmas iratok. Különleges engedély kell ahhoz, hogy részleteket árulhassak el belőlük.

– Kérhetek engedélyt a sóguntól, és visszajöhetnek később is – mondta Szano. Noha bosszantotta Csizuru vonakodása, tisztelte azért, mennyire betartja a szabályokat: ha több ilyen ember lett volna, nem történt volna olyan sok bűntény. – Mindkettőnket sok gondtól kímél meg, ha inkább most beavat a részletekbe. Különben is, mit számít, hogy bizalmasak az iratok most, hogy Harume halott?

– Nos, rendben van – egyezett bele Csizuru úrhölgy. – Harume kisasszony Fukagavában született. Az anyja neve Kék Alma; ő egy éjjeli lepke.

E költői kifejezéssel az engedély nélkül működő prostituáltakat illették, akik az olyan férfiakat szolgálták ki,

akiknek nem volt pénzük a drága, legális josivarai kurtizánokra. Nem csoda, hogy Harume nem tudott beilleszkedni a Belső Palota előkelő származású hölgyei közé. Az ilyen személyes adatokról előbb-utóbb mindenki tudomást szerez, akár bizalmasak az adatok, akár nem. Vajon Icsiteru kisasszonyt idegesítette-e annyira Harume jelenléte, hogy végezzen vele? Hirata remélhetőleg meg fogja tudni.

– Hogyan választották ki ágyasnak Harumét? – kérdezte Szánó.

– A *bakufu* döntött úgy, hogy a változatosság jót tenne a sógun nemzőképességének – világosította fel Csizuru.

Azaz amikor a nemesi származású hölgyek kudarcot vallottak, ez a parasztlány is megért egy próbálkozást – fordította le Szano az úrhölgy szavait. Harume teherbe is esett, csak azt nem lehetett még tudni, kitől.

– Mit tud Harume édesapjáról?

– Dzsimbának hívják, Bakurocsóban lakik. Lehet, hogy ismeri is.

– Igen, ismerem. – A férfi neves lókereskedő volt, ő látta el Tokugava istállóit. Szano is vásárolt tőle állatokat.

– Amikor a sógun követői új ágyasokat kerestek, rábukkantak Haruméra – folytatta Csizuru úrhölgy. – Kellemes külseje volt, tanult is egy keveset, és megfelelőnek találták a modorát. Ígéretesnek tűnt, ezért az edói palotába került. Ennyit mondanak róla a feljegyzések.

Szano úgy gondolta, később felkeresheti a megboldogult ágyas szüleit, és tőlük még többet kérdezhet a lányról. Most azonban a gyilkosság színhelyét szeretne volna még egyszer szemügyre venni, hátha még több felderítetlen titokra bukkan.

– Szeretnék ismét körülnézni Harume kisasszony szobájában. Ott vannak még a holmijai?

Csizuru úrhölgy bólintott.

– Igen. A padlót már felmosták, de egyébként mindent úgy hagytak. Még nekem sem volt érkezésem, hogy elküldjem a személyes holmiját a családjának. Az előző szobatársai pedig más szobákba költöztek. Az övé most teljesen üres. Jöjjön velem!

Felállt, és végigvezette Szanót a Belső Palotában, ahol lassan ébredtek az ott lakók. Az alkalmazottak és az örök már javában dolgoztak. A cselédek teás- és vizeskancsókat hordtak a szobákba. A papírfalakon is áthallatszottak a susogó lepedők és az álmos női hangok. Áporodott, alvás utáni szag terjengett a levegőben. A folyosó Harume kisasszony szobája előtti része teljesen kihalt volt. Szano megköszönte Csizuru úrhölgynek, hogy elkísérte, félrehúzta az ajtót, és belépett. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, szemlélődött.

Az ablakokon beszűrődtek a ködös reggel halvány fényei. A padlót vadonatúj tatami borította. A bútorokhoz nem nyúlt senki. Szano orrát a szappan tiszta illata ellenére is megcsapta a vér és a hányás émelyítő bűze. Lelki szemei előtt látta, hogy a természetellenes haláltól elcsúnyult Harume a padlón fekszik. A szelleme szinte megfertőzte a levegőt. Noha Szano nem ismerte, hirtelen mégis felsejlett előtte a kép, milyen lehetett a lány életében: csillogó szemű, vidám teremtés, jókedvű nevetése áthallatszik a túlvilágról is. Libabőrös lett a háta, mint aki kísértetet látott.

Megrázkódott, hogy elúzza ezt a látomást, és módszeresen átkutatta a fiókokat és a szekrényeket. Amikor a

legutóbb itt járt, csak a mérget kereste. Most, ahogy megvizsgálta Harume holmijait, feltette magának a kérdéseket: Ki volt ez a lány? Kik voltak a barátai? Mi érdekelhette? Milyen lehetett a jelleme, mit tehetett, amiért valakinek meg kellett gyilkolnia?

Közelebbről is szemügyre vette a kimonókat, amiket korábban csak úgy visszagyűrt a szekrénybe. Egyenként kipakolta őket a padlóra. Kettő közülük pamutból készült, nagyon gyűröttek voltak, látszott, hogy rég nem viselték már őket – ezeket alighanem még otthonról hozta magával a palotába, de nem használta őket, hiszen hamarosan kapott hat drága selyemkimonót. Az utóbbi hat színpompás és divatos volt.

A vasláda egy halom összekötözött papírt rejtett. Szano átlapozta ezeket azt remélve, hátha leveleket talál köztük, de csak régi színház-műsorok és illusztrált hirdetések voltak, amelyeket az edói újságárusok terjesztettek. Talált egy szerencsehozó cédulát is az aszakuszi Hakka templomból – az olcsó papírra imádságot nyomtattak. Harume bizonyára azért gyűjtötte ezeket, mert emlékebe vásárolta őket, amikor elhagyták a palotát. A fiókokban púderes dobozkat, rúzs- és illatosítókat, cifra öveket és virág alakú hajdíszeket talált, valamint kártyát, olcsó csecsebecsét és egy cérnahajú rongybabát – ami valószínűleg kedvenc gyerekkori játéka lehetett. Szano csalódottan felsóhajtott. Semmi sem volt köztük, ami arra utalt volna, hogy Harume nem csak egy egyszerű parasztlány. Nem érdekelte semmi, nem voltak különleges kapcsolatai. Miért akarna bárki is megölni egy ilyen jelentéktelen embert?

Talán helytálló volt Ueda bíró elmélete, és a gyilkos

kiszemelt áldozata valóban a meg nem született magzat és maga a Tokugava-dinasztia lehetett. Hogyha Harume szülei sem mondanak semmi használhatót, semmi értelme a múltjában vájkálni.

Miközben Szano visszapakolta a holmikat, a kezébe akadt egy fehér bazsarózsákkal hímzett, piros zsinóros kék selyemerszény. Valami, dudorodott benne. Szano kinyitotta az erszényt, és kivett belőle egy négyzet alakúra összehajtogatott, fehérítetlen muszlindarabkát. Kíváncsian széthajtogatta. A szövetben egy levágott fekete hajfürtöt talált és három körmöt, amiket szemlátomást egészben téptek le valakinek az ujjairól. Szano undorodva elfintorodott. Nem emlékezett rá, hogy a halott ágyasnak hiányoztak volna a körmei, márpedig Ito doktornak ez biztosan feltűnt volna. Honnan szerezte Harume ezeket a bizarr emléktárgyakat, és mi volt a célja velük?

Eszébe jutott egy lehetséges magyarázat, de semmi köze nem volt a gyilkossághoz. Visszacsomagolta a hajcsomót és a körmöket a muszlinba, majd visszagyömöszölte az erszénybe, azt pedig a saját erszénye mélyére süllyesztette, hogy majd később áttanulmányozza. Aztán aprólékos gonddal még egyszer átnézte Harume többi holmiját. Vajon milyen bizonyíték hiányzik még?

Amikor a liliommintás, narancssárga kimonót akarta összehajtogatni, a ruha jobb ujjá recsegő hangot adott, ahogy hozzáért. Szano látta, hogy a varrás néhány cernáját elvágták, és úgy fércelték vissza. Egyszerre roppant izgatott lett. Feltépte a varrást, benyúlt a szegély alá, és egy összehajtogatott papírlapot húzott ki belőle. Apró rózsaszín szirmokkal díszített papír volt, és látszott rajta, hogy női kéz

írt rá. Ez a tény a papírra hintett illatosítóból is kiderült, nemcsak a cikornyás, apró betűs írásból. Szano az ablakhoz vitte a levelet és olvasni kezdte.

Nem szeretsz engem. Hiába is próbálom győzködni magam az ellenkezőjéről, nem vagyok vak. Mosolyogsz és azt mondod, amit hallani akarok, mert ezt parancsolom neked. De amikor megérintelek, a tested megfeszül az undortól. Amikor együtt vagyunk, a tekinteted a semmibe réved, mintha inkább máshol szeretnél lenni. Amikor beszélek hozzád, oda sem figyelsz.

Van tán valaki, aki jobban érdekel nálam? De kár! Szívemet a féltékenység mardossa. De tudnom kell: ki ejtett így rabul?

Néha szeretném a lábad elé vetni magam és könyörögni a szerelmedért. Máskor legszívesebben arcul ütnélek, amiért nem teljesíted lelkem óhaját. Megöl a bánat! Ha szeppukut követnék el, megszabadulnék e gyötrelemtől!

Ám én nem akarok meghalni. Azt akarom, hogy lássam, ugyanúgy szenvedsz, akárcsak én. Ledöfnelek, és nézném, ahogy elfolyik a véred. Megmérgeznélek, és gyönyörködnék a haláltusádban.

Amikor pedig kegyelemért könyörögsz, én csak annyit mondanék nevetve: „Na, most már tudod, milyen érzés!”

Bizony mondom, megöllek, ha nem szeretsz!

A levélen nem volt sem dátum, sem megszólítás, az írás azonban valósággal felemelkedett a papírról, és Szano egész látóterét betöltötte. Rátelepedett a rettegés, mint annak a hónapnak a sűrű, hideg súlya, amely néhány évvel ezelőtt hullott

Edóban, amelyiktől beroskadtak a háztetők és járhatatlanok lettek az utcák.

Mert a levelet Keiso-in úrnő írta.

Ez az új bizonyíték teljesen más, veszélyes megvilágításba helyezte a nyomozást. Szano látta, mekkorát tévedett, amikor azt hitte, egyszerű lesz ez a feladat. Csakhogy itt volt a kézzelfogható bizonyíték: a sógun anyja meghittebb viszonyban volt Harumével, mint amit úrnő és alkalmazott közti viszonynak lehet nevezni. Amikor kikérdezte Keiso-in úrnőt, annak anyai szeretetet tükröző arckifejezése csak álca volt. Szano ostobának tartotta az öregasszonyt, az mégis rászedte, eltitkolta, micsoda égő haragot táplál Harume iránt. Most már Keiso-in úrnő is fölkerült a gyanúsítottak listájára.

A levélben benne volt az indíték is, az asszony saját kezű írásával. Mint a Belső Palota úrnőjének, szabad bejárása volt a nők szobájába, a kémek pedig életük minden pillanatáról tájékoztatták. Láthatta a tintásüveget, amikor az megérkezett az edői palotába, és rájött: itt a soha vissza nem térő alkalom. Végezhet Harumével és rákenheti valaki másra a gyilkosságot. A szolgálai kereshettek ritka mérgeket, és volt is elég pénze, hogy megvásárolja azokat. Szanónak elég bizonyíték volt a kezében, hogy nyomozást rendeljen el – és talán még vádat is emelhessen – Keiso-in úrnő ellen.

Szano azt is megértette, miért akarhatta Keiso-in Harume halálát a viszonzatlan szerelmen kívül. Bizonyára tudott Harume terhességéről, és azt is tudta, mit jelenthet ez az ő számára. Egyszerre mellékesnek tűnt a Kusida hadnagy, a Mijagi házaspár és az Icsiteru kisasszony elleni nyomozás. A bizonyíték azonban egyszersmind kétélű kard volt. Szano sikeresen lezárhatta a nyomozást, ekkor megmenekül a

halálbüntetéstől. Csakhogy rajta is vesztetett.

Gondolni sem akart arra, mi történhet, és azt kívánta, bár csak sosem találta volna meg a levelet. Bár inkább az előző gyanúsítottakkal és bizonyítékokkal foglalkozott volna, és sosem szerzett volna tudomást a Keiso-in és Harume közötti boldogtalan szerelmi viszonyról! Még mindig elképzelhető, hogy ártatlan. Ha kihagyja a nyomozásból, megmentheti a saját bőrét. Elővette a levelet, hogy kettétépje.

Ám ekkor eszébe jutott, hogy az ő feladata az igazság keresése. Igazságot kell szolgáltatnia a bűnösök felett, ha kell, akár a saját élete árán is. Ezt diktálja a becsület. Szano nagy nehezen újra összehajtogatta a levelet és visszadugta az erszényébe. Azt azonban eldöntötte, hogy addig nem foglalkozik vele, amíg nem feltétlenül szükséges. Előbb vagy utóbb viszont mindenképpen elő kell vennie – hacsak megdönthetetlen bizonyítékot nem talál Kusida hadnagy, Icsiteru, Mijagiék vagy valaki más ellen.

Egy csapat lovas szamuráj haladt nyugodt tempóban Edo nyugati külvárosának főutcáján. A lovak felszerelését a három mályvarózsát ábrázoló Tokugava-címer díszítette, a lovasok hátára zászlókat erősítettek, és egy hatalmas, fekete gyaloghintó követte őket. A hintó nyitott ablakán két fej nézett kifelé.

Keiso-in úrnő tokája a hordszékvivők lépéseinek ritmusában rezgeti, úgy bámulta a tájat.

– De gyönyörű! – sápítozott, és nagy szemeket meresztett a fák skarlát- és aranyszínben pompázó lombjaira és a mögöttük tornyosuló, ködbe burkolózó hegyekre. Bepúderezett, kipirosított arcát elcsúfította tátott, foghíjas szája. – Alig várom, hogy lássam a leendő Tokugava Kutyatelep helyét! Ugye, már nem vagyunk messze?

A vele szemben ülő ránézett. Jóképű, magas homlokú férfi volt hosszú orral és nehéz szemhéjakkal, telt, ívelt szája mint egy Buddha-szoboré. Leborotvált feje csak még jobban kihangsúlyozta csúcsos koponyaacsontját. Rjuko pap negyvenkét éves volt, és már tíz esztendeje Keiso-in társa és szellemi vezetője. Ennek köszönhetően aztán ő lett Japán legmagasabb rangú papja és Tokugava Cunajosi tanácsadója is. Rjuko javasolta ezt a kis kirándulást, mint ahogy ő volt sok más, múltbeli terv szülőatyja is. A hűvös, nyirkos idő ellenére Keiso-in beleegyezett, mint mindig. A pap meggyőzte őt, hogy mindenképpen meg kell néznie a kutyatelep építését,

amit szintén ő agyalt ki.

Rjukónak volt egy másik, sokkal személyesebb oka is. A telep csak néhány év múlva épült volna fel teljesen, és különben sem lett volna szükség Keiso-in segítségére. Rjukónak fontos dolgot kellett megbeszélnie vele, távol az edői palotától és a rengeteg kémtől. Az asszony jövője – ennél fogva az övé is – a Harume kisasszony meggyilkolását vizsgáló nyomozás kimenetelén múlik. Védeniük kellett közös érdekeiket.

– Mindjárt ott vagyunk – nyugtatta Rjuko, és elrendezte a párnákat Keiso-in körül, hogy kényelmesebben üljön. Erős kezében melengette a nő bütykös, öreg kezét, és azt dünnyögte: – Türelem! –, s ezt magának is ugyanúgy mondta, mint a nőnek.

Keiso-innek tetszett Rjuko figyelmissége. A gyaloghintó komótosan befordult egy kanyarban, és Rjuko szólt a cipelőinek, hogy álljanak meg. Segített Keiso-innek kiszállni, és egy bélelt köntöst borított a vállára. Keletre, a szántóföldeken túl egy szalmatetős viskókból álló falu épült; szinte láthatatlan volt mögötte a Szumida folyóig érő város, annyira belepte a sűrű köd. Az út nyugati részén egykor hatalmas erdőség terült el, amiből mára jobbára csak kivágott fák rönkjeivel teli pusztaság maradt. A favágók most is serényen dolgoztak, baltáik hangját visszaverték a környező hegyek. A parasztok a kivágott fákat fűrészelték és az ágakat vonszolták, munkájukra samuráj csoportvezetők felügyeltek. Egy csapat építész hatalmas papírlapokra rajzolt tervek fölött tanácskozott. A levegőt megtöltötte a nedves fűrészpor édes, fanyar illata. Keiso-in úrnő tátott szájjal bámult.

– Gyönyörű! – Rjuko karjának támaszkodva a fűre lépett, és az építkezés felé tipegett.

A munkások letérdeltek és meghajoltak előtte, és jöttek az építészek is, hogy illően köszöntsék, Rjuko azonban intett nekik, hogy folytassák a munkát. Zajt akart, hogy ne lehessen hallani, miről beszél Keiso-innel. Először azonban meg akarta neki mutatni az építkezést, ami ürügyül szolgált a találkozásukhoz.

– Itt lesz a főbejárat, a kapuban kutyaszobrokkal – magyarázta, és a tisztás keleti részéhez vezette az úrnőt. Lassan körbesétált vele a telken. – Itt lesznek az ólak és a ketrecek. Húszezer kutya fog elférni bennük. A falakat erdőket és mezőket ábrázoló festmények díszítik majd, hogy az állatok úgy érezzék, mintha a szabadban lennének.

– Tökéletes! – ismerte el Keiso-in úrnő kerekre nyílt szemmel. – Már most is magam előtt látom.

Rjuko a séta közben régi, jól bevált szokása szerint kétfelé osztotta a figyelmét. Nagyjából Keiso-in úrnőre figyelt, nézte, nem fázik-e vagy nem fáradt-e el, hiszen a nőnek ez nagyon hízelgett. Mivel jóléte a kettejük kapcsolatától függött, muszáj volt a kedvében járni. Maradék figyelmét magának szentelte, a saját szereplését ellenőrizte. Bölcs, átható pillantását a tükör előtt gyakorolta, amíg természetes nem lett. Modora fennkölt volt, hangja édeskés és behízelt. Semmi sem árulkodott szerény származásáról.

Rjuko nyolcéves korában árvaságra jutott, és Edóba ment szerencsét próbálni. Zódzsó templomában talált menedéket, ahol a papok etették, ruháztatták és tanították. Tizenöt évesen szerzetesi fogadalmat tett. Tragikus gyermekkori élményei azonban két, egymásnak ellentmondó tulajdonsággal

ruházták fel, amelyek miatt sosem lehetett elégedett.

Rjuko perzselő szenvedéllyel gyűlölte a szegénységet. Sosem felejtette el a paraszti élet nehézségeit. Rengeteget kellett robotolnia a földeken, sosem volt elég ennivaló, és nem is remélhette, hogy valaha jobb sora lesz. Fialtal szerzetesként fáradhatatlanul dolgozott, hogy enyhítse Edo szegényeinek nyomorúságát. Adományokat gyűjtött, és szétosztotta a szükséget szenvedők közt. Az ő jótékonyága nyomán jött létre a Zódzsó templomában lévő árvaház. Hamarosan önzetlen, irgalmas emberként ismerte meg a nép. A szegények imádták; felettesei az egekig magasztalták, amiért a szektájukról is kedvező képet alakított ki az emberekben. Csakhogy Rjukót más vágy is hajtotta ám.

Arra is emlékezett, amikor a földre borult a helyi daimjó előtt.

Kuroda nagyúr és csatlósai csodaszépen felszerszámozott lovakkal jártak. Arcuk csak úgy puffadt a parasztok termelte élelmiszertől. Összeverték mindenkit, aki nem adta le az előírt mennyiségű terményt. Hogy gyűlölte őket Rjuko! És hogy irigyelte gazdagságukat és hatalmukat! Olyan akart lenni, mint ők, nem pedig szegény parasztfiú.

Ez a vágy egyre nőtt benne. A Zódzsóban – a Tokugava-klán saját templomában – rengeteg lehetősége nyílt, hogy lássa, mi minden jut a gazdagoknak. Rjuko hithű buddhista volt, ezért azt várta, hogy a lelki megvilágosodás elfeledteti vele az ilyen világi vágyakat. Naphosszat imádkozott, még többet jótékonykodott. Velezületett politikai érzékének köszönhetően gyorsan emelkedett felfelé a templomi hierarchiában. Mégis sóvárgott a pénz és a hatalom után.

Aztán megismerkedett Keiso-in úrnővel.

– Itt lesz majd Őméltósága fogadóterme, amikor meglátogatja a telepet – mondta most a pártfogójának.

– Csodálatos! – csapta össze a kezét elragadtatva az úrnő, és kislányos hangon, ujjongva felkacagott. – A fiam bőkezűségének minden bizonnyal meglesz az eredménye, és végre örököst nemz! Drága Rjukóm, olyan bölcs vagy, hogy javasoltad neki a kutyatelep építését!

Amikor oly sok év után Cunajosinak még mindig nem született fia, egyre jobban aggódott amiatt, ki lesz az utódja. Sem ő, sem a tanácsadói nem örültek volna, ha egy távolabbi rokont kell kijelölni soron következő diktátornak, hogy aztán így a hatalom a dinasztia egy teljesen más ágára szálljon. Ezért Keiso-in úrnő Rjukóhoz fordult segítségért. A pap sokat imádkozott és meditált, míg végül megtalálta a megoldást. Tokugava Cunajosinak ki kell érdemelnie, hogy örököse lehessen, ez pedig csak úgy lehetséges, ha vezekel ősei bűneiért, és valami nagylelkű dolgot visz véghez. Mivel a kutya évében született, mi lenne nagylelkűbb tett, mint egy kutyamenhely létesítése?

Rjuko tanácsára Keiso-in úrnő meggyőzte Tokugava Cunajosit, hogy adja ki a Kutyavédelmi Törvényt. Ez Rjuko céljait is nagyban elősegítette, hiszen a buddhista hagyományok értelmében ő is dolgozott az állatok jólétéért. Amikor ez sem hozta meg a kívánt eredményt, Rjuko sokkal hathatósabb intézkedést kért: nevezetesen egy kutyamenhely megépítését. Különféle daimjóktól szedte be rá a pénzt, és Edo legjobb ácsai építették fel az épületet. Rjuko biztos volt benne, hogy most már meg fog születni az utód, s abban is, hogy így megerősíti Keiso-in – és ezzel együtt a saját – befolyását Cunajosi fölött. De erre még sokat kellett várni.

Rjuko most biztos akart lenni abban is, hogy ezt megérik.

– Gyere és pihenj, úrnőm! – Leültette pártfogóját egy farönkre, jó messze a kísérelőiktől. – Innen nézhetjük a munkát, és kellemesen el is beszélgethetünk, amíg el nem indulunk hazafelé, a palotába.

Keiso-in úrnő megkönnyebbült sóhajjal letelepedett a farönkre.

– Jaj, ez nagyon jólesik. Te olyan gondos vagy, drágám. Na, és miről fogunk beszélgetni?

Rjuko nézte az ismerős arcot, beszívta az ismerős illatot – a parfümök, a dohányfüst és az öregség szagát. Nagyon régóta voltak már együtt. Ez idő alatt az eszébe véste, mik a nő igényei, a rigolyái, megjegyezte az összes tudnivalót, amire szüksége volt, hogy a kedvében járjon. Mégsem tudta, mennyire ismeri Japán legnagyobb hatalommal bíró asszonyát. Nosztalgikusan gondolt vissza megismerkedésük napjára.

Tokugava Cunajosit akkor nevezték ki sógunná, és Keiso-in úrnő elzarándokolt Zódzsó templomába, hogy hosszú és boldog uralkodásért imádkozzon a fiának. Észrevette Rjukót a papok között, akik összegyűltek, hogy a tiszteletüket tegyék a sógun anyja előtt. Csúnya öreg arcára kiült az öröm; Rjuko gyakran látta ezt a kifejezést a templomba járó nők arcán, akiknek tetszettek a jóképű, fiatal papok. Az úrnő megállította a menetet a templom előcsarnokában, és megkérdezte a paptól a nevét. Nagyon megtetszett neki, mint ahogy minden más férfi, akinek megkívánta a társaságát vagy a testét, és akik ki is tudták elégíteni ilyen igényeit. Rjuko Keiso-in szellemi vezetője lett, és Zódzsó templomából az edói palotába költözött, hogy kéznél legyen, valahányszor

szükség van a tanácsára. Keiso-in úrnő őt is és rendjét is elhalmozta ajándékokkal. A templom épülete hatalmasra nőtt, lakói boldogan éltek. Keiso-in mindenben követte Rjuko tanácsát, és gyakran a fiát is rávette erre. A pénz egyre csak folyt kifelé Tokugava kincstárából, annyi templomot építettek és annyi jótékony célra gyűjtöttek. Rjuko úgy érezte, mindezért nem is olyan nagy ár egy száz évvel idősebb, csöppet sem vonzó nő szeretőjének lenni.

Nem szerette, nem is kívánta a pártfogóját, de szerzetesi életéről is lemondva, a szeretője lett. Eltúrte hangulatváltozásait és követelőzését, és állandóan legyezgette a hiúságát. Megvetette az ostobaságáért, mégis érezte, hogy egyívásúak: mindketten közönséges emberek, akik soha nem várt magaságokba emelkedtek. Azért pedig valóban hálás volt neki, amiért megkapott tőle mindent, amire vágyott: pénzt, hatalmat, lelki teljességet és azt a lehetőséget, hogy jót cselekedhet.

Egy évtizede voltak már együtt, és mindketten egyformán elégedettek voltak. Rjuko úgy gondolta, örökké fog tartani ez az állapot. Keiso-in élemedett kora ellenére kitűnő egészségnek örvendett, így nem kellett attól tartani, hogy egyhamar meghal. Tokugava Cunajosi elég fiatal volt ahhoz, hogy még jó pár évig sógun lehessen. Örökös nélkül, Harume halálának fényében azonban bizonytalanná vált a jövő. Rjuko tudta, milyen a *bakufu*, elég volt néhány rosszindulatú pletyka, és romba dőlhetett bárki élete. Szano szószakan kérdezősködése nagy veszélyt jelenthetett Keiso-inre nézve. Ennek a veszélynek pedig csápjai voltak, akár egy polipnak: kinyúlhattak és megfojthattak akárkit a közvetlen közelben – beleértve Rjukót is.

– Úgy hallottam, Szano *szószakan* igen alapos nyomozást végez Harume kisasszony meggyilkolásával kapcsolatban – mondta Rjuko aggódva. Vigyáznia kellett, hogy beszél az úrnővel. – A Belső Palota minden kis zuga tele van nyomozókkal. Hirata sejti, honnan szerezték a mérget. Kusida hadnagyot letartóztatták, de még nem vádolják gyilkossággal. Ugy tűnik, Szano nem a könnyű megoldást keresi, hanem hírnevéhez méltóan inkább az igazságot hajszolja, és nincs tekintettel a következményekre.

Rjuko egy pillanatra elhallgatott. Mivel azonban Keiso-in nem nagyon reagált óvatos célzásaira, nyíltan kimondta a figyelmeztetést:

– Ilyen körülmények között szörnyen óvatosnak kell lenni.

– Igen, Szano remek nyomozó – mondta Keiso-in, aki még így sem értette meg a lényegét. – A fiatal Hirata pedig kifejezetten tetszik nekem – kuncogott. – Azt hiszem, én is tetszem neki.

Hogy lehet még ilyenkor is ennyire komolytalan? – mérgelődött Rjuko. Türelmetlenségét palástolva folytatta:

– Úrnőm, Szano nyomozása olyan dolgokat is feltárhat, amelyek, hogy úgy mondjam... sokak érdekeit sértetik. Senki sincs biztonságban.

– Nem értem, mire akarsz kilyukadni – panaszkodott Keiso-in. – Miről beszélsz? Ki van veszélyben?

Nem lehetett köntörfalazni egy ilyen nehéz felfogású nőnek.

– Te, úrnőm – mondta ki Rjuko kertelés nélkül.

– Én? – nyílt tágra a meglepődéstől Keiso-in hurutos szeme. Nyilván eszébe sem jutott, hogy a nyomozás során őt

is kikérdezhetik. Aztán elmosolyodott, és megveregette Rjuko karját. – Örülök neki, hogy így aggódsz értem, drágám, de nincs okom félni sem Szanótól, sem bárki másától.

Rjuko zavartan bámulta az asszony buta arcát. Úgy gondolta magáról, hogy ennyi év után már tudja, hogyan kell vele bánni, most mégsem tudta, igazat beszél-e.

– A Harumével folytatott viszonyod... hogy is mondjam csak... szóval nem volt éppen a legártatlanabb.

Az úrnő vidáman felnevetett. A nevetésből köhögés lett, és Rjukó-nak meg kellett veregetnie a hátát, hogy levegőhöz jusson.

– Jaj drágám, te olyan szemérmes vagy! Mit számít, hogy Harume és én néhanapján hancúroztunk egy kicsit? Azt aligha hiszi bárki is, hogy ennek köze van a gyilkossághoz!

Szano *szószakan* hihetné, gondolta Rjuko, ha a tudomására jutna. A pletykák futótűzként terjedtek a Belső Palotában, és a férfi attól félt, hogy valaki meggondolatlanul kikotyog valamit Szano vagy a nyomozói előtt.

– Semmi ok az aggodalomra, drágám – nyugtatta Keiso-in.

Ezzel vajon azt akarja mondani, hogy olyan jól elrendezett mindent, hogy Szano nyomozói sosem jönnek rá semmi olyanra, amit felhasználhatnak ellene? Rjuko nem bízott ennyire pártfogója ügyességében, hiszen általában neki kellett kezelnie az ilyen kényes kérdéseket. Szeretett volna feltenni neki néhány egyenes kérdést Haruméről, ám a benne rejtőző elővigyázatos politikus nem igazán akarta hallani a válaszokat. Ha Szano *szószakan* Keiso-in úrnőt vádolná a gyilkossággal, Rjukót csak abban az esetben nem kevernék bele az összeesküvésbe, ha az egészről nem tudna semmit.

– Beengedted Szano *szószakant* a Belső Palotába anélkül, hogy engem megkérdeztél volna – hányta a szemére Rjuko. – Ez nem volt valami bölcs dolog. Azt javaslom, tegyünk lépéseket, hogy megakadályozzuk a kérdezősködését.

Keiso-in egy bosszús legyintéssel hessegette el az ajánlatot.

– Ne beszélj már rébuszokban, drágám! Hadd kérdezősködjön csak Szano, ha annyira akar! Mit számít az nekem? – Önelégülten kidüllesztette a mellkasát. – Nem vagyok gyilkos. Ártatlan vagyok.

Csakugyan az lennél? – gondolta Rjuko. Keiso-in máskor is örülten beleszeretett fiatal férfiakba és nőkbe – mint most Haruméba. Egyik sem volt képes megadni neki azt a csodálatot, amire szüksége volt. Amikor ezeknek a kapcsolatoknak vége szakadt, Keiso-in hisztérikus dührohamokban tört ki. Ezekből többnyire Rjuko gyógyította ki, esetleg egy új romantikus kapcsolat vonhatta el a figyelmét. Gyakran azonban bosszút akart állni. Rjuko két ilyen esetre is emlékezett.

Az egyik főszereplője egy Barack nevű ágyas, míg a másiké egy palotaőr volt. Miután Keiso-in csalódott bennük, hirtelen mindkettő eltűnt a palotából. Rjuko besúgói elárulták, hogy Keiso-in panaszt tett szeretőire a legfelsőbb katonai parancsnokságon. Azt azonban senki sem tudta, hogy hová tűntek, vagy hogy egyáltalán élnek-e még. Rjuko úgy gondolta, hogy Keiso-in meggyilkoltatta őket. Ha erről Szano tudomást szerez, arra a következtetésre juthat, hogy Harume kisasszony is ugyanilyen kicsinyes bosszú áldozata lett. Mindenképpen meg kellett értetnie az asszonnyal a veszélyt.

– Harume sokszor járt Őméltósága hálószobájában –

mondta. – Mi van, ha teherbe esett?

Keiso-in zavartan válaszolt.

– Ezt akarta a fiam, és ezt akartam én is. Különbömben miért unszoltam volna, hogy építtesse ezt fel? – Körülnézett a tisztáson, ahol szorgalmasan tanácskoztak az építészek és fűrészeltek a favágók.

– Hadd fogalmazzam meg másként. – Rjuko fel-alá járkált, és egyre inkább kezdte elveszíteni a türelmét. – Mit gondolsz, mi lesz veled, ha megszületik az örökös?

Keiso-in úrnő felnevetett.

– Én leszek a legboldogabb nagymama a világon. – Úgy tett, mintha egy csecsemőt ringatna a karjában, és közben turbékoló hangokat hallatott.

Rjuko nem akarta elhinni, hogy csakugyan olyan naiv, mint amilyennek látszik. Tudta, hogy minden kapcsolatban vannak titkok, és ez alól az övék sem volt kivétel.

– Ha Harume kisasszony trónörököszt hozott volna a világra, ő lett volna sógununk hivatalos hitvestársa. Kitűrt volna a mostani helyedből: ő lett volna Japán legmagasabb rangú asszonya.

– Ugyan már, ez csak formáság – torkolta le Keiso-in úrnő. – Én vagyok Cunajosi édesanyja. Egy nő sem helyettesíthet a szívében. Az én tanácsaimtól függ. El sem tudná vezetni az országot nélkülem!

– A fiad egyáltalán nem élvezzi a sógunsággal járó felelősségeket – mutatott rá Rjuko, s azt nem tette szóvá, hogy őszerinte nem is Tokugava Cunajosi vezeti az országot. – Szívesebben foglalja el magát a vallással vagy a színházba járással. – Vagy a fiúkkal, ezt már nem tette hozzá. Keiso-in úrnő sosem volt hajlandó beismerni, hogy fia a férfiakat

szereti. – Egy örökös érkezéssel biztos lenne az utódlás kérdése. Őméltósága azon nyomban élne az alkalommal, hogy lemondjon a tisztségéről, és helytartótanácsot nevezne ki a kormány élére, amíg a fia elég idős nem lesz, hogy a helyébe lépjen.

A *bakufu* sok okos tagja is ugyanezt a vélekedést osztotta, Keiso-in mégis megvetően biggyesztette az ajkát.

– Nevetséges! A fiam lelkes vezető. Nem vonulna vissza addig, amíg a halál el nem ragadja erről a világról. Kormányzókra sincs semmi szüksége, amíg itt van az anyja, hogy tanácsokat adjon neki. Szeret és megbízik bennem.

Tokugava Cunajosi azonban Szanóban is megbízott. Rjuko a saját szemével látta, hogy a *szószakan* befolyása napról napra nő. Még a gyanú leghalványabb árnyéka is veszélyeztetheti Keiso-in és a sógun kapcsolatát, a diktátor ugyanis félt és irtózott az erőszaktól. Ha azt gondolja, hogy az anyja gyilkos, elfordulhat tőle, és keres egy másik nőt, aki eljátszhatja az anya szerepét – mondjuk Icsiteru kisasszonyt. A fondorlatos ágyas Harume halála óta visszaférkőzött a kegyeibe, és már két fiút is majdnem szült neki. Ő minden lehetőséget meg fog ragadni, hogy még biztosabbá tegye a tisztségét.

És mi lesz akkor Rjukóval?

– Szépen kérlek, úrnőm – esdekelt. – Csak tételezzük fel, hogy megszületik a trónörökös, és a fiad visszavonul. Kinek lenne nagyobb befolyása a helytartótanácsra? Neked, az egykori sógun anyjának? Vagy a következő sógunénak?

Rjuko behízselgő hangja meggyőzően csengett. Közel hajolt Keiso-inhez, és megragadta a kezét.

– Ha Harume élne, nem te lennék többé a Belső Palota

úrnője. Elvesztenéd az előjogaidat, a hatalmadat. Szano *szószakan* erre rá fog jönni, ha ugyan még nem jött rá. És akkor te leszel az elsőrendű gyanúsítottja!

A tisztás másik oldalán nagy robajjal kidőlt egy hatalmas tölgyfa. Ágai zörögtek és lengtek, mintha egy óriás vívta volna a haláltusáját. A parasztok elkezdték szétfűrészelni és elvonszolni a fa holttestét. Keiso-in arcára olyan ravasz, számító kifejezés ült ki, amelyet Rjuko még sosem látott azelőtt. Egészen intelligensnek látszott. Rjuko torkát összeszorították a döbbenet jéghideg karmai. Hát rájött végre, milyen ingatag a tisztsége?

Vagy mindvégig tudta?

Keiso-in úrnő lassan Rjuko felé fordult. Letérdeltette maga elé, az arcuk majdnem összeért. A jóindulatú butaságnak nyoma sem volt már a tekintetében.

– Mondd csak, drágám – mondta és a pap szemébe nézett.
– Miattam aggódsz ennyire vagy magad miatt? Valami rosszban sántikálsz?

A szavak a dohánytól és a romlott fogaktól búzló lehelettel együtt csapták arcul Rjukót. A döbbenettől szólni sem tudott. Elképzelte a háború utáni csatateret, ahol a szél a halál szagát hordozza. Hiába dolgozott annyit, hogy jótékonykodjon és lelki megvilágosodást keressen, rengeteg olyan eset volt az életében, ami kiválóan illusztrálta, milyen mohó, becsvágyó és könnyörtelen a lelke mélyén. Mi van, ha Szano ezekről tudomást szerez? Biztosan azt fogja hinni, hogy ő ölte meg Harumét, csak hogy úrnőjét és vele együtt saját tisztségét védje. Már-már látta magát a kivégzésen, a benne rejtező agyafúrt politikus azonban azt súgta neki, hogy ezt az egészet a saját hasznára fordíthatja.

– Igen, úrnőm – bólintott, mintha szégyellős vallomást tenne. Nem hazudott. A nő beleegyezése nélkül is rengeteg tervet ötlött ki és valósított már meg, s nem tudta, közülük hányat tudott vagy sejtett meg amaz – és hányra emlékezett azok közül, amit közösen vittek véghez. Hiszen Keiso-in nem a kitűnő emlékezetéről volt híres. Ha megvádolnák Harume kisasszony meggyilkolásával, képes lenne feláldozni a férfit, csak hogy saját magát mentse. – És attól félek, Szano *szószakan* rá fog jönni.

Nagy örömeire Keiso-in úgy reagált, ahogy remélte. Erőteljesen magához szorította, és kijelentette:

– Nem érdekel, mi rosszat tettél, főleg ha azt értem tetted. Szeretlek, és mindig ki fogok állni melletted. – Rjuko az asszony mellébe fúrta az arcát, hogy az ne lássa a mosolyát. Hadd higgye csak, hogy ő ölte meg Harumét, ha emiatt bűnrészesnek érzi magát. Ezzel mindketten megmenekülnek attól, hogy gyilkossággal és felségárulással vádolják őket. – Amíg én élek, egy hajad szála sem görbülhet!

Megpaskolta Rjuko kopaszra borotvált fejét, és jóízűt nevetett a saját viccén, majd folytatta:

– Fázom, és ez a rönk is sérti az ülepem. Menjünk vissza a palotába! Ha odaérünk, gondoskodom Szano *szószakan*ról, csak mondd meg, mit tegyek! Semmi miatt nem kell aggódnod, drágám.

21.

Szano leszállt a kompról, amely átvitte őt a Szumida folyón Fukagavába, Harume kisasszony szülőhelyére. A külváros a folyó torkolatánál épült, ahol a Szumida az Edói-öbölbe ömlött. A Nagy Tűzvész után sokan ide költöztek új életet kezdeni. Csakhogy Fukagava mindig is ki volt téve a természeti erők csapásainak. Az árvizek és a tájfunok gyakran okoztak tömegszerencsétlenségeket. Harume kisasszony élete is szerencsétlenül kezdődött itt, hogy aztán tizennyolc évvel később gyilkossággal érjen véget.

A központ felé fenyőfa, szezámolaj és *hosika*, szardíniából készült trágya szagát árasztó raktárépületek mellett vezetett Szano útja. A nyirkos, hideg levegő valósággal átítatta az ember tüdejét. A főút mentén forgalmas kereskedelmi negyed épült, azon át lehetett eljutni a Tomioka Hacsiman szentélyhez. Ebben a negyedben volt az Oka Baso nevű hírhedt, engedély nélkül üzemelő örömnegyed. Egymást érték a teaházak, a fogadók és Fukagava kitűnő halas éttermei is.

Szano hallotta, hogy a harangok delet kongatnak, és rájött, hogy bizony éhes. Betért hát a templomkapu mellé épült, híres Hiraszei étterembe. Szusit evett zöldséges rizzsel és roston sült pisztrángot.

– Egy Kék Alma nevű éjjeli lepkét keresek – szólította meg a fogadóst. – Meg tudja mondani, hol találom?

A fogadós megrázta a fejét.

– Nem ismerek ilyet. Próbálja meg a teaházakban!

Szano így is tett, de csalódnia kellett. Senki sem hallott Kék Almáról, senki sem ismerte Harume kisasszonyt, csak azt tudták, hogy nemrégiben gyilkosság áldozata lett. Szano elindult a Hacsiman szentély felé. Az épület hatalmas, rézfedeles teteje úgy emelkedett a házak fölé, mint egy óriási szamuráj-sisak. Magas kőfalai között bújt meg az Etai templom, amelynek papjai nyilvántartást vezettek a városrész összes lakójáról. Ha valaki, ők biztosan meg tudják mondani Szanónak, hol találja meg Kék Almát.

– Jaszuko volt a valódi neve – mondta az öreg pap.

Ő és Szano az Etai templom temető kertjében álltak. Szano végre megtalálta Harume édesanyját. Mohával borított sírköve a nincstelenek részére fenntartott sírok között feküdt. Ezeket a sírokat nem díszítették virágok. Térdig érő gaz burjánzott az ösvényeken, ritkán jártak erre látogatók. Zord és elhagyatott volt a hely. Szano még köpenyben is megborzongott, úgy hallgatta, a pap meséjét a tizenkét éve halott Kék Almáról.

– Az árvizek idején jött ide menedéket keresni, és azért emlékszem rá, mert az ő helyzete teljesen más volt, mint a többieké. A legtöbb éjjeli lepkének nincs senkije, aki gondot viselne rájuk. Az ügyfeleik többnyire szegények, és inkább idegenek, semmint törzsvendégek. Jaszuko azonban gyönyörű volt és nagyon keresett. A művésznevét a csuklóján található kékes, alma alakú anyajegy miatt kapta. Megbízott az emberekben, gyakran beleszeretett a klienseibe, és magára tetoválta a nevüket. Amikor előkészítettem a holttestét a hamvasztásra, mindkét keze és lába tele volt írásjelekkel.

A lánya pedig követte a példáját, és ez a halálát okozta, gondolta Szánó.

– Jaszuko a bakurocsói Dzsimba úrnak is megtetszett, amikor üzleti ügyben Fukagavában járt – folytatta a pap. – Megszületett közös gyermekük, az apa rendszeresen küldött neki pénzt. Aztán Kék Alma megbetegedett. Elveszítette a szépségét – és a legjobb ügyfeleit. Bűnözőkkel állt össze, még etákkal is, hogy megkeresse a napi betevőt. Amikor meghalt, az árvaházunkba vittem a gyermeket. Hatéves volt akkor. Aztán felvettem a kapcsolatot Dzsimbával, ő pedig magával vitte a kicsit Bakurocsóba.

A pap felsóhajtott.

– Gyakran eszembe jut, mi lehetett a sorsa. – Amikor Szano felvilágosította, kedves arcára kiült a bánat. – De szomorú! – mondta. – Talán tovább és boldogabban élhetett volna szegény lány, ha itt marad Fukagavában és éjjeli lepke lesz, mint az édesanyja.

Szano eddig még nem sokat gondolkodott azon, milyen kevés pálya közül választhatnak a nők. Igazán csak most döbrent rá, hogy nem sok lehetőségük van: feleségek, szolgálk, szerzetesnők, ágyasok, kéjnők vagy koldusok lesznek. A házasság és az anyaság meghozhatta nekik a megbecsülést – talán még a boldogságot is –, de még így sem lehettek függetlenek, nem tanulhattak, nem sajátíthatták el a harcművészeteket, nem élhettek kalandos életet, mint a férfiak. Szánónak eszébe jutott, hogy Reiko megpróbált kiszabadulni a japán szokások béklyóiból, s még ő, a férje is megpróbálta megakadályozni ebben. A férfiak alkották a szabályokat. Ő maga is ennek a rendszernek a része volt, amely megfosztotta a nőket a szabadságuktól.

És Harume kisasszonyt.

Nem volt valami szívmengető érzés ilyen dolgokon mészalni. Szano megköszönte hát a papnak a segítséget, és elhagyta a templomot. Igaz, sajnálta az időt, amit erre az útra pocskolt, azt mégis el kellett ismernie, hogy megtudott valami újat, ami segíthet neki megoldani a gyilkossági ügyet – és megmenteni gondokkal teli házasságát.

A Bakurocsó nevű városrész az edói palotától északnyugatra volt található, a Nihonbasi kereskedelmi negyed és a Kanda folyó között. Már a Tokugava-uralom előtt létesült itt egy lóvásár, ami most Edo harmincezer szamuráját látta el hátasokkal. Szano végiglovagolt a sáros utcákon, a lókupecek között. Ezeket a bozontos, mindenféle színű állatokat a messzi északi legelőkről szállították ide, hogy eladják őket a bakurocsói kereskedők istállóinak. Egy kastélyban éltek Tokugava intézői, akik a sógun földjeinek ügyeivel foglalkoztak. Az alacsony faépületek teaházaknak, nyeregkészítők üzleteinek és patkolókovácsok műhelyeinek adtak otthont. A teherhordók szalmabálákat cipeltek, az eták pedig a ganéjt takarították el az utcákról. Szano egy lovaspáncél-készítő boltja mellett balra fordult, és megállította a lovát a Dzsimba-istálló előtt. A kapu fölött egy galoppozó lovat ábrázoló címer díszelgett.

Egy alkalmazott sietett elé, és meghajolt.

– Jó napot, *szószakan-szama*. Új hátast szeretne?

– Nem, Dzsimbát keresem – felelte a nyomozó.

– Persze. Fáradjon csak be!

Az alkalmazott megragadta Szano lovának kantárját, és mutatta a Bakurocsó legnagyobb istállóépületébe vezető utat.

Dzsimbáék szép családi házat csúcsos cseréptetők fedték. Kétemeletes volt az épület, fehérre meszelt falakkal, rácsos ablakokkal és korlátokkal szegélyezett erkélyekkel. A hátsó részben a szolgák lakrésze foglalt helyet. Szanónak eszébe jutott, hogy Harume Fukagava szegénynegyedeiből származott. Vajon nehéz volt neki az átállás?

A házzal szemben volt a karám. A kerítés mellett cölöpökre húzott szalmabábuk sorakoztak. A csűr nyitott ajtajában látni lehetett a lovakat csutakoló istállósolgákat. Az alkalmazott egy istállóhoz vezette Szanót, ahol három szamuráj állt egy almásderes csődör körül. Egy sötétbarna kimonót és bő nadrágot viselő, nagydarab ember az állat fejét simogatta.

– Egészséges, nézzék csak meg a száját! – mondta Dzsimba a férfiaknak, és szétfeszítette az állat pofáját, hogy látni lehessen a fogait. Vaskos ujjai gyakorlottan mozogtak. Szano közeledtére felnézett, és felderült a képe, amikor felismerte a nyomozót. – Nahát, *szószakan-szama!* Örülök, hogy újra látom.

Dzsimba a negyvenes éveinek közepén járt, és éppolyan életerős volt, mint az állatai. Vastag, inas nyakán kocka alakú fej csücsült. Kopaszodó homlokából hátrafésülte és a tarkóján fogta össze a haját, amelyben alig lehetett egy-két ősz szálát felfedezni. Kérges, napbarnított arca Szano szerint egyáltalán nem hasonlított Harume kisasszonyéra.

Dzsimba elvigyorodott, és látni lehetett, hogy három foga is hiányzik: örök emlékeztetőjéül annak az egy alkalomnak, amikor egy ló jobbnak bizonyult nála.

– Gratulálok a házasságához! Felkészült rá, hogy gyarapítsa a klánját? Hahaha! Mit szeretne venni máma? – Az

alkalmazottjára bízta, hogy üsse nyélbe az üzletet, és elindult Szanóval az istállósor felé. – Mondjuk egy pompás versenylovat? Hogy lenyűgözze a kastélybeli barátait? Hahaha!

Szanót kifejezetten idegesítette a kupec tolakodóan bizalmaskodó modora, de ugyanabból az okból járt az istállójába, mint a többi gazdag szamuráj. A kereskedő értett a lovakhoz. Mindig erős, egészséges állatokat választott ki, és beidomította őket, hogy gyors, megbízható hátasok legyenek. A magas árért cserébe kitűnő minőséget adott, és sosem próbálta rásózni a gyengébb jószágokat a vásárlóira.

– A lánya miatt vagyok itt – mondta Szano. – Én vezetem a halálával kapcsolatos nyomozást, és fel kell tennem néhány kérdést. Ám először hadd fejezzem ki őszinte részvételemet.

Dzsimba az öklével nagyot sózott a karám kerítésére, és morogva szitkozódott. Általában kedves arca elsötétült, úgy nézte, ahogy három istállószolga előkészít egy lovat a próbaútra, és felpakolja rá a teljes harci díszet. Egy fanyerget erősítettek a ló hátára, majd ráakasztották a kantárt is. Szano máskor is látta már a gyilkosságok áldozatainak szülein ezt a dühöt és bánatot egyszerre mutató arckifejezést, ezért így szólt:

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy Harume gyilkosa elnyerje méltó büntetését.

Dzsimba csak legyintett.

– Sokra megyek én már azzal! Harume meghalt, senki sem hozhatja vissza. Tíz év vagyonába és kemény munkájába van nekem az a lány. Amikor az anyja meghalt, elhoztam Fukagavából, és magam neveltem fel. Szép ruhákban járattam, zenére, írásra és illemre taníttattam. Tudja,

észrevettem, milyen lehetőség rejlik benne. Ismerem én a nőket is, nem csak a nőstény lovakat ám! Hahaha! – Dzsimba büszkén vigyorgott. – Három lányom közül Harume volt a legcsinosabb. Úgy lett nevelve, hogy tudja, mi kell egy férfinak, mán ha érti, mire gondolok. – Ravasz módon mosolygott Szanóra. – Az anyjára ütött. Ő volt a legjobb esélyem, hogy csatlakozhassam a Tokugava családhoz.

Szano megdöbbsent ekkora kőszívűség hallatán. Nem úgy gondolt a lányára, mint egy halálra ítélt szerelem édes gyümölcsére, inkább úgy, mint egy lábasjószágra, amelyet betaníthat és jó pénzért eladhat.

A karámban az istállósolgák felpáncélozták a lovat, és olyan acélsisakot adtak rá, mint egy vicsorgó sárkány feje. A két szamuráj felsegítette a harmadikra a páncélinget, a sípcsontvédőt és a sisakot.

– Tavaly télen a sógun két alkalmazottja jött ide lovakat vásárolni – folytatta Dzsimba. – Megemlítették, hogy új ágyasokat keresnek Őméltóságának. Gondoltam, próbára teszem Harume képességeit. Megmutattam nekik, milyen szépen beszél, énekel és játszik a szamiszenen. Magukkal vitték a palotába, nekem pedig ötven *kobant* fizettek!

– Hatalmas ünnepséget csaptam. Ha Harume is olyan termékeny jószág, mint az anyja volt, akkor minden esély megvolt rá, hogy örökös szüljön Őméltóságának. Még akkor is, ha az a fiúkat szereti. Hahaha! Én lettem volna a következő sógun nagyapja.

És megkaptad volna az ezzel járó pénzt, hatalmat és kiváltságokat, gondolta Szano. Undorodott Dzsimba mohóságától. Pedig a lókereskedő csak a legtöbb japán példáját követte, akik úgy gondolták, feljebb kerülhetnek a

társadalomban, ha közelebb kerülnek a Tokugava családhoz. Ueda bíró nem ugyanezért adta hozzá Reikót feleségül? Ebben a társadalomban a nők csupán eszközök a férfiak vágyainak eléréséhez. Reiko intelligens volt és bátor, az emberek mégis azon mérték le az ő értékeit is, hogy milyen magas a rangja és hány gyereket tud a világra hozni. Kezdte megérteni a csalódottságát. Az elmúlt éjszaka történetek után viszont még jobban remélte, hogy Reiko engedelmeskedik a parancsainak, és szépen otthon marad.

– Most, hogy meghalt, már sosem látom viszont a befektetett pénzemet. – Dzsimba morcosan a kerítésnek dőlt. Aztán tűnődve Szanóra nézett. – Bár, ha jobban meggondolom, mégiscsak segítene, ha megtalálná a gyilkosát. Kártérítést fogok vele fizettetni!

Szano igyekezett nem kimutatni a haszonleső lókupec iránt érzett ellenszenvét.

– Talán tudna segíteni, hogy kézre kerítsem. – Azzal elmagyarázta, miért is jött. – Milyen volt Harume? – Amikor Dzsimba elkezdte a külsejét ecsetelni, Szano félbeszakította: – Nem, úgy értem, a személyisége milyen volt?

– Mit tudom én. Mint a többi lányé, olyan. – Dzsimbát meghökkentette a gondolat, hogy a lányának testi adottságain kívül más tulajdonságai is lehettek. Miközben nézte, ahogy az istállószolgák felsegítik a páncélost a ló nyergébe, visszaemlékezett, és elmosolyodott. – Csöppecske, szomorkás lányka volt, amikor idehoztam. Nem fogta fel, hogy meghalt az anyja vagy hogy miért hoztam el onnan, ahol mindenkit ismert. Hiányoztak neki a barátai is – azok a kis fukagavai utcagyerekek. Itt nem nagyon tudott beilleszkedni.

Kedvetlenül felnevetett.

– Tudja, a feleségemnek előtte sosem meséltem Kék Almáról. Aztán egyszer csak itt volt ez a gyerek. Az asszony dühöngött. A gyerekeim is féltékenyek voltak a kis jövevényre. Csúfolták, amiért szajha volt az anyja. Egyedül a cselédlányokkal barátkozott. Gondolom, a saját fajtájából valóknak tartotta őket. Ám ennek én vettem véget. Nem akartam, hogy szolgálkkal vegyüljön, és megrekedjen azon a szinten. Vagy tizenegy éves lehetett, amikor elkezdtek sündörögni körülötte a fiúk. Úgy vonzotta őket magához, akár egy sárló kanca. Hahaha! Olyan volt, mint az anyja.

Dzsimba arca ellágyult a visszaemlékezéstől: a maga módján biztosan szerette Kék Almát. Elvégre támogatta, később pedig magához is vette közös gyermeküket. Más férfi az ilyen porontyra rá sem hederített volna.

– Harume elkezdett kiszökdösni a házból éjszakánként. Felügyelőt kellett bérelnem mellé, nehogy már hasas legyen valami suttyó parasztgyerektől. Tizennégy éves korára már gazdag kereskedők is meg akarták kérni a kezét. De én tudtam, hogy nem szabad elkapkodnom a kiházását.

Szano elképzelte, milyen magányos lehetett Harume gyermekora, és megsajnálta szegény ágyast. Kiközösítettként élt Bakurucsó-ban, és a Belső Palotában sem volt rózsásabb a helyzete. Fiatal lányként a férfi csodálói jelentették az egyetlen vigaszt a számára. Nem lehetett ez másként Edóban sem.

– Azok a parasztok, akiket ismert... – szólalt meg Szano. – Tartotta a kapcsolatot bármelyikükkel, miután az edói palotába költözött? – Azt akarta megtudni, hogy bízott-e titkokat régi pajtásaira. Azonkívül új indítékokat és

gyanúsítottakat keresett – lehetőleg olyanokat, akiknek semmi közük sincs Tokugaváékhoz.

– Szerintem nem nagyon, hiszen teljesen el volt zárva a külvilágtól. A sógun emberei még akkor is szemmel tartják az ágyasokat, amikor elhagyják a palotát.

Haruménak mégis sikerült megszöknie, hogy találkozgathasson Mijagi nagyúrral. De egy paraszt akkor sem férközhetett a tintásüveg közelébe. Ez a kérdezősködés így is, úgy is zsákutcába vezetett.

– Nem hallott valamit a lányáról az utóbbi időkben? – kérdezte Szánó.

A lókereskedő arcára ideges kifejezés kúszott.

– De... Körülbelül három hónappal ezelőtt kaptam tőle egy üzenetet. Könyörgött, hogy juttassam ki Edóból. Félt valamitől. Összeveszett valakivel... a pontos szavaira már nem emlékszem. Mindenesetre úgy gondolta, hogy valami rossz dolog fog vele történni, ha nem hagyja ott azonnal a palotát.

Szano szíve hevesebben kezdett verni a feszült várakozástól és a félelemtől.

– Mondta, kitől fél?

Dzsimbei szaporán pislogott és elszorult a torka. Tehát mégiscsak érzett valamit a lánya iránt! Szano adott neki egy kis időt, hogy összeszedje magát, s addig inkább a lovas szamurájt nézte, aki körbe-körbeügetett a karámban, és a lándzsájával hadonászott. Erről Kusida hadnagy jutott az eszébe. Ha Kusidát vádolná, az a sógunnak is tetszene, és a nyomozás végére is pontot lehetne tenni. Ám azáltal, hogy Harume múltja felől érdeklődött, Szano már túllépett a könnyű megoldások keresésén.

– Nem – bökte ki végül Dzsimba sajnálkozó arccal. – A nevét nem árulta el. Azt hittem, honvágya van, vagy nem szeret a sógunnal hálni, és csak kitalált egy mesét, hogy kihozzam onnan. De hát hiába, a kancacsikónak is idő kell, amíg megszokja az új istállót. Hahaha! – Elég szomorkás volt a nevetése. – A pénzt nem akartam visszaadni, a sógunt sem akartam megkérni, hogy engedje el Harumét. Ezzel megsértettem volna Őméltóságát. Tokugaváék soha többé nem kötöttek volna üzletet velem! Az emberek pedig tudták volna, hogy Harume a hibás. Hogy találtam volna férjet neki? Örökre a nyakamon maradt volna!

A kereskedő szinte nyüszített, úgy védte magát.

– Ezért nem is válaszoltam az üzenetére. Nem is nagyon érdekelt, tényleg bántani akarja-e valaki. Arra gondoltam, ha nem veszek róla tudomást, zokszó nélkül fogja tenni a dolgát tovább.

– Megvan még az az üzenet? Szeretném megnézni.

– Nem írta le. A palota egyik hírnöke adta át nekem élőszóban. – Amikor Szano a hírnökről kérdezte, Dzsimba így felelt: – Nem kérdeztem, mi a neve. Arra sem emlékszem, hogy nézett ki.

Az edői palotában száz meg száz hírnök dolgozott. Szano tudta ezt. Nehéz lett volna kideríteni, melyikük adhatta át az üzenetet, főleg ha Harume a titoktartásra vágyva még arra is rávette, hogy szóban adja át, szívességből, ahelyett, hogy levelet írt volna és azt hivatalos csatornákon keresztül küldi el, hiszen arról maradt volna feljegyzés.

– Volt még itt valaki, amikor megérkezett az üzenet? – kérdezte Szánó.

– Nem. És nem is beszéltem róla senkinek, mert nem

akartam, hogy azt higgyék, a lányom egy bajkeverő. Aztán amikor meghalt, szégyelltem magam, amiért senkinek sem szóltam, hogy veszélyben van, én meg nem is figyeltem rá.

Szano a nyomozóival megkerestethette volna ugyan a szóban forgó hírnököt, de nem nagyon reménykedhetett abban, hogy jobb lesz a memóriája, mint Dzsimbának.

– Én vagyok a felelős a lányom haláláért – szidta magát Dzsimba, rákönyökölt a korlátra, és a kezébe temette a fejét. – Ha akkor komolyan veszem, talán még most is élne. – A zokogástól elcsuklott a hangja.

Szano szerette volna jól lehordani a kereskedőt, amiért nem hallgatott Harume segélykérésére, de ellenállt a kísértésnek, és inkább nyugtatgatni kezdte a férfit.

– Nem tudhatta előre, mi fog történni.

Dzsimba felemelte a fejét. Arca vörös volt a sírástól és a dühtől.

– Mekkora sültbolond vagyok! – püfölte a saját homlokát. – Meg tudnám ölni magam! Azt a lányt én neveltem, én ápoltam! Első osztályú áru volt! Az ő segítségével bekerülhettem volna a Tokugava-klánba! Bár felkerestem volna a *bakufut*! Megkérhettem volna őket, hogy nézzenek utána, mi a baj a Belső Palotában! De nem! Nem sikerült megvédenem a befektetésemet. Ó, én idióta barom állat!

Szano hagyta, hadd dühöngje ki magát, nem is mutatott több együttérzést. Dzsimba magának köszönhette a sorsát. A nyomozónak is megvoltak a maga problémái.

A karámban még mindig a szamuráj lovagolt. Ide-oda kanyargott a szalmabábuk között, és mindegyikbe beledöfte a lándzsáját. Szalmadarabkák szállingóztak a levegőben. A lovas végre megrántotta a gyeplőt és megállt a társai mellett.

– Pompás jószág – lelkesedett. – Megveszem.

A ló hirtelen szétvetette a mellső lábait, és leszegte a fejét. Lovasa előrebucskázott és a földre zuhant. Míg társai a segítségére siettek, az istállószolgák megragadták a kantárszárat. A ló eszeveszetten rúgkapált, és megpróbálta megharapni a kezüket. Dzsimba átugrott a kerítésen, és odarohant a földre zuhant vásárlóhoz.

– Kicsit nyugtalan máma ez a ló – magyarázkodott. – De ha már tudja, hogy Ön a gazdája, viselkedni is megtanul!

Még a legszelídebb lények is fellázadnak néha, ha egész életükben csak fegyelmezik őket, gondolta Szano. Dzsimba kinevelte a vadságot Haruméból, a lányt mégsem lehetett teljesen kötőféken tartani. Szano elhitte, hogy az apjának küldött üzenete nem csupán csel volt. Szerzett magának egy ellenséget, akinek megvolt a hatalma, a lehetősége és a hidegvére, hogy végezzen a sógun egyik ágyasával. A gyanúsítottak közül vajon ki lehetett az?

Szano öve alatt valósággal lángolt Keiso-in úrnő levele. Az asszony uralta a Belső Palotát, és ő parancsolt a sógun ágyasainak. Ha szövetségese is akadt, könnyűszerrel megszervezhette a gyilkosságot, még a korábbi mérgezéses vagy dobótőrös merényletet is.

Dzsimba vallomásának fényében most még gyanúsabbnak tetszett. Szano nem tudta, mitévő legyen. Emeljen vádat ellene – és hozzon szörnyű bajt a saját fejére?

Hirata egy papírt tartott a kezében, amelyen a következők voltak olvashatók:

KIHALLGATÁSI TERVEZET

1. Megtudni, mit érzett valójában Icsiteru kisasszony Harume iránt.
2. Kideríteni, hol tartózkodott Icsiteru kisasszony a dobótőrös merénylet és a korábbi – alighanem mérgezés okozta – rosszullét idején.
3. Vásárolt-e valaha mérget Icsiteru kisasszony?
4. Járt-e Icsiteru kisasszony Harume szobájában, miután a tintásüveg és Mijagi nagyúr levele megérkezett?
5. Ellenőrizni Icsiteru kisasszony állításainak igazát – feltenni ugyanezeket a kérdéseket Midorinak.

Hirata a Rjógoku híd felé lovagolt, és közben két dologra figyelt. A lovát irányította a teherhordók között, akik fát cipeltek a Hondzso fatelepről, és a papírját tanulmányozta, hogy felkészüljön Icsiteru kisasszony második kihallgatására. Újra meg újra elmondta magában a lap szélére firkantott utasításokat. „Az edői palotában kérdezd ki a gyanúsítottat, ne a színházban!” – „*Ne hagyd, hogy a gyanúsított kitérjen a kérdések elől!*” – „Ha a gyanúsított sikamlós megjegyzéseket tesz, utasítsd, hogy hagyja abba!” – „*Ne gondold a*

szerelemkedésre, miközben kihallgatod a gyanúsítottat!” – „A legfontosabb: semmilyen körülmények közt ne engedd, hogy a gyanúsított hozzád érjen!”

Hatalmas lyuk tátongott a nyomozásban, azt mindenképp be kellett tömni. Hiratának minden lényeges információt meg kellett tudnia Icsiteru kisasszonytól. Ki kellett köszörülnie a csorbát, mielőtt Szano rájön, hogy mi történt, és végleg elveszíti a bizalmát. Ismét jó nyomozónak akart tűnni, mint régen. Ráadásul mindenképp meg kellett tudnia valamit, ami elfeledteti többi kérdezősködése kudarcát.

Az előző nap a nyomozócsoport nem tudta kideríteni sem azt, honnan szerezték az indiai nyílmérget, sem azt, hol találják meg Csojeit, a vándor gyógyszerárust. Ma reggel Hirata elküldte őket, hogy kérdezzék ki az edői alvilág ismert bűnözőit. Újból elment a rendőrség főhadiszállására is, de hiába. Úgy tűnt, nem lehet megoldani az ügyet úgy, hogy kiderítik, honnan származott a mérge. Szano nem hitt Kusida hadnagy bűnösségében. Ha kudarcot vall, komoly büntetést kap. Minden azon múlt, hogy Hirata sikerrel járjon Icsiteru kisasszonynál.

Nyugtalanul aludt. Élénk, erotikus álmai voltak, amelyekből gyakran felriadt, és olyankor marcangolni kezdte az önvád. Hogyan hagyhatta, hogy bolondot csináljanak belőle! Kusida hadnagy letartóztatása után meg sem próbált visszaaludni, inkább papírra vetette, mire kell figyelnie ezen a második kihallgatáson. Most pedig folytatni akarta Csojei keresését. Közben betanulta a tervet, és megerősítette elhatározását, hogy ellenáll Icsiteru kisasszony bájainak.

Mégis, alig hogy visszadugta a papírt a selyemöve alá, hogy később még újból átnézi, ismét vágyakozni kezdett

Icsiteru után. Hallani vélte lágy, fátyolos hangját, érezni meleg, csábos pillantását és kezének bizsergető érintését. Azon nyomban elöntötte a forróság. Mindezeket túl azt is érezte, mennyivel alacsonyabb rendű a nőnél, mennyire hiábavaló a vágyakozása.

– Vigyázzon uram!

A figyelmeztető kiáltás kizökkentette Hiratát az ábrándozásból. Felnézett, és látta, hogy már rég átért a hídon. A lova most az utcán bóklászott, és a vándor árusok földre pakolt áruit tiporta. Hirata gyorsam megrántotta a gyeplőt.

– Elnézést kérek – mondta az idegennek, és egyre jobban aggódott a kihallgatás miatt. Lám, már az is megzavarja az összpontosítását, ha csak rágondol; hogyan fogja akkor kiszedni az igazságot Icsiteru kisasszonyból?

Elérte a Hondzso Mukó Rjógoku szórakoztató negyedét, és azt tapasztalta, hogy a zord időjárás ellenére sem csökkent a szórakozni vágyók száma. Az utcán egy színjátszó csoport tartott rögtönzött előadást, hatalmas, lármás tömeg nézte őket; a teaházakban és az éttermekben is igen nagy volt a forgalom. A szörnybemutató ellenben zárva volt, a bejárat előtt egy tábla hirdette: MA NINCS ELŐADÁS. Hirata elkomorodott. Ha a Patkány a városban kószál, lehet, hogy csak órák vagy akár napok múlva jön vissza. Akkor pedig a méregkereskedőt sem találja meg.

Ám amikor visszafordította a lovát a híd felé, ismerős alakot vett észre a tömegben. Az a kopasz óriás volt, aki a Patkány testőreként dolgozott és a belépti díjakat szedte a bemutatók alkalmával. A szerencsejátékosok bódéi felé igyekezett. Hirata a nyomába eredt. Az jutott eszébe, talán a hústorony meg tudja mondani, hol lehet a Patkány.

Az óriás eltűnt a vadállatsereglet és egy téztaárus között egy átjáróban. Hirata előtt áttántorgott egy részeg csürhe, és a nyomozó nem tudott továbbmenni, mire pedig odaért, az óriásnak nyoma veszett. Hirata leszállt a nyeregből, és kikötötte a lovát egy póznához. Végigment a vizelettől bűzlő, keskeny átjárón, és elérte az épületek mögötti sikátort. Az állatsereglet ketreceiben üvöltöttek a vadállatok, a vendéglők konyháiból gőz szivárgott kifelé, a bűzlő szeméttárolókban kóbor kutyák turkáltak eleség után. Rajtuk kívül egy teremtet lélek sem volt a sikátorban.

Hirata végigrohant az üzletek bezárt hátsó ajtajai mellett. Az egyik mögül hangokat hallott kiszűrődni. Azonnal felismerte a Patkány jellegzetes tájszólását, épp beszélgetett valakivel. Az ajtó egy teaházhoz tartozott. Hirata bekukucskált az ablakon.

A helyiség falánál szakéval teli kerámiaedények sorakoztak. A Patkány a padlón térdelt, Hiratának háttal, bozontos feje egyfolytában bólogatott, ahogy a szemközt ülő nőt hallgatta. A nő haját és testét teljesen eltakarta egy csuklyás köpeny. Hirata csak az arcát látta: egyszerű volt és nem is túl fiatal, a fogai be voltak festve feketére.

– Mindkettőnknek előnyös lesz ez az üzlet – győzködte a Patkányt. – A családomnak meglesz a békessége, a maga üzlete pedig virágozni fog.

– Rendben van. Ötszáz *koban*, és ez az utolsó ajánlatom – felelte a Patkány.

A nő meghajtotta a fejét.

– Nagyszerű. Jöjjön velem, most rögtön nyélbe is üthetjük.

Hirata már máskor is látta a Patkányt így tárgyalni,

úgyhogy tudta, miről van szó. Felemelte a kezét, hogy bekopogjon az ajtón, ám ekkor valahogy megérezte, hogy rajta kívül más is van az utcácskában. Sarkon perdült. Erős kezek markolták meg a vállát, és felemelték a földről. A Patkány óriásával találta szemben magát.

– Az uradhoz jöttem – magyarázta Hirata, miközben a mélák vasmarkában szenvedett. – Azonnal tegyél le!

Az óriás pofája gonosz vigyorba torzult. Hirata döbbenetesen emlékezett vissza, hogy ez az ember süketnéma. Az óriás a falhoz vágta a nyomozót, aki kivonta a kardját. Szerencsére épp ekkor nyílt ki az ajtó.

– Mi folyik itt? – kérdezte a Patkány. Aztán meglátta, hogy Hirata az ő emberével próbálja felvenni a harcot, ezért rögvest kirohant az ajtón, és ráordított a testőrré: – Megállj, Kjodzsín!

Az óriás gurgulázó torokhangokat adott ki, miközben az ablakra mutogatott. Azt próbálta a gazdája értésére adni, hogy tetten érte Hiratát leskelődés közben.

– Ez az ember a rendőrségtől jött. – A Patkány szélesre nyitott szájjal formálta a szavakat, s közben hadonászott a kezével, ami kettejük közti jelbeszédnek tűnt. – Hagyd békén, különben megöl, engem meg letartóztat!

Az óriás mogorván hátralépett. Hirata megkönnyebbülten visszadugta kardját a hüvelyébe.

– De jó, hogy újra látom! Még hozzá milyen hamar! – mondta a Patkány egy hazug mosoly kíséretében. – Ma mit tehetek Önért?

– Megtaláltad Csojeit, a gyógyszerárust?

A szőrmók idegesen a nyitott ajtó felé pillantott, és a bajuszát simogatta.

– Most nincs időm beszélgetni, éppen egy fontos üzleti tárgyalásom van. – Vissza is rohant a teaház hátsó szobájába, és szitkozódva jött vissza. – Elment! Biztosan elől surrant ki. – Aztán vállat vont. – Na, nem baj. Úgyis visszajön. Tudniillik el akarja adni nekem a torzszülött kölykét – magyarázta. Hiratának is ez volt a sejtése. – Szerencsétlen láb nélkül született. Ki másnak kellene? Csak nekem. Mit is mondott?

– A gyógyszeráros – emlékeztette Hirata.

– Ja, igen. – A patkány aprócska szeme ravaszul csillogott a vastag, mocskos hajcsimbókok alatt. – Sajnos nem találtam meg.

– Még csak egy nap telt el azóta – mondta Hirata. – Hol tudtad megnézni egy nap alatt?

– A Patkány szeme és füle mindenütt ott van Edóban. Ha eddig nem találták meg Csojeit az embereim, akkor vagy elhagyta a várost vagy már eleve itt sem volt.

Ha a legjobb besúgóm sem tudja kideríteni, honnan származott a mérég, akkor ez zsákutca, gondolta Hirata. Csalódását azonban csakhamar mérég váltotta fel.

– Jó pénzt fizettem neked! – rivallt rá a Patkányra, és megragadta a grabancát. Az óriás fenyegetően előrelódult. – Meg akarod szegni a megállapodásunkat?

– Nyugalom, Kjudzsin! Dehogy akarom! Szó sincs róla! – A Patkány villámgyorsan az erszényébe túrt, és előkotort egy marék érmét. – Tessék – nyomta Hirata markába. – Visszaadom az egészet, és még egyszer bocsánatot kérek.

Hirata haragja helyébe most a gyanakvás lépett, miközben a saját erszényébe tömte az érméket. Mióta ad vissza önként pénzt a Patkány?

– Szórakozol velem? – Addig rázta a szörnytulajdonost,

hogy félő volt, a végén a lelket is kirázza belőle. – Csojei fizetett le, valld csak be!

– Nem, nem! Esküszöm!

A Patkány hiába próbált kiszabadulni. Az óriás ekkor Hiratára rontott, és mindhárman dulakodni kezdtek. Végül Hirata adta fel, és elengedte a férfit.

– De ha megtudom, hogy hazudtál, jaj neked! Le foglak tartóztatni! Le is csukatlak! Sőt, még jól össze is verlek! – Minden fenyegetésének azzal adott nyomatékot, hogy öklével mellbe vágta a Patkányt. Aztán elindult a sikátorban, vissza a lovához.

Ideje volt felkeresni Icsiteru kisasszonyt.

Mire a nyomozó visszaért az edói palotába, már majdnem belebetegedett, annyira várta, hogy újból találkozhasson Icsiteruval. Egész teste lázban égett, remegett a keze, ahogy átvágtatott a főkapun, olyan izgatott volt. Rá is jött, hogy ilyen állapotban nem állhat Icsiteru kisasszony elé, ezért Szano háza előtt megállt, és megkért két nyomozót, hogy tartsanak vele. Az ő jelenlétük arra is biztosíték volt, hogy a terv szerint jár majd el, és Icsiteru kisasszony is illően fog viselkedni. Azonban alighogy elindultak, egy szolga sietett elébük.

– Ez akkor jött, amíg távol méltóztatott lenni – mondta, és átnyújtott egy pergamentekercseknek való tokot.

Hirata elvette tőle és kihúzta belőle a levelet. Miközben olvasta, vadul verni kezdett a szíve.

Életbevágóan fontos információim vannak Harume kisasszony meggyilkolásával kapcsolatban. Mindenképp

beszélnem kell Önnel – de nem ma és nem a palotában. Veszélybe kerülhet az életem, ha olyasvalaki hallja meg a mondandómat, akinek nem lenne szabad.

Ezért arra kérem, hogy találkozzunk holnap a birka órájában a mellékelt térképen látható helyszínen.

És kérem, egyedül jöjjön!

El sem mondhatom, mekkora örömmel várom, hogy újra láthassam.

Icsiteru

A mellékelt térképen ugyanazok az elegáns, női kézzel írt betűk voltak láthatók, mint az üzeneten. A krémszínű rizspapír olyan puha volt, akár az emberi bőr. Hirata izzadt kezétől teljesen átnedvesedett, s ettől még érezhetőbb lett rajta Icsiteru kisasszony illatosítója. Hirata önmagáról elfeledkezve az arcához dörgölte. Az illattól feleledtek benne a kellemes emlékek, feledtetvén az aznapi csalódásokat. Icsiteru kisasszony újra látni akarja! Ezek az utolsó szavak nem azt jelentették ugyebár, hogy ő is osztja az érzelmeit? Hirata széles jókedvében hangosan felnevetett.

– Hirata-*szan*? Mit csinál?

Hirata észrevette, hogy a nyomozók aggodalmas képpel bámulják. – Semmit – motyogta, és gyorsan visszagyúrta a levelet a tokba.

– Akkor mehetünk Icsiteru kisasszonyhoz? – kérdezte az egyikük.

Hirata minden rendőrösztöne azt mondta, hogy ragaszkodjon eredeti tervéhez, és ne hagyja, hogy egy gyilkosság gyanúsítottja dróton rángassa. Rosszban sántikál!

– intette egy belső hang. Hirata mégsem akarta veszélynek kitenni Icsiteru kisasszonyt azért, hogy kémek jelenlétében hallgatja meg a vallomását. Különben is alig várta már ezt a találkozást – kettesben, a palota falain kívül, megszabadulva a kötelesség és a megfontoltság kényszerétől.

– Nem – felelte végül. – A kihallgatást holnapra halasztom. – Addig még eldönthette, elfogadja-e Icsiteru kisasszony meghívását. Hirata lelke legmélyén hét év detektívtapasztalata fújt lármás riadót. – Most elmehetnek.

23.

A belső palotarészleg furcsán üres volt, amikor Szano és Hirata este átvágott a kerten. Kopár cseresznyefák ágaskodtak a hideg, őszi égbolt felé, a köveken nedvesség csillogott, a fűvön szőnyegként terült el a lehullott avar. Az udvaron csak egy magányos járőr körözött. Szano kihasználta, hogy egy kicsit négyszemközt vannak, és elmesélte Hiratának, mire jutott a nyomozásban. Megmutatta a levelet, amit Harume kisasszony szobájában talált.

Hirata elolvasta, és füttyentett egyet.

– Megmutatod a sógunnak?

– Van más választásom? – kérdezte Szano komoran, és visszadugta a levelet az öve alá.

Amikor a palota ajtajához értek, az őr így szólt hozzájuk:

– Öméltósága a Vének Tanácsának rendkívüli ülésén vesz részt. A Nagy Fogadóteremben várják a jelentését.

Szanót elöntötte a jeges rémület. A Tanács ülései eddig mindig bajt jelentettek neki. Azt kívánta, bárcsak elhalaszthatná a jelentését, de erre esély sem volt. Hiratával az oldalán végigment a folyosókon. Az őrsemek kinyitották a vastag dupla ajtót, amelyen sötét tekintetű őrzőistenségek díszeltek. Szano vett egy mély lélegzetet, aztán beléptek.

Égő lámpások lógtak a kazettás mennyezetről. Tokugava Cunajosi az emelvényen térdepelt. Janagiszava kincstárnok a szokásos helyét foglalta el a sógun jobbján. Mellette a többi tanácsadó térdelt két, egymással szemben levő sorban, hogy

mindenki láthassa a nagyurat. A titkárok azonban nem voltak jelen, csak a sógun fő segédje; teát szolgált fel, dohányt és egy kosárban parázsló széndarabokat, hogy meggyújthassák a pipákat. A rendkívüli ülésekre a törvény értelmében a személyzet más tagjainak tilos volt a belépés.

Amikor Szano és Hirata letérdelt a terem hátsó részében, éppen Makino Nariszada főtanácsadó beszélt.

– Méltóságos uram, elnézést kérjük, amiért ilyen sietve hívtuk össze ezt a rendkívüli ülést, de Harume kisasszony meggyilkolása több zavaró incidenst is eredményezett. A Belső Palota főparancsnoka szeppukut követett el, amiért a gyilkosság akkor történt, amikor ő volt szolgálatban. Terjedni kezdtek a pletykák és a vádaskodások. Az egyik Kató Juicsival, az ítélőszék tagjával kapcsolatos. Vetélytársa, Szagara Fumio azt híreszteli, hogy Kató ölte meg Harume kisasszonyt, mert magas rangú tisztviselőket akart megmérgezni, és rajta próbálta ki a szert. Kató ezért párbajra hívta ki Szagarát. Mindketten halálos sebet kaptak, az ítélőszékben pedig úrrá lett a fejetlenség, mert mindenki a két megüresedett helyért verseng.

Bekövetkezett, amitől Szano a legjobban tartott: a gyilkosság után elszabadultak a *bakufuban* az indulatok. Amiért nem oldotta meg elég gyorsan a rejtélyt, még több embernek kellett meghalnia.

– Vannak ugyanilyen kellemetlen, kisebb problémák is – folytatta Makino. – Sokan nem hajlandók elhinni, hogy egy egyszerű ágyas volt a gyilkos egyetlen kiszemelt áldozata. Senki sem akar hozzájárulni az itteni ételhez vagy italhoz. – A társai előtt heverő, érintetlen teáscsészékre nézett. – A szolgák elhagyták a helyüket. A tisztviselők menekülnek

Edóból, állítólag mindnek a tartományokban van üzleti ügye. – Ezért volt hát olyan néptelen a palota, gondolta Szano. – Ha ez így megy tovább, hamarosan nem lesz, aki irányítsa a fővárost. Méltóságos uram, azonnali és hathatós lépésekre van szükség, hogy elkerüljük a katasztrófát.

Tokugava Cunajosi, aki egyre kisebbre zsugorodott a főtanácsadó szónoklata közben, kétségbeesetten emelte az égnek a kezét.

– Jaj, hát én nem is tudom, mit tegyek – nyafogta. Segítséget keresve körülnézett, és a tekintete megállapodott Szanón. – Jaj, de jó! Itt van az az ember, aki visszaállít mindent a rendes kerékvágásba. Szano *szószakan*, kérem, mondja azt, hogy megtalálta Harume kisasszony gyilkosát!

Hirata kíséretében Szano csigalassúsággal az emelvény felé indult. Letérdeltek és meghajoltak az összegyűltek felé.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy a nyomozás még nem fejeződött be, kegyelmes uram – mondta. Zavartan nézett Janagiszava kincstárnokra, aki most biztosan megragadja az alkalmat, hogy megszégyenítse. Janagiszavát azonban szemmel láthatóan elfoglalták a saját gondolatai. Szano magabiztosabbnak érezte magát, és elkezdte mesélni, mire jutott eddig.

Janagiszava helyett most Makino főtanácsadó kezdte a becsmérést.

– Szóval még nem tudta meg, honnan van a mérge. Kusida hadnagyot letartóztatták, mert Önre támadt, és megpróbálta ellopni a bizonyítékot, Ön azonban nincs meggyőződve róla, hogy ő a gyilkos. Különös, roppant különös. És mi a helyzet Icsiteru kisasszonnyal?

Hirata megköszörülte a torkát, és közbeszólt.

– Szumimaszen, de még ellene sincs bizonyítékunk.

Szano döbbenetesen nézett rá. Hirata az eddigi ilyen gyűléseken még sosem szólalt meg, csak ha közvetlenül hozzá intézték a kérdést, és Szano legjobb tudomása szerint Icsiteru ártatlansága mellett sem volt bizonyíték. Az összegyűlteket előtt nem vonhatta felelősségre csatlósát, de elhatározta, hogy mielőtt négyszemközt lesznek, meg fogja tudni, mi is történt pontosan azon a kihallgatáson – és miért viselkedik ilyen furcsán.

– Nos, ha nem Kusida hadnagy a gyilkos és nem is Icsiteru kisasszony – kötözködött tovább Makino –, akkor most kettővel kevesebb gyanúsítottja van, mint tegnap. – Janagiszava kincstárnok felé fordult. – Akkor ez visszalépés, egyetért velem?

Janagiszava megdorgálta Makinót, amiért kizökkentette gondolatai közül.

– Egy nehéz eset megoldásához gyakran nem elég egy vagy két nap. Mit várt, talán csodát? Adjon időt a *szószakannak*, és sikerrel fog járni, mint mindig.

A főtanácsadónak leesett az álla. Szano is elképedt. Janagiszava kincstárnok az ő oldalára áll egy gyűlésen? Egyre gyanúsabb lett neki az ellenfele. Azért bátorítja Szanót, hogy folytassa az aktuális vizsgálódást, mert nem akarja, hogy valami olyan nyomon induljon el, amit ő el akar titkolni? Janagiszava azonban egyelőre minden gyanú felett állt. Szano egyik informátora sem jelentette, hogy forralna ellene valamit.

– Megtudtam, honnan szerezte a tintát – árulta el Szano. – Mijagi nagyúr beismerte, hogy ő küldte Haruménak, egy levéllel együtt, amelyben megkérte, hogy tetoválja a nevét a

testére. – Elmesélte a daimjó és az ágyas kapcsolatát.

Tokugava Cunajosi felhördült megbotránkozásában.

– Mijagi megerőszkolta az ágyasomat, aztán megölte? Gyalázat! Azonnal tartóztassák le!

– Nem bizonyított, hogy ő mérgezte meg a tintát – mondta Szano. – Lehetett valaki más is, a Mijagi-birtokról, innen, a palotából, de az is lehet, hogy útközben került bele a mérég. Továbbra is szemmel tartom a Mijagi házaspárt. Ezenkívül Harume múltja felől is kérdezősködtem, mert elképzelhető, hogy mindennek ott van a gyökere. Kihallgattam az apját... és átkutattam a szobáját.

Szano hallotta, hogy Hirata nagyot sóhajt. Keiso-in úrnő levele valósággal szúrta az oldalát, mintha kést döftek volna belé. A kötelesség azt diktálta, hogy Szano minden tényt közöljön a sógunnal, mégis habozott. Az embernek vállalnia kellett a veszélyt, ha a Tokugava-klán egyik tagját akarta megvádolni. Ellenük bármilyen sértő szó vagy tett olyan volt, mintha magát a sógunt támadták volna. Hogy tényleg megölte-e Keiso-in úrnő Harume kisasszonyt vagy sem, az ezen mit sem változtatott. Ha gyilkossággal vádolja – függetlenül attól, hogy igaza is lehet –, Szanót akár ki is végezhetnék volna felségsértésért.

– Nagyszerű stratégia – ismerte el Janagiszava kincstárnok, és a szeme lelkesen csillogott. – És mit tudott meg?

Elérkezett a pillanat, hogy eléjük tárja Keiso-in levelét és Dzsimba vallomását. Eljött az idő, hogy megmutassa szamuráj bátorságát. Szano nagy harcot vívott magával. A lelke elcsüggedt, a gyomra felkavarodott.

– Jobban megértettem Harume kisasszony jellemét, ami

sokat fog segíteni abban, hogy megtudjam, hogyan provokálhatott ki maga ellen egy gyilkosságot. – A hajról és a körömről nem tett említést, mert nem tudta, van-e valami közük az üggyhez. – És néhány új nyomra is bukkantam, amin érdemes elindulni. – Úgy döntött, a levélről csak később tesz említést, s közben átkozta magát gyávaságáért.

Hirata megkönnyebbülten felsóhajtott. Szano csalódottságot vélt felfedezni Janagiszava arcán. Makino főtanácsadó homlokráncolva fürkészte a kincstárnokot, alighanem arra gondolt, mi lett a közös tervükkel Szano ellen. Végül meg is szólalt:

– Azt akarja nekünk mondani, *szószakan-szama*, hogy egy csomó időt elfecsérelt azzal, hogy Harume kisasszonnyal foglalkozott, és nem tudott meg semmi fontosat.

Szano most látványosan visszavághatott volna a gúnyolódó Makinónak, de egyelőre még nem akart.

– Éppen ellenkezőleg – mondta. – Kegyelmes uram, kérem, készüljön fel, rossz hírt kell közölnöm. – A teremben várakozás teljes csönd támadt. – Harume kisasszony gyermeket várt.

Egy emberként hördült fel mindenki. A vének hamar elrejtették szörnyülködésüket, Szano mégis szinte hallotta, hogy máris elméleteket gyártanak magukban. Tokugava Cunajosi tétován felemelkedett, aztán újra térdre borult.

– A fiam! – kiáltott fel, szeme az iszonyattól a szemgödrébe süppedt. – Az én oly régóta várt örökösöm! Meggyilkolták az anyja méhében!

– Most hallok először a terhességről – jegyezte meg Makino. – Kitano doktor rendszeresen megvizsgálja az ágyasokat, erre mégsem jött rá. Honnan szerezte azt az

értesülést, Szano *szószakan*?

A nyomozó hátán végigcsorgott egy hideg verejtékcsepp. Két éve jár tiltott boncolásokra az edói hullaházba, és most kell elárulnia a titkot, hogy számúzzék? Annyira erősen próbált kitalálni valami meggyőző hazugságot, hogy még a hányinger is elfogta. A háta mögött Hirata, aki tisztában volt Szano vétségeivel, lehajtott fejjel várta, mikor sújt le a bárd.

– Harume kisasszony terhességének ténye – szólalt meg Janagiszava kincstárnok – sokkal fontosabb, mint az, honnan szerezte Szano *szószakan* az értesülést. Ilyen komoly dologban bizonyára nem téved.

– Igenis, nagybecsű kincstárnok. – Makino megadta magát.

Az ellenség mentette meg, aki korábban újra meg újra megpróbálta elpusztítani! Szano egy pillanat erejéig túl hálás volt Janagiszavának, hogy azon tűnődjön, mi készíthette erre. Aztán észrevette, hogy a kincstárnok valahogy megváltozott. A szeme élénken csillogott, mint aki örül a hírnek, hogy a gyermek nem születhetett meg. Szano tisztában volt vele, hogy hasonló okok miatt, mint Keiso-in úrnő, akár Janagiszava is elkövethette a gyilkosságot. Ha azonban nem tudott a terhességről, miért ölte volna meg Harumét?

A sógun az öklét rázta az ég felé.

– Micsoda gáztett! – siránkozott. Zokogása visszhangzott az egész teremben. Pedig Szanónak még egy rossz hír volt a tarsolyában.

Nagyon körültekintően kellett megválogatnia a szavait.

– Kegyelmes uram, mondhatni kérdéses... hogy... kitől volt a gyerek. Hiszen Haruménak... viszonya volt Mijagi

nagyúrral és talán Kusida hadnaggyal is. Nem szabad figyelmen kívül hagynunk azt a lehetőséget sem, hogy...

– Badarság! – fordult Szano felé a sógun, és könnyei mögül izzó tekintetet vetett rá. – Harume hűséges volt hozzám! Sosem hagyta volna, hogy egy másik férfi hozzáérjen. Jaj, az enyém volt a gyerek! Ő lett volna Japán következő ura.

A vének kerülték egymás pillantását. Janagiszava szótlan maradt. Mindenki tisztában volt Tokugava Cunajosi szokásaival, ám a férfiasságát senki sem merte megkérdőjelezni, és maga a sógun sosem ismerte volna be, hogy egy másik férfinak sikerülhetett, ami neki nem.

– Az örökösöm meggyilkolása égbekiáltó bűn! A hazaárulás legaljasabb formája! Ez bosszúért kiált! – Tokugava Cunajosi előrántotta a kardját. Most az egyszer tényleg úgy festett, mint a nagy Iejaszu leszármazottja, aki legyőzte a rivális hadurakat és egyesítette Japánt. – Ki lehet képes ilyen szörnyűségre?

Nagy dörrenéssel kivágódott az ajtó. Mindenki odanézett, hogy lássa, ki merészezi megzavarni a rendkívüli ülést. Keiso-in tipegett be a terembe.

Szano a legszívesebben vadul felhahotázott volna, hogy levezesse a feszültséget, de ellenállt a kísértésnek, és végignézett az egybegyűlteken. Hát senki sem veszi észre, hogy itt a válasz a sógun kérdésére? Persze, hiszen a többiek nem olvasták a levelét.

A vének és Janagiszava kincstárnok udvariasan meghajoltak, tudták, hogy ő akkor jön be, amikor kedve tartja. Az asszony úgy vigyorgott, mint a josivarai kurtizánok a tavaszi felvonulásokon, és ő is meghajolt. A sógun örömteli

kiáltással üdvözölte anyját.

– Jaj, tiszteletreméltó anyám! Nagyon fel vagyok dúlva! Gyere gyorsan, a tanácsodra van szükségem!

Keiso-in átsétált a termen, és letelepedett a fia mellé az emelvényre. Fogta a kezét, miközben az megismételte a Szanótól hallottakat.

– Kész tragédia! – kiáltott fel. Előhúzott egy legyezőt az ingujjából és legyezgetni kezdte az arcát. – Lehetett volna egy fiad, nekem meg egy unokám... Ó, ó! – jajveszékelt. – És én nem is tudtam, hogy Harume gyermeket vár.

Szano nem tudta, az öregasszony színleli-e a bánatot és a tudatlanságot, mert a levél teljesen megváltoztatta a véleményét a butaságát illetően. Úgy vélte, a Belső Palota női lakói többet tudnak egymásról, mint Kitano doktor. Keiso-in nem volt olyan együgyű, mint amilyennek látszott. Lehet, hogy tudott Harume terhességéről, átérezte az ebben rejlő veszélyt, és a tettek mezejére lépett?

Szano egy dologban biztos volt: Keiso-in érkezése után már nem tehetett említést a levélről. Ha előtte és a Vének Tanácsa előtt hozza szóba, akkor hivatalosan is vádat kellett volna emelnie, erre pedig még nem volt felkészülve. Több bizonyítékra volt szüksége ellene. Ezért aztán továbbra is cipelnie kellett a súlyos titkot, annak ellenére, hogy kötelessége lett volna Tokugava Cunajosit tájékoztatni. Szano bűntudatát enyhítette a reménykedés. Talán a további nyomozás eltereli őt Keiso-intől.

– Éppen a gyilkosság okozta problémákról beszélgettünk – magyarázta Tokugava Cunajosi az anyjának – és Szano szószokon nyomozásának eredményeiről. Tiszteletreméltó anyám, kérlek, oszd meg velünk bölcsességedet!

Keiso-in megveregette a kezét.

– Pontosan ezért jöttem. Fiam, meg kell állítanod a nyomozást, és meg kell parancsolnod Szano *szószakannak*, hogy azonnal vonja vissza a nyomozóit a Belső Palotából!

– Na de Keiso-in úrnő – szólalt meg riadtan Szano –, éppen Ön engedte meg, hogy kikérdezzük az ott lakókat és a személyzetet és bizonyítékot keressünk. És még nem fejeztük be.

A tanácsstagok felvonták a szemöldöküket és lopva egymásra néztek.

– Tisztelettel egyet kell értenem a nyomozó úrral, úrnóm, hiszen a Belső Palota a bűncselekmény színhelye – mondta Makino főtanácsadó, szemmel láthatóan kelletlenül, hogy ki kell állnia Szano mellett.

– Ennélfogva a nyomozás során arra kell a legnagyobb figyelmet fordítani – tette hozzá Janagiszava kincstárnok is. A vének egyetértően bólogattak. Janagiszava szája széle furcsa mosolyra húzódott.

Még a sógun is meglepettnek tűnt.

– Jaj, nagyrabecsült anyám, mindennél fontosabb, hogy elfogjuk és megbüntessük a gyilkost. Hogy tagadhatod meg Szano *szószakantól* a lehetőséget, hogy teljesítse a küldetését?

– Én is legalább annyira szeretném az igazságszolgáltatás kezére adni a gyilkost, mint bárki más – mondta Keiso-in úrnő –, de nem a Belső Palota békéjének árán. Sajnos, senki sem hozhatja vissza a gyermeket, aki Harumével együtt meghalt. Búcsút kell intenünk a múltnak, és a jövőt kell terveznünk. – Gyengéden a fiára mosolygott, aztán folytatta: – Az utódlás kedvéért meg kell feledkezned a bosszúról. Arra összpontosíts, hogy újabb fiúgyermeket nemz! – A

tanácsstagok felé fordult. – Uraim, engedjék most meg, hogy egy nő adjon Önöknek tanácsot.

Leereszkedő modorban, mint ahogy egy dajka oktat egy kisgyermeket, Keiso-in magyarázni kezdett Japán legfelsőbb kormányzó testületének.

– A női test roppant érzékeny a környezeti hatásokra. Az időjárás, a holdfázisok, egy veszekedés, zavaró zajok, némi romlott étel – mind-mind elronthatják a hangulatát. Ha pedig rossz a hangulata, az a testében fejlődő életet is károsan befolyásolja. Lehet, hogy a férfi magva meg sem fogan emiatt a méhében.

Keiso-in úrnő pufók kezével végigsimított zömök testén és a hasánál megállt. A vének a padlót bámulták, zavarba hozta őket ez az őszinte beszéd a kényes dolgokról. Janagiszava kincstárnok ellenben szinte megigézve bámult az úrnőre. A sógun valósággal csüngött anyja minden szaván. Hirata zavartan állt az egyik lábáról a másikra, Szano azonban egyszerűen csak ideges lett, mert sejtette már, mire akar ezzel kilyukadni.

– A fogantatáshoz nyugalom szükségeltetik – magyarázta tovább Keiso-in úrnő. – Márpedig ha detektívek rohangálnak a Belső Palotában, mindenütt kérdezősködnek és szaglászhatnak, hogyan lehetne elvárni, hogy akármelyik ágyas is megtermékenyüljön? Ez lehetetlenség!

Legyezőjével Tokugava Cunajosi kezére csapott. – Ezért kell megszabadulnod azoktól a nyomozóktól. – Karba tette a kezét és szigorú szemmel nézett végig a tanács tagjain, hogy mer-e neki valaki ellentmondani.

A vének a homlokukat ráncolták, de egy árva szót sem szóltak: számos elődjük vesztette már el a székét a tanácsban,

mert szembeszegült Keiso-in úrnővel. Szano a bátorságát gyűjtögette, hogy megtegye, amit kötelessége és lelkiismerete diktált. Janagiszava hangja törte meg a csendet.

– Kegyelmes uram, megértem nagybecsű édesanyja aggodalmait – mondta óvatosan. Még a helyettes parancsnoknak is tiszteletben kellett tartania Keiso-in úrnőt. – Elhiszem, hogy nagyon szeretnénk egy trónörököst, csak hogy a Tokugava-rezsim erejét is meg kell tartanunk. Márpedig ha hagyjuk, hogy ez az áruló büntetés nélkül megússza a gyilkosságot, azzal épp hogy a gyengeségünkről teszünk tanúbizonyságot, és sebezhetővé tesszük magunkat a következő támadással szemben. Nem ért velem egyet, Szano *szószakan*?

– De – felelte Szano boldogtalanul. – A nyomozást nem szabad akadályozni. – Keiso-in meg akarta gátolni, hogy bejusson a Belső Palotába, de nyilván nem a felsorolt okok miatt. Minden bizonnyal azért akarta ezt, nehogy Szano valami olyat fedezzen fel, ami órá terelné a gyanút. Félhetett, hogy valaki megtudja, viszonya volt Harumével, és hamarabb akarta megtalálni a levelet, mint Szano. Viselkedése csak még jobban meggyőzte a nyomozót, hogy vádat lehetne emelni ellene.

– Ne hallgass rájuk! – győzködte a fiát az úrnő, – Megvan nekem a korról járó bölcsességem. Buddhista hitemnek köszönhetően mindent tudok a végzet misztikus erőiről. Tudom, mi a legjobb.

A sógun tanácstalanul nézett Keiso-inről Janagiszavára majd Szanóra. Szano dörömbölésnek érezte saját szívverését. Az arcok elmosódtak előtte. Hidegnek és érzéketlennek érezte az ajkát, amiért olyan dolgokat kell kimondania,

amivel megvédi a nyomozást, és az úrnőt helyezi a középpontjába. Bátorságát azonban erősítette az igazság és a becsület. A selyemöve felé nyúlt, hogy elővegye a levelet. A Busido szerint egy magányos szamuráj élete nem ért annyit, mint egy gyilkos és hazaáruló foglyul ejtése.

Csakhoggy hirtelen eszébe jutott, hogy ő bizony már nem magányos. Ha felségsértésért halálra ítélik, akkor Reiko és Ueda bíró is ott fog állni mellette a kivégzésre várva. Magát még feláldozta volna az elveiért, de hogyan sodorhatta volna veszélybe a családját?

A gondolat édes, fájdalmas melegséggel töltötte el a lelkét. Leengedte a kezét. Évek óta magányosan élt, mennyire vágyott már a házasságra! A házasság a becsület rovására ment, és egy kicsit növelte benne a gyávaságot. Most még jobban értette Reiko elégedetlenségét. Amióta egybekeltek, mindketten veszítettek valamit a függetlenségükből. Vajon van rá lehetőség, hogy elviselhetővé tegyék ezt a veszteséget?

Lenne, ha élnének addig, hogy megleljék!

Végre megszólalt Tokugava Cunajosi.

– Szano *szószakan*, folytassa csak a nyomozást. A Belső Palotából viszont rendelje vissza az embereit. Használja a találékonyságát, és ha törik, ha szakad, találja meg a gyilkost. Utána majd örvendezhetünk. – Azzal újból elsírta magát és zokogva anyja kebelére borult.

Keiso-in úrnő vigyorogva nézett egyenest Szano szemébe.

Szano kilenc nyomozója a sógun parancsára elhagyta a Belső Palotát. Szano és Hirata a palotaajtó előtt várta őket, és mindannyian együtt indultak hazafelé.

– Találtak valamit? – kérdezte Szano.

Ozava felügyelő, aki régebben a *mecuke* kémje volt, megrázta a fejét.

– Nem találtunk sem mérget, sem más bizonyítékot.

A palotaudvar falakkal körülvett ösvényei mentén égő lámpások szaga fűszerezte meg a párás, éjszakai levegőt. Az erdőben baglyok huhogtak, odalenn, a városban kutyák vonyítottak. Az ősz édesbús bája mindig tetszett a poétalelkű Szanónak, most azonban csak az elmúlás, a halál jutott eszébe, s ez tovább rontotta amúgy is nyomott hangulatát.

– És akiket kihallgattatok?

– Senki nem tud semmit – felelte Ozava –, ami vagy azt jelenti, hogy tényleg így van, vagy azt hogy félnek beszélni, vagy pedig azt, hogy valakinek a parancsára hallgatnak. Én a legutóbbira fogadnék.

– Átkutattad Keiso-in úrnő lakosztályát?

Ozava meglepetten nézett rá.

– Nem. Nem tudtam, hogy át kellene, azonkívül engedélyt is kellett volna kérnünk tőle. Miért?

– Felejtsd el – mondta. Szano. – Nem érdekes.

– Nem is baj, hogy el kellett jönnünk – vélekedett Ozava.

– Lehet, hogy ha az év végéig ott kutatunk, akkor sem tudunk

meg semmit.

Ez Szanót nem nagyon vigasztalta, mivel a sógun parancsa miatt nem csupán Keiso-in szobájába nem jutott be, és nem tudott kihallgatni ötszáz lehetséges szemtanút; nem tudott elérni egy másik fontos gyanúsítottat sem: Icsiteru kisasszonyt. Amikor rá gondolt, eszébe jutott még egy kellemetlen feladat, amelynek eleget kellett tennie aznap este.

Szano házánál a nyomozók elkészöntek, és a barakkok felé indultak, Szano pedig Hiratához fordult.

– Gyere az irodámba!

A kályha melegénél letérdepeltek egymással szemben, és forró szakét kortyolgattak. Hirata nyomorultul érezte magát, lehajtott fővel várta a büntetést. Szano megkeményítette a szívét, nem akarta megsajnálni a csatlóst. Hirata már túl régóta viselkedik félreérthetően, és ez most már a munkájukat is zavarta. Szano nem szívesen tette kockára a barátságot, de most már tényleg válaszokat akart.

– Mi történt, amikor kikérdezted Icsiteru kisasszonyt, és miért mondtad azt a feletteseinknek, hogy szerintünk ártatlan? – tette fel a kérdést.

– Sajnálom, *szószakan-szama*. – Hirata hangja remegett. – Nem tudok mit felhozni a mentségemre. Én... Icsiteru kisasszony... – Nyelt egy nagyot, aztán kibökte: – Nem kaptam választ a kérdéseimre, úgyhogy nem tudom, ő ölte-e meg Harumét. Teljesen... teljesen összezavart. – Felcsillant a szeme, ahogy eszébe jutottak a történetek. Aztán lesütötte, mintha valami csúnya dolgon kapták volna rajta. – Nem kellett volna megszólalnom a találkozón. Nagyot hibáztam. Megérdemelném, hogy elküldj.

A hírek megdöbbenették Szanót, Hirata szelídsége láttán

azonban elpárolgott a mérge.

– Egy ilyen hiba miatt még nem küldelek el, főleg mivel olyan sokszor segítettél – mondta. Hirata szemébe könnyek szöktek a megkönnyebbüléstől. Szano tapintatosan elfordult, és öntött még egy italt mindkettőjüknek. – Most pedig összpontosítsunk az ügyre. Hivatalosan már nem kérdezhetjük ki Icsiteru kisasszonyt, de biztos van módja, hogy megtudjunk tőle valamit.

Ittak. Hirata tétován megszólalt.

– Még mennyire, hogy van – és elővette a levelet a kimonója alól.

Szano elolvasta, és elkeseredését izgalom váltotta fel.

– Információi vannak, a gyilkossággal kapcsolatban? Lehet, hogy érdemes meghallgatni.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy menjek és kérdezzem ki újra? – Hirata szeme vadul felcsillant az örömtől, ám derűs arc kifejezését csakhamar beárnyékolta az ijedtség. – Icsiteru kisasszonyhoz, a megadott helyre, egyedül?

– Azt írta, veled akar beszélni – felelte Szano. – Lehet, hogy mással nem is hajlandó szóba állni. Nem tehetjük ki semmilyen veszélynek, és nem is szegülhetünk szembe a sógun parancsával azáltal, hogy a palotában hallgatjuk ki.

– Ezek után is megbízol egy ilyen fontos feladattal? – hitetlenkedett Hirata.

– Meg én – vágta rá Szano. Kettős céllal akarta elküldeni Hiratát az ágyashoz: kíváncsi volt Icsiteru mondandójára, és azt akarta, hogy Hirata visszanyerje az önbizalmát.

– Köszönöm, *szószakan-szama*. Köszönöm! – Hirata hálásan meghajolt. – Ígérem, nem okozok csalódást. Megoldjuk az ügyet.

Miután Hirata távozott, Szano leült az íróasztalához. Elolvasta a nyomozók jelentéseit, és azt kívánta, bárcsak ő is osztaná Hirata lelkesedését. Emberei a Mijagi-ház összes lakóját kikérdezték. Senki sem ismerte be, hogy hozzányúlt volna a tintához, és egyikük sem látta, hogy valaki hozzányúlt volna. Megnézték, milyen úton jutott el a tintásüveg Haruméhoz. A küldönc azt állította, hogy nem nyitotta ki a lepecsételt csomagot, és meg sem állt útközben. Kikérdezték a palotaőrét is, aki átvette a csomagot, a szolgát, aki elvitte a Belső Palotába és még sokan másokat, akik hozzáférhettek a tintához, de hasztalan.

Szano megdörgölte a halántékát, mert szörnyen hasogatott a feje. Megbánta már, hogy annyi pálinkát ivott éhgyomorra. Azzal, hogy Harume múltja után is érdeklődött, csak bonyolultabb lett az ügy, nem pedig egyszerűbb; még most is úgy érezte, hogy életének köze van a gyilkossághoz, de nem találta az összefüggéseket. Iszonyúan fáradt volt, és szüksége lett volna egy kis vigasztalásra. Hol maradt a házasélet várt kényelme?

Valahogy érezte, hogy Reiko otthon van, érezte már akkor is, amikor hazaért. Most meghallotta a padlódeszkák nyikorgását, és elfeledte a napi gondokat. A szíve megdobbant, szája kiszáradt a várakozástól.

Felesége halkán, de határozottan bekopogott az ajtón.

– Tessék! – Szano hangja olyan rekedt volt az idegességtől, hogy meg kellett köszörülnie a torkát.

Az ajtó félrecsúszott, és Reiko belépett a szobába. Aranyszínű medalionokkal díszített piros köntöst viselt, amely kihangsúlyozta törékeny, mégis vonzó alakját. Térdig érő haja úgy borult a testére, mint valami csillogó, fekete

köpeny. Gyönyörű volt és megközelíthetetlen. Büszke testtartásán látszott, hogy samurájok voltak az ősei. Fagyos pillantást vetett Szanóra, és letérdelt jó messzire tőle. Meghajolt, és nyugodt hangon köszöntötte:

– Jó estét, nagyrabecsült férjem.

– Jó estét – mondta Szano, akit kissé megijesztett ez a hivatalos hangnem. – Jó napod volt?

– Igen, köszönöm.

Na és hol jártál? – akarta kérdezni Szano. Mit csináltál? Ezek a kérdések azonban inkább vallatásnak tűntek és alighanem csak újabb veszekedést eredményeztek volna. Szano eddig mindig áthágott minden olyan akadályt, ami közéje és az igazság közé állt. A házasság azonban türelemre tanította. Úgy érezte, mintha éveket öregedett volna az esküvő óta, és lassan, fájdalmasan megérett a férjszerepre. Ezért inkább megvárta, hogy Reiko maga mondja el, hiszen abból, hogy bejött a szobába, világossá vált, hogy szüksége van a társaságára.

– Itt járt az apám, amíg nem voltál itthon – mondta Reiko.

– Azt mondta, holnap reggel, a sárkány órájában legyél a bíróságon.

Szano szörnyen csalódott lett, amikor rájött, hogy a felesége csak azért kereste, hogy átadja az üzenetet.

– Azt is mondta, miért?

– Csak annyit mondott, hogy lesz egy tárgyalás, ami téged biztosan érdekelne. Kérdeztem tőle, hogy a nyomozással kapcsolatos-e, de nem árulta el. – Reiko szája keserű mosolyra húzódott. – Ő is úgy gondolja, hogy nem az én dolgom, akárcsak te.

Szano nem kapta be a csalit.

– Köszönöm, hogy átadtad az üzenetet.

Mennyire vágyott arra, hogy megérintse! Elképzelte, hogy selyemfényű haját simogatja, és a testük egymáshoz simul. Orrában annyira érezte a jázmin illatát, hogy szinte fájt. A nő erős akarata furcsamód csak még vonzóbbá tette. Nagyobb kihívás lenne elnyerni egy ilyen büszke nő szerelmét, mint meghódítani egy gyengébb asszonyt. A csata nem izomerőt igényelne, sokkal inkább intelligens stratégiát – pont azt a képességet, amiben ő nyomozóként jeleskedett. Feléledt benne a harci szellem.

Reiko meghajolt, jelezve, hogy indulni készül. Szano szerette volna, ha még marad, ezért kimondta az első gondolatot, ami az eszébe jutott.

– A tegnap estével kapcsolatban... Sajnálom, ha fájdalmat okoztam, amikor félrelöktelek Kusida hadnagy útjából.

– Nem fájt. – Reiko hangja hűvös maradt, nem lehetett kiengesztelni. – Különben is nagyobb szükséged volt a segítségemre, mint nekem a te védelmedre. Miért nem vagy hajlandó beismerni?

Ezzel sehova sem jutottak volna, csak még távolabb egymástól. – Mindenesetre szép volt az a vágásod Kusida ellen.

Reiko szeme elkerekedett a dicséret hallatán.

– Köszönöm, de semmiség volt, igazán. – Arca teljesen kipirult az örömtől. – Kumasiro mester egyik harcművészeti tanulmányában olvastam.

– Te olvastad Kumasiro műveit? – Most Szanón volt a meglepődés sora. A kétszáz évvel azelőtt élt nagy kardvívó egészen különleges hős volt. A harcművészetek történelmének szeretete erősebb volt annál a hitnél, hogy egy

feleségnek nem lenne szabad űznie azt. Azon vette észre magát, hogy a *kendzsucuró*ról beszélget Reikóval. Mivel a nő is olyan olvasott volt, mint ő, ez volt a legélvezetesebb beszélgetése ebben a témában. Reiko intelligenciája lenyűgözte, és élvezte, hogy ő is ragyog a lelkesedéstől. Közelebb húzódott, a testtartása is megenyhült, annyira örült, hogy végre találtak egy közös témát. Szano most már elhitte, hogy azért jött, mert látni akarta: elvégre az apja üzenetét egy szolgáló is átadhatta volna. Ő is érezte a kettejük között szikrázó vonzalmat.

Aztán, miközben szenvedélyesen vitáztak a kardvívás lényegéről, Szano rájött, hogy elkövette ugyanazt a hibát, amit Ueda bíró. Ez alighanem az arcán is meglátszott, mert Reiko a mondat felénél megállt. A szomorúság kioltotta a szikrát a szemében. Mintha csak olvasott volna férje gondolataiban.

– Későre jár – mondta sajnálkozva. – Nem akarlak zavarni a munkádban. Jó éjt, nagyrabecsült férjem. – Reiko felállt és meghajolt.

– Várj még! – mondta Szano. Amikor a felesége megtorpant az ajtóban, kérdő tekintettel, azt akarta mondani: Harume életének tanulmányozása kinyitotta a szememet. Tudom már, milyen érzés nőnek lenni egy férfiak uralta világban. Rájöttem, milyen kegyetlen a társadalom, amiért korlátok közé szorítja a nők életét. Tudom, mit érzel!

Mégis, hogy érezhette volna át Reiko helyzetét, amíg még mindig a saját igazához ragaszkodott? Nem akarta, hogy belekeveredjen egy gyilkossági nyomozásba, ami még veszélyesebb lett, miután Keiso-in úrnő is felkerült a gyanúsítottak listájára. Még mindig nem hitte, hogy képes

lenne az életét is kockára tenni valamiért. Szano semleges témát keresett, de minden, amit mondhatott volna, a nő függetlenségének – és a férfi hatalmának – központi témájához és újabb veszekedésekhez vezetett volna.

– Jó éjszakát – mondta végül.

Susogó selyemruhájában, jázminillatú felhőt húzva maga után, Reiko kilibbent a szobából és finoman visszacsukta az ajtót. Szano csüggedten ült az íróasztalánál. Tudta, amíg valahogy nem tudnak túllépni ezen a szörnyű, megoldhatatlan helyzeten, addig arra ítéltettek, hogy úgy éljenek, mint az idegenek, együtt, mégis egymástól külön. A szerelem csalóka ábrándnak tűnt csupán.

Szano töltött magának még egy csésze szakét. Miután felhajtotta a langyos pálinkát, a beépített polcok felé nyúlt, és levette Harume kisasszony naplóját. Belelapozott, és újból eltűnődött, vajon miért akarta ellopni a hadnagy. Aztán észrevett valamit, ami addig elkerülte a figyelmét. Közelebb tartotta a naplót a lámpához, hogy jobban lássa.

A lapok belső szélén kis tintanyomok voltak, ahol a selyemzsinór összefűzte őket. Szano kikötötte a zsinórt, és szétszedte a lapokat. A nyomok az írásjelek szép külső ecsetvonásai voltak, amelyeket Harume a középső lapok peremére írt, aztán elrejtett a kötés alatt. Ha sorba rendezték őket, a következő volt olvasható:

*Az árnyak között együtt hever két külön világ,
Bőröd meztelen bőrömhöz ér,
Egy a sóhajunk, egy a lélegzésünk,
És vérünk egy közös szív hangjára dalol.
Ahogy felfedezed testem titkait,*

*Érintésednek átadom magam -
Ah, bárcsak befogadhatnám egész lényedet
S nem válnék el tőled soha már.
De fájdalom! A rangod és a hírneved miatt
Sosem sétálhatunk, míg a nap fenn tündököl.
Szerelmünk mégis örök; lelkem hozzád köt, ha már
A házasságban úgysem egyesülhetünk.*

Szano elfojtott örömmel újra meg újra végigolvasta a sorokat. Harume az örök szerelemről írt, Keiso-in úrnőnek tehát nem lehetett volna oka a panaszra, ha róla szól az idézet. Bizonyára valaki mással is kapcsolatban volt, akit annyira szeretett, hogy nem tudott ellenállni, hogy papírra ne vesse az érzelmeit, és még a leleplezéstől sem félt.

De ki volt ez a névtelen szerető, akit oly sokan ismertek? Bárkit halálra ítélték volna, aki megbecsteleníti a sógun ágyasát; még egy nő is ugyanerre ítéltetett volna, ha elbitorolja Harume kisasszony vonzalmát. Hogyan tetézte a veszélyt annak a bizonyos illetőnek a tisztsége? A kapcsolatuk miatt voltak a korábbi merényletek is?

Szano óvatosságra intette magát, nehogy túl sokat reméljen ettől a nyomtól, amely elterelte a gyanút Keiso-in úrnőről. Harume talán a sógun anyjáról írt, még akkor, amikor boldogabb volt a kapcsolatuk. Noha Szano tudta, hogy a szerelemben nem számít az életkor, szerette volna azt hinni, hogy Harume csakis azért fogadta el az öreg, csúnyácska Keiso-in szerelmét, hogy ezáltal bizonyos előjogokhoz jusson. Akarta hinni, hogy az eldugott vers valaki másról szól.

Kusida hadnagy tagadta, hogy nemi kapcsolata lett volna

Haru-méval, de mi van, ha hazudott? Lehet, hogy azért akarta ellopni a naplót, mert attól félt, hogy Harume megnevezte benne a szeretőjeként. A vers szenvedélyes hangneme és a nemi aktusokra való célzás nem illett bele abba az egyezménybe, amit Harume Mijagi nagyúrral kötött, bár lehet, hogy később meghittebb lett a kapcsolatuk, akkor is, ha tagadta a férfi, hogy az ablakon való kukucskáláson kívül más is történt. Nem volt szokatlan, hogy egy világi örömöknek hódoló idősebb úr elnyeri egy fiatal lány szerelmét. A daimjó és Kusida hadnagy egyaránt megölhette Harumét, nehogy napvilágra kerüljön a kapcsolatuk.

Vagy talán volt egy újabb, eddig ismeretlen szerető is Harume múltjában.

Szanónak minden lehetőséget számításba kellett vennie. Egyelőre azonban azt remélte, hogy Kusida hadnagy és Mijagi nagyúr marad a két legfőbb gyanúsított.

25.

A Mijagi-ház fürdőszobája olyan volt, mint bármelyik az edói birtokokon. Egy forró vízzel teli, földbe süllyesztett fakád gőzölgött egy tágas szoba közepén. A polcokon vödrök, törölközők, rizskorpából főzött szappanok és illatosított olajokkal töltött edények sorakoztak. A víz a deszkapadlón keresztül szivárgott le a csatornába. A levegőt szeneskályhák melegítették fel. Ennek a fürdőszobának azonban volt két szokatlan vonása is.

Az egyik sarkot egy bambuszfal választotta el, a falon, szemmagasságban volt egy pici tolóajtó. Mijagi úrnő egy párnán térdelt mögötte. A léptek zajának hallatára megfeszült. Tudta, a férje érkezett meg. A kémlelőnyílás félrecsúszott, és a nő érezte a férje várakozását, ahogy benézett a fürdőbe, és várta a neki rendezett szórakozást. Mijagi úrnő tapsolt egyet, így jelezte, hogy kezdődhet a rituálé.

Kinyílt az ajtó. Besétált Mijagi nagyúr két ágyasa, Hópehely és Ökörszem. Mindketten köntöst viseltek, hosszú hajuk fel volt tűzve. Csevegtek, és úgy tűnt, nem is veszik észre, hogy gazdájuk a kémlelőnyíláson át kukucskál. Úgy tettek, mintha Mijagi úrnőt sem vennék észre, noha a paraván csak a daimjót takarta el, az asszonyt jól lehetett látni. Négy évvel ezelőtt a Zódzsó templom árvaházában tüzetesen megvizsgált minden lányt, mielőtt őket hazavitte. Megtanította Hópelyhet és Ökörszemet arra, hogyan

szerezzenek örömet a férjének. Remek színésznőkké váltak. Mintha nem is tudnák, hogy nagyuruk és úrnőjük is jelen van, kibújtak a köntösükből.

Mijagi nagyúr felsóhajtott a kémlelőnyílás mögött. Mijagi úrnő elmosolyodott. Hópehelynek nagyobb melle volt, előreugró mellbimbókkal, Ökörszemnek viszont szélesebb, kerekesebb csípője. Tökéletesen kiegészítették egymást, és az úrnő érezte a férje izgalmának melegét, mint amikor lángok nyaldossák kívülről a falat. Hópehely fogott egy vödört, és lelocsolta magát vízzel. Leguggolt, és beszappanozta a karját.

– Megmosnád a hátamat? – kérdezte szemérmesen Ökörszemtől.

A lány kacagva teljesítette a kérést, aztán beszappanozta Hópehely melleit is, aki látható élvezettel turbékolt. Becsukta a szemét és felsóhajtott, amikor Ökörszem simogatni kezdte a mellét, cirógatta és csókolgatta a mellbimbóit.

Mijagi úrnő hallotta, hogy a férje felnyög. Tudta, hogy most veszi elő az ágyékkötője alól a férfiasságát. Ökörszem lopva Mijagi úrnőre pillantott, aki intett neki, hogy folytassa csak. A nagyúr élvezte ezt a hosszú, erotikus játékot. Felesége nem tudta – talán nem is érdekelte –, hogy az ágyasok is örömeiket lelik-e benne vagy csak színlelik, mert ez a kötelességük urukkal szemben, és mert félnek úrnőjük haragjától. Ő maga azonban nem érzett semmit. Egy kellemetlen gyermekkori élmény miatt érzéketlen volt a nemi örömeire.

A Mijagi-klán tagjaként ugyanezen a birtokon nőtt fel. A ház akkoriban mindig tele volt emberekkel. Az előző daimjó – férjének az apja – imádta a fényűző összejöveteleket. Az egyik ilyen alkalommal a tizenegy éves Mijagi Akiko első

ízben találkozott a nagybátyjával, aki éppen akkor tért vissza Tosza tartományból. Kaoru nagybácsi tíz évvel volt idősebb nála, megnyerő külsejével és barátságos természetével azonnal megtetszett a kislánynak. Állandóan körülötte koslatott, virágokat és édességeket ajándékozott neki. A maga gyermeki módján szerelmes lett belé.

Egy éjjel kinyílt a hálósobája ajtaja.

– Gyere csak, Akiko! – suttogott Kaoru. – Meglepetésem van a számodra.

Kézen fogta a kislányt, és kivitte az udvarra. Meleg, nyári este volt. Akiko egyre növekvő, megmagyarázhatatlan izgalmat érzett. Nagybátyja az istállók felé vezette, ahol közeledtükre neszezni kezdtek a lovak. A gyermek szíve majd' kiugrott a helyéről, amikor Kaoru bevitte egy üres istállóba. A nyitott ablakon beszűrődött a hold sápadt fénye, a földet friss szalma borította.

Kaoru szeme furcsa tűzben égett.

– Szeretsz engem, Akiko-csan?

– Igen... – felelte a lány és félénken hátralépett.

Kaoru elállta az utat. Mosolyogva megsimogatta a lány haját.

– Nem kell félni – nyugtatgatta, és végigsimította karcsú, törékeny testét. – Milyen fiatal vagy. És milyen szép! – Mély torokhangon felnyögött.

– Én... és vissza akarok menni... – mondta Akiko, és valósággal összezsugorodott bácsikája érintésétől.

A férfi megoldotta a selyemövét, és letépte a lány kimonóját. Lihegve, mint egy kutya, rávetette magát a gyermekre.

– Mit csinálsz, *odzsi*-szan? Hagyd abba, kérlek!

Kaoru leszorította a szalmára. Akiko orrát megcsapta az izzadsággal keveredett erős lótrágyaszag és a férfi pálinkabűzű lehelete. Megpróbált kiszabadulni, de a nagybátyja pofon csapta.

– Ne karmolj, te kis vakarcs! – recsegte. – Te akartad, hát most nesze!

Kemény hímveszője Akikóhoz préselődött. Szétfeszítette a lábát. A kislány rémülten felsikoltott. A szalma összekaristolta a hátát; a ránehezedő férfitest súlya alatt majdnem összeroppant. Hallotta már, hogy klánjának férfitagjai gyakorta erőszakoltak meg parasztlányokat, sőt néha még a saját családtagjaikat is, de sosem gondolta volna, hogy ez vele is megtörténhet.

– Segítség! – kiáltozta.

Kaoru még erősebben felpofozta.

– Hallgass, vagy megöllek! – sziszegte, aztán beléhatolt.

Akiko égető fájdalmat érzett a lábai közt, mintha kardot döftek volna belé. Kaoru ismételt lökéseivel ez a kard egyre mélyebbre és mélyebbre fúródott. Akiko nem is látott a kintől, csak sírdogált csöndben és keservesen. A lovag dobogtak és nyihogtak. A gyötrelmeknek csak nem akart vége szakadni. Kaoru percek múlva felordított, majd lekecmergett róla. A fájdalom enyhült egy kicsit. Akiko a könnyein keresztül látta, ahogy feltápáskodik.

– Jaj, ne – mondta a férfi dühösen, miközben a kezét, a ruháját és a szalmát nézte. Mindent valami ragacsos, sötét anyag borított. Akiko rájött, hogy ez nem más, mint vér – a tulajdon vére.

– Ha csak egy szót szólsz bárkinek is, megöllek – mondta Kaoru. A hangjában rémület csengett. – Megértetted?

Megöllek!

Akiko később halványan emlékezett rá, hogy félig öntudatlanul hever a szalmán. Csak reggel találtak rá. Az orvosok keserű gyógyszert erőltettek le a torkán. Egy idő után felépült, de nem teljesen. A lába közt és a hasa alsó részében, ahol régen, romantikus képzelgései alkalmával kellemes bizsergést érzett, nem érzett többé semmit.

Kaoru nagybácsi a birtokon maradt. Akiko sosem jelentette, mit tett vele. A férfit úgysem büntette volna meg senki. Akiko napközben is bezárt ablaktáblák mögött kuksolt a szobájában. Aztán egy nap Kaoru váratlanul visszautazott Tosza tartományba. A megkönnyebbülés enyhítette az Akiko szívébe fészkelte rettegés nyomasztó súlyát. Két hónap után először merészkedett ki a kertbe. Hunyorogva állt a napfényben, amikor valaki odalépett melléje.

– Üdvözöllek, húgocskám.

A lány összerezzen a férfihang hallatán. Aztán rájött, hogy ez csak tizenhat éves unokatestvére, Sigeru, a daimjó elsőszülött fia. Noha születésük óta mindketten a birtokon éltek, alig ismerték egymást: Tosza tartomány leendő nagyura inkább más lányokkal foglalkozott. Akiko most látta csak közélről ezt a görbe testtartású, vékony fiút, vizenyős szemét, és azt, hogy egyáltalán nincs meg benne az a férfias brutalitás, amitől 6 annyira rettegett. A rangja azonban így is megfélemlítette.

– Láttam, mi történt az istállóban – mondta Sigeru. – Elmondtam az apámnak, ő meg elkergette Kaoru bácsikádat. – A leendő daimjó ravaszkásan, behízelve rámosolygott. – Gondoltam, jó, ha tudod.

Akikót elöntötte a hála. A fiú önként segített neki, amikor

más nem is törődött vele. Abban a pillanatban eldöntötte, hogy Sigerunak szenteli az életét. Szüksége volt valakire, akit imádkozhat; szüksége volt a szolgai ragaszkodásra. Elválaszthatatlan társak lettek, a fiú a lány szeretetének haszonélvezője. A fiú megvédte Akikót más férfiaktól. Megosztotta vele legszemélyesebb gondolatait is: hogy nem szereti a felelősséget, és hogy csendes életre vágyik, amit csak az örömeknek szentel. Sosem próbálta megérinteni. Akiko hamarosan megtudta, mi a fiú kedvenc időtöltése: a leskelődés.

Akiko szeretett volna mindenben a kedvére tenni. Segített Sigerunak belopózni a birtok nők számára fenntartott részlegébe, úgyhogy a fiú kileshette őket vetkőzés és fürdés közben. Magának okozott közben örömet, mialatt Akiko figyelte, nem jön-e valaki. Rájött, hogy a fiú aznap éjjel végignézte, ahogy nagybátyja az istállóba csalogatja és megerőszakolja, ő pedig élvezettel nézte, ahelyett, hogy segítene volna. Azt is megértette, hogy Sigeru kihasználja a szeretetét, ám ezt még magának sem ismerte be soha. Szerette őt, és szüksége volt rá. Ezért aztán mindent megtett a barátságukért.

Eltelt nyolc év. Ahogy Akiko nővé serdült, közeledni kezdett a házasság fenyegető réme. Nem bírta volna elviselni, ha el kell válnia Sigerutól, ha olyan emberrel kell együtt élnie, aki bármikor hozzáérhet. Az erőszak maradandó testi károsodást okozott: minden havi vérzése pokoli fájdalmakkal jött meg, és azt mondták, lehet hogy nem is szülhet gyereket. Azonban még ez a fogyatékoság sem menthette meg a férjhez menéstől. Közvetlen családján kívül még suttogva sem beszéltek róla, nehogy ezzel elriasszák az előnyös

kérőket.

Apja halála után Sigeru lett a daimjó. A család halogatta a nőstését, azt remélve, hogy egyesülhetnek majd valami befolyásos szamuráj klánnal, ám Mijagiék alacsony státusa nem nagyon vonzotta az ígéretes feleségjelölteket. Ezért úgy döntöttek, akkor már inkább megpróbálják egyesíteni a vagyont, és egy rokonnal házasítják össze. Akiko családja volt a következő ág a családfán, Akiko pedig a legidősebb lány. Sigeru őt vette feleségül.

Akiko végtelenül boldog volt. Végre egy olyan férj mellett élhetett, aki nem fogja meggyaláznai a testét.

– A házasságtól semmi sem fog megváltozni köztünk – biztosította Sigeru is. – Maradjon minden a régiben!

A házat átalakították saját, közös ízlésük szerint. Sigeru a legtöbb családtagját és csatlósát a toszai birtokra küldte. Akiko is elbocsátotta a szolgák nagy részét. Amikor nem Sigeru testi vágyainak kielégítésében segédkezett, akkor inkább verseket olvastak egymásnak vagy zenét hallgattak, de nem jártak társaságba. Sigeru minden évben Toszában töltött néhány hónapot, ilyenkor Akiko sóvárgott utána. Miután a daimjó felesége lett, már nem félt annyira a férfiaktól, és érezte, hogy hatalma is van, mégis csak Sigeruval együtt érezte igazán boldognak magát.

Noha ő maga sosem tapasztalta meg a testi örömeit, átérezte a férjéét. A közös szükséglet lelki köteléket hozott létre közöttük. Testi kapcsolat nélkül is megtalálta a beteljesülést a házasságban; úgy érezte, nincs is szüksége gyerekekre. Majd Sigeru unokaöccse lesz a következő daimjó. Jól összeillő lelkek voltak, mint a két hattyú a család címerében... legalábbis ezt próbálta bemesélni magának. Azt

hitte, hogy ez a boldogság örökké fog tartani, hogy legyőzhetetlen lesz. Aztán az előző év tavaszán megjelent a színen Harume.

A Mijagi házaspár egy mólón állt, és a tűzijátékot nézte a Szumida folyó fölött. Körülöttük hangos tömeg ünnepelte a vitorlás idényt. Sigeru észrevette Harumét a sógun társaságában. Neje azt hitte, ez is csak egy ártatlan kaland lesz, így hát megszervezett nekik egy találkozót. Hogy nem vette észre, hogy Harume meg fogja találni a házasságuk gyenge pontjait? Valósággal belebetegedett, amikor végül rájött, hogy Harume közéjük állhat; gyakran még az utcán is elfogta a rosszullét. Harume nem csupán boldogságát, egész létezését fenyegette. Mijagi úrnő örült Harume halálának. Ismét biztonságban érezte magát.

Harume kisasszony halálával azonban nem múlt el teljesen a fenyegető veszély. Szelleme időről időre megkísértette Mijagi nagyurat. Mijagi úrnő életét pedig újabb veszély árnyékolta be: a nyomozás. Még attól sem könnyebbült meg, hogy Kusida hadnagyot letartóztatták.

Sigeru közben egyre hangosabban nyögdecselt, ahogy az élvezetek csúcsához közeledett. Mijagi úrnő ismét jelzett a két ágyasnak. Hópehely Ökörszem arcához szorította a medencéjét, és felsikoltott. Ökörszem homorított, behunyta a szemét, és örömteli kiáltásokat hallatott. A paravánon túlról felhangzott egy rekedtes kiáltás. Mijagi úrnő szemébe örömkönnyek szöktek. Ismét teljesíthette ura vágyát.

Amikor hallotta a férfi távolodó lépteit, felállt. Hópehely és Ökörszem kibontakozott egymás öleléséből és meghajolt.

– Kitűnő volt – dicsérte meg őket az úrnő, majd ő is elindult a folyosón Sigeru hálószobája felé.

A férfi lefeküdt a matracra az asztali lámpa fényénél, magára húzta a paplant, és lehajtotta a fejét egy fa nyaktámlára. Mijagi úrnő számára ez volt a szertartás legszebb része, ilyenkor újra együtt lehetett Sigeruval. Leheveredett a mellette levő matracra. Sosem értek egymáshoz. Sigeru ilyenkorra általában már félig el is aludt. Mijagi úrnő még várt egy kicsit, hátha mégis szüksége lesz valamire, aztán eloltotta a lámpát. Végül ő is álomba szenderült, egyedülálló szerelmük biztos tudatában.

Sigeru azonban ébren volt ma este. Mélán bámulta a mennyezetet.

– Mi a baj? – kérdezte a felesége.

A nagyúr feléje fordult.

– A nyomozáson gondolkodtam – Az arcára telepedett aggodalomtól egyszerre tűnt öregebbnek és fiatalabbnak. Mijagi úrnő látta benne gyermekkori pajtását és középkorú férjét is. – Mióta Szano *szószakán* itt járt, szörnyű balsejtelmek gyötörnek.

– Ugyan miért? Mitől félsz? – Megpróbált nyugodt hangon beszélni, mégis zavart volt egy kissé. Miért nem érezte meg már korábban a férje félelmét? S a férje miért nem bízott meg benne hamarabb? Hová lett az az értékes lelki kapcsolat? A düh forró, fojtogató lángjai nyaldosni kezdték Mijagi úrnő belsejét. A düh tüze alatt pedig a félelem parázslott.

Mennyit tudott Sigeru? Mi fog történni velük? Mijagi úrnő nem akarta hallani, mit akar mondani. Mozdulatlanul feküdt a paplan alatt, a félelem parazsa kőkemény gyémánttá fagyott a szívében, és felkészült a legrosszabbakra.

– Azt hallottam, Szano *szószakant* semmi sem állítja meg,

ha az igazságot keresi – sóhajtott Sigeru. – Tegyük fel, hogy megtudja, mi történt Harume kisasszony és énköztem. Engem fog vádolni a gyilkossággal!

– Már tud róla – érvelt Mijagi úrnő, noha rajta is úrrá lett a félelem. Mi lesz, ha Sigerut letartóztatják – netán elítélik és még ki is végzik? Hogyan fog nélküle élni? – Beismerted, hogy te küldted a tintát, ám azt nem tudja bizonyítani, hogy közöd lenne a gyilkossághoz. – Erőt kellett vennie magán, hogy folytatni tudja. – Mi másról kellene még tudnia?

Félt attól, hogy elveszíti a férjét, mégis keserű féltékenységet érzett. Nem akarta tudni, mi lehetett a férje és Harume kisasszony között, amit addig nem tudott; nem akarta, hogy újra megbántsák.

– Harume megzsarolt, hogy ha nem fizetek neki tízezer *kobant*, azt fogja mondani a sógunnak, hogy megerőszakoltam – vallotta be keserves képpel Sigeru. – Gondoltam, biztosan csak úgy mondja, de teljesen biztos nem lehettem benne. Úgyhogy fizettem neki. Apránként csak, fel ne tűnjön neked, hogy hiányzik a félretett pénzünkből. Nem akartam, hogy aggódj.

Sigeruból mintha kieresztették volna a levegőt, mintha a vallomás kiszárította volna.

– Ha ezt Szano *szószakan* megtudja, én leszek az első számú gyanúsított. Most már érted, mitől félek?

Mijagi úrnőnek nagy kő esett le a szívről. Elfeledte kétségeit és félelmét, s a legszívesebben felkacagott volna az örömtől. Csak zsarolásról volt szó? Akkor hát mégsem csalta meg a férje. Sőt, milyen kedves volt tőle, hogy meg akarta kímélni az aggodalomtól. Újra megbízott Sigeruban, már nem gyanakodott, hogy valami kevésbé nemes célból titkolja el az

igazságot. Kettőjük közül mindig az asszony volt az erősebb, mindig ő oldotta meg a problémákat, ő hárított el minden veszélyt, ő kergetett el minden ellenfelet.

– Sose félj! – mondta. – Én majd elintézem, hogy Szano *szószakan* ne tudjon ártani neked. Te csak pihenj le, és bízz rám mindent!

Sigeru szeme könnyes lett a megkönnyebbüléstől és a hálától.

– Köszönöm. Mi is lenne velem nélküled?

Befordult a fal felé és összegömbölyödött a paplan alatt. Mijagi úrnő elfújta a lámpát. Férje pár perc múlva már jóízűen horkolt, ő azonban ébren feküdt és gondolkodott. Kusida hadnagy volt a fő gyanúsított, Mijagi úrnő valószínűnek tartotta, hogy őt is fogják elítélni. Mégsem mert csak erre számítani. Az első pillanattól fogva fel volt készülve rá, hogy ebből még nagy baj lehet. Az első lépéseket már meg is tette, hogy megvédje magukat. Most további lépésekre volt szükség, hogy megmentse a férjét, és nem mindennapi a házasságukat.

Hogy megmentse az életét.

Az éjféli közeledtével felszállt a köd a *bancsó* fölött. Ez volt az edói palotától nyugatra eső terület, ahol Tokugava hűbéresei éltek. Az indigószínű égbolton csillagok ragyogtak. A holdfény az eltűnő ködöt ezüstös fátyollá változtatta, amely ráborult az utcák labirintusára. A városrészt körülvevő sűrű bozótosban felpezsdült az éjszakai élet. Élelem után kutató patkányok zörögtek a nedves avarban, kóbor kutyák verekedtek egymással, tücskök ciripeltek. Az emberek túlnyomó része azonban már nyugovóra tért az elsötétített házakban. Még az őrszemek el-elbóbiskoltak őrkunyhóikban. Mindenhol béke honolt, kivéve a Kusida-birtokot. A kapu fölött és a bambuszerdő mentén még pislákolnak a fények. Tokugava katonái álltak őrt a birtok határain, még a zsúpfedeles háztetőn is örök gubbasztottak, nehogy a házi őrizetben levő bűnöző meg találjon szökni.

Egy szűk, sötét éléskamrát alakítottak át Kusida hadnagy cellájává. A hadnagy a földre terített matracon feküdt. Már régen elnyomta az álom és börtöne falain túlra, a Belső Palota falai közé röpítette. Üres folyosókon bolyongott, és Harume énekét követte.

*A bambusz szára egyre nő a nap hevén,
A lótosz is szélesre tárja szirmait...*

Kusida szíve megtelt örömteli várakozással. Tudta, a

szerelme ezúttal viszonzásra talál. Harume ki fogja elégíteni az őt emésztő, szörnyű vágyat.

*A háztetőn eső kopog,
Egy kakukk hangja hívogat –
Gyere hozzám, kedvesem...*

Kusida végre megtalálta Harume kisasszony ajtaját. Belökte, és látta, hogy Harume holtan fekszik a földön. Csurom vér volt meztelen teste és hosszú, kócos haja. Leborotvált szeméremdombján ott sötétlett a halálát okozó tetoválás. Míg Kusida rémülten bámulta, Harume szeme kinyílt. Intett neki, és gurgulázó hangon tovább énekelt.

Gyere hozzám, kedvesem!

Kusida felriadt és felült az ágyban. Úgy zihált, mintha rohant volna. Férfiassága ágaskodott a takaró alatt. Még mindig úgy vágyakozott Harume után, hogy szinte fájt. Legelső találkozásuk óta kísértette álmaiban. A halála után az álmokból rémálmok lettek. A szerelem és a vágy azonban megmaradt. A lelkében, akár egy földalatti patak, amely a repedést keresi, hogy végre a felszínre törhessen, egyre nőtt a haragja a nő iránt, aki megalázta és tönkretette.

Kusida feltápáskodott. Átkozta magát, amiért elaludt, és hagyta, hogy az álmai megint megkísértsék. Szervezete azonban menekülni akart a zord valóság elől. Fel-alá járkált a cellájában, és megpróbált úrrá lenni az érzelmein.

Először szamurájhoz méltó nyugalommal próbált beletörődni bebörtönzésébe. A napot csendes meditálással

töltötte, megette az ételt, amit hoztak neki, elvégezte a szükségét, de tudta, hogy ez a nyugalom már nem tarthat sokáig. Sötét lett és határozottan hideg, mivel a helyiségben, ahová zárták, nem volt sem világítás, sem fűtés, nehogy felgyújtsa maga körül a falakat és kiszökhessen. Ketrebe zárt állatnak érezte magát, s a lelke alig tudta elviselni ezt a szégyent. A harag és a vágy is egyre csak nőtt benne, s ettől még kétségbeesettebben sóvárgott a szabadság után.

Egy öreg, ősz hajú szamuráj jelent meg az ablaka alatt.

– Nem tudsz aludni, jó uram? – Yohei volt az, a hadnagy csatlósa, akinek családja nemzedékek óta hűen szolgálta Kusida klánját. Szomorkás mosoly jelent meg kerekded arcán.
– Én sem. Ha akarsz, beszélgethetünk.

A ház többi lakója egész nap felé sem nézett. Még a szülei is elkerülték. Elhitték, hogy bűnös, és nem akartak osztozni a szégyenében. Yohei azonban már a születése óta imádta a hadnagyot. Mindig a kedvében járt, olyan volt, akár egy jóságos nagybácsi. Most is ő volt az egyetlen, aki vette a fáradságot és meglátogatta.

– Hogy érzed magad? Nincs valamire szükséged?

Az öregember kedvessége könnyeket csalt Kusida szemébe.

– Hogyan történhetett ez, Yohei? – siránkozott.

– A sors néha furcsa dolgokra képes. Lehet, hogy az őseid bűne miatt kell vezekelned.

Kusida órákig töprengett, de sem a sorsot, sem az őseit nem tudta hibáztatni a törtétekért. Az összes bajt magának köszönhette. Eszébe jutott régi mestere, aki huszonöt évvel ezelőtt megtanította a lándzsa használatára. Most is a fülében csengett a hangja.

– Minden energiátokat a harci képességeitek fejlesztésébe fektessétek! – oktatta Szaigo mester a tanulókat. – Erőtöket sose fecséreljétek alantas vágyaitok kielégítésére! Ha esztek, még azelőtt hagyjátok abba az evést, mielőtt úgy éreznétek, hogy jóllaktatok; az éhség erősíti a figyelmeteket. Tartsátok távol magatokat a szeszitaloktól, ne a züllésben keressetek kikapcsolódást, hiszen ezek tompítják az agyat és gyengítik a testet. Főleg azt ne hagyjátok, hogy a nemi vágyak vezéreljenek! A lándzsa a ti férfiasságotok. Annak forgatásában találjátok kielégülést!

A gyermek Kusidának leghőbb vágya volt, hogy kitűnő lándzsás legyen. Lelkesen szívta magába Szaigo tanítását, és buzgón követte mestere tanácsait. Ám egy nap – tizenkét éves volt akkor – egy *sunga*-gyűjteményt talált apja dolgozószobájában. A könyv festett borítója egy gyönyörű, meztelen nőt ábrázolt, aki szenvedélyesen ölelkezett egy samurájjal. A kis Kusidát addig soha nem tapasztalt izgalom öntötte el. Ösztönös mozdulattal a kimonója alá nyúlt, és simogatni kezdte meredező hímveszőjét, olyan mozdulatokkal, amelyekre sohasem tanították. Az izgalom egyre fokozódott, kellemes kielégülés követette – majd a szégyenérzet és a bűntudat. Kielégítette alantas vágyait, pedig Szaigo óva intette ettől. Feláldozta a fegyelmet az élvezetek kedvéért.

Amikor megvallotta bűnét mesterének, az külön gyakorlatokat és meditálást írt elő neki. Kusida eleinte nehezen tudta féken tartani a vágyait, ám egy idő után leszokott erről a szenvedélyéről. Elmerült a *naginata-dzsucuban*, a végén már művészi szinten forgatta a lándzsát, és szüzességi fogadalmat tett. A sógun ágyasai közt is napok,

sőt, hónapok teltek el anélkül, hogy a testiségre gondolt volna.

Amíg Harume kisasszony meg nem érkezett az edói palotába.

A hadnagy aznap épp szolgálatban volt. Amikor Csizuru úrhölgy bemutatta neki a sógun új ágyasát, Kusida döbbenet tapasztalta, hogy pont úgy néz ki, mint az a lány a *sunga* borítóján, amelynek első nemi örömét köszönhette. Óriási robbanással törtek a felszínre az addig elfojtott vágyak.

Kusida teljesen összezavarodott, és egyre meggondolatlanabb lépéseket tett, nem számolva a veszéllyel. Először csak azzal nyugtatta magát, hogy abból még semmi baj nem lehet, ha ránéz egy nőre. Később egyre többször felejtette rajta a szemét, és egy idő után elkezdett módszeresen leskelődni. Nemsokára felhagyott az edzéssel. Visszaszokott az önkielégítésre, s lassan már egy éjszaka sem telt el anélkül, hogy ne Haruméről fantáziált volna. Rájött, milyen szörnyű magányra ítéltetett az, aki megfogadta, hogy a Busido elvei szerint él. Rájött, hogy az igazi beteljesüléshez a nők is hozzátartoznak.

Összeszedte a bátorságát, és elkezdett leveleket írogatni a lánynak, amelyben felfedte érzelmeit. Harume egyikre sem válaszolt, sőt, egy idő után szándékosan kerülte a hadnagyot. Kusida azzal áltatta magát, hogy biztos csak szégyenlős vagy fél. Pedig ő igazán értékes ajándékot adott volna a lánynak: saját szívét, amelyet addig egy nő sem bitorolt, saját testét, amelyet nem gyöngítettek meg más szeretők. Nem értette, hogyan lehetséges, hogy a lány ezt nem akarja elfogadni. Drasztikus lépést tett, és szóban is megvallotta neki szerelmét. Harume kisasszony azonban kikoszarazta. Szavai

úgy fájtak, mint egy mély, fekélyes seb.

– Miért nem hagysz már békén? Nem válaszoltam a buta leveleidre, és te ebből sem érted meg, hogy nem vagyok rád kíváncsi? – Harume csinos arcát eltorzította az undor. – Ugyanolyan ostoba vagy, mint amilyen rút! Azt akarod, hogy szökjem meg veled? Vagy hogy közösen kövessünk el öngyilkosságot, amiért nem lehetünk egymáséi? – Harume felnevetett. – Hát tudd meg, hogy nem akarom ezt! Még arra sem vagy méltó, hogy egy levegőt szívj velem! Most pedig hordd el magad, és hagj végre békét! A színedet sem akarom látni, soha többé!

A megalázott és felbőszített Kusida hadnagy nem csak megrázta és megfenyegette Harumét, mint ahogy azt a *szószakan-szamá*nak bevallotta. Ennél sokkal több történt. Kicsavarta a lány karját, amikor az sikoltani próbált, betapasztotta a száját, és bevonszolta egy üres szobába. Leszaggatta a kimonóját, és leteperte a padlóra. Eldöntötte, hogy valóban meg is öli az ágyast – csak előbb még a magáévá teszi.

Harume nem hagyta magát. Megharapta a férfi kezét, és amikor az eleresztette, hatalmasat rúgott az ágyékába. Kusida kétrét görnyedt a fájdalomtól, és egy hang sem jött ki a torkán, Harume pedig felnevetett. Hogy még több fájdalmat okozzon a férfinak, így szólt hozzá:

– Nekem már van szeretőm. Örökre az övé leszek. Magamra fogom tetoválni a jelet, amely kifejezi majd örök szerelmemet, ezen a testen, amit te sosem fogsz megkapni. – Azzal sarkon fordult és kiviharzott a szobából.

Szörnyű napok következtek. Kusida lassacskán felfogta, mi történt. Eldobott mindent – a fegyelmet, az önbizalmat és

a Busido tiszta életének nyugalmát – egy könnyűvérű, olcsó nőcske kedvéért, aki nem is ismerte fel az értékeit. Aki kitetováta magát, mint egy utolsó szajha! A szerelem gyűlöletbe csapott át. Kusida Harumét hibáztatta minden gyötrelméért, és kegyetlen bosszút esküdött. Azt tervezte, hogy éjszaka, amikor a lány alszik, belopózik a szobájába és a lándzsájával keresztüldöfi a szívét. Vagy pusztá kézzel fojtja meg, miközben erőszakkal teszi a magáévá. Legalább annyit ábrándozott erről éjszakánként, mint annak idején a szeretkezésről. Azt azonban nem tudta, hogy az ágyas halála sem fogja enyhíteni égő vágyát és örült féltékenységét. Nem számított rá, milyen szörnyű büntudatot fog érezni, amiért egyszer kezet emelt Haruméra. A naplót azért akarta ellopni, mert attól félt, hogy Harume beszámolt benne a támadásról.

Új célt tűzött ki maga elé. Szeretett Haruméja nélkül mit sem ért az élete, ám azt sem akarta, hogy a gyilkosság miatt halálra ítéljék. A nyilvános kivégzés örökre foltot hagyott volna klánja becsületén is. El kellett úznie Harume szellemét, vissza kellett állítania saját lelki békéjét, és ki kellett köszörülnie a családjá becsületén esett csorbát.

Ezt azonban nem tudta megtenni, amíg be volt zárva. Egyre növekvő nyugtalanság kínozza, mintha kis pókokcskák szaladgáltak volna a bőre alatt. Ezért is nem bírt megülni egy helyben.

– Mit szólnál, ha go-t játszanánk? – kérdezte Yohei. – Az biztos megnyugtatna.

Engedj ki innen! – ordította el magát majdnem a hadnagy. Legszívesebben a falat verte dühében, mégis sikerült nyugalmat erőltetnie a hangjába.

– Szívesen játszanék, de te kint vagy, én meg idebent.

Hogy lehet így játszani?

Yohei elmosolyodott.

– Két táblával és kétszer annyi figurával. Elmondjuk egymásnak, hova akarunk lépni, és odatesszük a másik bábuját is, ahova kell.

Kusidának semmi kedve nem volt játszani, de támadt egy kitűnő ötlete.

– Rendben van – egyezett bele.

A csatlós eltűnt, és kisvártatva két dobozzal tért vissza. Az egyiket átdugta az ablakrácsra. Mindketten felállították a négy lábú ébenfa táblákat, amelyek elefántcsont lapjaira négyzetrácsok voltak karcolva, és kipakolták maguk elé a fekete-fehér, kerek kavicsokat.

– Te kezdesz, uram – mondta Yohei.

Kusida egy fekete kavicsot helyezett a táblára, ahol két vonal metszette egymást. – Vízszintes tizennyolc, függőleges tizenhat.

– Vízszintes négy, függőleges tizenhét – válaszolt Yohei.

Kusida felrakta a fehér kavicsot is, miközben minden idegszálában megfeszült. A szabadság utáni vágytól a szíve is hevesebben vert. Kínlódva játszott a lassú, fárasztó játékot, alig figyelt arra, hová lép. Az ajtó előtt hangos horkolás hallatszott: az őrt elnyomta a buzgóság.

– Uram, hiszen te nem is figyelsz a játékra – pirongatta meg az öreg csatlós. – Már alig maradt figurád a táblán, te meg még egyet sem vettél le az enyéimből.

Kusida nem szívesen csapta be a barátját, de kénytelen volt.

– Tévedsz, Yohei. Én állok nyeresre.

Az ablakban megjelent Yohei értetlen arca. Hunyorogva

nézte Kusida tábláját.

– Valamilyünk összevissza lépett.

– Biztosan én rontottam el – mondta Kusida. – Alig tudok odafigyelni. – Közelebb lépett az ablakhoz és suttogva folytatta. – Jobb lenne, ha inkább egymással szemben ülnénk. Akkor biztosan a megfelelő helyre kerülne minden bábu.

Yohei megrázta a fejét.

– Te is jól tudod, uram, hogy nem engedhetlek ki.

– Te viszont bejöhetsz hozzám. – Amikor látta, hogy az öreg habozva ráncolja a homlokát, unszolni kezdte. – Tényleg! Még azelőtt abbahagyjuk, hogy az őr felébredne. Észre sem fogja venni.

– Hát...

– Ugye te nem hiszed el, hogy én öltem meg Harumét?

– Persze, hogy nem – méltatlankodott a mindig hűséges csatlós. Aztán bizonytalanabb hangon hozzátette: – De megtámadtad a *szószakan-szamat* és az embereit.

– Nem én öltem meg Harumét. Azt sem tudtam, hogy tetoválást akar készíteni magának. Minek mérgeztem volna meg a tintáját? Szano *szószakannak* viszont mindenképp le kellett tartóztatnia valakit, ezért találta ki ezt a mesét. Sosem törtem be a házába, és nem is támadtam rá senkire. Hazugság az egész!

– Hogy merészeli a *szószakan-szama* hamisan vádolni az én fiatal gazdámat? – tört ki felháborodva Yohei. – Kitekerem a nyakát!

– Hogy aztán téged is elítéljenek gyilkosságért? Yohei, ezt nem szabad! – Kusida beletörődve sóhajtott egyet. – Csak annyit tehetünk, hogy megvárjuk, amíg kiderül az igazság. Akkor majd tisztára mosom a nevemet. – Az idegességtől alig

fért a bőrébe, a koponyáját szinte szétfeszítette a fájdalmas lüktetés. – Gyere be inkább, hogy befejezzük a játékot. Ígérem, nem próbálkozom majd szökéssel. Csecsemőkorom óta ismeresz, Yohei. Bízhatok bennem. – Kusida hangja megremegett. – Olyan egyedül érzem magam itt benn! Szükségem van valakire.

Yohei szeretetteljes és együttérző pillantást vetett rá.

– Na, jó – sóhajtotta, és elindult az ajtó felé.

Kusida gyorsan visszadobálta a go figuráit a dobozba, és a kimondja alá rejtette azt. Amikor az ajtó zárja alig hallható kattanással kinyílt, a lábainál fogva megragadta a táblát, és az ajtó melletti falhoz lapult. A szíve mindvégig a torkában dobogott. Az őr nem ébredt fel a neszre. Lassan félreecsúszott az ajtó, és Yohei lábujjhegyen belépett a szobába, de a kilincset nem engedte el.

– Uram...?

Kusida kirakta elé a jobb lábát. Yohei lépett egyet, megbotlott és hasra esett.

– Mi a...

Kusida egy szempillantás alatt átszökkent a földön fekvő Yohei felett, és kirohant a folyosóra. Hallotta, hogy a barátja felkiált: – Ne csináld, uram! – Az őr lándzsával a kezében, a falnak támaszköve guggolt. A nagy zajra felriadt. Kusida előrántotta a go tábláját, és lesújtott. Hatalmas csattanással csapódott az elefántcsont az őr fejéhez, aki ájultan esett össze. Kusida félrehajította a táblát, kikapta a lándzsát az őr kezéből, és rohanni kezdett a folyosón.

– Kérlek, állj meg, uram! – kiáltozta Yohei, és sántikálva eredt a nyomába. – Nem juthatsz ki innen! Mindenütt katonák vannak! Ha elfognak, megölnék!

Nyikorogva nyíltak ki az ajtók, és mindenki kiabálni kezdett. Az egész ház felébredt. Katonák özönlöttek a folyosóra és, Kusida után iramodtak.

– Megszökött a fogoly! – ordították. – Elkapni!

Kusida eszeveszett tempóban loholt a hátsó ajtó felé. Futás közben hátranézett, és látta, hogy két őr már majdnem utolérte. Előrántotta a kimonója aló a go dobozát, és az őrök orra előtt a fölhöz vágta. A doboz kinyílt, és szanaszét gurultak a kavicsok. Az őrök elcsúsztak rajtuk, és akkorát estek, hogy majdnem a nyakukat szegték.

Kusida feltépte az ajtót, és kiment a lámpásokkal megvilágított udvarra. Két döbbsen őrrel találta magát szemközt. Kusida meglendítette a lopott lándzsát, és a nyelvvel mindkét ört homlokra vágta. Az őrök összecsuklottak. A tetőről is leugráltak a katonák, Kusida azonban addigra már kisurrant a kapun. Egy-egy jól irányzott ütéssel az odakint posztoló két ört is harcképtelenné tette. A járőrök üldözőbe vették, az íjászok pedig tüzes nyilakat lőttek ki utána. Kusida csak futott, futott az életéért, a szerelméért és a becsületéért, míg végül elnyelte az éjszaka sötétje.

27.

– Szigorúan betartottuk a házi őrizet szabályait, de mit csináljunk, ha ez az öreg kiengedte? – magyarázkodott a parancsnok, aki riasztotta Szanót – Ami történt, nem a mi hibánk.

Bosszúsan mutatott a négy sebesültre, akiket Kusida hadnagy tett ártalmatlanná a menekülése közben. Kusida szülei és néhány csatlós a tornácon gyülekezett. Az utcáról kíváncsi báméskodók leskelődtek befelé.

Szanót legmélyebb álmából ébresztette fel a küldönc a rossz hírral. Most Hiratával és embereivel együtt a fagyos udvaron ácsorgott. A báméskodók beszélgettek, s az égbolton már megjelentek a hajnal első azúrkék fényei. Szano önkéntelenül is magát kezdte okolni a gyanúsított szökéséért. Hamarabb is eszébe juthatott volna, hogy Kusida ki akar majd szabadulni. Meg kellett volna fosztani a rangjától és az ezzel járó előjogoktól, és házi őrizet helyett inkább az edói palota tömlöcébe kellett volna vetni. Noha Szano úgy gondolta, hogy Keiso-in úrnőnek nyomosabb oka lett volna Harume kisasszony meggyilkolására, azért a hadnagynak sem hitte el minden szavát. Nehezen állt ellen a kísértésnek, hogy kitöltse a mérget a katonákon, akik ezzel az egy emberrel sem tudták felvenni a harcot.

– Most ne arról beszéljünk, hogy ki a hibás, inkább arra összpontosítsunk, hogy mihamarabb elfogjuk Kusida hadnagyot – mondta. – Mi történt eddig?

– Kiküldtem az embereimet, hogy fésüljék át a *bancsót*, de eddig még nem sikerült Kusida nyomára bukkanni. Sajnos nagyon jó futó.

Szano tudta, hogy mire a nap felkel, Kusida akár Edót is elhagyhatja, bár abban kételkedett, hogy a hadnagynak ez lett volna a célja. Akkor viszont miért szökött meg a házi őrizetből? Csak akkor találhatták meg, ha erre a kérdésre választ kapnak. Szano azt mondta a parancsnoknak, hogy folytassák a keresését. Aztán inkább intett Hiratának, hogy kövesse, és bemutatkozott Kusida szüleinek.

– Nem ejtett el a fiuk valami olyan megjegyzést, amiből esetleg tudni lehet, hogy miért szökött meg? – kérdezte az apjától.

– Azóta nem beszéltem a fiammal, mióta megfosztották a tisztségétől. – Az idősebb Kusida majomszerű arcvonásai megkeményedtek. – A legutóbbi viselkedésével pedig egyáltalán nem szolgált rá, hogy megbocsássak neki.

Szano értette már, miért szerette olyan megszállottan Harumét a hadnagy: ilyen kőszívű, megbocsátást nem ismerő szülők után nem lehetett csodálni, hogy annyira vágyott a szeretetre.

Kusida édesanyja ijedt pillantást vetett a férjére, majd az ajtó mellett sírdogáló öreg szamurájra mutatott.

– Yohei látta utoljára.

Szano odalépett a hűséges csatlóshoz, akit Kusida rútol rászédett, hogy kinyitassa vele az ajtót.

– Az uram semmi olyat nem mondott, amiből tudhattam volna, hogy szökést tervez – siránkozott Yohei. – Nem tudom, miért tette.

Előrebotorkált, és Szano lába elé vetette magát.

– Ó, *szószakan-szama*, kérem, ne ölje meg! Hadd haljak meg inkább én helyette!

– Nem fogom megölni – mondta Szano. Élve akarta elfogni Kusidát, hogy kikérdezhesse. – És téged sem büntetlek meg, ha segítesz nekem. Vannak barátai, akiknél esetleg elrejtőzhet?

– A régi mestere, Szaigo. Visszavonult a tanítástól, és most Kanagavában él.

Ez volt a negyedik falu a tókaidói út mentén. Körülbelül fél napi járásra esett. Szano elköszönt a Kusida családtól, és Hiratával együtt nyeregbe szállt.

– Küldj embereket, hogy figyelmeztessék az út menti őreket! – mondta Hiratának Szano. – Bár szerintem nem fogja elhagyni a várost.

– Szerintem sem – értett egyet Hirata. – Majd szólok a rendőrségnek, hogy adjanak ki körözést, és mondják meg a szomszéd városok kapuőreinek, hogy tartsák nyitva a szemüket. Aztán... – Hirata mély levegőt vett, és kifújta. – Aztán felkeresem Icsiteru kisasszonyt.

Szétváltak. Szano visszaindult az edói palotába, hogy még több katonát küldjön Kusida nyomába, mielőtt ellátogat Ueda bíró tárgyalására. Akár Kusida ölte meg Harumét, akár nem, mindenképpen veszélyes volt a városlakókra nézve. Szano tudta, hogy mindenáron el kell fognia, és azt is tudta, őt terheli a felelősség, ha addig a hadnagy újabb bűncselekményeket követ el.

Mire Szano a bíróságra ért, már megkezdődött a tárgyalás. A nyomozó halkán beosont a hosszú és homályos nagycsarnokba. Ueda bíró az emelvényen ült, komor arcát

megvilágította az íróasztalon pislákoló lámpa. Mindkét oldalán egy-egy titkár ült. Észrevette Szanót, és üdvözlésképpen megbiccentette a fejét.

Az alperes egy muszlinruhás nő volt. Csuklójánál és bokájánál megkötözve térdelt az emelvény előtt, a *siraszura* terített szalmagyékényen. A hallgatóság a terem közepén ücsörgött.

A titkár bediktálta az aznapi dátumot, az időt és a törvényhozó testület tagjainak nevét a jegyzőkönyvbe. Szanónak eszébe jutott, hogy Reiko mesélte, mennyi tárgyalást ült végig fiatalkorában. Arra gondolt, lehet, hogy most is itt van és figyel. Vajon el fognak-e jönni valaha is együtt, mint férj és feleség? Egyáltalán miért akarta az apósa, hogy eljöjjön erre a tárgyalásra?

– Az alperest, a kjobasi illetőségű Marikót azzal vádolják, hogy meggyilkolta a férjét, a sarukészítő Nakanót. – szólalt meg a titkár.

– A bíróság most meghallgatja a tanúkat. Szólítom az első tanút: Mariko anyósát!

A vádlott csendesen szipogott, a hallgatóság sorai közül pedig felállt egy idős asszony. Odabicegett az emelvényhez, letérdelt, meghajlással köszöntötte Ueda bírót, aztán belekezdett a mondókájába.

– Két napja a fiam hirtelen rosszul lett vacsora után. Fuldoklott, köhögött, és azt mondta, nem kap levegőt. Kinyitotta az ablakot, de az sem segített, annyira szédült, hogy összeesett. Aztán öklendezni kezdett. Először csak az ételt hányta ki, később már vért is. Megpróbáltam segíteni, de azt hitte rólam, hogy boszorkány vagyok, és meg akarom ölni. Én, a saját anyja!

Az öregasszony hangját elfátyolosította a fájdalom.

– Csapkodni és sikoltozni kezdett. Gyorsan hívtam az orvost. Amikor visszaértem a házba, szegény fiam már holtan feküdt. Olyan merev volt, mint ez az oszlop.

Szano aggodalmát és kimerültségét az izgalom váltotta fel. A sarukészítő ugyanazokkal a tünetekkel lett rosszul, mint Harume kisasszony! Szano értette már, miért hívta Ueda bíró.

– Mariko főz és ő is szolgálja fel az ételt – mondta a tanú, és gyűlölködve nézett a vádlottra. – Csak ő férhetett a fiam táljához. Ő mérgezte meg! Sosem jöttek ki egymással. Mariko először a kötelességeit sem volt hajlandó teljesíteni. Utálja a takarítást, a vásárlást, a varrást, és rólam sem gondoskodik rendesen. Éhezettük és megvertük, de attól sem tért jobb belátásra. Megölte a fiamat, hogy hazamehessen a családjához. Tisztelt Ueda bíró úr, könyörgöm, ítéljék halálra ezt a megátalkodott, gonosz leányt!

Meghallgatták a többi tanú vallomását: az orvosét, a szomszédokét – akik megerősítették, milyen boldogtalan házasságban élt a pár –, és a rendőrökét, akik találtak egy üvegcsét a vádlott kimonója alá rejtve, kipróbálták a tartalmát a patkányokon, és amikor azok nagyon gyorsan kimúltak, letartóztatták a nőt. Egyszerű eset, gondolta Szano.

– Mit tud felhozni a védelmére, Mariko? – kérdezte Ueda bíró.

A sírdogáló özvegy felemelte a fejét.

– Nem én öltem meg a férjemet! – hüppögte.

– Túl sok bizonyíték van maga ellen. Vagy cáfolja meg vagy tegyen beismerő vallomást!

– Az anyósom gyűlöl engem. Mindenért engem okol.

Amikor a férjem meghalt, meg akart büntetni, és azt mondta mindenkinek, hogy én mérgeztem meg. Kérem, higgyen nekem!

Szano közelebb lépett, és beleszólt:

– Tisztelt bíró úr, engedélyt kérek, hogy feltegyek néhány kérdést a vádlottnak.

Meglepett arcok fordultak felé. Nem nagyon volt szokás, hogy a jelenlevő törvényhozókon kívül más is kihallgassa a pereskedőket vagy a tanúkat.

– Megadom az engedélyt – mondta Ueda bíró.

Szano letérdelt a *siraszu* mellé. A reszkető vádlott egy ketrecbe zárt állat tekintetével nézett Szanóra. Az arca beesett volt és tele kék-zöld foltokkal, mindkét szemét monokli csúfította.

– Ezt a férje családja tette magával? – kérdezte Szánó.

A nő remegve bólintott. Anyósa pökhendi hangon megszólalt:

– Lusta volt és engedetlen. Megérdemelt minden verést, amit tőlem vagy a fiamtól kapott.

Szanóban fellángolt a méreg. Az, hogy az ilyesmi gyakran előfordult, nem jelentette azt, hogy nem ítéli el.

– Tisztelt bíró úr – mondta. – Meg szeretnék tudni valamit a vádlottól. Ha válaszol a kérdésekre, javaslom, hogy a gyilkosság vádját fogalmazzuk át jogos önvédelemből elkövetett emberölésre, és engedjük, hogy hazatérjen a családjához.

A hallgatóság tiltakozni kezdett.

– A legnagyobb tisztelettel, *szószakan-szama* – mondta egy *dosin* –, de ha nem statuálunk elrettentő példát, városunk polgárai azt fogják hinni, hogy büntetlenül gyilkolhatnak, ha

önvédelemre hivatkoznak.

– Megölte a fiamat! Halál a fejére! – ordította az anyós.

– Ön és a fia rosszul bántak ezzel a lánnyal – felelte Szano, noha maga is elcsodálkozott, minek üti bele az orrát olyan ügyekbe, amelyeknek semmi közük a nyomozásához. Rájött, ez azért van, mert Reiko megértette vele, milyen kegyetlenül bánik a társadalom a nőekkel. – Most viselje a következményeit!

– Csöndet a tárgyalóteremben! – mennydörögte Ueda bíró, hogy elhallgattassa a kiabáló hallgatóságot. Az örök kivonszolták az átkozódó, toporzékoló anyóست a teremből. Szanónak a következőket mondta: – Ha a vádlott együttműködik, elfogadjuk a javaslatát. Folytassa!

– Honnan szerezte a mérget, amellyel megölte a férjét? – fordult a nyomozó a lányhoz.

– Én nem... nem akartam megölni – szipogta a vádlott. – Csak azt akartam, hogy legyengüljön, és többé ne tudjon bántani.

– Most már biztonságban van – nyugtatta meg Szano. Szívből remélte, hogy a szülei nem a fogják megbüntetni a lányt tönkrement házasságáért – vagy férjhez adni egy másik kegyetlen férfihoz. Milyen keveset tudott tenni az évszázados hagyományok ellen! Főleg, amikor otthon ő sem volt rá hajlandó. – Most árulja el, honnan szerezte a mérget!

A vádlott nagyot szipogott.

– Egy öreg, vándor gyógyszerárustól vettem.

Csojei! Szano szíve nagyot dobbant az izgalomtól. – Hol találkozott vele?

– A Daikon rakparton.

A rakpart Nihonbasitól északnyugatra helyezkedett el. Kockaköves utcáin a rakodómunkások tűzifát, bambuszrudakat, zöldséget, szenet és gabonát pakoltak a horgonyzó hajókra. Szano még rendőrkorából ismerte ezt a helyet, mert a joriki barakkjai a szomszédos Hacsoboriban voltak.

Végiglovagolt a Daikon rakparton. A vádlott részletesen elmondta neki, hol találkozott a gyógyszerárussal: – A rakpart utáni harmadik utca egyik házában foglalt szobát.

Szano befordult az utcán, amely olyan szűk volt, hogy lova alig fért el a kétszintes, dűledező házak között. A szemben levő házak erkélyei közt kifeszített köteleken mosott ruhák száradtak. A levegő a kiürített pöcegödrök tartalmától és a mindent elárasztó szeméttől búzlótt. Egy lélek sem járt az utcán, mindenütt hátborzongató csend honolt.

Szano az ötödik ház előtt leszállt a lováról, és bekopogott az ajtón. Amikor senki sem felelt, megpróbált benyitni, de zárva volt. Bekukucskált az ablaktáblák közötti résen.

– Csojei! – kiáltotta.

Nyikorogva kinyílt a szomszéd lakás ajtaja, és egy sovány, borostás férfi lépett ki az utcára.

– Ki maga? – kérdezte Szanót. Amikor a nyomozó bemutatkozott, és elmondta látogatása célját, az ember szaporán hajlongani kezdett.

– Üdvözlöm, *szószakan-szama*. Én vagyok a háziúr, és véletlenül nekem is beszélnem kell a kereskedővel. Nem fizette ki a lakbért. Tudom, hogy odabent van, mert az előbb látogatója is jött. Egy perce hallottam, hogy beszélgetnek. Csak úgy csinál a vén gazember, mintha nem lenne itthon. – A háziúr bedörömbölt és beordított az ajtón.

– Kinyitni!

Szanónak hirtelen rossz előérzete támadt. A vállával megpróbálta benyomni az ajtót, ami a harmadik nekifutásra engedett is. A szobából zihálás, fuldoklás és nyögdecselés hallatszott. Szano szívét elöntötte a rémület

– Jaj, ne... – mondta, amikor megértette, mi történt. – Ez nem lehet igaz.

– Mi a baj, *szószakan-szama*? – kérdezte a háziúr. – Mi ez a zaj?

– Szano berontott a szobába. Olyan sötét volt, hogy először csak körvonalakat látott. Miután a szeme hozzá szokott a félhomályhoz, a körvonalakból kirajzolódott egy ládikó, egy szekrény és egy asztal. Mindenütt tálak és edények sorakoztak, még a padlón is. Fazekak gőzölögtek az agyagból készült tűzhelyen. A szobában olyan szag volt, mint egy patikában. Az egyik távoli sarokban egy alak feküdt, az adta ki a szörnyű hangokat.

Szano megbotlott egy mozsárban és egy mozsártörőben. Félrelökte az utazó kereskedőkre jellemző, vállra vethető faszerkezetet, amelynek mindkét oldalán kosarak lógtak, és leguggolt a hason fekvő alak mellé.

– Kellene egy kis fény! – mondta.

A háziúr kinyitotta az ablaktáblákat, és meggyújtott egy lámpát. A nyomozó most már jobban szemügyre vehette Csojeit. A gyógyszeráros nagyon öreg volt, kopasz fején csak kétoldalt lengedezett némi piszkos fehér haj. A rémülettől kidülledő szemmel nézett Szanóra. Arca olyan szürke és repedezett volt, akár a szikes föld. Tátott szájából szivárgott, a mellkasán levő sebből pedig ömlött a vér és összepiszkította rongyos kimonóját. Zihálás, fuldoklás, nyögdecselés. Csojei

levegőért kapkodva próbált megmozdulni.

– Jaj, ne, jaj, ne – siránkozott a háziúr a kezét tördelve. – Miért pont az én házamban?

– Hívjon orvost! – parancsolt rá Szano, majd megvizsgálta Csojei bordái közt a szúrt sebet. – Hagyja csak... – gondolta meg magát, amikor látta, milyen súlyos a sérülés. Korábban is látott hasonlót. – Már úgysem segíthetünk rajta. Inkább a rendőrséget riassza! – Csojei gyilkosa csak néhány pillanattal ezelőtt szúrhatta le a gyógyszerárust, még nem járhat messze. – Siessen!

A háziúr kirohant. Szano Csojei sebére szorította a kezét. A zihálás abbamaradt. Csojei mohón szívta be a levegőt.

– Ki tette ezt? – kérdezte Szánó.

A gyógyszerész többször is kinyitotta és becsukta a száját, mielőtt szólni tudott volna.

– Az egyik vevő... *bist* vásárolt... – nyögte. Vörös hab szivárgott az orrából. – Ma visszajött... és ledöfött egy késsel...

Bis! Ez volt az a nyílméreg, amellyel Harume kisasszonyt megmérgezték! Szano majdnem felujjongott. Az illető vevő lehetett a gyilkos, aki most azért jött vissza, hogy végezzen az öreggel, nehogy elárulja.

Szano türelmetlenül pillantott az ajtó felé, azt kívánta, bárcsak minél hamarabb odaérnének a rendőrök. Szerette volna ő maga üldözőbe venni a gyilkost, de szüksége volt az egyetlen szemtanú vallomására.

– Ki volt az, Csojei? – Szano megragadta a haldokló kezét. – Beszéljen!

Csojei torkából csak gurgulázás tört elő. A vér továbbra is szivárgott a sebből. Az öregember ajka egy nevet formált,

amely sehogy sem akart előjönni a torkából.

– Hogy nézett ki?

Csojei ujjai Szano keze köré kulcsolódtak. Egy hangot sem tudott kinyögni.

– Nyugalom – mondta Szánó.

Miközben a gyógyszeráros beszélni próbált, Szano gyorsan sorra vette a lehetőségeket. A halálos pontosságú szúrás Kusida hadnagyra vallott. Vajon azért szökött meg a házi őrizetből, hogy megölje Csojeit?

– Lándzsa volt nála? – kérdezte.

Csojei vergődni kezdett, eszeveszetten rázta a fejét, hogy tiltakozzon a közelgő halál ellen.

– Hogy nézett ki? Mondja el, hogy megtalálhassam!

A gyógyszeráros beletörődött a sorsába. Már nem szorította annyira Szano kezét, de továbbra is rázta a remegés. Minden erejét összegyűjtötte egyetlen, elhaló suttogásba:

– Vékony volt... sötét köpenyt viselt... meg egy csuklyát...

A leírás alapján Mijagi nagyúr is ugyanúgy lehetett, mint Kusida. Vagy akár Harume titkos szeretője! Szano mindenesetre örült, hogy a gyanú végre-valahára elterelődött Keiso-in úrnőről.

Az utcán rohanó léptek dobogtak. Az ajtón belépett egy *dosin* és két civil ruhás beosztottja. Szano gyorsan elhadarta a Csojeitől kapott személyleírást, és azt is elmondta nekik, hogy néz ki Mijagi nagyúr és Kusida hadnagy. – Bármelyik lehetett a kettő közül, de az is lehet, hogy egy harmadik. Mindenesetre még nem juthatott messzire. Induljanak, gyorsan! – A rendőrök elrobogtak, Szano pedig visszafordult

a gyógyszerárushoz. – Csojei! Tudsz még valamit róla?
Csojei!

A hangja egyre kétségbeesettebb lett, amikor érezte, hogy az öregember teste elernyed. Egy utolsó, elhaló sóhaj, egy utolsó löket kibuggyanó vér, s a méreg eladója – és az egyetlen tanú, aki ismerte a gyilkos kilétét – örök nyugovóra tért.

Az Icsiteru kisasszony levelében említett ház a fűzfákkal szegélyezett folyóparton állt, a gazdag kereskedőnegyedben. Hirata általában büszkén hangoztatta, hogy mivel évekig dolgozott a rendőrségnél, úgy ismeri Nihonbasit, mint a tenyerét. Azonban most, amikor átment a hídon, teljesen ismeretlen területen találta magát. Patinás, régi házak között vitt az útja. A magas kőfalakat belepte a moha, a réztetőket zöld bevonat díszítette. Mivel jó közel voltak a vízhez, az épületek számos tűzvészt átvészelték, így itt voltak megtalálhatók a város legrégebben épült házai.

Minél közelebb ért Hirata a találkahelyhez, annál kevesebb lett az önbizalma. A kezében úgy szorongatta a kihallgatási tervezetet, mintha szerencsehozó talizmán lett volna. Órákig olvasgatta Icsiteru kisasszony levelét is, azt találgatta, mire akart célozni az utolsó mondattal. „El sem mondhatom, mekkora örömmel várom, hogy újra láthassam.” Amikor még egyszer, utoljára meg akarta nézni a kérdések listáját, meglepő dolgot tapasztalt. Annyira izzadt a keze, hogy teljesen átázott a tinta, és mindkét papíron olvashatatlanok lettek a betűk. Ettől a beszélgetéstől függött Szano és az ő sorsa; Hirata mégis úgy érezte, hogy hosszas tervezgetése ellenére sem készült fel rá teljesen. Alig várta, hogy újra lássa Icsiterut, ugyanakkor egy kicsit bánta is, hogy nem hozott magával – vagy nem küldött maga helyett – egy másik nyomozót.

Odaért a kis házhoz, amelyet hatalmas kert választott el a többitől. A ház szinte elbújt a rengeteg fenyőfa között, a tetejét alig lehetett látni. Nem vészelt át sértetlenül a tűzvészt, falai még mindig feketék voltak a füsttől. Hirata a vágytól és a félelemtől dobogó szívvel bekopogott.

Kisvártatva kinyílt a kapu, és egy csinos lány lépett ki rajta. Hirata azonnal megismerte Midorit, akiről szinte már el is feledkezett.

– Hirata nyomozó! – kiáltott fel örömeiben a lány. – Reméltem, hogy még találkozunk. – Megragadta Hirata kezét, és behúzta a gyomnövények és a nyezetlen bokrok dzsungelébe. A tornáchoz vezető kockaköves járda fölött, egy kiszáradt szőlőlugas éktelenkedett. Midori piros pipacsokkal díszített kimonójában olyan volt, mint egy friss virág a kórok között. – Mi szél hozta? Honnan tudta, hogy itt vagyok?

A kedves fogadtatás elűzte Hirata idegességét. Végre újra magabiztosnak és szakképzettnek érezte magát. Szeretett volna még tovább lubickolni az elismerésben, és Midorit sem akarta megbántani azzal, hogy rögtön elárulja, valójában nem is őt keresi, ezért azt válaszolta:

– Ó, nekünk, nyomozóknak megvannak a módszereink.
– Tényleg? – Midori szeme tágra nyílt a csodálattól.
– Persze – hetvenkedett Hirata. – Tegyen próbára! Csak rajta! Adjon egy megoldandó rejtélyt!

Midori félrehajtott fejjel, ujját az arcára téve gondolkodott, majd pajkosan elmosolyodott.

– Elvesztettem a kedvenc fésűmet. Hol lehet?
Hirata zavart arckifejezését látva elnevette magát. Nemsokára Hirata is együtt nevetett vele.

– Bevallom, ezt nem tudom – mondta. – De ha akarja,

szívesen segítek megkeresni.

– Ó, csakugyan megtenné? – Midori elmosolyodott, és ettől két gödröcske jelent meg az arcán.

Hiratát felbátorította Midori viselkedése, és hamarosan már önfeledten csevegtek a lugas alatt. Nem is hallották, hogy kinyílik az ajtó, csak akkor kapták fel a fejüket, amikor valaki megszólalt.

– Nagyon örülök, hogy elfogadta a meghívásomat, Hirata-szan. -A női hang olyan meleg volt, mint amikor kinyitják a kemence ajtaját – Ezer köszönet, amiért ilyen... pontos volt.

Hirata be sem fejezte a mondatát. Megfordult, és észrevette az árnyas verandán álló Icsiteru kisasszonyt. Fehér bőre, mályvaszínű kimonója és felfésült hajának díszei miatt úgy tűnt, mintha az összes fény órá vetődött volna. Titokzatos pillantása szinte keresztüldöfte Hiratát. A nyomozó ismét félni kezdett.

– Midori, miért tartod fel odakint a vendégemet? Miért nem engeded már be hozzám? – korholta Icsiteru kisasszony a lányt.

Midori könnyben úszó szemmel fordult Hirata felé.

– Ó – mondta elszontyolodva. – Szóval hozzá jött. Persze, gondolhattam volna. Ne haragudjon, nem akartam feltartani. – Esetlenül meghajolt, és hozzátette: – Bocsánatot kérek, úrnóm.

Hirata megsajnálta, és eszébe jutott, hogy Midorit is ki akarta kérdezni.

– Hirata nyomozó, valamit én is el szeretnék majd mondani – suttogta Midori, miközben eltakarta az arcát, hogy Icsiteru észre ne vegye.

– Jó – súgta vissza Hirata. Icsiteru igéző szépsége szinte húzta magához. – Majd később. – Ott hagyta Midorit, és elindult a szőlőágak alatt. A kérdésekkel teleírt, gyűrött papír kiesett a kezéből. Felcaplatott a tornác lépcsőjén, és követte Icsiteru kisasszonyt a házba.

Penészszagú folyosóra értek. Icsiteru kisasszony néhány lépéssel előrébb járt, és úgy ragyogott, mint egy kísértet. A félelem és a vágyakozás elgyengítette Hirata lábát. Józan esze azt diktálta, hogy inkább odakinn vezesse a kihallgatást, a nő erős, keserédes illatszere azonban valósággal megbabonázta. Úgy érezte, bárhová kész lenne követni.

Icsiteru egy szobába vezette Hiratát a folyosó végén, ahol mindössze egyetlen lámpa égett egy alacsony asztalon egy szakéskancsó és két csésze mellett. A falra festett tájkép teljesen elszíneződött a kortól és a nedvességtől, ezért úgy nézett ki, mintha víz alatti sziklákat és felhőket ábrázolna. Hirata hallotta, hogy odakinn a hullámok a kövezett parthoz csapódnak. A tatamira párnákat helyeztek. Amikor ezt

Hirata meglátta, érezte, hogy ágyékát előnti a forróság. Hogy elterelje a gondolatait a szégyentelenül hívogató ágyról, kibökte az első kérdést, ami az eszébe jutott.

– Kié ez a ház?

Icsiteru elmosolyodott.

– Számít ez? – Letérdelt az asztal mellé, és intett a nyomozónak is, hogy foglaljon helyet. – Csak az számít, hogy itt van... és hogy én is itt vagyok.

– Ööö... hát igen – nyögte Hirata. Amikor le akart térdelni Icsiteru-val szemben, ügyetlenül rálépett a nadrágja szegélyére, és majdnem orra bukott. El is vörösödött szégyenében. A szoba egyszerre tűnt túl melegnek és túl

hidegnek; a keze olyan volt, akár a jég, teste mégis átnedvesedett a ruhája alatt. – És ööö, miről is akart velem beszélni?

– Ugyan már, Hirata-*szan!* – nézett rá kacéran Icsiteru kisasszony. – Azért nem kell ajtóstul rontani a házba! Vagy máris menni készül?

– Lebiggyesztette az ajkát. – Ennyire csúnyának tart?

– Dehogy! Nagyon is szépnek tartom. – Hirata nyaka és füle elpirosodott.

– Akkor először... élvezzük egymás tárasságát. – Icsiteru kimonó-ja lejjebb csúszott a válláról, és majdnem láthatóvá lett rózsaszín mellbimbója. – Parancsol valami frissítőt? – Felemelte a szakéskancsót, és kérdően felvonta festett szemöldökét.

Hirata általában nem ivott szolgálatban, most azonban úgy érezte, jót fog tenni feszült idegeinek és remegő kezének.

– Köszönöm, igen – felelte.

Icsiteru kisasszony töltött neki egy csésze szakét. Amikor átnyújtotta Hiratának, puha, meleg ujjai megérintették a férfi kezét. Szeme feneketlen mélysége szinte magába szippantotta a nyomozót. Hirata elkapta a tekintetét, és egyszerre hajtotta fel az italt. Furcsa, dohos íze volt, hatása azonban feledtette ezt. Icsiteru ölbe tett kézzel nézte, szája sarkában mosoly bujkált.

– Azt hiszem, most már elkezdhetjük – mondta.

Előrehajolt, és ujjai hegyével végigcirógatta Hirata arcát. A nyomozó arcát elöntötte a forróság. Felizgatva, mégis ijedten hátrébb húzódott.

– Mit... mit csinál? – kérdezte. Maga is tudta a választ: el akarja csábítani, hogy elterelje a figyelmét a tárgytól. Ezt

azonban nem hagyhatta, bármennyire is kívánta a nőt. – A levelében azt írta, hogy fontos információk vannak a birtokában Harume kisasszony meggyilkolásával kapcsolatban. Különben is szeretném ha válaszolna a kérdéseimre, amelyekre a bábszínházban nem felelt. – Azt kívánta, bár ne vesztette volna el a papírt, és megpróbált visszaemlékezni a kérdésekre. – Hol tartózkodott, amikor Harumét majdnem megölték egy dobótőrrel?

– Pszt... – Icsiteru gyengéden a szájára tette a mutatóujját.

– Hagyja abba! – parancsolt rá Hirata. Megpróbált ellenállni, de valami furcsa érzés kerítette a hatalmába. Végtagjai olyan nehezek voltak, mint a homokzsákok, a fejét mintha elválasztották volna a testétől. Érzékei hihetetlenül élesek lettek. Vibrálni kezdett minden idegszála. Élénken ragyogtak a szoba addig homályos fényei, a csatorna vizének csobogása olyan hangos lett, mint az óceán hullámainak morajlása. Icsiteru illatosítója millió virág illatával töltötte meg a tüdejét. Hirata szinte hallani vélte saját szívének fülsiketítő dörömbölését és a vér csörgedezését az ereiben. Férfiassága addig sosem tapasztalt méretűre duzzadt.

Icsiteru talpra segítette és a párnák közé húzta.

– Ne... – tiltakozott Hirata erőtlenül. Az agyára boruló ködön keresztül is emlékezett rá, hogy a rendőrségen a hivatalnok egy olyan kábítószerrel mesélt neki, amely transzszerű állapotot idéz elő, és fokozza a szexuális gyönyört. Az is eszébe jutott, hogy Icsiteru egy kortyot sem ivott a szakéból. Biztos ilyen szert kevert bele.

Csojeitől vette volna? A Harume kisasszony halálát okozó méreggel együtt?

– Engedjen el! Kérem! – Hiratán úrrá lett a halálfélelem,

Icsiteru kisasszony közelsége azonban kellemes borzongással töltötte el; érintése megfosztotta maradék józan eszétől is. Megadta magát, és ledőlt a párnák közé. A kazettás mennyezetre hullámokat festettek, amelyek most tényleg hullámzani látszottak a kábult nyomozó szeme előtt. Icsiteru képe fölötte lebegett, mintha repült volna, mögötte tekeregtek lila kimonójának szárnyai. A nő felemelte a karját. Lehullott róla a ruha, és ott állt Hirata előtt anyaszült meztelenül. A nyomozónak elakadt a lélegzete. Icsiterunak nagy, feszes mellei voltak, akkora mellbimbókkal, mint egy-egy pénzdarab. Vékony dereka volt, keskeny csípője és selymes szeméremszőrzete. Kecses vonalú nyakán, vállán és hosszú formás lábán sima, krémszínű bőr feszült. Hirata orrát megcsapta a nő természetes illata: erős és sós volt, akár a tenger vize. Hiratát előntötte a vágy, de szíve mélyén halálos félelmet is érzett.

– Kérem, ne! Ezt nem szabad! Ha a sógun megtudja, mindkettőnket kivégeztet!

Icsiteru egy szót sem szólt, csak mosolygott, megoldotta a férfi selyemövéjét, és lehámozta róla a ruhát. Kibogozta az ágyékkötőjét is, amely alól előbukkant merev férfiassága. Amikor a nyomozó rémült izgalommal felkiáltott, Icsiteru csitítgatni kezdte.

– Éppen Őméltósága biztonsága érdekében hívtam ide. Nagy veszély fenyegeti. – Icsiteru hangja úgy ölelte körül Hiratát, mint egy megfoghatatlan felhő. – A Harume kisasszony ellen elkövetett gyilkosság egy összeesküvés része volt.

– Miféle összeesküvés? Én ezt... nem értem. – Akábítószert nagyon lelassította Hirata gondolkodását; agya a

kábulat tengerében lebegett. Icsiteru kisasszony közelebb hajolt. Melle gyengéden a férfi mellkasához ért. Hirata felnyögött. Hallotta, ahogy a csatorna vize a partokat nyaldossa. Menekülni akart. A magáévá akarta tenni Icsiterut. Egyikre sem volt képes; a kábítószer gúzsba kötötte a végtagjait.

Icsiteru összeszorította saját melleit, és Hirata férfiasságához nyomta. Hirata hímvesszője besimult a puha, meleg részbe. Icsiteru mosolyogva mozogni kezdett fel-le. Hirata nagyon gyorsan közeledett a gyönyör tetőpontja felé.

– Ezt ne! Hagyja abba! – Maradt annyi esze, hogy tudta, nem akarja összekenni Icsiteru kisasszonyt, de az rá sem hederített a tiltakozására. Tovább himbálózott. Hirata érezte, hogy elkerülhetetlenül közeleg a beteljesülés. Ekkor Icsiteru összeszorította merev nemi szerve legalját. A nyomozó átélte az élvezetek tetőpontját, ám amikor végignézett magán, igencsak meglepődött.

Egyetlen csepp mag sem hagyta el a péniszét, amely a gyönyör ellenére is még mindig keményen lüktetett és semmit sem lankadt.

– Mit csinált velem? Miféle varázslat ez? – kérdezte.

Icsiteru ismét a szájára tette a mutatóujját.

– Pszt! – csitította. Hirata ijedtségét látva csilingelő hangon felnevetett. A szer hatása erősödött, és Hirata egyre jobban szédült. Ringatózott alatta az ágy, a vízcsobogás egyre hangosabb lett. Nyaldosni kezdték a forróság hullámai. Úgy érezte, Icsiteruval együtt körbe-körbe forog, a mennyezet mintái elmosódtak. Már csak Icsiteru gyönyörű arcát látta tisztán. – Ne féljen... nem fog fájni... Csak engedje el magát... – A nő minden egyes szava visszhangzott a fejében. – Vagy

nem akarja tudni, ki ölte meg Harume kisasszonyt?

– Nem. Azaz dehogyisnem! – Hirata megpróbálta felvenni a harcot a még mindig egyre erősödő vággyal.

– A gyilkos féltékeny volt Harume kisasszonyra... Attól félt, a sógun örökösének megszületése meg fogja hiúsítani a céljait. – Icsiteru egy piros hengert tartott a kezében, amely olyan vastag volt, mint a karja. – Ő akar lenni Japán ura, és nem akarja, hogy bárki is a hatalma útjába álljon.

Hirata agya egyre gyorsabban kavargott. Kétségbeesetten próbált visszaemlékezni az ügy részleteire és a férfi gyanúsítottak nevére.

– Kiről beszél? Kusida hadnagyról? Mijagi nagyúrról? Harume kisasszony titkos szeretőjéről?

– Egyikről sem... sem... sem... – Icsiteru kisasszony szavainak visszhangja még a víz morajlásánál, Hirata vérének csobogásánál is erősebb volt. Lassan rácsúsztotta a hengert a férfi nemi szervére. A henger olajos selyembélése megnyugtatóan ölelte körbe a hímtagot. Icsiteru mozgatni kezdte a furcsa tárgyat, a bélés bordái hol megszorították, hol elengedték Hirata péniszét. Hirata érezte, hogy újabb beteljesülés következik.

– Rjukónak, a papnak mindenhol vannak kémei... Mijagi nagyúr leveléről is tudott... Szabadon járkal a Belső Palotában... Egy nap hallottam, amikor azt mondta Keiso-in úrnőnek hogy Harume kisasszony gyermeket vár, és meg kell halnia... Együtt tervelték ki, hogy Rjuko megveszi a mérget, és belekeverik Harume kisasszony tintájába.

Hirata megrémült a hír hallatán, de a gyönyör a rémületnél is erősebb volt. Icsiteru azonban egy szorítással újra megakadályozta a kielégülést. Lehúzta és félrehajította a

bélelt hengert

– Kérem! Kérem! – Hirata már zokogott a vágytól. Meg akarta érinteni Icsiterut, ám izmai nem engedelmeskedtek. Icsiteru szétterpesztett lábbal föléje guggolt.

– Könyörgöm, figyelmeztesse Öméltóságát, hogy a Tokugava-klánt szörnyű veszély fenyegeti! – kérlelte Icsiteru.
– A sógunnak sosem lesz örököse, amíg Rjuko és Keiso-in a palotában van. Minden nőt meg fognak gyilkolni, aki teherbe esik az urunktól... Azt képzelik, ők Japán császára és császárnője... Dróton rángatják a sógunt... és pénzt sikkasztanak a saját szeszélyeik fedezésére... a *bakufu* meg fog gyengülni, még felkelés is kitörhet... Le kell lepleznie a gyilkosokat, meg kell mentenie a Tokugava-klánt és az egész országot a pusztulástól.

– Ez lehetetlen. Nem tudom megcsinálni. Legalábbis bizonyítékok nélkül nem. Ha Szano *szószakan* és én alaptalanul vádoljuk a sógun édesanyját, kivégeznek érte!

– Meg kell ígérnie, hogy megpróbálja! – Icsiteru gardéniaolajjal bekent kezével simogatni kezdte az ágaskodó szerszámot, amíg Hirata nyögései rekedt kiáltásokká erősödtek... aztán abbahagyta. – Különben most elmegyek... és soha nem fog látni többé.

Hirata megrémült arra a gondolatra, hogy elveszíti Icsiteru kisasszonyt, hogy a nő sosem fogja kielégíteni az őt emésztő vágyat. A szenvedélyből szerelem lett, szárba szökken, akár egy gonosz virág a lelkében. Hirata úgy gondolta, egy ilyen szép nő, mint Icsiteru, képtelen lenne hazudni.

– Rendben! – kiáltott fel. – Megteszem. Csak kérem, kérem...

– Helyesen döntött – mondta Icsiteru somolyogva. – Most megkapja a jutalmát.

Lejjebb ereszkedett. Hirata majdnem elájult, amikor nemi szerve behatolt a nedves, meleg barlangba. A szoba egyre gyorsabban forgott vele; minden hang, minden illat egyetlen ellenállhatatlan érzéssé forrt össze. Icsiteru egyre gyorsabban mozgott föl-le. Hirata addig soha nem tapasztalt élvezet felé sodródott. Zakatolt a szíve, alig kapott levegőt, teste forró verejtékben úszott. Úgy érezte, menten meghal a gyönyörtől. Ismét pánikba esett.

– Ne! Hagyja abba! Nem bírom tovább!

Ekkor következett be a robbanásszerű kielégülés. Érezte, ahogy teste kifelé pumpálja a magot, hallotta saját kiáltásait. Icsiteru győzedelmesen lovagolt rajta. Hirata lassan visszanyerte az erejét, és rájött, milyen veszélyes dolgot vállalt. Ám a kötelességtudat és a vágy is azt diktálta, hogy végig kell mennie ezen az úton. Nem hagyhatta figyelmen kívül a sógunra leselkedő veszélyt, és Icsiterut is meg akarta tartani. Nem maradt más választása: jelentést kellett tennie Szanónak, aki folytathatja a nyomozást.

Még akkor is, ha ez az életükbe kerül.

29.

A koto vibráló, fájdalmas hangját hallva Reiko megnyugodott. Végre megtalálta a szemtanút, akit két napja keresett. A Zódzsó templom mögötti magas dombtetőről szólt a muzsika, és átszivárgóit az erdőkön, az imatermeken, a pavilonok és a pagodák falain. Minden hangja tisztán zengett a tiszta levegőbe.

– Itt álljanak meg! – szólt a gyaloghintó cipelőihez.

A domb aljánál kiszállt és felsietett az illatozó fenyőfák között a kőlépcsőn. Madarak kísérték csicsérgésükkel a zenét, amely egyre hangosabban szólt, ahogy Reiko közeledett a dombtetőhöz. A táj nyugodt szépsége nem tett rá nagy hatást. Minden azon múlt, hogy mit tud a tanú Harume kisasszony gyilkosáról: nem csupán saját vágyai vagy a házassága, hanem mindkettőjük élete is. Türelmetlenül, gyors lépetekkel haladt, köpenye úgy csapkodott mögötte, mint két barna szárny. Zihálva, dobogó szívvel ért fel a dombtetőre.

Gyönyörű kilátás tárult elé. A domb másik oldalán a kőhidakat lehetett látni, amelyek a szárazföldet kötötték össze a Lótusz-tó közepén levő kis szigettel; itt állt Szaraszvati istennő szentélye. A templom cserepei csillogtak-villogtak a napfényben. Körös-körül mindent lángszínű avar borított. Északra a füstfelhőkbe burkolózott Edo és a kanyargó Szumida folyó volt látható. Reiko a többkarú kegyelemisten, Kannon szobra felé indult. Egy pavilon állt a szobor mellett. Parasztok, samurájok és papok gyűltek össze

a tisztáson, hogy meghallgassák a nádtetős pavilon alatt térdelő zenész előadását.

Már akkor is öreg volt, amikor Reiko megismerte, most már legalább hetvenéves lehetett. A feje kopasz volt és pöttyös, akár egy pulykatojás. Beesett vállával úgy hajolt a hosszú hangszer felé, mint egy vén darumadár, bütykös keze azonban remegés nélkül csalta elő belőle a hangokat. Csukott szemmel csak a zenére figyelt, a hallgatók pedig mozdulatlanul dermedtek a csodálattól. A dallam éteri szépsége könnyeket csalt Reiko szemébe. Bármennyire sietős volt a dolga, mégis megállt a pavilon mellett, és türelmesen megvárta, hogy véget érjen a dal.

A közönség tisztelettudóan hallgatta az egyre hangosabb és bonyolultabb zenét, amelybe a zenész improvizációkat is kevert. Az utolsó hang egy végtelennek tűnő pillanatig lógott a levegőben. A zenész lehajtott fejjel, még mindig csukott szemmel ült tovább, mint aki transzba esett. Reiko közelebb lépett hozzá és meghajolt.

– Fukuzava mester? Válthatnék Önnel néhány szót? – kérdezte, majd azt is hozzátette: – Lehet, hogy már nem emlékszik rám. Nyolc éve találkoztunk utoljára.

A muzsikus kinyitotta élemedett kora ellenére tiszta, csillogó szemét, és felderült az arca. Azonnal megismerte a lányt.

– Dehogynem emlékszem, Reiko kisasszony... akarom mondani: tisztelt Szano úrnő. – Erőtlen, remegő hangja volt, inkább a hangszerével szerette kifejezni a gondolatait. – Gratulálok a házasságához. Foglaljon helyet!

– Köszönöm. – Reiko letérdelt az öreggel szemben. A meleg napfény átsütött a pavilon papírfalain, a szél ellen egy

összehajtható paraván nyújtott menedéket. – Már mindenhol kerestem – az otthonában, Ginzában és a színházakban is. Végül az egyik zenésztársa mondta meg, hogy végigjárja az ország templomait és szentélyeit. Úgy örülök, hogy megtaláltam, mielőtt még elhagyta volna a várost!

– Hát igen. Szeretném végigjárni az összes szent helyet, mielőtt meghalok. De Önt mi szél hozta öreg zenetanárához?

– A mester szeme felcsillant. – Mert gondolom, nem a tanulást szeretné folytatni.

Reiko bánatosan elmosolyodott. Fukuzava mester hat évig tanította őt a kotón játszani, ám a lány nem volt valami lelkes tanítvány. Az utolsó leckéje után megkönnyebbülten rakta el a hangszerét, és elő sem vette többé. Sajnálta, amiért az öreg mester annyi időt ölt teljesen fölöslegesen a tanításába, és egy kicsit szégyellte is magát, amiért nem tudta értékelni azt a művészetet, amelyre tanára az életét áldozta.

– Bocsásson meg, amiért elhanyagoltam a tanulást – mondta Reiko. – Nagyon tetszett hiányozni – tette még hozzá, és most először érezte, hogy tényleg nagyon fontos volt neki az öreg. A rokonaival ellentétben Fukuzava mester sosem hordta le vagy büntette meg, ha rosszul viselkedett. A többi tanárral szemben, akik őrjöngtek, fenyegetőztek, sőt, nem egyszer még meg is ütötték a tanítványaikat, ő mindig türelmes és kedves volt mindenkihez.

– Nem kell bocsánatot kérnie. Elég az nekem, ha látom, hogy végre komoly, megfontolt hölgygé érett – felelte az öreg. – Bizonyára komoly oka van annak, hogy meglátogatott – mondta mosolyogva.

– Igen – ismerte be Reiko, és eszébe jutott, hogy a mester mindig is olyan volt, mintha belelátott volna az ember

lelkébe. Ez is bizonyára a zenének volt köszönhető. – Harume kisasszony meggyilkolásával kapcsolatban nyomozok. Hallottam, hogy Ön az elmúlt néhány hónapot a Belső Palotában töltötte, hogy leckéket adjon az ott lakó nőknek. – Fukuzava idős korának és hírnevének köszönhetően bejuthatott oda, ahová csak igen kevés férfi tehette be a lábát. – Azt szeretném megkérdezni, hogy látott vagy hallott-e valami olyasmit, ami segíthetne nekem megtudni, ki lehetett a gyilkos.

– Értem. – Fukuzava mester bütykös ujjával a koto húrjait kezdte babrálni.

– Az unokatestvérem, Eri mondta nekem ma reggel, hogy új pletyka kapott szárnyra a palotában – folytatta Reiko, amikor nem kapott választ az öregtől. – Állítólag a sógun édesanyjának viszonya volt Harume kisasszonnyal, amely aztán csúfos véget ért. Azt beszélik, hogy írt egy levelet Haruménak, és ebben a levélben azzal fenyegette, hogy megöli, tehát valószínű, hogy Keiso-in úrnő a gyilkos. Nem tudom, tényleg létezik-e ez a levél, és ha igen, akkor tényleg azt jelenti-e, hogy bűnös. A férjem gyanúsítottjának, Kusida hadnagynak azonban nyoma veszett. Nagyon nagy nyomás nehezedik rá, meg kell oldania ezt az ügyet. Ha meghallja ezt a pletykát, alighanem Keiso-int fogja vádolni Harume kisasszony megmérgezésével. De mi van, ha téved, és a sógun édesanyja ártatlan? Ki fogják végezni felségárulásért! És vele együtt engem is, hiszen a felesége vagyok. – Reiko összekulcsolta ölje tett kezét, és megpróbálta palástolni félelmét. – Nem akarom, hogy az életem azon múljon, sikerül-e a férjemnek megtalálni a valódi gyilkost. Úgy érzem, jogom van hozzá, hogy megóvjam a saját életemet.

Fukuzava mester bólintott.

– Örömmel segítek, ha látom, hogy egy régi tanítványom veszélyben van. Nézzük csak...

Sokáig bámult egy sétahajót a Lótusz-tó vizén, majd felsóhajtott és megcsóválta a fejét.

– Hiába, no. Az én koromban az ember hamar elfelejti a néhány napja történeteket, miközben kristálytisztán emlékszik a harminc évvel ezelőttiekre. Az első hangversenyem minden hangjára emlékszem, ám ami az edói palotában töltött egy hónapot illeti... – Szomorúan vállat vont. – Rengeteget beszélgettem a hölgyekkel. Gyakran veszekedtek és állandóan pletykáltak, mégsem jut eszembe semmi rendkívüli. Még arra sem emlékszem, hogy találkoztam volna Harume kisasszonnyal. – Ne haragudjon – tette még hozzá. – Nagy utat tett meg a semmiért. Kérem, bocsássa meg nekem.

– Nem tesz semmit, nem az Ön hibája – mondta Reiko. Csalódott volt, de tudta, hogy csakis saját magát hibáztathatja. Fiatalos gögijében túlértékelt saját detektív-képességeit, a valóság azonban most megszabadította ettől a téveszmétől. Haragudni kezdett magára. Tényleg csak egy haszontalan nő, aki akár haza is mehetne varrogatni, amíg a sógun katonái érte jönnek, hogy elvigyék a kivégzőhelyre!

Lelkében ellentétes érzelmek kavarogtak. Dühös volt önmagára, és sajnálta, hogy nem tudja bebizonyítani a férjének: igenis ér annyit, mint ő, ám arra is rájött, hogy valójában kedveskedni is szeretne neki azzal, hogy segít megtalálni Harume kisasszony gyilkosát. Azt akarta, hogy az ura szeresse és tisztelje. Szégyellte, hogy vereséget szenvedett, de sajnálta a szerelem füstbe ment reményét is.

– Várjon csak egy kicsit! – szólalt meg hirtelen Fukuzava

mester. – Valami mégis az eszembe jutott. Olyan különös volt, hogyan is felejtettem el? – Pironkodva kinevette magát rossz emlékezetéért. Reiko jobb kedve derült. – Láttam valakit a Belső Palotában, akinek nem lett volna szabad ott lennie. Mikor is volt ez... azt hiszem, tegnapelőtt.

– De hát tegnapelőtt Harume kisasszony már halott volt – mondta Reiko, és újra csüggedni kezdett. – Biztos, hogy akkor történt?

– Ebben kivételesen teljesen biztos vagyok, mert emlékezetes nap volt a számomra. Éppen befejeztem az utolsó órámat, amikor rám jött a hasmenés. Kirohantam a mellékhelyiségbe. Amikor visszamentem a zeneszobába, akkor láttam meg azt az alakot a folyosón. Lehet, hogy semmi köze nem is volt a gyilkossághoz, mindenesetre fura dolgok folynak ott mostanában. Jelentenem kellett volna az esetet, de nem tettem. Talán ha elmondom, mi történt, és Ön szerint csakugyan van valami jelentősége, akkor szólhat a férjének, hogy cselekedjen.

– Kit látott? – kérdezte Reiko. Talán a gyilkos visszatért a tett színhelyére.

– Sicsiszaburót, a színészt.

Reiko meghökkent.

– Janagiszava kincstárnok szeretőjét? De hát ő nem is gyanúsított. És hogy jutott be a Belső Palotába? Még ha a kint posztoló őrszemek mellett be is tudott surranni, hogyhogy a palota őrei nem dobták ki?

– Kétlem, hogy rajtam kívül más is észrevette volna – magyarázta az öreg zenész ugyanis fiatal nőnek volt öltözve. Női kimonót és hosszú parókát viselt. Sicsiszaburó gyakran alakít nőket a színpadon, így hát nem volt nehéz dolga. Olyan

volt, mint a Belső Palota akármelyik lakója. Sötétek a folyosók, ráadásul arra is vigyázott, hogy ne láthassák az arcát.

– Akkor honnan tudja, hogy ő volt az?

Fukuzava mester felnevetett.

– Évekig zenéltem a színházban. Több száz színészt láttam. Ha egy férfi nőt alakít, sok apró jelből akkor is rá lehet jönni a valódi nemére. A közönségnek fel sem tűnik, nekem azonban jó szemem van az ilyesmihez. Engem a legjobb *onnagata* sem tud lóvá tenni! Sicsiszaburót például a járása árulta el. Mivel a férfitest nehezebb a nőinél, ő is nehezkesebben lépdelt, mint egy ugyanolyan magas nő. Azonnal feltűnt nekem, mondtam is magamnak: „Hisz ez nem is lány, hanem fiú!”

– Honnan tudja, hogy Sicsiszaburó volt, és nem valami másik férfi, ha nem is látta az arcát? – kérdezte Reiko.

– Sicsiszaburó régi, nagyra becsült színészdinasztia sarja – mondta Fukuzava mester. – Nemzedékeken át fejlesztették a színpadi technikájukat, a mozdulataikat. Ezeket a jellegzetes mozdulatokat a No dráma szakértői azonnal észreveszik. Én is sokszor láttam már játszani Sicsiszaburót. Amikor befordult előttem a sarkon, ugyanazzal a mozdulattal emelte meg a kimonója szélét, amit még a nagyapja fejlesztett ki, akinek a darabjaihoz szintén én szereztem a kísézőzenét.

Fukuzava mester be is mutatta a saját kimonójával ezt a bizonyos mozdulatot. – Nem lehetett más, csakis Sicsiszaburó.

– És mit csinált a palotában? – kérdezte Reiko idegesen.

– Erre magam is kíváncsi voltam, ezért utána settenkedtem. Ő körülnézett, hogy nem figyeli-e valaki, de

nem vett észre. A családjában mindenkinek rossz a szeme, csak megtanulták azt is, hogyan tegyenek úgy, mintha jól látnának. Egyenesen Keiso-in úrnő lakosztályába ment. Akkor éppen nem volt a közelben senki. Sicsiszaburó kopogtatás nélkül belépett az ajtón, és néhány percig odabenn volt. Közben én a sarkon várahoztam. Amikor kijött, valamit rejtegetett a kimonója alatt. A zörgéséből ítélve valami papír lehetett.

Reiko tudta, hogy Sicsiszaburó nagyon jól ismeri Janagiszava kincstárnokot, férje esküdt ellenségét. Hallott már arról, hogy a kincstárnok nem egyszer próbálta meggyilkoltatni Szanót, lerombolni a hírnevét vagy aláásni a befolyását a sógunnál. Gyanakodni kezdett. Vajon Janagiszava lefizette Keiso-in úrnő őreit, hogy egy kicsit hagyják el a helyüket?

– És aztán mi történt?

– Sicsiszaburó a női részlegbe sietett. Alig bírtam követni, olyan gyorsan ment. Aztán beosont a folyosó végén lévő szobába.

Egészen pontosan Harume kisasszony szobájába, egészítette ki magában Reiko.

– A falra tapasztottam a fületem – folytatta Fukuzava mester. – Hallottam, hogy Sicsiszaburó odabenn matat. Üres kézzel lépett ki a szobából. Szerettem volna kérdőre vonni, csak sajnos újra csikarni kezdett a hasam, s mire visszaértem, Sicsiszaburónak már hűlt helye volt. A betegségem miatt akkor nem is jelentettem az esetet, később meg teljesen kiment a fejemből.

Helyére került hát a kirakós játék utolsó darabja. Reiko talpra szökkent.

– Mi a baj, gyermekem? – kérdezte a vén zenetanár a homlokát ráncolva. – Hová sietsz?

– Ne haragudjon, Fukuzava mester, de azonnal indulnom kell. Nagyon sürgős dologról van szó!

Meghajolt, és kapkodva elbúcsúzott. Lerohant a domboldalon és beugrott az odalenn várakozó gyaloghintóba.

– Vigyetek vissza az edói palotába! – parancsolta a szolgáknak. – És szedjétek a lábatokat!

Szemernyi kétsége sem volt afelől, mire készül Szano. A becsület és a kötelességtudat egyaránt azt diktálta, hogy a következményeket figyelmen kívül hagyva megvádolja Keiso-in úrnőt a gyilkossággal. Márpedig csakis Reiko tudhatta, hogy ezzel a veszébe rohan. Csak ő menthette meg a férjét – és saját magát – a kegyvesztettségtől és a haláltól. Figyelmeztetnie kellett, nehogy belesétáljon a csapdába. Azt kívánta, bárcsak gyorsabban haladna a hintó, de valami más is aggasztotta.

Szano vajon értékelni fogja, amit érte tett? Vagy végleg tönkremegy a házasságuk, csak mert megint ellenszegült?

– Túl sok bizonyíték gyűlt már össze Keiso-in úrnő ellen ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjuk – mondta Szano Hiratának. – Icsiteru kisasszony vallomása, a levél, a napló és amit Harume apja mesélt... nem halogathatjuk tovább a kihallgatását. Rjuko papra is ráillik annak az embernek a személyleírása, aki leszúrta Csojeit.

Szano már korábban elmesélte, mi történt a gyógyszerárussal, és azt is, hogy nem sikerült elfogni a gyilkosát. Arról is beszámolt Hiratának, hogy elvitte Csojei holmiját Ito doktorhoz, aki megtalálta közöttük a mérget. Egymás mellett sétáltak a sötét utcán a palota felé. Alkonyodott; a nyugati hegyek fölött már nem kék volt az ég, hanem vörössárga, a házaknak már csak a sötét körvonalaik látszottak. A kicsi, piros felhőktől olyan volt az ég, mintha vér szivárgott volna belőle. A kőfalak csontig hatoló hideget árasztottak. Szano magával hozta Harume kisasszony naplóját és Keiso-in összehajtogatott levelét is.

– Most csak kikérdezzük őket – magyarázta Hiratának –, hivatalosan még nem emelünk vádat.

Mindketten tudták, hogy Keiso-in és Rjuko úgyis vádemelésként fogják értelmezni a kihallgatást, és azzal fognak visszavágni, hogy rágalmazással és felségárulással fogják vádolni a két nyomozót. Mit sem érne a szavuk a párocska szavával szemben – és a sógun lenne a döntőbíró. Vajon mennyi az esélye annak, hogy Tokugava Cunajosi nem

szeretett anyja, hanem az ő pártjukat fogja?

Szano lelki szemeivel már látta is, ahogy rájuk vetődik a bakó árnyéka. Elfogta a hányinger. Hirata sem festett jobban. Betegesen sápadt volt az arca, és egyfolytában pislogott. Eleve az is furcsa volt, hogy aludt, amikor Szano bekopogtatott hozzá. Alig állt a lábán, mégis erősködött, hogy jól érzi magát. Elmondta, mit tudott meg Icsiteru kisasszonytól, de közben egyszer sem nézett Szano szemébe. A nyomozó megsajnálta Hiratát. Nagyon megrázhatta, amit az ágyastól hallott.

– Nem lesz semmi baj – nyugtatgatta Szano legalább annyira önmagát is, mint Hiratát.

Beléptek Keiso-in úrnő lakosztályába. A sógun anyja és kedvenc papja párnák közt ültek a lámpásokkal megvilágított társalgóban. Egyforma, arany krizantémokkal díszített, bíborszín szaténköntöst viseltek. Ezt a színt – ezekkel a mintákkal – régen csak a császári család tagjai viselhették. Íme Japán császára és császárnője, gondolta Szano felidézve Icsiteru kisasszony szavait. Lábukra pokrócot terítettek. Levessel, savanyúsággal, zöldségekkel, fürjtojással, sült garnélarákkal és hallal teli tálakkal, egy szakéskancsóval és egy teáskannával vették körül magukat. Keiso-in úrnő egy garnélarákot majszolt. Rjuko éppen akkor kevert meg egy pakli kártyát.

Az úrnő megnyalta az ujjait.

– De örülök, hogy újra látom, Szano szószakan. Látom, elhozta a munkatársát is. – Hiratára nézett, aki lesütötte a szemét. – Kérnek valami harapnivalót?

– Köszönjük, de már ettünk – hazudta udvariasan Szano. Rosszul lett a sült hal és a fokhagyma illatától, egy falat sem

ment volna le a torkán.

– Akkor esetleg egy italt?

– Nem hinném, hogy a *szószakan-szama* vendégségbe jött volna, asszonyom – szólalt meg Rjuko. – Mit tehetünk Önért? – fordult Szanóhoz.

Szano már találkozott Rjukóval néhány vallási szertartás alkalmával, de csak köszönőviszonyban voltak. Hallott róla, hogy a pap intim kapcsolatban van Keiso-in úrnővel; a meghitt környezet megerősíteni látszott ezt a szóbeszédet. Rjuko alattomos tekintetéből azonnal kiolvasta, hogy az ő intelligenciája mozgatja a dolgokat az úrnő hatalma mögött. Egyáltalán nem örült ennek a felfedezésnek. Eddig azzal győzködte magát, hogy jóindulatú együgyűsége miatt Keiso-in úrnő nem lehet bűnös. Rjukóval a háta mögött viszont már nem kellett különösebben gonosznak vagy okosnak lennie ahhoz, hogy gyilkosságot kövessen el.

– Kérem, bocsásson meg, hogy csak így berontottunk, tisztelt úrnőm, de mindenképpen beszélnünk kell Haruméről.

– Hiszen már mindent megbeszéltünk – csodálkozott Keiso-in úrnő. – Nem értem, mi újat tudnék még mondani.

Segélykérően nézett Rjukóra, a pap azonban a Szano kezében levő naplóra meredt. Természetellenesen nyugodt, rezzenéstelen arcából nem lehetett kikövetkeztetni, mit gondol vagy mit érez.

– Azóta új dolgokat tudtam meg – közölte Szano. Érezte, hogy most lép át a biztosságos földről a harcmezőre, úgy kérdezte meg: – Milyen volt a kapcsolata Haruméval?

Keiso-in vállat vont, és egy darab savanyú retket tömött a szájába.

– Nagyon szerettem.

- Szóval barátok voltak? – kérdezte Szánó.
- Igen, azt lehet mondani.
- Többről is volt szó, mint csupán barátságról?
- Mire akar ezzel kilyukadni? – szólt közbe Rjuko.

Szánó rá sem hederített. – Ez itt Harume naplója – mutatta fel a könyvet. Kiszedte belőle a kötést, és felolvasta az elrejtett szerelmes verset. Az utolsó sorokat nagyon hangsúlyosan olvasta fel:

*– De fájdalom! A rangod és a hírneved miatt
Sosem sétálhatunk, míg a nap fenn tündököl Szerelmünk
mégis örök; lelkem hozzád köt, ha már
A házasságban úgysem egyesülhetünk.*

- Ezt Önhöz írták, Keiso-in úrnő? – tette fel a kérdést.
- Keiso-in úgy eltátotta a száját, hogy látni lehetett benne a félig összerágott ételt.
- Biztos, hogy nem!
  - Pedig a „rangod és hírneved” Önre utal.
  - Csakhogy nem említik benne név szerint – szólt megint közbe Rjuko. – Megírta Harume abban a naplóban, hogy szeretők voltak?
  - Nem – ismerte be Szánó.
  - Akkor hát biztosan valaki máshoz írta. – Rjuko hangja nyugodt maradt, de a lábát kihúzta a takaró alól, mintha túl meleg lett volna.
  - Nem sokkal a halála előtt – folytatta Szánó – Harume könyörgött az apjának, hogy menekítse ki a palotából. Azt mondta, fél valakitől. Netán Öntől félt, Keiso-in úrnő?
  - Ez nevetséges! – Keiso-in mérgesen rágódott egy

rizsgombócon. Őszinte volt a felháborodása vagy csak színlelte? – Harume csak kedvességet és szeretetet kapott tőlem.

– Úrnőmnek nem tetszik az Ön célozgatása, *szószakan-szama* – mondta Rjuko fenyegetően. – Ha van egy kis esze, most azonnal távozik, mielőtt még úrnőm úgy dönt, hogy hivatalos úton fejezi ki a nemtetszését.

Ez a fenyegetés nem érte váratlanul a nyomozót. Ha Szano négy szemközt beszélgetett volna Keiso-innel, talán bebizonyosodott volna az ártatlansága. Vagy ha nem, akkor nagyobb huzavona nélkül tett volna beismerő vallomást. Rjuko volt az, aki megbonyolította a dolgokat. Sosem hagyta volna, hogy pártfogója önként beismerje bűnösségét, hiszen akkor őt is megbüntették volna. A saját bőrét mentette azzal, hogy támadta Szanót. Főleg akkor volt miért mentenie, ha ő is benne volt az összeesküvésben, hogy meggyilkolják a sógun még meg sem született utódját. Szano elátkozta igazságkereső természetét, amely arra kárhóztatta őt, hogy megépítse saját halotti máglyáját. A kötelesség és a becsület szavával azonban nem szállhatott szembe. Nagyot sóhajtott, és elővette a levelet.

– Szóljon, ha ismerősek a következő sorok, Keiso-in úrnő! – mondta és olvasni kezdte:

– „Nem szeretsz engem. Hiába is próbálom győzködni magam az ellenkezőjéről, nem vagyok vak...”

Olvasás közben Szano gyakran felpillantott, hogy ellenőrizze kétfős hallgatóságának reakcióit. Keiso-in szeme egyre kerekesebb lett, arca megnyúlt a döbbenettől. Rjuko arckifejezése először hitetlenkedésről, majd undorról árulkodott. Pontosan úgy néztek ki, mint két tetten ért

bűnöző. Szano mégsem örült. Ha vádat emel Keiso-in úrnő ellen, a fiához, a sógunhoz kell majd fordulnia; a tét: saját élete.

– „Azt akarom, hogy lássam, ugyanúgy szenvedsz, akárcsak én. Ledöfnélek, és nézném, ahogy elfolyik a véred. Megmérgeznélek, és gyönyörködnék a haláltusádban. Amikor pedig kegyelemért könyörögsz, én csak annyit mondanék nevetve: «Na, most már tudod, milyen érzés!» Bizony mondom, megöllek, ha nem szeretsz!”

Néma csönd támadt. Keiso-in úrnő és Rjuko sóbálvánnyá vált. A kályhafüst, az ételszag és a szoba fülledt forrósága szinte beburkolta Szanót, Hiratát és a két összeesküvőt.

Keiso-in köhögni kezdett.

– Segítség! – hörögte.

Rjuko megütögette a hátát.

– Vízet! – kiáltotta. – Hozzanak vizet! Félrenyelt!

Hirata talpra szökkent. Egy kerámiaedényből vizet töltött egy csészébe és odaadta a papnak, aki Keiso-in ajkához tartotta.

– Igyál egy kortyot, úrnőm!

Keiso-in arca céklavörös lett; könnyes szemmel zihált és öklendezett. Nyelt egy kortyot a vízből, de egy része lecsorgott az ajkán, rá a köntösére.

Rjuko gyűlölködve nézett Szanóra.

– Most nézze meg, mit művelt!

Szano egy tapodtat sem mozdult. Eszébe jutott, hogy az úrnő ugyanezt csinálta akkor is, amikor elmondták neki, hogy Harumét meggyilkolták. Vajon csak azért, mert ezzel akarta leplezni, hogy már egyébként is tudta? Ravasz trükk

volt csupán, vagy valóban meglepődött?

Keiso-in hanyatt dőlt a párnán, és eltúlzott megkönnyebbüléssel kapkodta a levegőt. Rjuko az arcát legyezgette.

– Ezt a levelet Ön írta Haruménak. Megfenyegette, hogy megöli.

– Nem, nem! – tiltakozott erőtlenül az úrnő.

– Honnan szerezte a levelet? – kérdezte Rjuko. – Mutassa csak, hadd nézzem meg!

Szano odatartotta elé, de vigyázott, hogy ne érje el. Nem akarta, hogy a bizonyíték a kályhában végezze. – Harume szobájában találtam – mondta.

– De hiszen ez lehetetlen! – kiáltott fel egyszerre a szerelmespár. Rjuko arca hamuszürke volt, nézése rémülettel teli. Keiso-in felült, és így szólt: – Igen, én írtam ezt a levelet, beismerem. Csakhogy nem Haruménak, hanem a kedvesemnek, aki most is itt ül velem! – és megmarkolta Rjuko karját.

Úgyes magyarázat volt, bizonyára a színlelt fuldoklás közben ötlötte ki. Rjuko azonnal vette a lapot.

– Úrnőm igazat mond. Amikor úgy érzi, hogy nem vagyok elég figyelmes, mindig feldühödik, és ilyen leveleket ír kái nekem. Néha azzal fenyeget, hogy megöl, de persze nem gondolja komolyan. Ezt a levelet hónapokkal ezelőtt kaptam. Mint mindig, akkor is megbeszéltük a problémákat, én pedig visszaadtam neki.

– Igen, ez így igaz – erősítette meg Keiso-in úrnő.

A pap közben valamelyest összeszedte magát, a félelem azonban még mindig nem tűnt el a tekintetéből.

– A levélben egy sor sincs, ami azt bizonyítja, hogy

Haruméhoz írták volna – mondta. – Nagy hibát követett el, *szószakan-szama*.

– Ám azt sem bizonyítja semmi, hogy Önhöz szólna – hívta fel rá a figyelmét Szano. – Ráadásul Harume kimonójának az ujjában találtam. Ezt mivel magyarázza?

– Biztosan... biztosan ellopta a szobámból – vélekedett Keiso-in úrnő. Nem tudta olyan ügyesen palástolni az érzelmeit, mint Rjuko, a hangjából, szapora légzéséből kiérződött a pánik. – Igen, csakis így történhetett.

– Miért tett volna ilyet? – kérdezte Szano, akit egyáltalán nem győzött meg ez a magyarázat. A párocska szótlanul, zavartan nézett rá. A félelem semmivel össze nem téveszthető szaga belengte az egész szobát. Szano tudta, hogy nemcsak ő és csatlósa izzad, hanem Keiso-in úrnő és Rjuko is. Úgy döntött, kijátssza utolsó ütőkártyáját. – Van egy tanúnk, aki hallotta, amikor kitervelték, hogy végeznek Harumével és a gyermekével, hogy továbbra is Őméltósága maradjon a sógun, Önök ketten pedig a háttérből irányíthassák.

– Szemenszedett hazugság! – csattant fel Keiso-in úrnő. – Sosem vetemednék ilyen aljasságra, és a kedvesem sem!

– Ki ez a bizonyos tanú? – kérdezte Rjuko. Felderült az arca, amikor magától is rájött. – Hát persze! Icsiteru, az a számító kis ribanc, aki ki akarja túrni az úrnőmet a helyéből. Ő szeretne lenni a következő diktátor anyja. Valószínűleg ő maga ölte meg Harumét, aztán most ránk kenné! – Farkasszemet nézett Szanóval, úgy folytatta: – Ön pedig minket akar megrágalmazni, hogy Ön irányíthassa a sógun! Hamisított egy úgynevezett „naplót”, becsempészte Harume ruhaujjába az ellopott levelet, és lefizette Harume apját, hogy gyanúba keverje az úrnőmet!

Szanón úrrá lett a kétségbeesés. Szóval így válaszol Rjuko és Keiso-in az ellenük felhozott vádakra. Kétségtelen, hogy Tokugava Cunajosi el fogja hinni nekik ezt az elméletet.

– Igaz, hogy Haruménak szabad bejárása volt az Ön lakosztályába – mondta Keiso-innek –, ám azt ne feledjük, hogy Ön is akármikor bejuthatott az ő szobájába. Ön mérgezte meg a tintát, Keiso-in úrnő?

– Nem! Dehogyan! – nyüszítette Keiso-in úrnő elfehéredett arccal, és a mellkasát markolászta.

– Mi a baj, úrnőm? – kérdezte Rjuko.

– Hol volt ma a kígyó órája és dél között? – vont a kérdőre Szano a papot.

– A szobámban meditáltam.

– Egyedül volt?

Keiso-in fájdalmasan zokogott. A pap ingerülten válaszolt:

– Igen, egyedül. Miért kérdezi?

– Mert az árust, akitől a mérget vásárolták, valaki meggyilkolta ma délelőtt – közölte Szánó.

– És Ön pimaszul azt állítja, hogy én tettem? – Rjuko dühöngése nem palástolhatta félelmét. A köntösén sötét foltokat hagyott az izzadság, és remegő kézzel igazgatta Keiso-in feje alatt a párnákat.

– Van valaki, aki igazolja, hogy nem járt a Daikon rakparton ma délelőtt?

– Ez nevetséges. Ne is ismerek semmiféle gyógyszerárust.

– Rjuko megsimogatta pártfogója homlokát. – Mi a baj, úrnőm?

– A szívem... – sipította a nő. – Valaki segítsen... nagyon szúr a szívem!

– Őrség! – kiáltotta Rjuko az ajtó előtt posztoló öröknek. – Azonnal kerítsék elő Kitano doktort! Keiso-in úrnő szívrohamot kapott! – Dühödten meredt Szanóra. – Ha meghal, annak maga lesz az oka!

Szano nem hitte el, hogy az öregasszony csakugyan rosszul lett. Arról sem hagyta elterelni a figyelmét, hogy a papnak nincs alibije. Meg kellett tennie a döntő lépést, pedig mindvégig azt remélte, hogy nem kerül rá sor. Összeszedte minden bátorságát, és vészterhes hangon megszólalt.

– Nincs más választásom, mindkettőjük ellen vádat kell emelnem előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölés, összeesküvés és felségárulás alapos gyanúja miatt.

Most már a sógunnak kellett eldöntenie, mit hisz el és mit nem. Szano és Hirata beletörődő pillantást váltottak, és indulni készültek.

– Maguk a bűnözők! – kiáltotta utánuk Rjuko, miközben Keiso-in úrnő a párnák közt hüppögött. – Összeesküdtek az úrnóm ellen, hogy magasabb tisztségbe kerüljenek, és most még az egészségét is tönkre-tették! De ezt nem viszik el szárazon! Ha ezt Őméltósága megtudja, majd meglátjuk, ki lesz kegyvesztett, ki hal meg árulóként!

Kinyílt az ajtó.

– Na végre, a doktor! – kiáltott fel Rjuko hálálkodva.

Csakhogy nem a doktor jött meg. Szano egyik embere állt az ajtóban, két palotaőr kíséretében. Egy összehajtogatott papírlapot szorongatott.

– Elnézést a zavarásért, *szószakan-szama*, de sürgős üzenetet hoztam a feleségétől. Azt mondta, mindenképpen olvassa el!

A meglepett nyomozó átvette a levelet, és azon

gondolkodott, vajon mit akar közölni a felesége, ami nem ér rá, amíg hazaér. Miközben Rjuko kétségbeesetten próbált Keiso-in úrnőnek segíteni, elolvasta a levelet.

Nagyra becsült férjem!

Tudom, megparancsoltad, hogy maradjak ki a nyomozásból, ám én megint nem engedelmeskedtem. De kérlek, tartsd vissza egy kicsit a haragod, és figyelj rám!

Megbízható forrásból tudom, hogy Sicsiszaburó, a színész női álruhában besurrant a Belső Palotába. Valamit kilopott Keiso-in úrnő lakosztályából, és becsempészte Harume szobájába. Azt hiszem, egy levelet, és az volt a célja, hogy az úrnőre terelje a gyanút. Azt is gyanítom, hogy Janagiszava kincstárnok parancsára tette, és direkt azt akarta, hogy Te megtaláld. A kincstárnok azt szeretné elérni, hogy megvádold a sógun anyját a gyilkossággal.

Mindkettőnk érdekében könyörgök, nehogy belesétálj a csapdájába!

Reiko

Szano kővé meredt a döbbenettől. Meglepődését rémület váltotta fel, amikor szó nélkül megmutatta a levelet Hiratának. Hiába nem hitt Reiko detektív-képességeiben, nem tudta megcáfolni ezt az elméletet. Rájött, hogy Keiso-in még nagyobb vetélytársa lehet Janagiszavának, mint ő. Ez megmagyarázta, miért viselkedett olyan barátságosan az utóbbi időben: tudta, hogy hamarosan úgyszólván megszabadul Szanótól, még hozzá Keiso-innel együtt, aki ugyancsak akadály volt a hatalmához vezető úton. A kémei valószínűleg egy rutinellenőrzés során szereztek tudomást a levél

létezésről. Azért is ajánlotta fel a segítségét akkor, amikor arról volt szó, hogy megszüntetik a nyomozást, mert biztos akart lenni benne, hogy a nyomozó megtalálja a levelet. Azért rémült meg, amikor megtudta, hogy Harume terhes volt, mert így már nem csak egy egyszerű gyilkosságot követett el, hanem felségárulást – másfelől viszont örült, mert így már teljesen biztos volt, hogy örökre búcsút inthet mindkét riválisának.

Szano rájött, hogy az elrejtett soroknak és az apjának küldött üzenetnek semmi köze sincs Keiso-in úrnőhöz. Valaki másnak írták őket. Icsiteru kisasszony is hazudott. Keiso-in és Rjuko mégiscsak ártatlanok voltak. Az úrnőt valóban feldúlták az alaptalan vádak, Rjuko pedig kétségbeesetten próbálta menteni az életét, hiszen nem követett el semmit. Reiko üzenete még éppen idejében érkezett ahhoz, hogy ne emeljen hivatalosan is vádat ellenük, de vajon helyre lehet-e hozni azt, amit már elrontott?

– Most mitévők legyünk, *szószakan-szama*? – kérdezte Hirata ugyanolyan elképedt ábrázattal.

Keiso-in egy mosdótál fölött öklendezett, Rjuko pedig a fejét tartotta. Szano letérdelt előttük, és illedelmesen meghajolt.

– Tiszteletre méltó Keiso-in úrnő, és kegyelmes Rjuko úr. Bocsánatkéréssel tartozom. Szörnyű hibát követtem el. – Gyorsan elmondta nekik Reiko levelének tartalmát, és kiegészítette a saját következtetéseivel. – Alázatosan esedezem a bocsánatukért.

Keiso-in tátott szájjal felegyenesedett ültében. Rjuko is csak bámult és a fejét csóválta.

– Ajaj, egy ilyen jóképű, kedves férfi, mint Janagiszava

kincstárnok – bosszankodott az úrnő. – Alig tudom elhinni, hogy ilyen aljas dologra vetemedhetett ellenünk.

– Márpedig jobb, ha elhiszed, úrnőm – mondta neki komoran Rjuko. Pártfogójával ellentétben ő értett a politikához, és nem esett nehezére elfogadni Szano magyarázatát.

– Borzalom! Természetes, hogy megbocsátunk, Szano *szószakan*. A pap tekintete továbbra is fagyos maradt – nem lehetett könnyen kiengesztelni egy ekkora sértés után –, de ő is bólintott.

– Úgy látom, abba kell hagynunk a veszekedést, és egyesült erővel kell felvennünk a harcot ez ellen a gonosz ember ellen.

– Úgy lesz – felelte Szano megkönnyebbülten.

Közösen kellett kitervelniük, hogyan szálljanak szembe Janagiszava kincstárnokkal.

31.

Reiko egyedül ücsörgött a hálósobájában és várta a híreket. A cselédek meggyújtották a kislámpát, leterítették a matracát és kikészítették hálóköntösét is. Reiko azonban még mindig azt a ruhát viselte, amelyben Zódzsó templomához utazott. Föl-le járkált a szobájában, néha-néha idegesen megállt és fülelt, mert hangokat vélt hallani odakint. Persze csak a képzelete játszott vele. A házban néma csend honolt, a szolgák és a nyomozók is nyugovóra tértek. Csak Reiko volt ébren.

Ha Szano nem kapta meg időben az üzenetét, hamarosan megérkezhetnek a katonák, hogy kiürítsék a házat, őt pedig letartóztassák árulóvá lett férje miatt, aki megtámadta a sógun édesanyját. Ha viszont megkapta, és meg is szívlelte a tanácsát, akkor megmenekülnek a szégyenteljes haláltól, de korántsem biztos, hogy megbocsát neki -vagy önmagának. Sok büszke szamuráj inkább öngyilkosságot követett el, ha elveszítette a tekintélyét. Akármilyen történet is, ennek a házasságnak vége.

Reiko csak utólag látta be, milyen hibákat követett el. Miért is nem engesztelte ki Szano férfiúi büszkeségét, miért nem volt hajlandó megalkudni ahelyett, hogy már a legelején elidegenítette magától? Mindig olyasmire vágyott, amit nem kaphatott meg. Lobbanékony természete miatt elveszítette a férfit, akit egyszerre gyűlölt és kívánt...

Akit szeretett.

A lámpa fénye egyre halványabban reszketett. A kályhában parázsló széndarabok lassacskán elhamvadtak. Reiko árnyéka rávetődött a szekrényekre, a papírfalakra és a festett falidíszekre. Az ideges várakozástól olyan merevek lettek az izmai, mint az acélzsinórok.

Nem sokkal éjfél előtt végre tényleg lépteket hallott az udvaron. Az óvatos lépések azonban valahogy sokkal félelmetesebbek voltak, mint a felfegyverzett katonák kiabálása, amire először számított. Talán a sógun titokban akarja kiűzni az árulókat az edói palotából. Titokban akarja kivégezni is őket, hogy fenntartsa legyőzhetetlenségének látszatát. Az is lehet, hogy Szano egy követet küldött, hogy csöndesen vigye el a feleségét a házból, és ezzel elkerülje a botrányt. Reikót azonban nem olyan fából faragták, hogy meghátrált volna a veszély elől. Az ajtóhoz sietett és szélesre tárta.

Szano állt a folyosón. Egyedül volt. Reiko zavartan hátralépett. Nem őt várta, és különben is elég furcsán nézett ki. Jóvágású arca elgyötört volt, nem viselt kardot; szeméből eltűnt a megszokott gög. Reiko most először látta igazán emberinek, s nem az ezeréves múltra visszatekintő samuráj-kiképzés és -fegyelem termékének. Szóhoz sem jutott.

Szano törte meg a csendet.

– Bejöhetek? – kérdezte.

Reiko beengedte és bezárta az ajtót. Mivel a házban mindenki az igazak álmát aludta, végre igazán kettesben lehettek. Szanót a sebezhetőség sokkal vonzóbbá tette; Reiko érezte, hogy mint férfi és nő vannak együtt, nem mint egymással szemben álló felek. Belül megremegett. Tudta, hogy valami történni fog, de nem az, amire számított.

– Nem téged vártalak – mondta, hogy palástolja idegességét.

– Ne haragudj, hogy ilyen későn zavarlak – szólalt meg ugyanebben a pillanatban Szano is.

A pillanatnyi félszeg csend után ismét Szano kezdett el beszélni.

– Megkaptam az üzenetedet, és szerettem volna megköszönni. Megakadályoztál abban, hogy egy végzetes hibát kövessék el.

Elmesélte, mi történt Keiso-in úrnő lakosztályában. Reiko először megrémült, milyen közel voltak a bajhoz, aztán megkönnyebbült, hogy az mérgem következett be. Ettől viszont még mindig nem oldódott meg a házasságuk problémája. Reiko jobban vonzódott a férjéhez, mint eddig, arra azonban nem készült fel, hogy feladja az álmait. Főleg azok után nem, hogy bebizonyosodott: ő is ér valamit. Amikor Szano befejezte a mondókáját, el is takarta az arcát. Nem örült volna, ha Szano látja, milyen egymásnak ellentmondó érzelmek viaskodnak a lelkében.

– Reiko-*szan*. – Óriási meglepetésére Szano térdre borult előtte. – Rosszul ítélt meg a képességeidet, és most a bocsánatodért esedezem. Ha csak fele olyan jó nyomozó lennék, mint te, időben rájöttem volna Janagiszava tervére, és rengeteg gondtól megmenekültem volna. Ostoba voltam. Vak. Csökönyös. – Nehezen jöttek elő a szavak, mintha fájdalmat okozott volna a beszéd. – Már az elején hallgatnom kellett volna rád, nem kellett volna olyan gyorsan visszautasítanom a segítségedet.

Reiko csodálkozva nézte. Sosem látott még olyan szamurájt, aki megalázkodik egy nő előtt, és beismeri, hogy

nem volt igaza. Csodálta bátorságát és elvhűségét, most még jobban csodálta viszont a szelídségét. Tudta, hogy sokkal több erő kell az embernek ahhoz, hogy beismerje a hibáit, mint hogy előrántsza a kardját és megvívjon valakivel. Hideg elutasítása olvadozni kezdett.

– Az a bajom, hogy nehezen bízom meg másokban – folytatta Szano. – Szeretek mindent magam csinálni... részben azért, mert nem akarom, hogy másoknak baja essék, de még inkább azért, mert hajlamos vagyok azt hinni, hogy mindent jobban tudok. – Kipirult arccal, egyre gyorsabban beszélt, mintha szeretné befejezni, mielőtt még elveszíti a bátorságát. – Te bizonyítottad be nekem, milyen önámító bolond voltam. Igenis jogod volt hozzá, hogy ne hagyd abba a nyomozást, hiszen a te életedről is szó volt, nemcsak az enyémről. Nem hibáztatlak érte, ha most hazamész az apádhoz. Ha el akarsz válni tőlem, azt is megértem. – De ha adsz egy kis időt, hogy megváltozzam, ha adsz esélyt, hogy megtanuljam, hogyan legyek olyan férj, amelyet megérdemelsz... – Mély levegőt vett. – Szóval annyit akarok mondani, hogy szeretném, ha velem maradnál. Mégpedig azért, mert... szeretlek. És szükségem van rád.

Halk szavai mögött Reiko szinte hallotta, ahogy leomlanak egy erőd falai. Szano összeszedte magát, a szemébe nézett, és folytatta: – Szükségem van rád, nem csak mint feleségre vagy a gyermekeim anyjára, hanem mint társra és barátira is.

Reiko mohón itta a férfi szavait. Szano viszonozza a szerelmét, ráadásul hagyja, hogy bizonyos feltételeket ő szabjon meg a házasságban! Anélkül szerethetik egymást, hogy fel kellene adnia valódi énjét. Sosem érezte még ennyire

boldognak magát. Élvezte a pillanatot, meg sem moccan, még levegőt venni sem mert. Szano azonban a válaszára várt, türelmetlenül fürkészte az arcát. Reikónak gombóc volt a torkában, egy szót sem bírt kinyögni, ezért csak egyféleképpen válaszolhatott. Szano felé nyújtotta a kezét.

A férfi képe felderült, meleg, erős ujjai a nő keze köré kulcsolódtak. Felállt, és mélyen a felesége szemébe nézett. Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig csak nézték egymást, s közben millió ki nem mondott gondolatot váltottak. Felderengett előttük a jövő képe. Aztán gondterhelt sóhaj tört fel Szano lelkéből.

– Nem lesz könnyű – mondta. – Mindkettőnknek meg kell változnunk. Sok időre lesz szükségünk – és még több türelemre. De én hajlandó vagyok megpróbálni, ha te is.

– Én is hajlandó vagyok – suttogta Reiko.

Szano közelebb húzta és magához ölelte. Reiko észrevette, hogy férje arcát elsötétíti a vágy, érezte szíve heves dobogását és ágyékának ijesztő keménységét. Félni kezdett, ám Szano nagyon gyengéden megsimogatta a haját, a nyakát, a vállát, hiszen megértette a felesége félelmét. Anélkül, hogy levették volna egymásról a tekintetüket, elindultak az ágy felé. Reiko meg nem tudta volna mondani, hogy ő vezeti-e Szanót vagy Szano őt.

Szano a felesége hajába túrt, és kiszedte a fésűit. Reiko azt is hagyta, hogy kibogozza a selyemövét, ám amikor elkezdte volna lehámozni a kimonóit, arrébb húzódott. Még soha egy férfi sem látta meztelenül, és egy kicsit félt a férfi kíváncsi tekintetétől, főleg úgy, hogy azon még rajta volt a ruha.

Szano észbe kapott, és a saját övét is kibontotta. Levette barna köntösét és fehér alsókimonóját. Reiko elképedve nézte.

A férfi napbarnított bőrét, karjának és mellének formás izmait és lapos, feszes hasát mindenütt sebhelyek tarkították. Lábikráján rózsaszín, pikkelyszerű volt a bőr a még be nem gyógyult égési sérülésektől. Szanón csak egy ágyékkötő maradt, és úgy nézett ki, mint a háborúk és tűzvészek túlélője. Reiko megérintette a kulcscsontján éktelenkedő nagy, sötét heget.

– Mi történt veled? – kérdezte.

– Ezt egy nyílvesző okozta – felelte Szano szomorkás mosollyal. – Rám lőttek Nagaszakiban.

– És az égések?

– Egy németalföldi kereskedő gyilkosa úgy akart véget vetni a nyomozásnak, hogy rám gyújtotta a házamat.

Reiko simogató keze most férje bal felkarjára vándorolt, amelyen hosszú, ráncos sebhely húzódott végig. Látszott rajta, hogy elég komoly sérülés lehetett.

– Hát ez?

– Emlék a bundori-gyilkostól.

– És ezek? – tapogatta meg a többi sebet a férje bal vállán és a jobb alkarján.

– Kardoztam egy árulóval, aki megtámadta a sógunt, és egy bérgyilkossal, aki az életemre tört.

Szano nem mondta, Reiko mégis tudta, hogy mindkét férfit legyőzte. Lenyűgözték a férfi győzelmei, a bátorsága és az, hogy kész akár az életét is feláldozni, csak hogy teljesítse a kötelességét.

Szano azonban együttérző képet vágott ahelyett, hogy büszke lett volna a sérüléseire.

– Ne haragudj. Tudom, hogy nagyon gusztustalan.

– Dehogyan! Egyáltalán nem az! – biztosította Reiko. A

csúf sebek jelentettek mindent, amit értékelt Szanóban, ám tudta, hogy szavakkal úgysem fogja tudni meggyőzni. Feledve szégyellőségét, levetkőzött, megfogta Szano kezét és a derekára helyezte.

– Milyen gyönyörű vagy – sóhajtotta Szano, s ebben a sóhajban egyszerre volt jelen a megkönnyebbülés, a hála és a vágyakozás.

A dicséret meghozta Reiko bátorságát. Oldozgatni kezdte Szano ágyékkötőjét. A fehér pamut dacosan ellenállt Reiko ügyetlen próbálkozásának, ezért a férfinak is segítenie kellett. Végre lekerült az utolsó ruhadarab. Reiko megigézve bámulta, most látott először felizgatott férfit. A méretétől azonnal az inába szállt a bátorsága. Amikor megfogta, a puha, érzékeny bőr alatt megbúvó merev izom lüktetni kezdett a kezében. Szano felnyögött, majd megölelte és gyengéden maga mellé fektette a matracra.

Az intim kapcsolat melegsége ugyanúgy meglepte Reikót, mint ahogy a testük közötti különbségek. A férje kemény volt ott, ahol ő puha; ahol neki finom domborulatok voltak, ott a férfinak hatalmas csontjai és acélos izmai. Szano cirógatni kezdte a mellét és a combját. Reiko viszonzott minden érintést; a kezdeti furcsa érzés tovatűnt, ahogy lélegzetük elkeveredett, a gyönyör pedig egyenlővé tette őket. A férfi keze a lába közötti részt is simogatni kezdte, s mire föléje hajolt, a nő már kész volt rá, hogy befogadja.

Szano lassan, óvatosan eresztette egyre lejjebb az alsótestét, nehogy valami hirtelen mozdulattal fájdalmat okozzon neki. Minden igyekezetére a felesége mégis összerezett a behatoláskor.

– Bocsánat – mondta gyorsan Szano.

Reiko fájdalját azonnal feledtette a követelőző vágy. – Nem baj, ne hagyd abba – suttogta.

Szano ritmikusan mozogni kezdett. Reiko teste belül olvadni kezdett, immár teljesen megnyílt Szano előtt.

Reiko kedvesen mosolygott rá. Szano szemét csípték ugyan a könnyek, de azért visszamosolygott feleségére. Hosszú évekig tartó, magányos bolyongás után végre otthon volt. A szerelmeskedés visszaállította elveszettnek hitt önbizalmát. Úgy érezte, nincs előtte akadály, együtt bármire képesek lesznek.

Hirtelen fülsiketítő zaj riasztotta meg őket: éljenzés, tapsolás, petárdák durrogása. Kavicsokat hajigáltak a háztetőjükre, a kertben felragyogtak a fények, és a papír ablaktáblákon kirajzolódtak az odakinn táncolók körvonalai. A nyomozók, az örök és a szolgák megünnepelték, hogy jó uruk a hagyományos nászéjszakával végre elhálta a házasságot.

– Jaj, ne! – nevetett fel Szano.

Reiko is elkacagta magát. – De hát honnan tudták?

– Vékonyak a falak. Valaki meghallott minket, és mindenkit felébresztett.

Szano nem bosszankodott, éppen ellenkezőleg. Nagyon meghatódott, amiért így gondolnak rá – és a lelke mélyén azért is örült, hogy megtörték a félszeg hallgatást, s így az ifjú pár tudott miről beszélgetni. Valaki zörgetett az ajtón. Gyorsan kibontakoztak egymás öleléséből, és bebújtak a kimonóikba. Szano kinyitotta az ajtót. Reiko egykori dajkája, O-szugi állt a küszöbön egy megrakott tálcával.

– Parancsol egy kis frissítőt, *szószakan-szama*? – kérdezte az örömtől ragyogó arccal.

Szano rájött, hogy olyan éhes, mint a farkas.

– Igen, köszönöm – mondta, és elvette a tálcát a pufók asszonykától. Az ilyenkor kötelező szertartás után – letörölgették magukról a kifolyt spermát és vért – jóízűen falatozni kezdtek.

– Tessék, ettől majd visszanyered az erődöt – mondta pajkosan Reiko, és egy kanál nyers halikrát tömött Szano szájába.

A férfi csészékbe töltötte a felmelegített szakét.

– Akkor igyunk – emelte fel a sajátját – a házasságunkra.

Reiko is felemelte a sajátját.

– És a nyomozásunk sikerére.

Szano boldogságát rossz előérzet váltotta fel. Még mindig rettegett attól, hogy Reikónak baja eshet, miközben Harume kisasszony gyilkosára vadásznak. Egyre jobban szerette, el sem tudta képzelni, hogyan bírná ki, ha elveszítené. Intelligenciája és ügyessége ellenére is fiatal volt és tapasztalatlan. Vajon mennyit lehet rábízni egy nyomozó nehéz és veszélyes munkájából?

Megígérte azonban Reikónak, hogy társak lesznek, nem vonhatta vissza az adott szavát. Felemelte a csészéjét, és felhajtotta a szakét. Reiko is így tett. Szano ezek után elmagyarázta, hol tartanak a nyomozásban.

– Híratát meg fogom bízni, hogy járjon utána, pontosan hogyan is történt az a másik két merénylet – tette hozzá a végén. – Nekem pedig van egy-két ötletem azzal kapcsolatban, hogy ki lehetett Harume titkos szeretője.

– Nos – mondta Reiko –, mivel Kusida hadnagy még mindig szökésben van, elbeszélgetek Icsiteru kisasszonnyal és a Mijagi házaspárral. Holnap meg is kérem Erit, az

unokatestvéremet, hogy beszéljen meg egy találkozót Icsiteruval, aztán pedig meglátom a daimjót és a feleségét.

Fürkészőn nézett Szano szemébe. A férfi rájött, hogy ez az első próbatétel. Egyáltalán nem repesett az örömtől, hogy a felesége gyilkosok közelébe merészkedjen, és már majdnem megpróbálta lebeszélni, de aztán meggondolta magát, és lenyelte, amit mondani akart. Megpróbálta inkább azzal győzködni magát, hogy Kusida hadnagy vagy Harume mindeddig azonosítatlan szeretője a gyilkos, és a többi gyanúsított nem jelent akkora veszélyt a feleségére nézve. Végül bele-egyezően bólintott.

– Rendben van – mondta. – De kérlek, nagyon vigyázz magadra!

Reggelre enyhébb lett az idő, a tenger felől enyhe szél fújdogált. Fehér gomolyfelhők lebegtek a kék égen. Szano és Hirata a Nagy Észak-Déli úton, Edo fő közlekedési útvonalán lovagolt. A kereskedők kinyitották üzleteik ablaktábláit, a szolgák a lépcsőket tisztították. Az utcák lassacskán megteltek házalókkal és teaárusokkal; a parasztok vidáman kívántak jó reggelt egymásnak; a narancssárga köpenybe öltözött papok alamizsnáért koldultak; a hölgyek gyaloghintókban, a szamurájok lóháton közlekedtek.

– Beszelnünk kell, Hirata-*szan* – szólalt meg Szano.

Hirata érezte, hogy összeszorul a szíve, a gyomra és a torka.

– Igen, *szószakan-szama* – mondta nagy sóhaj kíséretében.

– Az alaptalan vád Keiso-in úrnő és Rjuko pap ellen nagyrészt Janagiszava kincstárnok álnok mesterkedésének köszönhető – kezdett bele Szano –, amelyet véletlenül megerősíteni látszott a napló, Harume apja és Csojei meggyilkolása. Van azonban valaki más is, aki hozzájárult ehhez a félreértéshez, ami az életünkbe is kerülhetett volna, ha a feleségem nem végez magánnyomozást; az a valaki pedig nem más, mint Icsiteru kisasszony.

Szano komor arccal, körülményesen fogalmazott. Látszott rajta, hogy ő is legalább annyira ódzkodik ettől a beszélgetéstől, mint Hirata.

– Icsiteru kisasszonyt te kérdezted ki, de valami miatt

már az első alkalommal sem tudtál kiszedni belőle semmi használhatót. Amikor megkérdeztem, mi a probléma, nem válaszoltál. Sosem volt rád jellemző a köntörfalazás, ezért bíztam benne, hogy majd magadtól megoldod a dolgokat. Bíztam a szakmai hozzáértésedben, és én is ugyanúgy elhittem Icsiteru vallomását, mint ahogyan te. Most már azonban látom, hogy nagyot hibáztam.

Hirata majdnem elsüllyedt szégyenében. Visszaélt főnöke bizalmával, ez pedig megbocsáthatatlan bűnnek számított. Egész éjszaka emésztette emiatt a bűntudat. A gyönyörű idő, a szikrázó napsütés is mintha az ő szomorúságából akart volna csúfot űzni. A legszívesebben ott helyben meghalt volna.

– Valami baj van – folytatta Szano –, és ezt többé már nem tudom figyelmen kívül hagyni. Miért hitted el olyan könnyen, amikor Icsiteru kisasszony azt mondta, hogy kihallgatta Keiso-in úrnő és Rjuko cselszövését? Nagyon jól tudhatnák, hogy a bűnözők gyakran összevissza hazudoznak, hogy más embereket keverjenek bajba és eltereljék magukról a gyanút. Mi történt köztetek?

Hirata látta, hogy Szano nem is annyira dühös rá, inkább aggódik miatta, inkább megérteni akarja, semmint megbüntetni. Ez csak még jobban elkeserítette, mert magyarázkodnia kellett, amikor egy jó nagy verést érdemelt volna. Nagy nehezen előadta az egész történetet, elmesélte, hogy Icsiteru elcsábította és rászedte.

– Nincs mentség arra, amit tettem – mondta még, amikor befejezte. – Lehetett volna több eszem is. Most szégyenbe hoztam magamat, és csalódást okoztam neked. – A könnyeit nyelve felsóhajtott. – Még ma elmegyek, keresek egy félreeső

helyet, és szeppukut követek el, hogy helyreállítsam a becsületedet.

– Ne légy nevetséges! – szólt rá riadtan Szano. – Hibáztál, de amióta velem vagy, ez volt az első ilyen alkalom. Nem akarlak elküldeni, sőt, egyenesen megtiltom, hogy elmenj! – Aztán valamivel nyugodtabb hangon hozzátette: – Máris nagyobb büntetést róttál ki magadra, mint amekkorát tőlem kaptál volna. Megbocsátok neked; te is bocsáss meg magadnak! Most nincs időnk a múlton rágódni. El kell menned a Daikon rakpartra, hogy keress valamit, ami Csojei gyilkosának a nyomára vezethet. Aztán pedig el kell menned oda, ahol Harumét meg akarták ölni a dobótőrrel. Lehet, hogy ott is találsz valami nyomot, amelyen elindulhatunk.

– Igenis, *szószakan-szama* – mondta Hirata megkönnyebbülten. Végre megint kapott levegőt. Szano adott neki még egy esélyt! – Köszönöm – hálálkodott.

A büntület azonban még mindig gyötörte. Tudta, hogy ki kell köszörülnie a becsületén esett csorbát. Icsiteru kisasszony kis híján tönkretette azt, ami a legtöbbet jelentett az életében – az urával való kapcsolatát. Dühös volt rá, amiért kihasználta, és szeretett volna bosszút állni, ugyanakkor azonban még mindig örülten kívánta. A hazugság miatt az ágyas még gyanúsabbá vált, mint eddig, Hirata mégis szeretett volna hinni az ártatlanságában, mert ha kiderült volna, hogy mégis ő a gyilkos, az örökre aláásta volna a nyomozó önmagáról alkotott véleményét. Soha többé nem tudott volna bízni saját ítélőképességében.

– Tudjuk, hogy Csojei gyilkosa férfi volt, ezért Icsiteru kisasszony ártatlan ebben az ügyben – okoskodott. Arra nem is akart gondolni, hogy felbérelt valakit, hogy először vegye

meg neki a mérget, aztán pedig végezzen a gyógyszerárussal.
– Ám lehet, hogy valamit mégis tud Harume meggyilkolásáról. Engedélyt kérek, hogy még egyszer felkereshessem és végre kiszedjem belőle az igazságot.

Szano nem válaszolt azonnal. Tekintete a távolba révedt, az úton vánszorgó ökrösszekeret nézte. Aztán így szólt:

– Megparancsolom, hogy tartsd magad távol Icsiterutól. Úgysem tudnál részrehajlás nélkül dönteni vele kapcsolatban, ráadásul halálbüntetés jár annak, aki hozzá mer érní a sógun ágyasához. Ez nem fordulhat elő még egyszer. Reiko majd kikérdezi. Miközben Csojei gyilkosát és Harume korábbi merénylőjét keresed, kérdezősködhetsz Icsiteruról is, de találkozni nem találkozhatasz vele. Sajnálom – tette még hozzá.

Hirata ismét elkeseredett. Szano nem bízott benne többé. Bárcsak sosem találkozott volna Icsiteruval! Újból fellángolt benne a bosszúvágy.

Elértek az útkereszteződéshez.

– Én elmegyek Aszakuszába – jelentette ki Szano. – Otthon találkozunk. – Aggódva nézett Hiratára. – Biztos, hogy jól vagy?

– Semmi bajom, *szószakan-szama* – biztosította Hirata. Szomorúan nézett az ellovagoló Szano után. Hát persze, hogy nem volt jól, és tudta, nem is lesz jobban, amíg vissza nem nyeri ura bizalmát. Aztán elindult a Daikon rakpart felé, és rájött, hogy ez csak úgy lehetséges, ha végre azonosítja Harume kisasszony gyilkosát.

Hirata órák hosszat nézelődött Csojei halálának színhelyén, és egyre kevésbé remélte, hogy megtud valamit.

A szomszédos fogadóban egyedülálló rakodómunkások laktak, akik éppen dolgoztak, amikor Hirata ott járt, és valószínűleg a gyilkosság időpontjában sem tartózkodtak otthon. Csojei gyilkosát senki sem láthatta. A közeli kereskedelmi negyedben sem járt több szerencsével. Az emberek, akiket megkérdezett, több köpenyes, csuklyás alakot is láttak, amin a tegnapi hidegre való tekintettel nem is lehetett csodálkozni. A gyilkos könnyen elvegyülhetett a tömegben. Délre Hirata már nagyon fáradt és éhes lett. Észrevette az egyik fogadó hirdetését, amelyen friss angolnát reklámoztak. Hirata belépett a vendéglőbe.

A vendégek a földön ültek, és evőpálcikákkal tömték magukba az ételt. A hátsó konyhában hatalmas edények gőzölögtek. A szakácsok a vágódeszkákhoz csapták a vonagló angolnát, a kopolyújuktól a farkukig végighasították a testüket, majd levágták a fejüket és kiszedték a csontjaikat. A hosszú húsdarabokat bambusznyársakra tekerték, meglocsolták szójaolajjal és nyílt tűzön megsütötték.

Hirata helyet foglalt és rendelt egy adagot. A vendéglős köpcös emberke volt, és néhány ujja hiányzott. A vendégek és a konyhai személyzet tagjai egyfolytában beszélgettek. A fogadó egyben sokak kedvéne találkahelye is volt. Talán mégsem volt elfecsérelt idő ez az utazás, gondolta Hirata.

A vendéglős kihozta Hirata ételét: sült angolnát padlizsános rizskörettel és egy csésze teát. Hirata bemutatkozott és így szólt:

– Egy gyilkos után nyomozok. Nem messze innen tegnap megöltek egy gyógyszerárust. Hallott valamit róla?

A férfi megtörölte izzadt homlokát egy ronggyal, és

bólintott.

– Sok szörnyűség történik manapság, de még megrázóbb, ha az ember ismerte is az áldozatot.

– Ön tehát ismerte? – A vendéglős volt az első, aki ezt állította.

– Ismertem, de nem valami jól – vallotta be a vendéglős. – Nem beszélt sokat; magának való ember volt. De gyakran járt ide. Volt egy egyezségünk: én olcsóbban vásárolhattam tőle, cserébe viszont közvetítettem az üzeneteit. Állandóan az utcákat járta, de ha valaki akarta, itt hagyhatott neki üzenetet.

– A vendéglős észrevette Hirata ruháján Tokugava címerét, és megkérdezte: – Szabad megkérdezni, miért érdekel egy ilyen magas rangú tisztet egy öreg remete halála?

– Tőle vásárolták a mérget, amely végzett a sógun ágyasával – világosította fel Hirata.

– Hé, várjunk csak! Én nem tudok semmiféle méregről. – A vendéglős védekezően felemelte a kezét. – Úgy tudtam, az öreg csak gyógyszereket árult. Kérem, nem szeretnék bajba keveredni!

– Ne aggódjon – nyugtatta meg Hirataí – Magával semmi bajom. Csak a segítségét kérem. Járt itt tegnap egy sötét köpenyes, csuklyás férfi, aki az árust kereste?

– Nem. Úgy emlékszem, senki sem kereste tegnap.

Hirata csalódott lett, amikor látta, hogy most sem fog megtudni semmi biztatót.

– Voltak hölgyek is a vásárló között? – kérdezte.

– Voltak, igen. Nem is kevesen. Finom, gazdag hölgyek vásároltak nála. Gyógyszert vettek mindenféle női bajokra.

A vendéglős szemmel láthatóan megnyugodott, hogy elterelődött a szó a gyilkosságról, Hirata ellenben

elszomorodott.

– Volt közöttük egy magas, gyönyörű, elegáns, huszonkilenc év körüli, telt keblű nő, sok-sok hajdísszel?

– Meglehet, de biztos nem mostanában. Ami azt illeti, ezer éve nem kereste már senki.

Egy fiatal, pattanásos arcú pincér közbeszólt:

– Kivéve azt a szamurájt tegnap, reggeli után.

– Miféle szamurájt? – kérdezte egyszerre Hirata és a fogadós.

– Akit a sikátorban láttam, amikor kivittem a szemetet. Azt mondta, keresztüldöf a lándzsájával, ha nem segítek neki megkeresni az öreget. Kénytelen voltam megadni a címét. – A pincér szeme elkerekedett. – Ő lett volna a gyilkos? Akkor kár volt segíteni neki.

– Hogy nézett ki? – kérdezte Hirata.

– Idősebb volt, mint Ön. És nagyon csúnya. – A pincér majomszerű képet vágott. – Valahogy így nézett ki. Borostás volt és tiszta kosz, mint aki a szabad ég alatt töltötte az éjszakát.

Hiratának kedve lett volna felkiáltani örömeiben. A személyleírás egy az egyben Kusidára illett, ráadásul ezt az is megerősítette, hogy lándzsa volt nála. Sokkal több minden szólt ellene, mint Icsiteru kisasszony ellen. Hirata befejezte az ebédet, és busás borralalóval jutalmazta a fogadós és a pincér segítségét. Amikor elhagyta a vendéglőt, azonnal elszalajtott egy küldöncöt az edói palotába a hírral, hogy a Daikon rakpart környékén kell keresni Kusidát. Ezek után lóra pattant, és elindult a piactér felé, ahol egy orgyilkos majdnem megölte Harumét egy dobótőrrel.

– Meg is tudom mutatni, hol történt – készségeskedett a pap, aki az aszakuszi Kannei templom biztonságáért volt felelős. Régebben az edói palota óra volt, ez meg is látszott háborús arcvédőre emlékeztető vonásain. Munkáját egy súlyos sérülés következtében veszítette el, bal karja ugyanis annyira összeroncsolódott, hogy le kellett vágni. Hirata azért kereste fel, hogy meghallgassa a hivatalos beszámolót a Harume elleni merénylettel kapcsolatban. Most a Nakamiszé-dorin, a fő imaházból a cinóbervörös Mennydörgés Kapuja felé vezető úton sétáltak.

Aszakusza a Szumida folyó partján épült. Gyakran megálltak itt az utazók, hogy kipihenjék magukat és adományokat ajánljanak fel a templomnak. Kedvező fekvése miatt Aszakusza Edo egyik legnépszerűbb szórakozató központja is volt egyben. Zajos tömeg tolongott az utcákon, a növényeket, gyógyszereket, esernyőket, édességet, babákat és elefántcsont-szobrocskákat árusító bódék körül. A pap egy vászonkötéses könyvet lapozgatott, és megállt egy teaház előtt. A közelben a közönség éppen három akrobata mutatványát tapsolta meg, akik vastányérokot pörgettek összecsukszott legyezőik csúcsán, miközben egy negyedik akrobata vállán levő bambuszrúdon egyensúlyoztak.

– Harume kisasszony azt állítja, hogy ezen a helyen állt – mutatott a pap a teaház egyik sarkára. – A kés abból az irányból érkezett – mutatott a Nakamiszé-dori túloldala felé –, és itt csapódott be. – Megérintett egy keskeny repedést a teaház deszkafalában. – A penge átszúrta Harume kisasszony ruhájának az ujját. Ha egy kicsivel arrébb megy, komolyan megsebesíthette, akár meg is ölhette volna.

– Mi lett a fegyverrel? – kérdezte Hirata.

– Nálam van. – A pap elővette a papírba csomagolt hegyes, rövid tört. A markolata fekete zsinórral volt körbetekerve. Az ilyen fegyvert szerfelett kedvelték az emberek, mert olcsón hozzá lehetett jutni, észrevétlenül elrejtették a ruha vagy az ágy alatt... és mindenhol lehetett kapni.

– Ezt magammal viszem – jelentette ki Hirata. Visszacsomagolta a tört és az öve alá dugta, habár vajmi kevésbé remélte, hogy megtalálja a tulajdonosát. – Tanúi is voltak az esetnek?

– A járókelők közül senki sem nézett oda, mindenki az akrobatákat bámulta. Harume kisasszony lemaradt a társaitól, és nagyon feldúlt volt. Vagy tényleg nem látott semmit, vagy csak az ijedtség miatt nem emlékezett. A kereskedők is csak annyit láttak, hogy egy köpenyes, csuklyás alak rohan végig az utcán.

Hirata szíve megdobbant az izgalomtól. A támadó ugyanolyan öltözéket viselt, mint Csojei gyilkosa!

– Sajnos senki sem tudott pontos személyleírást adni a tettesről.

– Hogyan tudott elmenekülni? – csodálkozott Hirata. Aszakuszában általában hamar nyakon csípték a gonosztevőket. – Senki sem eredt a nyomába?

– Dehogynem, csakhoggy egy vallási ünnepség volt éppen – emlékeztette a pap Híratát.

Hirata bólintott. Az utcán nyilván nyüzsögtek a zarándokok. A tettes nagyon körültekintően választotta ki az időpontot és a helyet is.

– Tud még mondani valami érdekeset? – kérdezte.

– Minden nőt és kísérőt magamhoz hívtam az edóiak

közül, és a rendszabályoknak megfelelően jegyzőkönyvet vettem fel a vallomásukról. Mindenkinek felírtam a nevét.

Hirata végignézte mind az ötvenhárom nevet, és azonnal észrevette, hogy Icsiteru kisasszonyé is köztük van. Összeszorult a gyomra egykori szeretője nevének láttám.

– Ő például mit mondott? – kérdezte a papot.

A félkarú férfi előkereste Icsiteru vallomását.

– Egyedül teázott az utca végén, mikor meghallotta, hogy Harume kisasszony felsikolt. Azt mondta, semmit sem tudott a támadásról vagy az elkövetőről.

Icsiterut egyszer már hazugságon kapták, lehet, hogy most sem az igazat mondta. Lehet, hogy ő volt a tettes, és mikor nem sikerült a merénylet, megvette a mérget? Hirata nem nagyon akarta Icsiterut vádolni a gyilkossági kísérlettel, annak ellenére sem, hogy ezzel lezárhatta volna az ügyet, és meg is büntethette volna az ágyast a rajta esett sérelemért. A siker és a bosszú gondolata nem is kecsegtette annyira, amikor az eszébe jutott: élete hátralevő részét abban a tudatban kellett volna leélnie, hogy lóvá tette egy gyilkos.

– Hadd nézzem csak meg még egyszer azt a listát! – mondta reménykedve, és megkönnyebbült, amikor észrevette Kusida hadnagy nevét. Kusidára inkább illett a személyleírás. Igaz, nem a dobótőr volt a kedvenc fegyvere, de biztosan azért választotta, mert könnyebben el lehetett rejteni, mint egy lándzsát. – A hadnagy úr mit mesélt?

– Annyira zaklatott volt, amiért nem tudta megvédeni Harume kisasszonyt, hogy nem tudtam kiszedni belőle, hol tartózkodott a támadás időpontjában – felelte a pap.

– Láta valaki?

– Nem. A hölgyek több csoportra oszlottak szét, és

mindenki azt mondta, hogy a hadnagy egy másik csoportot kísért. – A pap összeráncolta a homlokát. – Én is ismerem Kusidát, még a palotából. Nehezen tudom róla elképzelni, hogy megtámadna egy ágyast vagy hogy elmenekülne a törvény elől. Máskülönben már magam is utánajártam volna a dolognak. Sajnálom, hogy nem tudtam többet segíteni.

– Sose sajnálja – mondta neki Hirata. – Mindent megtudtam, amit akartam.

Meg volt győződve róla, hogy ugyanaz az ember volt Harume kisasszony támadója, aki Csojeit is elhallgattatta. Kusida hadnagynak rengeteg alkalma nyílt arra, hogy elkövesse ezeket a bűncselekményeket, és egyikre sem volt alibije. Már el is képzelte, ahogy diadalmasan visszatér Szanóhoz, és visszanyeri ura kegyeit és saját önbecsülését.

Csak Kusida hadnagyot kellett megtalálnia.

33.

A daimjók lakta kerületben katonák kísérette gyaloghintó állt meg egy hattyúpárt ábrázoló címerrel ékesített kapu előtt.

– A *szószakan-szama* felesége látni kívánja Mijagi nagyurat – jelentette be a parancsnokuk.

– Kérem, várjanak, amíg szólok a daimjónak, hogy vendége érkezett – felelte Mijagi egyik őre.

A gyaloghintóban ülő Reiko megborzongott a boldog izgalomtól. Végre valóban elkezdődött nyomozói pályafutása. Reggel beszélt Erivel, aki megígérte neki, hogy összehozza Icsiteru kisasszonnyal. Most pedig arra várt, hogy először kerüljön szemtől szembe egy gyilkosság gyanúsítottjával. Tiszta szívből remélte, hogy Mijagi nagyúr a bűnös. Micsoda diadal lesz, ha ezt bebizonyítja! Várakozás közben egy cukorkásdobozt babrált; azt hozta ajándékba a Mijagi-házaspárnak. Valamivel meg kellett magyaráznia, miért jött ide. Úgy fog fényt deríteni a sötét titkokra, hogy Mijagi nagyúr nem is fogja megsejteni jövedele valódi célját. Reiko megpróbált megnyugodni és a feladatra összpontosítani. Elmosolyodott, és nem csak azért, mert sikerült végre elérnie a célját.

Szanóval töltött első éjszakája új távlatokat nyitott meg előtte. A világ tele volt kihívásokkal. Türelmetlenül nézett ki a hintóból Mijagiék kapuja felé.

Végre-valahára megjelent egy inas.

– Mijagi nagyúr és Mijagi úrnő a kertben várja Szano

úrnőt –közölte.

Reiko magához szorította az ajándékot és kilépett a gyaloghintóból. Meghagyta a kísérőinek, hogy várják meg odakint, majd az inas nyomában belépett a birtokra. Két szamuráj üldögélt az őrbódében. A belső udvar közepén egy favázás, cseréptetős ház állt, egyetlen őrszemmel a bejárat előtt. Kísértetiesen kihalt volt minden. Szano figyelmeztette is Reikót, hogy ne lepődjön meg ezen. Mijagi nagyúr szokatlan életmódja egyértelműen arra utalt, hogy valami nincs teljesen rendben vele. Vajon Harume gyilkosa felé igyekszem éppen? – gondolta Reiko.

Követte az inast, aki belépett egy újabb kapun, egy külön kiskertbe. A fenyőfák úgy ágaskodtak az ég felé, mint holmi groteszk szörnyek. Törzsüket és ágaikat emberi kéz torzította el, szándékosan úgy is voltak metszve, hogy látsszon, milyen különös az alakjuk. A díszkövek vastagra, fallikus formájúra voltak faragva. A cserjék közt egy sokkarú, hermafrodita istenség fekete szobra állt, a kezei saját női melleit és férfi nemi szervét fogdosták. Szano sokat mesélt ezekről a furcsaságokról, de a látvány így is minden képzeletet felülmúlt. A napfény átszűrődött a fák deformált ágai közt, és sötét árnyékokat vetett. Reiko orrát rothadás bűze csapta meg.

Egy csinos, fiatal nő gereblyézte a fehér homokot, egy másik pedig a kis tóban élő, narancssárga pontyokat etette kenyérmorzsával. A kerti házban egy komor arcú, idősebb asszony varrogatott, a virágágyások közt egy fakó, kék pamutkabátot viselő, középkorú férfi térdepelt, és egy lapáttal szórt valamit a növényekre egy favödörből.

Reiko egy kissé megijedt, hiába tudta, hogy az örök

várják odakint. Még sosem beszélgetett gyilkosságok gyanúsítottjaival. Csak az apja tárgyalásain látott igazi bűnözőket.

– A nagytiszteletű Szano úrnő – mutatta be az inas.

Mindenki Reiko felé fordult. A gereblye megállt félúton, a halakat etető lány karja is kinyújtva maradt a levegőben. Mijagi nagyúr abbahagyta a lapátolást, felesége is elfeledkezett a varrásról. A daimjó és a két fiatal ágyas Mijagi úrnő pavilonja mellé lépett, mintha az erőiket akarták volna egyesíteni, hogy elűzzék a betolakodót. Az úrnő meghajolt.

– Megtisztel minket a jelenlétével – mosolyodott el, és láthatóvá vált koromfekete fogsora.

– Azért jöttem, hogy megköszönjem a nászajándékba kapott gyönyörű varrókészletet – magyarázta el Reiko látogatása célját. – Szeretném viszonzni a kedvességüket ezzel a csekéllyel.

– Mi is köszönjük szépen – felelte az úrnő. Az egyik ágyas elvette tőle a dobozt. – Ökörszem! – szólította meg Mijaginé a másikat. – Légy szíves, hozz egy csésze teát a vendégünknek! – Mindkét ágyas besietett a házba, Mijagi úrnő pedig nagyot nyújtózott. – Teljesen megmerevedtek a végtagjaim, annyit ültem ma. Bizonyára Önnek sem lehetett valami kényelmes abban a gyaloghintóban kucorogni. Jöjjön, sétáljunk egyet a kertben! Nagyon örülök, hogy megismerhettük.

– Ön olyan szép, mint a tavaszi hópelyhek a cseresznyevirág szirmain – tette hozzá a nagyúr.

Reikót egyáltalán nem hatotta meg a dicséret, amely a szépség múlandóságát sugallta. Visszataszító alaknak találta Mijagit, petyhüdt bőrével, táskás szemével és görnyedt testtartásával. Ez lett volna Harume gyermekének az apja?

Hogyan tudta elviselni a lány, hogy hozzáérjen?

– Azt hiszem nekem is jól fog esni egy kis séta – hebegte.

Alig várta, hogy messzebb kerüljön a házaspártól, ezért máris elindult az ösvényen. A nagyúr és az úrnő azonban olyan szorosan lépdeltek mellette, hogy állandóan összeértek kimonóik ujjai. Reiko érezte a daimjó forró leheletét a halántékán. Az asszony szinte nem is engedte, hogy arrébb lépjen. Arra gondolt, vajon Harume is ilyen kellemetlenül érezte magát a társaságukban, amikor perverz játékaikat játszották. Hogy mernek mocskos terveket forgatni a fejükben vele, Tokugava magas rangú tisztjének feleségével kapcsolatban?

Eszébe jutott, hogy jobb lett volna, ha inkább behívja magával az öröket is. Olyan ideges lett, hogy alig emlékezett rá, miket akart kérdezni a nagy úrtól.

– Gyönyörű szép ez a kert – szólalt meg. – Olyan... – Éppen a megfelelő szót kereste, amikor a tekintete megakadt egy másik szobron. Kétfejű, szárnyas démont ábrázolt, amely egy kis állat tetemét szorongatta a karmai közt. – Olyan elegáns – fejezte be sután.

– De gondolom, a *szószakan-szama* kertje sokkal szebb, ugye? – kérdezte Mijagi úrnő.

Az illendőség azt kívánta, hogy az emberek így válaszoljanak, Reiko azonban őszinte érdeklődést vélt felfedezni az asszony hangjában. Úgy gondolta, azért hozta szóba Szanót, mert szerette volna tudni, mennyit tud Reiko a nyomozásról. Reiko megragadta a lehetőséget.

– Sajnos az uramnak nem sok ideje marad a kertészkedésre. Nagyon elfoglalt. Gondolom, hallották, hogy az esküvői szertartásunkat is félbeszakította egy bűntény?

– Igen, döbbenetes dolog – felelte Mijagi úrnő.

– De még mennyire – sóhajtott fel a daimjó is. – Szegény Harume. Pedig milyen szép volt. Biztosan sokat szenvedett. – Kéjsóvár mosoly jelent meg az arcán. – A kés megvágja puha bőrét; ömlik a vér; a mérgezett tinta szétárad a testében. Görcsök, majd az örület... – Mijagi nagyúr táskás szeme szikrázni kezdett. – A fájdalom az utolsó érzés, a félelem a legerősebb érzelem. Igen, a halálnak van egy bizonyos, semmihez sem fogható szépsége.

Reiko szörnyülködve tapasztalta, hogy Mijagi nagyúr lelke sokkal betegesebb, mint ahogy azt Szano gondolta. Eszébe jutott, hogy az apja egyszer nem engedte meg neki, hogy megnézzon egy tárgyalást. A vádlott, egy kereskedő megfojtott egy prostituáltat szeretkezés közben, és akkor ért el a gyönyör tetőpontjára, amikor a nő kilehelte a lelkét. Mijagi nagyúr is ilyen ember volt? Élvezetet talált Harume halálában?

Úgy tett, mintha semmi különöset nem vett volna észre ebben a megjegyzésben, és így szólt:

– Nagyon elszomorodtam, amikor megtudtam, hogy meghalt. Önök is?

– Akad néhány kiszámíthatatlan nő, aki állandóan kacérkodik a veszéllyel. – Sötét, morbid izgalom keményítette meg a daimjó panaszos, vontatott hangját. – Mintha azt akarnák, hogy valaki megölje őket...

Reiko szíve nagyot dobbant.

– Harume is ilyen volt? – kérdezte. A legszívesebben azt kérdezte volna: Harume kisasszony is azt akarta, hogy Ön megölje, Mijagi nagyúr?

Mijagi úrnő alighanem megijedt, hogy a férje túl sokat

jártatja a száját, ezért gyorsan közbeszólt.

– Na, és hogy halad a *szószakan*-szama a nyomozással? Letartóztatott már valakit? – Úgy látszott, jobban aggódik a nyomozás kimenetele miatt, mint a daimjó.

– Ó, és semmit sem tudok a férjem dolgairól! – mondta Reiko tettetett naiv érdektelenséggel. Nem akarta, hogy a házaspár rájöjjön, hogy Mijagi nagyurat gyanúsítja.

Az úrnő nem változtatott sem az arckifejezésén, sem a testtartásán, mégis érezhetően megkönnyebbült. Odaértek a virágágyáshoz. A daimjó felemelte a vödröt, amely nyúlós, vörös és szürke pépet tartalmazott. Körüldöngtek a legyek.

– Döglött iszaplakó halak – magyarázta –, hogy termékenyebb legyen a talaj, és jobban fejlődjenek a növényeim.

Reikónak felkavarodott a gyomra. A daimjó serényen trágyázni kezdte az ágyást.

– A halálból lesz az élet. Néhány élőlénynek el kell pusztulnia, hogy mások tovább élhessenek. Érti, kedveském?

– Ööö... azt hiszem, igen. – Reiko nem tudta, hogy most a döglött halakra gondol-e vagy Harume kisasszonyra. A gyilkosság indítékát akarta megmagyarázni? – Ez a természet rendje.

– Ön olyan okos, mint amilyen szép. – Mijagi nagyúr Reiko arcába tolta visszataszító képét, és elmosolyodott. Kilátszottak sárgás fogai.

Reiko megpróbált nem belenézni a vérekes szempárba. – Köszönöm – motyogta.

Hallották, hogy kinyílik a ház ajtaja, és valaki kilép a tornácra. – Kész a tea – mondta Mijagi úrnő.

– Tényleg, a tea! – kiáltott fel Reiko határozott

megkönnyebbüléssel.

Leültek a kerti házban. Az ágyasok meleg vizes rongyokat hoztak, hogy megtörölhessék a kezüket, és pazar lakomát tálaltak fel: teát, friss fügét, babos-lekváros süteményt, savanyított dinnyét, mézes sült gesztenyét és bazsarózsa alakzatban elrendezett homárszeleteket. Reikónak egyből a mérgezett tinta jutott az eszébe. Megint rájött a hányinger, és egyre biztosabb volt benne, hogy Mijagi nagyúr a gyilkos. Sosem lépett testi kapcsolatba Harume kisasszonnyal, de elküldte neki a mérgezett tintát, hogy élvezetet találjon a halálában. A tea keserűnek tűnt Reiko szájában, és az édességek is a halott hús érzetét idézték.

Mijagi nagyúr lassan, csámcsogva rágta az ételt. Miközben a homár-rózsa szirmaiból csipegetett, úgy nézett Reikóra, mintha a tekintetével akarná levetkőztetni. Reiko elpirult az arcfesték alatt, és leerőltetett a torkán egy korty teát. Egy röpke pillanatig attól félt, hogy azonnal visszajön az ital.

A daimjó szavalni kezdett:

*Érett gyümölcs lóg odafenn az ágon,
Emberi kéz el nem érheti soha,
A kis darázs megszúrja hamvas húsát
S a nedvességet mohón szürcsöli...
Én innen, lentről ujjongok a nászon
Mi nekik jó, az kész gyönyör nekem.*

Jóízűen beleharapott egy fügébe, és le nem vette a szemét Reikó-ról. Ruganyos mozdulattal a nő feje felé nyúlt. Reikónak elakadt a lélegzete. Az ágyasok felvihogtak; Mijagi

nagyúr is nevetett.

– Nem kell megijedni, kedvesem. Csak egy falevél gabalyodott a csinos hajába – hadd vegyem ki!

Ujjai sokáig tapogatták Reiko halántékát és arcát, ám amikor elvette a kezét, nem volt benne semmilyen falevél. Nyirkos kezének érintése olyan volt, mintha egy csiga mászott volna végig az arcán. Reiko egyszerre volt mérges és zavart. Oldalra nézett. A világtól elzárt, jómódú lányként nagyon kevés férfival érintkezett, s azok is többnyire a családtagjai voltak, de még senki sem merészelt ilyen tiszteletlenül bánni vele. Ezért aztán fogalma sem volt, hogyan hárítsa el a nagyúr vulgáris közeledését. Annyit tudott csak tenni, hogy úgy csinált, mintha nem is vett volna észre semmit.

– Nagyon szépen szaval – mondta esetlenül, és segélykérően nézett Mijagi úrnőre. Ha szorult egy kis büszkeség vagy jóérzés az asszonyba, akkor most azonnal véget vet a daimjó felháborító udvarlásának! Milyen feleség az olyan, aki ölbe tett kézzel túri, hogy a férje egy másik nőnek tegye a szépet? Ő biztosan kitekerte volna Szano nyakát, ha így viselkedett volna.

Mijagi úrnő azonban csak szórakozottan bólintott; merev mosolya mit sem változott. Ha féltékeny volt is, jól titkolta.

– Szereti a verseket, Szano úrnő? – A nap besütött a pavilon rácsai között, és megvilágította a felső ajkak fölött lengedező pihebajuszt. – Én is – tette hozzá, amikor Reiko félszegen bólintott.

Beszélgetni kezdtek a híres költőkről, és idéztek néhány klasszikus versből. Mijagi elszavalta néhány saját költeményét is, és Reikót ugyanerre buzdította. Mijagi nagyúr

az ujjait nyalogatva figyelte őket. Reiko a saját szavait is alig hallotta. Gyomrában az elfogyasztott ételek, fejében kérdések kavarogtak. Mi történt a házaspár és Harume kisasszony között? Hogyan kezdődött? Ez vezetett-e az ágyas halálához?

Nem tudta, miként kellene visszaterelni a szót a gyilkosságra anélkül, hogy észrevennék a gyanakvását. A kalandosnak induló reggel rémálommá vált. Mijagi úrnő ragyogó arccal szavalta egyik haikut a másik után. Reiko kínosan feszengett Mijagi nagyúr szinte tapintható pillantása alatt. Végül úgy érezte, nem bírja tovább.

– Teljesen visszaélek a vendégszeretetükkel – nyögte ki. – Most már ideje indulnom.

A daimjó sajnálkozva felsóhajtott.

– Máris, kedveském? Hát... az elválás elkerülhetetlen, az élet örömei tűnékenyek. A fagy elragadja a legfrissebb, legszebb virágokat is.

– Aztán felcsillant a szeme. Ma éjjel elmegyünk a nyaralónkba, a hegyek közé, hogy megnézzük az őszi holdat. Van kedve velünk tartani?

Nincs! Soha többé nem akarom látni magukat! Engedjenek ki innen! – üvöltött volna fel, ha nem kell összeszorítania az ajkát, hogy ne hányja el magát. Tudta, milyen veszélyes minden pillanat egy olyan ember társaságában, aki egy fiatal nő halálában talált élvezetet.

– Kérem, jöjjön velünk – noszogatta Mijagi úrnő is. – Rímfaragó tehetsége új ihletet fog kapni a természet lágy ölén.

– Arról nem is beszélve, hogy alaposabban megismerhetnénk egymást. – A daimjó lusta mosolyából ki lehetett olvasni, hogy máris valami bizarr, tiltott élvezetre

számít. – Jó messze leszünk a várostól, nem lesz semmi, ami megzavarna minket.

Reikónak még mindig nem volt bizonyítéka arra, hogy Mijagi nagyúr mérgezte meg Harume kisasszonyt. Megérzései nem győzték volna meg a férjét. Bizonyítékra vagy beismerő vallomásra volt szüksége. Már csak ezért sem utasíthatta vissza a meghívást.

– Köszönöm a kedvességüket. – Reiko csak nagy nehézségek árán tudta kipréselni a szavakat a torkában gyülemlő keserű epe mellett. – Örömmel elfogadom a meghívást.

Hányingerrel küszködve bólogatott, mialatt a vendéglátói megbeszélést az utazás részleteit.

– Most már csakugyan mennem kell, hogy a többi családot is meglátogassam és felkészüljek az utazásra. Viszontlátásra este!

Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg kiért az utcára. Sápadtan és szédülve beugrott a várakozó gyaloghintóba, és egyáltalán nem volt biztos benne, hogy kibírja hazáig. Amikor a hintó ringatózni kezdett, felfordult a gyomra.

– Álljunk meg! – kiáltotta.

Kiugrott a hintából, és berohant a legelső sikátorba. Összegörnyedve sokáig hányt, és a kimonója ujjával takarta el az arcát, hogy ne lássák. Nem tudta, hogyan fog így egy egész éjszakát eltölteni a házaspár társaságában. Miközben visszakászálódott a hordszékbe, azzal nyugtatgatta magát, hogy egy egész napja lesz felkészülni a megpróbáltatásra. Nem hagyhatta cserben Szanót, hiszen tudta, hogy a nyomozás sikertelensége a vesztüket okozhatja. Valahogy mindenképp az igazságszolgáltatás kezére kell adnia Mijagi

nagyurat.

Remélte, hogy lesz hozzá elég bátorsága – és gyomra.

A Cubame fogadó, ahol Harume kisasszony és Mijagi nagyúr találkoztak, Aszakuszában volt, a külvárosban, jó messze a Kannei templom lármás forgatagától. A magas bambuszkerítés mögött alacsony, zsúpfedeles házak sorakoztak. Az út másik oldalán, egy agyagfal mögött egy kisebb templom állt. A közvetlen szomszédságot a raktárak egyszínű homlokzata jelentette.

Szano a fogadó kapuja előtt leszállt a lováról és végignézett az üres utcán. Nem messze madarak röpködtek a rizsföldek mögött. Harume és a daimjó keresve sem találhatott volna félreesőbb, eldugottabb találkahelyet. Szano azonban nem azért utazott ide, hogy róluk kérdezősködjön. Támadt egy sejtése a titkos szeretővel kapcsolatban.

Belépett a kapun. Az épület előtt egy telepített kertet látott: örökzöldeket, cseresznyefákat és piros levelű tölgyeket, amelyek arról árulkodtak, hogy a felső osztály képviselői látogatják a helyet, habár most egyikük sem mutatkozott. Az ajtók és az ablakok egytől egyig zárva voltak, ám Szano hallotta a bentről kiszűrődő hangokat, és a készülő étel illatát is érezte. A fürdő ablakából gőzfelhő gomolygott elő. Szano gyanította, hogy egy rajtaütés alkalmával sok érdekes dolog kiderülne Edo legkiválóbb polgáraitól. Remélte, hogy itt bukkan rá a Harume kisasszony halálát övező rejtély megoldására is.

Szano becsöngetett, és kisvártatva előbotorkált a

tulajdonos.

– Üdvözlöm a Cubame fogadóban, uram. Szobát keres? – kérdezte. Komor arca és egyszerű, fekete kimonója teljes diszkrécióról árulkodott.

Szano bemutatkozott.

– Az egyik régi vendégéről szeretnék megtudni valamit.

A tulajdonos felvonta a szemöldökét.

– Információval sajnos nem szolgálhatok. Ellenkezik az elveinkkel. A vendégeink a titoktartásért fizetnek, és mi mindent megteszünk, hogy ezt meg is kapják.

Szano tudta, ezzel azt akarja mondani, hogy le szokta fizetni a hatóságokat, az ő hatalma azonban nagyobb volt, mint holmi csip-csup helyi tisztviselőé.

– Ha nem segít, le fogom tartóztatni – közölte kertelés nélkül. – Gyilkossági ügyben nyomozok. És mivel a szóban forgó vendég már úgyméghalt, nem hiszem, hogy bánná, ha róla beszélünk.

– Rendben van. – A tulajdonos kelleetlenül beleegyezett és vállat vont. – Kiról lenne szó?

– Az illető hölgy Harume kisasszony, a sógun ágyasa volt. A Tosza tartomány daimjójával, Mijagi nagyúrral találkozgatott itt.

A tulajdonos elővette a vendégkönyvet és nagy műgonddal nézegetni kezdte.

– Attól tartok, ezek a vendégek sosem jártak ebben a fogadóban.

– Fölösleges az álneveket böngésznie. – Szano tudta, hogy az ilyen létesítmények tulajdonosai nagyon is tisztában vannak azzal, kik a vendégeik. Azt is sejtette, miért vonakodik a férfi a válaszadáástól. – Ne féljen, Mijagi nagyúr

nem fogja megbüntetni, amiért beszélt velem. Most nem ő érdekel. Azt szeretném megtudni, hogy Harume kisasszony találkozott-e valaki mással is itt.

Ha csakugyan volt egy titkos szeretője, azzal csakis a palotán kívül találkozhatott. Jobb helyet pedig keresve sem találhatott volna, mint az a fogadó, ahol Mijagi nagyúr már úgylis fizetett neki egy szobát.

– Igen – ismerte be a tulajdonos –, tényleg találkozott egy másik férfival.

– Ki volt az illető?

– Azt nem tudom. Harume kisasszony mindig titokban csempészte be. Én is csak véletlenül szereztem tudomást róla. A szolgálók meghallották, hogy szeretkeznek a szobában, ami fölöttébb furcsa volt, mivel Mijagi nagyúr sosem ment be. Meg is bíztam az egyik emberemet, hogy kövesse, de nem sikerült megtudnom sem a nevét, sem a foglalkozását, sem azt hogy hol lakik, mert valahogy mindig nyoma veszett.

A daimjó féltékeny lett volna Harume szeretőjére, és ezért megölte a lányt?

– Hogy nézett ki? – kérdezte Szánó.

– Huszonéves, nagyon egyszerűen öltözött szamuráj volt. Mást nem tudok róla mondani. Nagyon óvatosan jött-ment, akárcsak a többi vendégünk. – A tulajdonos keserűen elmosolyodott. – Sajnálom, hogy nem tudtam többet segíteni.

Tehát nem Kusida hadnagy volt a szeretője, de mindenképpen férfi és nem nő.

– Megnézhetném a szobájukat?

– Most éppen foglalt, ráadásul Harume kisasszony halála után teljesen átrendezték.

– Felismerné azt a férfit, ha újra látná?

– Talán – mondta a tulajdonos bizonytalanul.

Az is lehet, hogy az edói palotából volt valaki. Szanónak megfordult a fejében, hogy elhívja magával a tulajdonost, és megpróbálják megkeresni az illetőt. Esetleg a palotán kívül ismerkedtek meg, vagy talán még azelőtt, hogy Harume a sógun ágyasa lett volna.

– Itt hagyom az egyik emberemet, hátha feltűnik még az az alak – közölte Szano a tulajdonossal, mielőtt elhagyta a fogadót. – Ne aggódjon, a vendégeit nem fogják zaklatni.

Kezdeti lelkesedése igen megcsappant. Hiába tudta meg, hogy Haruménak tényleg volt valakije, az ügy megoldásában ez a tény nem sokat segített. Nemcsak ez az egy dolog aggasztotta. Amiatt is fáj a feje, vajon helyesen járt-e el Hiratával kapcsolatban. Nem kellett volna inkább kizárni a nyomozásból, nehogy még több bajt okozzon? Vagy elküldeni egy másik nyomozót is Csojei halálának és a Harume elleni merényletnek a színhelyére? Ezzel azonban elárulta volna kölcsönös bizalmukat, s akkor Hirata tényleg ragaszkodott volna a rituális öngyilkossághoz. Ami pedig Reikót illeti...

Szano szíve megtelt szeretettel, amikor a feleségére gondolt. Nagyon szerette volna már tudni, hogy sikerült a látogatása a Mijagi-birtokon. Sajnálta már, hogy elengedte Reikót erre a veszélyes útra. Ha mégis a daimjó a gyilkos, az azt jelentette, hogy egy fiatal nőt már képes volt megölni. Reiko is olyan volt, mint Harume: csodaszép és izgató – azaz csábító préda.

Gyakorlatias gondolkodása segített úrrá lenni a félelmén. Reiko megígérte, hogy vigyázni fog magára. A daimjó pedig aligha merne kezét emelni a sógun *szószakan-szamájának*

feleségére. Különben is Kusida hadnagy volt a leginkább gyanúsítható a gyilkossággal. A Reikónak tett ígéretet úgysem lehetett már visszavonni, ezért inkább az új fejleményekre koncentrált.

Még mindig biztos volt benne, hogy valahol itt kell lennie a rejtély kulcsának, hiszen a környék amúgy is sok titkot rejtett Harumével kapcsolatban. Ezért nem szállt fel rögtön a lovára, inkább körülnézett az utcán. A szeme azonnal meg is akadt a szemközti kapu tábláján. „Hakka templom” – hirdette a felirat. Szano emlékezett a Harume szobájában talált imádságos papírra. Valószínűleg ott vásárolhatta, mielőtt vagy miután találkozott Mijagi nagyúrral a fogadóban. Szano megörült a felfedezésnek, és el is indult a templom felé.

A szerényen berendezett imaház csendes helyre épült, nem volt körülötte szórakoztató negyed, amely odavonzotta volna a zajos tömegeket. Egy pap sem tartózkodott a templomban, mind elmentek alamizsnát gyűjteni. Szano meghallotta, hogy a templom hátsó részében emberek beszélgetnek, és követte őket a kis temetőkertbe. A kiszáradt fűben meredező fejfák fölött kopár fűzfaágak lógtak. Négy férfi állt az egyik sír mellett, és valamit kipakoltak a sírkőre. Kettő közülük piszkos, rongyos ruhát viselt, és beesett arcukról lesírt a szegénység, míg a mási kettő ápolt és jól táplált volt és bélelt köpenyt viselt. Ahogy Szano közelebb lépett, hallotta, hogy az egyikük épp azt mondja: – *Öt mommét adok az egészért.*

– De hát teljesen frissek, uram – tiltakozott az egyik rongyos alak. – Tegnap szereztük őket.

– Ráadásul egy fiatal nőről – tette hozzá a másik. – Pont

megfelel a céljaiknak, uraim.

– Legyen hat *momme* – egyezett bele a másik vevő.

Vitatkozni kezdtek. Szano még közelebb sompolygott, és meglátta, mivel üzletelnek: egy fekete hajfürt és tíz emberi köröm hevert a sírkövön. A nyomozónak eszébe jutottak a Harume szobájában talált körmök és a hajtincs. Elégedettség töltötte el; végre a kirakós játék utolsó darabja is a helyére került.

A rongyos férfiak eta hullamosók voltak, akik halottakról lopták le a testrészeket, a két vásárló pedig egy bordély két alkalmazottja, akik azért akarták ezeket megvásárolni, hogy a kurtizánok szerelmi zálog gyanánt odaadhassák ügyfeleiknek, anélkül, hogy meg kellene csonkítaniuk a saját kezüket vagy a frizurájukat. Harume kisasszony a találka után bizonyára eljött a templomba, találkozott az étákkal, és ő is vásárolt tőlük körmöket és hajat, mint ahogy azt anyja, az éjjeli lepke is gyakran tette. De mi köze lehetett ennek a gyilkossághoz?

Az ezüstpénzek és a körmök közben gazdát cseréltek, s a két vevő elindult hazafelé. Amikor az éták észrevették Szanót, a földre vetették magukat.

– Kérem, uram! Nem tettünk mi semmi rosszat!

Szano meg tudta érteni a rettegésüket: a szamurájok büntetlenül lemészárolhatták az ilyen páriákat, amikor csak kedvük tartotta.

– Ne féljete! – nyugtatta meg őket. – Csak néhány kérdést szeretnék feltenni. Álljatok fel!

Az éták engedelmeskedtek. Egymáshoz bújtak és tisztelettudóan lesütötték a szemüket. Az egyik öreg volt, a másik fiatal, de mindkettőjüknek ugyanolyan csontos arca

volt.

– Vásárolt tőletek haját és körmöket egy fiatal, csinos hölgy szép ruhában?

– Igen, uram – kottyantotta ki az ifjabbik.

– Mikor történt ez? – faggatta Szánó.

– Még tavasszal – folytatta az eta. Társa mint az őrült integetett, hogy maradjon csendben, de őt ez nem érdekelte. Tágra nyílt, kifejezéstelen szeme miatt kissé együgyűnek tűnt.

– Volt vele egy férfi is?

Az idősebbik eta fejbe vágta a másikat, aki fájdalmasan feljajdult.

– Au! Apám, ezt most miért kaptam? – azzal sértetten elhallgatott.

– Beszéljete! – parancsolt rájuk a nyomozó.

Volt valami Szano hangjában, ami újfent felbátorította a fiatal férfit, mert dacos pillantást vetett az apjára, és így szólt:

– Aznap itt volt a főnökünk is, éppen ellenőrzést tartott.

Japán merev társadalmában minden osztály jól meg volt szervezve. A szamurájok a tartományi nagyurak alatt szolgáltak, a kereskedőknek és a mesteremberek céhekbe tömörültek, a papok templomi közösségekben, a parasztok pedig nagycsaládokban éltek. Minden osztálynak volt egy vezetője, nem volt ez másképp az eta esetében sem. A vezéri tisztség apáról fiúra szállt. Az eta vezéreket megillették bizonyos előjogok: az edói bírák elé járulva vagy vallási szertartások alkalmával két kardot és ünnepi ruhát viselhettek. Szano sejtette már, hogyan illik a számkivetettek ura és parancsolja a képbe.

– Mialatt mi a hölgyel alkudoztunk – folytatta a fiatal eta –, a hölgy szinte le sem vette a szemét a vezérünkről. Ő is a

hölgyet nézte. Nem beszélgettek, de látszott, hogy van valami köztük. Ugye, apám? – Az öregebbik a kezébe temette az arcát szégyenében, amiért a fia elárulta a felettesüket, és szeretett volna inkább valahol máshol lenni. – Miután a hölgy megvette a haját és a körmöket, a vezérünk azt mondta nekünk, hogy távozzunk. A hölgy viszont itt maradt vele. Kíváncsiak voltunk, ezért megbújtunk a fal másik oldalán, és hallgatóztunk. Sajnos azt nem hallottuk, miről beszélnek, de jó sokáig együtt voltak. Aztán a hölgy bement a fogadóba, és beengedte az urunkat a hátsó kapun.

Szano felderült. Mégiscsak megérte eljönni. Harume szelleme segített megfejteni a titkos szerető kilétét: nem valami magas rangú tisztviselő volt, akinek féltene kellett a jó hírét, hanem a társadalom egy számkivetett tagja, aki megfelelt Harume anyjától örökölt ízlésének.

Danzémon, az eták vezére. A fogadás a kardjai miatt szamurájnak nézte.

– Igen tisztelt uram, könyörgök, ne büntesse meg a vezérünket, amiért egy palotabeli hölgy szeretője volt – esdekelt az öregebb eta.

– Ő is tudja, hogy rosszat tett. Mindenki megpróbálta figyelmeztetni, milyen veszélyes, amit csinál, de hiába. Ha a sógun megtudja, a katonák meg fogják ölni!

– Szeretők voltak, és most meghalt a lány – sóhajtott fel a fia. – Milyen megható történet! Olyan, mint az a Kabuki dráma, amit akkor hallottam, amikor a színházi negyedben voltam utcaseprő.

A gyönyörű, tiltott szerelem, amely a számkivetettek vezérét veszélybe sodorta, Haruméra nézve sem volt veszélytelenebb. Szano tudta, hogy ha a sógun tudomást

szerez valamelyik ágyasa hűtlenségéről, kegyetlen haragra gerjedve kivégeztetheti a lányt. Ráadásul egy étával csalta meg? Ez esetben még iszonyúbb lett volna a büntetés az edői börtön kínzókamrájában, a kivégzőhely felé vezető úton pedig mindkettőjüket megkövezte volna a vérre szomjazó csőcselék; a testüket szégyenszemre és elrettentő példa gyanánt kitűzték volna a városkapu elé. Szano most értette csak meg a Harume naplójában talált sorok igazi jelentését: „Az árnyak között együtt hever két külön világ” – „A rangod és a hírneved miatt / Sosem sétálhatunk, míg a nap fenn tündököl...”

Harume kisasszony és Danzémon halálosan szerethették egymást, ha ennyire nem érdekelték őket a szörnyű következmények. De vajon mi történhetett? Véget ért a szerelem? A számkivetettek vezére lett volna Harume gyilkosa? Szano még mindig nem tudta, hogy ezzel az új értesüléssel vajon közelebb került-e az igazsághoz.

– Hol találom Danzémont? – kérdezte az étáktól.

A Japánt ábrázoló, festett térkép teljes terjedelmében beborította az egyik falat Janagiszava kincstárnok irodájában. Fel volt tüntetve rajta a nagy Hokkaido, Honsú, Sikoku és Kjúsú, valamint az összes többi, kisebb sziget is. Fekete pontok jelölték a városokat, aranyszínű vonalak a pirossal jelölt tartományok határait, fehér vonalak a főutakat, barna háromszögek a hegyeket, kék foltok és kacsakaringós vonalak a tavakat és a folyókat, a zöld foltok pedig a szántóföldeket. Janagiszava kincstárnok egy dobozzal a hóna alatt gyönyörködött a remekműben. A dobozban jáde-, elefántcsont-, korall-, óniksz- és aranyfejű gombostűk voltak. Míg a hírnökre várt, aki meghozza majd a hírt, miszerint Szano gyilkossággal vádolta Keiso-in úrnőt, fényes jövőjét tervezte.

Arra nem számított, hogy Keiso-int elítélik és kivégzik. A sógun sosem ölette volna meg a saját anyját, hiszen abból óriási botrány lett volna, ám az biztos volt, hogy a kapcsolatuk többé nem lesz ugyanolyan. Tokugava Cunajosi nem bízott volna meg az anyjában, mindökre gyanús maradt volna neki az öregasszony, aki képes volt eltenni láb alól az ágyasát és a gyermekét. Arra azonban könnyen rá lehetett volna venni, hogy száműzze, mondjuk... A kincstárnok mosolyogva egy koralltűt tűzött a távoli Hacsidzso szigetére. Miután a sógun anyját félreállította az útból, sort keríthet a következő tervére is. Elkezdett tűket szúrogatni a nagyobb

buddhista templomok helyére.

Tokugava Cunajosi uralkodása alatt egy egész vagyont pazaroltak templomok építésére, karbantartására, a papok etetésére és ruháztatására, továbbá különféle vallási ceremóniákra és jótékony célokra. Rjuko pap Keiso-in úrnő közvetítésével meggyőzte a sógunt, hogy ez majd jó szerencsét hoz neki. Janagiszava azonban jobb helyet is tudott volna ennek a temérdek pénznek. Azt tervezte, hogy kiűzi a papokat, elfoglalja a templomokat, és megtölti hozzá hű emberekkel. Ezek lesznek az ő tartományi támaszpontjai. Ő maga pedig árnyékuralkodóként fog tevékenykedni – egyfajta második sógun lesz, és a *bakufun* belül fogja igazgatni saját *bakufuját*. Az Edótól északra fekvő, dombokkal teli Ueno városrészben levő Kannon templomot választotta ki főhadiszállásául. Mindig is szerette ezt az épületet a nagy csarnokaival és pavilonjaival, gyönyörű tavával és cseresznyefáival. Úgy döntött, ez lesz az ő magán-palotája.

Oda is szúrta egy arany gombostűt és jóízűen felkacagott. Miután beköltözött a templomba, az lesz az első dolga, hogy hatalmas ünnepséget tart az áruló Szano Icsiró kivégzésének tiszteletére. Már ízlelgette is a vetélytársa felett aratott diadal édes ízét, szinte hálás is volt neki, amiért akarata ellenére is segített hatalma megszilárdításában.

A győzelmi mámor valamelyest helyreállította az egyensúlyt, ami Sicsiszaburó szerelmi vallomása miatt egy kissé eltolódott a lelkében. A dobozt a kezében ringatva álmodozott a szebb jövőről, amikor már soha többé nem kell majd a régi fájdalmakra és nélkülözésekre gondolnia.

Nagyot dobbant a szíve, amikor kopogtak az ajtón.

– Szabad! – kiáltotta izgatottan. Végre megjött a küldönc a

jó hírrel, gondolta.

Csalódnia kellett. Lobogó sáfrányszín köntösben, csillogó brokátstólában, arcán pökhendi mosollyal Rjuko, a pap lépett be a szobába.

– Szép jó napot, tisztelt kincstárnok uram – köszönt, és meghajolt. – Remélem, nem zavarok.

Janagiszava csalódottságát ingerültség váltotta fel.

– Mit akar? – dörrent rá Rjukóra. Gyűlölte ezt a jöttment, törtető papot, aki kihasználta, hogy egy ostoba öregasszony lett a szeretője, és rajta keresztül nyert egyre nagyobb befolyást. Rjuko nem volt más, mint egy pióca, aki Tokugava vagyonából és előjogaiból táplálkozik, és becsvágyát ügyesen elrejtí a vallásosság hazug álcája mögé. Legalább akkora vetélytársnak számított, mint Szano, ezért is akarta a leginkább eltüntetni az útból Keiso-in úrnőt.

Rjuko eleresztette a füle mellett a kérdést. Körbesétált a szobában és nagy érdeklődéssel vette szemügyre a berendezést.

– Nagyon szép az irodája. Nicsak, egy négyszáz éves kínai váza a Szung-dinasztiából! Ez meg itt egy Enkai-tekercs! – Enkai Japán egyik leghíresebb kalligráfusa volt. Rjuko a bútorokat is megcsodálta. – Tikfa szekrények a Fudzsivara-rezsim idejéből. Ez meg itt korjui porcelán – húzta végig a kezét a teáskészleten. – Nagyon szép. Ó, és milyen csodálatos a kilátás! – nyitotta ki az ablaktáblákat.

– Mégis mit képzelsz? – lépett Janagiszava dühödten a betolakodó elé. – Hordja el magát! Most azonnal!

– Szükségem van egy irodára a palotában. Keiso-in úrnő azt mondta, válasszak egyet magamnak. Nekem az Öné tetszik a legjobban.

– Még hogy Ön elvenné az én irodámat? – Janagiszava hitetlenkedve felnevetett. – Soha! – Micsoda arcátlanság; ezért valaki még felelni fog, gondolta. Először megbünteti az öröket, akik egyáltalán beengedték Rjukót, aztán pedig a sógunnal kitiltatja a palotából. – És vegye el onnan a kezét! Őrség! – kiáltotta, miközben megragadta Rjuko karját.

Meg is lepődött, amikor a pap vasmarokkal megszorította a csuklóját. Rjuko farkasszemet nézett a kincstárnokkal, elmosolyodott, és így szólt:

– Nem sikerült.

– Micsoda? Mi nem sikerült? – Janagiszavának rossz előérzete támadt.

– Az úrnőm és a *szószakan-szama* elleni aljas terve. – A diadalittas, kárörvendő Rjuko lassan, eltúlzott ajakkerekítéssel formálta a szavakat. – Nem si-ke-rült!

Elmagyarázta, hogyan vette észre egy agg zenetanár a palotába belopakodó Sicsiszaburót, hogyan jött rá a *szószakan-szama* felesége, hogy hamis bizonyítékot csempészték Harume szobájába, és végül azt is, hogyan kapta meg a hírt Szano még éppen idejében, amikor már majdnem hivatalosan is vádat emelt a sógun édesanyja ellen. Janagiszava elejtette a dobozt; a gombostűk szanaszét szóródtak a padlón.

– Ez abszurdum. A leghalványabb fogalmam sincs arról, miket hord itt össze. Hogy mer ilyesmivel vádolni, maga élősködő, hitvány féreg?

Rjuko felnevetett.

– Jól ismerem az embereket, mélyen tisztelt kincstárnok. Az igazság az arcára van írva. – A térképre nézett és elvigyorodott. – A terveit meg el lehet felejteni. – Elkezdte kihúzgálni és a padlóra dobálni a tűket. – Szano *szószakan* és

Keiso-in úrnő tisztázta a félreértést. Nemsokára a sógun is megtudja, milyen galád tervet eszelt ki az édesanyja és kedvenc nyomozója ellen. Végre felnyílik Őméltósága szeme, és rájön, milyen ember is Ön valójában.

Kihúzta a korallfejű tút is Hacsidzso szigetéből.

– Sejtem, kit akart ide küldeni. – Megfogta Janagiszava kezét és ünnepélyes arccal a kezébe helyezte a tút. – Tessék. Elcserélheti élelemre, amikor megérkezik a Száműzöttek Szigetére.

Janagiszava szóhoz sem jutott a félelemtől. Hogyan történhetett ez a szörnyűség? Megint visszafelé sült el a terve. A rettegettől olyanok lettek a belei, mint a rizskása. Nagy nehezen megjött a hangja. – Őrség! – kiáltotta.

Léptek dobogtak a folyosón. Két katona lépett be az irodába. Janagiszava Rjukóra mutatott.

– Dobják ki innen!

A katonák elindultak, hogy elkapják a papot, az azonban kisurrant mellettük az ajtón. Odakintről még visszaszólt:

– Nem akarok tovább visszaélni a vendégszeretetével. Csak azt akartam, hogy tudja, mi fog történni Önnel. Így meghosszabbítom egy kicsit a szenvedését, amiért bántani akarta az úrnőmet.

Rjuko peckesen végiglépdelt a folyosón, az örök követték. Becsapódott az ajtó. Janagiszava egy pillanatig az üres levegőt bámulta, aztán összekuporodott a tatamin. Megint szánni való kisfiúnak érezte magát. Ismét átélte, ahogy az apja ütlegeli, s közben mennydörgő hangján harsogja: „Ostoba, gyenge, semmirekellő kis vakarcs! Mindig csak szégyent hozol a családra!” Miután a múlt megkísértette, a jövőjét illetően is látomásai támadtak.

Látta Tokugava Cunajosi sértett és haragos arcát, és hallani vélte a hangját is: „Hogy merészelsz ilyet tenni velem, azok után, amiket tőlem kaptál?! Pedig milyen jó voltam hozzád! Túl jó neked a száműzetés vagy a rituális öngyilkosság lehetősége! Elárultál engem és a családomat, ezért halálra ítélek!”

Érezte, ahogy vasbéklyókba verik a csuklóját és a bokáját. A katonák kivonszolják a kivégzőhelyre. A gúnyosan kiabáló, őrjöngő tömeg kövekkel és szeméttel dobálja, ellenségei lelkesen tapsolnak. A szájtáti tömeg körülveszi, miközben a katonák térdre kényszerítik a hóhér előtt. Nem messze tőle már ott áll a farács, s csak arra vár, hogy a holttestét rászögezzék, és világ csúfjára közszemlére tegyék a Nihonbasi hídon. Janagiszava kincstárnok ráébredt, hogy az apjának végig igaza volt: ostobasága és ügyetlensége végül meghozta a megérdemelt büntetést.

Az utolsó dolog, amit látott, mielőtt levágott feje a porba hullott, Szano Icsiró volt, Japán új kincstárnoka, amint Tokugava Cunajosi jobbján ülve gyönyörködik a kivégzésben.

Fellángolt Szano iránt érzett gyűlölete. Olyan érzés volt, mintha vörösen izzó nyársakat forgattak volna meg a gyomrában, s ez visszazökentette a kincstárnokot a jelenbe. Feltápáskodott a földről. Rájött, hogy Szano, Keiso-in és Rjuko még nem győzte le teljesen. Nem akarta harc nélkül feladni, mint a bátyja, Josihiro annak idején. Járkálni kezdett a szobában; a tettvágy megújult erővel töltötte el. Ezt az erőt pedig az utolsó cseppig arra fordította, hogy megoldja a problémáját.

Sicsiszaburó. A fiatal színész romba döntötte az első

briliáns tervét. Janagiszava sajnálta, hogy nem zavarta el már jó régen a fiút. Nem lett volna szabad hagyni, hogy az iránta érzett fellángolás teljesen elvakítsa, és egy kezdőre bízta ezt a profiknak való feladatot. A legtöbbször még magával sem volt őszinte, ám ezúttal beismerte, hogy nagyot hibázott. Szomjazott a szeretetre, teljesen belehabarodott a színészbe, aki annyira elbűvölte, hogy teljesen elveszítette józan ítélőképességét. Még mindig ott tátongott a lelkében az üvöltő szakadék, ő pedig ott egyensúlyozott a peremén. Saját gyengesége és szeretetvágya volt a két legnagyobb ellensége.

Igen, csakis ez az idétlen, naiv Sicsiszaburó tehet róla, hogy nem sikerült a terve. Legalább annyira megvetette a fiút, mint amennyire Szanót. Most azonban tökéletes tervet eszelt ki, ami nem fog visszafelé elsülni. Ez a terv is kettős célt szolgál majd: megmenekül a felelősségre vonástól, és a színésszel folytatott végzetes kapcsolatának is egyszer és mindenkorra véget vet. Lehet, hogy az álma Japán uralmával kapcsolatban némi halasztást szenved, de még mindig megvalósíthatónak tűnt.

Janagiszava úgy zihált, mintha éppen egy nagy csatából tért volna vissza; legyengülnek és kimerültnek érezte magát. Amikor azonban összeszedte a padlón heverő tüköt és szépen visszaszurkálta őket a térképre, már ismét mosolygott.

Útközben Harume kisasszony titkos szeretője felé Szano megállt az edói börtön előtt. Sohasem járt még az eta településen, és szüksége volt egy kalauzra, aki Danzémonnak is bemutatja. Ito doktor asszisztense, Mura volt az egyetlen eta, akit ismert. Végimentek nihonbasi északi külvárosai; Szano lóháton ült, Mura pedig mögötte kullogott. Ahhoz, hogy a településhez érjenek, át kellett vágniuk egy gazzal benőtt pusztaságon, ahol kóbor kutyák turkáltak a szemétdombokon. Az eták kunyhókból álló települését magas fakerítés választotta el a külvilágtól.

Mura bevezette a kapun, ami voltaképpen csak egy szűk rés volt a kerítés deszkái közt, majd végig a sáros, girbegörbe utcácskákon. Az utcák mellett gőzölgő, bűzös szennyvíz folyt a fedetlen csatornákban. A kicsinyke viskókat hulladék fából és papírból tákolták össze. Az eta asszonyok a házak előtti tűzhelyeken főzőcskéztek, sikálták a szennyes ruhát vagy ringatták a csecsemőiket. Mezítlábas gyerekek rohagáltak az udvaron. Szano láttán mindenki eltátotta a száját, majd térdre borult: aligha láttak még *bakufu* tisztet a közösségükben. A település fölött füst és pára gomolygott, amely a rothadó hús orrfacsaró bűzét árasztotta mindenfelé. Szano megpróbált minél kevesebbszer levegőt venni. Csupán néhány falatot evett Aszakuszában, de most még azt is megbánta.

– A cserzőműhelyekből jön a szag – mondta Mura bocsánatkérően.

Szano remélte, hogy az arcán nem fog meglátszani az undor, amikor kihallgatja majd a vezért. Milyen furcsa, gondolta, hogy Harume kisasszony és szeretője két, egymástól ennyire különböző világban élt!

Követte Murát egy sötét átjáróban és közben belesett az udvarba. Egy kizsigerelt állattetemekkel teli, hatalmas gödörben lúgos víz bugyborékol. A férfiak botokkal kavargatták, miközben a nők só hintettek frissen lenyúzott bőrökre. Nyílt tűzhelyek fölött üstök gőzölögtek; a földön egy félig már feldarabolt, döglött ló hevert, vér és belek szivárogtak a testéből. Amikor egy kósza szellő Szano felé terelte az avas, orrfacsaró bűzt, a nyomozó majdnem lefordult a nyeregből. A legszívesebben hanyatt-homlok menekült volna erről az irtózatos helyről. Elképzelte, hogyan szerethetett Harume a társadalmi tabukat is figyelmen kívül hagyva egy olyan férfit, aki itt tölti el a mindennapjait. Mi hozta össze őket, „az árnyak között heverő, két külön világot”?

– Megérkeztünk, uram – mondta Mura és megállt.

Három felnőtt eta férfi közeledett gyors, céltudatos léptekkel Szano felé. Egyből felfigyelt a középsőre.

Ő volt a legfiatalabb a három közül. Olyan vékony volt, akár egy facsemete, csontjainak és izmainak szögletességét nem kerekítette fölösleges zsírréteg. Nyakán drótszerű, erős inak feszültek, pengevékony szája elszánt kifejezést kölcsönzött csontos, darabos arcának. Rövidre vágott, sűrű haját a homlokából hátrafésülte, s ettől úgy nézett ki, mint egy tarajos kakas. Hiába volt rajta foltos, kopott ruha, megjelenéséből mégis áradt valami nemesi kellem. És két kardot viselt az oldalán.

Danzémon, a számkivetettek vezére letérdelt és meghajolt. Két társa követte a példáját, csak hogy ők sokkal alázatosabb mozdulatokkal, míg a vezér büszke testtartásán látszott, hogy semmivel sem tartja magát alacsonyabb rendűnek Szanónál. Szanót lenyűgözte ez a szamurájnak is becsületére való önérzetesség. Leszállt a lováról, és udvariasan szólt a vezérhez.

– Álljon fel, kérem. Nagyon fontos dologban szeretném a segítségét kérni.

Danzémon olyan kecsesen emelkedett fel a földről, mint egy atléta. Parancsára a helyettesei is felálltak, de a fejüket továbbra sem emelték fel. Az eta vezér kíváncsian méricskélte Szanót, aki meglepetten látta, hogy a férfi nem lehet több huszonöt évesnél. A tekintete azonban egy emberöltőnyi kemény munkát, szegénységet, erőszakot és szenvedést megélt ember tekintete volt. Az arca bal oldalán végighúzódo hosszanti, recés szélű seb arról árulkodott, hogy nem lehetett könnyű a harc a túlélésért ebben a zord, kegyetlen világban. A maga durva, vadállatias módján még jóképűnek is lehetett volna nevezni, és Szano megértette, miért lehetett olyan vonzó Harume kisasszony szemében.

Mura bemutatta őket egymásnak.

– A sógun ágyasának gyilkosa után nyomozok, és azt szeretném megtudni, hogy Harume kisasszony ...

A név említésére megvillant az eta vezér szeme. Azonnal rájött, miért keresi Szano. Emberei felkapták a fejüket, és leakasztották a buzogányukat a derékszíjukról. Nyilván azt gondolták, a nyomozó azért jött, hogy végezzen Danzémonnal, amiért elcsábította a sógun ágyasát. Igaz ugyan, hogy halállal büntették azt, aki megtámadott egy

szamurájt, mégis kész voltak megvédeni vezetőjüket.

Szano a béke jeleként feltartotta kifordított kezét, és elárulta:

– Nem azért jöttem, hogy bárkit is megöljek. Csak fel szeretnék tenni Danzémon úrnak néhány kérdést.

– Tegyétek el a fegyvert! – utasította a vezér az embereit egy tábornok méltóságával.

A két férfi hátrébb lépett, noha Szano érezte, hogy még mindig ellenségesen méregetik, hiszen ő is a gyűlölt és rettegett szamurájok osztályához tartozott. Danzémon szemébe nézett.

– Beszélhetnénk négyszemközt?

– Persze, uram. Megpróbálok mindenben a segítségére lenni.

Danzémon beszéde sokkal kiműveltebb volt, mint amilyenre Szano számított, talán azért, mert sokszor találkozott már szamuráj tisztekkel. Érezte, hogy az eta is árgus szemmel fürkészi. Olyan volt az egész, mint amikor két állat szaglássza egymást, amikor először kerülnek közös ketrecbe. Közben néhány bámészkodó is köréjük gyűlt. Olyan tisztelettel viseltettek a főnökük iránt, mint Szano osztályának képviselői a nagyuruk iránt. Hatalmas társadalmi szakadék tátongott közöttük, és Szano tudta, hogy más körülmények között akár bajtársak is lehetek volna. Danzémon alig észrevehető fejbiccentése elárulta, hogy ő is ugyanerre gondol.

– Ön Ito doktor barátja – mondta a vezér. A tényszerű kijelentéssel azt közölte, hogy nincsenek köztük nézeteltérések. – Menjünk a házamba, ott kényelmesebb.

A kunyhó, ahová Szanót és Murát vezette, nagyobb és

jobb állapotban levő volt a többinél. Helyettesei megálltak az ajtó előtt, Mura pedig a ló mellett maradt. A nagyszobában minden korosztály képviseltette magát, túl sokan voltak ahhoz, hogy mind a család tagjai legyenek. A fal mellett egy vak és két nyomorék öregember állt. Az anyák a gyermekeiket ringatták, akik olyan vékonykák voltak, hogy már az is csoda volt, hogy még éltek. Egy terhes fiatalasszony éppen levest mert a többieknek. Amikor Szano belépett a szobába, minden mozgás és beszélgetés abbamaradt. A felnőttek leborultak a földre, s az anyák is a padlóhoz nyomták a kisgyermekek fejét.

Danzémon betelerelte a nyomozót egy kisebb, üres szobába. Olcsó bútorokkal volt berendezve, mégis példás rend uralkodott. Az egyik szekrényben összehajtogatott ágyneműk és ruhák sorakoztak, két másik könyvekkel és papírokkal volt tele, s ez azt sugallta, hogy a telep egyetlen írástudója több időt tölt a munkával, mint a pihenéssel. Az ablak az udvarra nézett, ahol néhány férfi éppen egy ökröt mészárosolt le. Látszott, hogy Danzémon családja becsületes munkából él, és nem abból, hogy elképesztő pénzösszegekkel sarcolja a saját népét. Szano egyre jobban tisztelte az eták felelősségteljes vezetőjét. Elképzelhetőnek tartotta, hogy Harume is ugyanúgy csodálta a jellemét, mint amennyire a külsejét vagy a modorát. Szano eddig még sosem látta ilyen ékes bizonyítékát annak, hogy a jellem nem feltétlenül társadalmi osztályhoz kötött.

Danzémon letérdelt a gyékényre. Szano vele szemben foglalt helyet.

– Ön azért jött, mert megtudta, hogy viszonyom volt Harume kisasszonnyal – szólalt meg a vezér. – Köszönöm,

hogy megkímélte az életemet. Megbocsáthatatlan bűnt követtem el, és megérdemlem a halált, Önnek pedig joga van végezni velem. – Az eta szája szomorkás mosolyra húzódott. Ha viszont végez velem, sosem tudja meg a válaszokat a kérdéseire.

– A szerelem nem a legjobb mentség, ha valaki megszegi a törvényt – mondta Szano – viszont érthető magyarázat. – Tudta, hogy Reiko kedvéért ő is sok mindent megtett, sok mindent megkockáztatott, sok mindent elárult volna. – Nem büntetem meg azért, amiért olyan valakit szeretett, akit nem lett volna szabad. Ha mesél magáról és Harume kisasszonyról, megpróbálok én is igazságos döntést hozni.

– Véletlenül találkoztunk – kezdett bele Danzémon, miután egy nagyot sóhajtott. – Egy aszakuszi templomban. – Beszéd közben meg-megállt, és lenézett összekulcsolt kezére. – Igaz, hogy sok idő telt el azóta, mégis rögtön felismertem. Mint ahogy ő is engem.

– Ezek szerint akkor ismerték egymást már korábban is?

– Igen. Amikor gyerekek voltunk. A nagybátyám minden hónapban elvitt Fukagavába, a tengerpartra, kagylót szedni. Megismerkedett Harume anyjával, és az ügyfele lett. Amíg ők a lakóhajóban voltak, addig én Harumével játszottam.

Szano rájött, hogy mégis igaza volt, amikor azt gondolta, hogy a rejtély megoldásának kulcsa Harume kisasszony múltjában keresendő. Kék Alma, az éjjeli lepke, aki elég nyomorúságos helyzetben volt ahhoz, hogy eta ügyfeleket is elfogadjon, akaratlanul is befolyásolta lánya jövőjét.

Danzémon mosolyogva folytatta. – Harume csinos kislány volt, ugyanakkor viszont elég belevelő is. Hat évvel fiatalabb volt nálam, de nem félt semmitől. Megtanítottam

kővel célba dobni, botokkal vívni, még úszni is. Sosem érdekelte az, hogy eta vagyok. Olyanok voltunk, mint a testvérek. Amikor vele voltam... minden másról elfeledkeztem.

– Egy nap meghalt Harume édesanyja. Az apja magához vette, és én azt hittem, sosem látom többé.

Szóval Danzémon is azok közé az utcagyerekek közé tartozott, akiktől Dzsimba eltiltotta a lányát – gondolta Szano. Úgy látszik, a lókupec nem tudta, hogy a sorssal nem lehet szembeszegülni.

– Amikor a temetőben találkoztunk, olyan volt, mintha egy nap sem telt volna el azóta – folytatta az eta vezér. – Ugyanúgy el tudtunk beszélgetni, mint annak idején Fukagavában. Nagyon örültünk, hogy újra találkoztunk. – Itt keserűen felnevetett. – De persze azóta minden megváltozott. Nem kislány volt már, hanem egy gyönyörű nő... és a sógun ágyasa. Én is felnőtt férfi voltam már, mégsem volt annyi eszem, hogy távol tartsam tőle magam. Az érzelmek azonban olyan hirtelen törtek ránk, olyan nagy erővel... Csodálatos volt. Amikor elmondta, hogy van egy bérelt szobája a közeli fogadóban, és megkért, hogy menjek vele, nem tudtam nemet mondani.

Szanót lenyűgözte, hogy Harume és Danzémon a halállal is dacolt, annyira kívánta a szerelmet. Évszázados tiltást győzött le a nemi vágy még ősibb ereje.

– Nem csupán vágy volt – mondta Danzémon, mintha csak Szano gondolataiban olvasott volna. Előrehajolt, szögletes arca szinte ragyogott, annyira szerette volna megértetni a nyomozóval, mit érzett. – Harumétól ugyanazt kaptam, amit oly sok évvel azelőtt is: a lehetőséget, hogy

elfelejthessem, hogy mocskos és alacsonyabb rendű vagyok, hogy nem is vesznek emberszámba, hogy mindenki undorodik tőlem. Az ő karjában más embernek éreztem magam. Tisztának. Értékesnek. – Elfordította a tekintetét, és szomorúan tette hozzá: – Egész nyomorúságos életem során csak akkor éreztem, hogy engem is szeret valaki.

– De hát a népe is szereti – mutatott rá Szano. Az eta fájdalmas fintort vágott.

– Az azért nem ugyanaz. A népem ugyanolyan megbélyegzett, mint én. A felszín alatt ugyanúgy megvetjük egymást, ahogy az emberek megvetnek mindannyiunkat. – Danzémon hangját rekedté tette a gyötrő fájdalom, mintha most tépné ki a lelkéből a felgyülemlett, soha ki nem mondott gondolatokat. Talán más soha nem is volt kíváncsi rájuk. – Még a saját feleségem sem volt képes nekem megadni azt, amit Harume: azt a szeretetet, amely feledtetni tudta velem a magam iránt érzett utálatot.

Szano eddig nem is tudta, hogy ezek a páriák is ugyanúgy vélekednek magukról, mint a társadalom többi rétege. Most végre betekintést nyerhetett egy másik világba is, nemcsak a sajátjába, és megértette, hogy akarata ellenére ő is hozzájárult mások szenvedéséhez.

– És Harume mit kapott ettől a kapcsolattól? – kérdezte.

Az eta vezér szeme haragosan megcsillant, de aztán emberfeletti erőfeszítéssel úrrá lett a mérgén.

– Tudom, milyen nehéz Önnek elképzelni, hogy a problémákon kívül mást is kaphatott tőlem. Magányos volt. Az apja eladta a sógunnak, és örült, hogy végre megszabadult tőle. A többi ágyas lenézte, mert szajha volt az anyja. Senki nem hallgatta meg a problémáit, senki sem

törődött az érzéseivel... és senki sem szerette. Egyedül én. Mi jelentettünk egymásnak mindent.

Szano ennél a pontnál talált egy lehetséges indítékot a gyilkossághoz.

– Tudta, hogy Harume egy másik férfival is találkozgat a fogadóban?

– Mijagi nagyúrral. Igen, tudtam. – A zavar égővörös foltokat rajzolt Danzémon arcára. – Szerette nézni, ahogy Harume simogatja magát. Harume eleinte kedveskedett neki, később aztán megzsarolta. Azzal fenyegette, hogy azt fogja mondani a sógunnak, hogy megerőszkolta, és pénzt követelt a hallgatásáért. Értem tette – nekem adta az összes pénzt, amit a daimjótól kapott. Én persze megpróbáltam lebeszélni róla, nem akartam, hogy ekkora kockázatot vállaljon miattam. Nem akartam elfogadni a pénzt sem, erre ő megsértődött, úgyhogy mégis elvettem tőle. Annyira szeretett volna adni nekem valamit, és nem hitte el, hogy a szerelme is elég.

Az eta vezér védekező arccal nézett Szanóra.

– Nem titok, mire költöttem a pénzt: enivalót és gyógyszereket vásároltam belőle a népemnek. Ha bűnözőnek neveznek, mert elfogadtam egy nő ebül szerzett aranyait, ám legyen.

A zsarolás alapos indítékkal szolgálhatott Mijagi nagyúrnak a gyilkossághoz. Szanónak eszébe jutott, hogy Harume épp őt ment meglátogatni, és a hideg is végigfutott a hátán. Ellenállt a kísértésnek, hogy azonnal a felesége után rohanjon, és inkább végiggondolta, amit Danzémontól hallott. Az eta minden szava őszintén csengett. Szívből szerette Harumét, és szívből sajnálta a halálát is. De vajon volt-e a történetnek egy sötétebb oldala is?

– Harume kisasszony gyermeket várt – közölte.

Danzémon felkapta a fejét. Olyan lett a pillantása, mint egy jégtábla a mély víz alatt.

– Ezek szerint nem tudta – mondta Szano.

Az eta vezér egy pillanatra behunyta a szemét. – Nem tudtam. Nem mondta el. De gondolhattam volna. Kegyelmes istenek... – A szörnyülködéstől csak suttogni tudott. – A gyermekünk is meghalt vele együtt.

– Biztos benne, hogy Öntől volt terhes?

– Azt mondta, a sógun képtelen gyermeket nemzeni... Mijagi nagyúr pedig soha, egy ujjal sem ért hozzá... Ki mástól lehetet volna? Nekem van már két fiam, a feleségem most várja a harmadikat... – Szano emlékezett rá, hogy csakugyan látott egy terhes nőt, amikor bejött. Danzémon minden kétséget kizáróan nemzőképes volt. – Ha úgy vesszük, jobb is a kicsinek, hogy nem születhetett meg.

Szano a nyomozás miatt nem engedhette meg, hogy feltétel nélkül elhiggye az eta vezér ártatlanságát. Igaz, hogy arca őszinte szomorúságot tükrözött, ám az ő világában a túléléshez az is elengedhetetlenül fontos volt, hogy be tudjon csapni másokat.

– Ha megszületett volna, és történetesen fiúnak, akkor a sógun a saját örökösének vélte volna. Kinevezte volna Harume kisasszonyt hivatalos hitvestársának, aki ebben a tisztségben még többet is tudott volna segíteni Önnek, mint amennyire Mijagi nagyúr zsarolásával képes volt. Ráadásul az Ön fia lett volna Japán következő uralkodója.

– Ezt ugye Ön sem gondolja komolyan? – kérdezte Danzémon gúnyoros hangon. – Ha Ön rájött, mi volt köztünk, akkor bárki más is rájöhetett volna. Óriási botrány

tört volna ki. A sógun sosem fogadná el a sajátjának egy eta gyermekét. Megölte volna velünk együtt.

– Ezért mérgezte meg Harume kisasszonyt? Hogy a gyermek ne jöhessen világra, és Ön megmeneküljön a botránytól?

Danzémon szaporán pislogott, meglepte a beszélgetés váratlan fordulata. Aztán méltatlankodva talpra ugrott.

– Nem én mérgeztem meg! Elmondtam már, mit éreztem iránta! A gyerekről pedig nem is tudtam! Még ha tudtam volna, akkor is inkább magammal végzek, mit vele!

– Térdre! – parancsolta Szánó.

Az eta vezér szeme résnyire szűkült a dühtől, de azért engedelmeskedett.

– Azt gondol, amit akar – mondta legyőzötten. – Le is tartóztathat és megkínozhat, hogy kicsikarjon belőlem egy beismerő vallomást. De akkor sem én öltem meg. Sohasem fogja tudni rám bizonyítani.

Éppen ezen a ponton dőlt meg Szano elmélete is. A nyomozók értesülései szerint senki sem nyúlhatott a tintához, amíg az a Mijagi-birtoktól az edói palotába ért. Mivel Danzémon eta lévén egyik helyre sem juthatott be, nem is mérgezhette meg a tintát.

– Elhiszem, hogy nem Ön mérgezte meg Harumét – nyugtatta meg Szano. – De talán tud nekem segíteni. Említette, hogy sokat beszélgettek egymással. Nem ejtett el valami olyan megjegyzést, amiből sejteni lehetett, hogy ki kívánhatta a halálát?

– Amikor hallottam, hogy meghalt, felidéztem az összes beszélgetésünket, mert én is szerettem volna választ kapni. Volt egy haragosa az ágyasok közt, és egy palotaőr is

állandóan zaklatta.

– Icsiteru kisasszony és Kusida hadnagy. Ők is a gyanúsítottak között vannak – árulta el neki Szano. – Még valaki?

– Egyszer megpróbálták megölni egy dobótőrrel.

– Mesélte?

– Ott is voltam, amikor történt. Akkor jöttünk ki a fogadóból. Mindig ő ment előre; én távolról követtem, hogy biztos legyek benne, épségben visszaér. Általában az Aszakusza Kannon körzetig kísértem, aztán mentem tovább a magam útján. Aznap viszont nem bírtam elválni tőle, ezért egészen a piactérig kísértem. Megálltam egy cukrász bódéjánál, és néztem, ahogy befordul a teaház melletti sikátorba. Háttal állt nekem, és a kimonója ujjával a szemét törölgette. Tudtam, hogy miattam sír, mert hiányozni fogok neki.

– Aztán egyszer csak felsikoltott, és a földre zuhant. Láttam a teaház falába fúródott tőrt is. Az emberek kiabálni kezdtek. Megfeledkeztem magamról, arról, hogy úgy kell tennem, mintha nem ismernénk egymást, és elkezdtem rohanni felé. Ekkor valaki belém ütközött. Egy sötét köpenyes, csuklyás nő. Nagyon sietős volt neki, úgyhogy azonnal tudtam, hogy ő dobta azt a tőrt.

Szano először csak azon lepődött meg, hogy a merénylő személyleírása pontosan megegyezett a gyógyszeráros gyilkosáéval. Csak utána döbönt rá, hogy volt egy másik furcsaság is a történetben.

– Nő? Azt mondta, nő? – Csojei gyilkosa férfi volt... vagy mégsem? Szanónak eszébe jutott, milyen eszeveszetten rázta a fejét az öreg, amikor a gyilkos kinézetéről faggatta. Akkor

azt hitte, hogy a közelgő haláltól félt. Lehet, hogy csak azt akarta elmondani, hogy nem férfi volt a gyilkosa, hanem nő?

– Biztos benne, hogy nő volt?

Az eta vezér bólintott.

– A haját és a ruháját nem lehetett látni a csuklya miatt, a száját és az orrát pedig sál takarta el. De a szemöldöke le volt borotválva.

Mint a nemesi származású nőknek általában, gondolta Szano. Szíve ugyanolyan hevesen kezdett verni, mint minden alkalommal, amikor egy sikeres nyomozás végéhez közeledett.

– Gondolom, nem értesítette a rendőrséget.

Az eta vezér tehetetlenül vállat vont.

– Amikor Harume látta, hogy felé tartok, csak annyit mondott: „Ne! Ne!” Tudtam, mit akar. Nem engedhettük meg magunknak, hogy bárhol, bárki is együtt lásson minket, és gyanakodni kezdjen, hogy nem is vagyunk idegenek, akik merő véletlenségből ugyanakkor és ugyanott tartózkodtak. A rendőrség első kérdése az lett volna, hogy mi keresnivalóm volt ott, és mit ártom bele magam olyan dolgokba, amikhez semmi közöm. Így hát...

Hangos sóhaja egy olyan ember tragédiáját fejezte ki, akinek még az is meg volt tiltva, hogy segítsen a szerelmesének.

– Megfordultam és továbbálltam. Most pedig azzal a tudattal kell élnem, hogy ha akkor jelentem a történeteket, a rendőrség elfogta volna a merénylőt, és Harume talán még most is élne. De hát ilyen az élet... – Szano eltűnődött, naponta vajon hány alkalommal kell beletörődnie a sorsába. – Nem mehetek vissza az időben, mint ahogyan a világot sem

válthatom meg.

– Nagyon sokat segített nekem, hogy elmondta ezeket – vigasztalta Szano. – Így már biztosan elfogjuk a gyilkosát, és legalább annak örülhet, hogy a bűnös megkapja, amit megérdemel.

Az eta összeszorított szájának láttán a nyomozó tudta, hogy ez csak sovány vigasz. Megköszönte Danzémonnak a beszélgetést, és indulni készült.

– A kapuig elkísérem – mondta Danzémon.

Szótlanul sétáltak végig a telepen, a helyettesek és Mura kíséretében. A kapunál lebúcsúztak egymástól. Az eta főnöknek köszönhetően Szano most már biztos volt benne, hogy tudja, ki volt a gyilkos. Miután elindult a pusztaságban, még egyszer hátranézett, és egy utolsó pillantást vetett Danzémonra.

Helyetteseivel és Murával az oldalán a számkivetettek vezére büszkén állt a rossz szagú település kapuja előtt. Odabenn ezrével nyüzsögtek az emberek, fiatalok és öregek, férfiak és nők, akik mind-mind őt tisztelték és akiknek tőle függött az életük. Szano arra gondolt, milyen kár, hogy ilyen alacsonyrendűnek született, pedig nagyszerű daimjó vált volna belőle! Szégyellte magát egy kicsit, de valahogy könnyebben el tudta képzelni Danzémonról, hogy egy hadseregnek osztogatja a parancsokat, mint Tokugava Cunajosiról.

37.

– Icsiteru kisasszony a tettes – mondta Szano. – Egy nő volt az, aki Aszakuszában az életére tört. Icsiteru is ott volt, és nincs alibije. Bármikor bemehetett Harume szobájába, és akkor vehette Csojeitől a mérget, amikor a vágyszerkentőt is vette, amit neked is beadott, Hirata.

– Én ezt nem tudom elhinni – ismételte el a csatlós már harmadszor azóta, hogy találkoztak az edói palota előtt, és sorra vették a tényeket. A hivatali negyed felé lovagoltak, s a csatlós makacsul védte csábítója ártatlanságát. – Danzémon bizonyára téved.

Szano türelmet erőltetett magára és a dombtetőt nézte. A késő délutáni nap fénye bronzsínűre festette a palota tetőit és az erdő fáinak lombját. Az út mentén sorakozó barakkok kékes árnyékot vetettek. Szano fáradt volt és éhes, szeretett volna egy forró fürdőt is venni, hogy lemossa magáról az eta településen rátapadt szennyet. Alig várta már, hogy viszontlássa Reikót, és beszámoljon neki a nyomozás sikeréről. Arra vágyott a legkevésbé, hogy megint összevesszen Hiratával.

– Icsiteru most már nem térhet ki a kihallgatás elől – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Keiso-in úrnő már bizonyára elmagyarázta a sógunnak, hogy félreértés történt. A sógun ismét meg fogja nyitni előttünk a Belső Palotát. – Elhallgatott, majd hozzátette: – Túl sok bizonyíték van Icsiteru ellen. Mindegy, mit érzel iránta, akkor sem

lehetsz ilyen elfogult.

– Tudom. – Hirata a gyeplőt csavargatta. – Csak... nehezen tudom elhinni, hogy ekkorát tévedtem egy olyan valakivel kapcsolatban, aki... Még mindig van egy olyan érzésem, hogy nem ő tette. Egész nap valami bizonyítékot kerestem, ami igazolná, hogy nem vagyok bolond. Meggyőztem magamat, hogy Kusida hadnagy a tettes, és az egész várost bejártam, hogy nyakon csípjem. – Közben megérkeztek Szano házához, és leszálltak a lóról. Hirata torkából fájdalmas sóhaj szakadt fel. – De most...

A nyomozók és családjaik gyakran összegyűltek esténként a barakkok előtt, hogy együtt vacsorázzanak. Ma egy csoport kisfiú játszott csatát fakardokkal, míg a férfiak éljenezve buzdították őket, a nők pedig pletykálgodtak. Egy anya labdázott egy totyogó kisgyerekekkel.

– Mindenki követ el hibákat, Hirata – nyugtatta csatlóságát Szano. – Túl kell tenned magad rajta.

Hirata azonban nem figyelt oda. Kővé meredt az udvar közepén, és döbbsen nézet az anyára és a gyermekére. – Ó, jaj – csak ennyit tudott mondani, de ezt furcsa hangsúllyal ismételte. – Ó, jaj!

– Mi a baj? – kérdezte Szánó.

– Csak az eszembe jutott valami – mondta Hirata, és az izgalomtól kipirult az arca. – Most már biztos vagyok benne, hogy nem Icsiteru kisasszony a gyilkos.

– Hirata, most már fejezd be! Kezd nagyon elegendem lenni. Megfürdöm, beszélek Reikóval, aztán megyünk a Belső Palotába.

Megfordult, és bement a házba, Hirata utána rohant.

– Várj, *szószakan-szama*. Hadd magyarázzam meg! –

Lecserélték a cipőjüket otthoni papucsra, s közben Hirata kibökte: – Azt hiszem, láttam a gyilkost valamelyik nap.

– Micsoda? – Szano keze megállt az ajtón.

Hirata izgatottan hadarni kezdett:

– Amikor másodszor meglátogattam a Patkányt, már akkor éreztem, hogy valami nincs rendjén, de most, hogy összeállt a kép, már azt is tudom, mi. Magamtól is kitalálhattam volna. – Idegesen szökdécselt, aztán kitört belőle: – Nem adott el semmit, hanem akkor üzette ki!

– Beszélj egy kicsit lassabban, mert egy szavadat sem értem – mondta Szano. – Kezdd el a legelejétől!

Hirata nagy levegőt vett, és mesélni kezdte:

– Fizettem a Patkánynak, hogy kerítse elő Csojeit. Később, amikor ismét felkerestem, kiderült, hogy nem tudott meg semmit. Volt vele egy nő is a szobában. Valami üzletről beszélgettek és alkudoztak. Amikor a Patkány kijött, azt mondta, hogy a nő el akarja adni neki a torzszülött gyermekét. – Hirata szándékos lassúsággal magyarázott. – Akkor jutott az eszembe, amikor megláttam Jamada nyomozó feleségét a kisfiúkkal játszani.

– A Patkány azt állította, hogy nem találta meg Csojeit. Még a pénzt is visszaadta, amit fizettem neki. Azt gyanítottam, hogy hazudik, megtalálta Csojeit, csak az lefizette, hogy maradjon csendben. Most azonban biztos vagyok benne, hogy az a nő, akit láttam, ő adott pénzt a Patkánynak, és nem a Patkány neki. Miközben beszélgettünk, eltűnt. A gyilkos lehetett, nem pedig valami torzszülött gyermek anyja. Biztos észrevette a ruhámon a címert, rájött, hogy ki vagyok és miért jöttem, és gyorsan kerekelt oldott.

– De Icsiterun kívül nincs más női gyanúsítottunk. –

Alighogy kimondta ezt, Szanónak az eszébe jutott valami.

– Még sosem láttam Mijagi úrnőt? Hogy néz ki? – kérdezte Hirata.

– Negyvenöt év körüli... – kezdte Szánó.

– Nem valami csinos; hosszúkás arca van, és mély hangja?

– Igen, de...

– Feketére festett foga, és borotvált szemöldöke! – Hirata most már ujjongva nevetett. – Tessék, itt a bizonyíték!

– Érdekes elmélet – ismerte el Szano. – Csojei háziura azt állította ugyan, hogy férfihangokat hallott a szobájából, de elképzelhető, hogy megtévesztette Mijagi úrnó mély hangja. Azt azonban nem tudjuk, hogy ott volt-e a dobótőrös gyilkossági kísérlet színhelyén. Megmérgezhette a tintát, de erre nincs bizonyítékunk. És mi az indítéka?

– Menjünk el hozzá, és nézzük meg, hogy tényleg őt láttam-e – javasolta Hirata. – Lehet, hogy a Patkány rájött, hogy ő volt Csojei gyilkosa, és megpróbálta megzsarolni. Alighanem a Patkánnyal is végzett volna, ahogy a gyógyszerárussal is tette. Lehet, hogy nekem köszönheti az életét. – Hirata meghajolt. – Kérlek, *szószakan-szama*, mielőtt még kimondanád Icsiteru bűnösségét, adj egy esélyt, hogy bebizonyíthassam az igazamat! Hadd kérdezzem ki Mijagi úrnőt!

– Reiko ma meglátogatta a Mijagi-házaspárt. Először kérdezzük meg, hogy megtudott-e valamit. – mondta Szano. Belépett a folyosóra, ahol már sietett is elé egy szolga, hogy üdvözlje. – Hol a feleségem?

– Nincs itthon, uram. De ezt hagyta Önnek.

Átnyújtott egy lepecsételt üzenetet.

Szano feltépte a pecsétet, és hangosan felolvasta a levele:

Nagyra becsült férjem!

Nagyon érdekes látogatást tettem Mijagi nagyúrnál, és azt hiszem, ő a gyilkos. Ő és a felesége meghívott ma estére a nyaralójukba, hogy közösen megnézzük a teliholdat. Nem hagyhatom ki ezt a lehetőséget, hogy tovább faggassam a daimjót, és bebizonyíthassam a bűnösségét. Nem kell aggódnod – magammal vittem Óta és Fudzsiszava nyomozókat és a szokásos kíséroidet is. Nem érhet bántódás. Holnap reggel itthon vagyok.

Szerető feleséged:

Reiko

Szano rájött, hogy nem is rossz ötlet felkeresni a daimjó feleségét. Ha csak a legkisebb esélye is megvan, hogy ő a gyilkos, Reikónak még fegyveres örök kíséretében is veszélyes lehet elmenni vele valami isten háta mögötti helyre.

– Azt hiszem, Icsiteru még várhat – mondta Szano. – Próbáljuk meg utolérni Reikót és a Mijagi-házaspárt, mielőtt még elhagynák a várost.

Szano és Hirata nagy lódobogás kíséretében megérkezett Mijagi nagyúr birtokának kapuja elé. Szano idegesen nézett körül az utcán.

– Nem látom Reiko gyaloghintóját – mondta sem a kísérőit. -Akarata ellenére hinni kezdett Hirata igazában. Mijagi úrnő volt a gyilkos, akit kerestek. Reiko, aki nem ismerte Danzémon történetét, azt hitte, hogy Mijagi nagyúr az. Szívét jeges rémület szorította össze.

– Nyugodj meg – biztatta Hirata. – Meg fogjuk találni.
Szano leugrott a nyeregből és a kapuőrökhöz rohant.
Megragadta az egyik páncélingét.
– Hol a feleségem? – rivallt rá.
– Mit képzelsz, uram? Azonnal engedjen el! – Az őr ellökte magától Szanót, a másik pedig hátulról lefogta. Hirata odaszaladt, hogy mindent megmagyarázzon.
– A *szószakan-szama* felesége a nyaralóba ment Mijagi nagyúrral és Mijagi úrnővel. Beszelnünk kell velük. Hol találjuk meg őket?
Szano címének említésére mindkét őr megfeszült, és arrébb lépett, de egyik sem válaszolt.
– Bemegyünk – mondta Szano Hiratának.
Az őrök ijedt arccal, mégis elszántan a kapu elé álltak. Dacos ellenállásuk láttán Szanót elöntötte a rémület: látta, hogy itt valami egyáltalán nincs rendjén.
– Nincsenek itthon – mondta az egyik őr. – Mindenki elment.
Szánónak görcsbe rándult a gyomra a gondolatra, hogy Reikóval történhetett valami odabenn, és előrántotta a kardját.
– El az útból!
Az őrök félreugrottak, Szano pedig felrántotta a kaput. Hiratával a nyomában berohant az udvarra, átszáguldott a belső kerten és berontott a házba.
– Reiko!
A hosszú, alagútszerű folyosón néma csend honolt. A házban terjengő dohszag úgy töltötte meg Szano tüdejét, mint valami mérgező gáz. Rohanó lábai alatt nyikorogtak a padlódeszkák, s ő egyre csak a felesége nevét kiáltozta.

Hallotta, hogy az örök megálljt ordítanak utána, meg azt is, hogy Hirata visszatartja őket. Megtalálta a nappali szobát, és berohant az ajtón. Olyan sötét, hideg és nyirkos volt a levegő, mint egy barlangban. A papírfalak szürkésen derengtek az alkonyi fényben. Szano megállt, hogy kifújja magát és összeszedte a bátorságát. Egy teremtet lelkét sem látott. Először nem is hallott semmit, csak a saját zihálását, aztán sírdogálás hangjai ütötték meg a fülét.

Szano szíve megdobbant. Reiko! Egyre jobban elhatalmasodott rajta a pánik, ahogy sorra tépte fel az üres szobák ajtaját. Elborzadt a gondolatra, hogy az ellenszenves házaspár fogságban tartja a feleségét. A sírdogálás egyre erősebb lett. Szano befordult a sarkon, és megtorpant.

Az egyik szoba nyitott ajtaján lámpafény szűrődött ki. A szoba előtt térdelt a szolga, akire Szano még az első látogatásából emlékezett. A férfi lehajtott fejjel zokogott, Szano közeledtére azonban felnézett.

– A lányok – hüppögte. Ráncos arcát eláztatták a könnyek. Remegő kézzel mutatott a szoba belseje felé.

Szano elviharzott mellette. Ismerős szag csapta meg az orrát: bűdös, sós, fémes szag. Először csak fehér alakokat látott egy vörös tócsában a deszkapadlón, de amikor egy kissé kitisztult a látása, rájött, hogy Mijagiék fürdőszobájában van. A földön két meztelen női holttest feküdt egymás mellett, a csuklójuknál és a bokájuknál megkötözve. Nyakukon mély vágás éktelenkedett. Hosszú kócos hajuk és hófehér testük karmazsinvörös vérben fürdött. A vér a falakra is ráfröccsent, és lecsöpögött a padlóba süllyesztett fürdőkád oldalán.

Szano szíve olyan hevesen vert, hogy majd' kiugrott a

helyéről, és a rosszulléttől összeszorult a gyomra. Szédülni kezdett, és meg kellett kapaszkodnia az ajtófélfában. Reszelős hangot hallott, olyan volt, mint amikor egy fát fűrészelnék. Eltelt egy kis idő, míg rájött, hogy ez a saját lélegzete. Akár csak egy rémálomban, a nők arca világítani kezdett a vérben. Szano mindkettőn Reiko finom vonásait vélte felfedezni.

– Ne! – ordította, és szaporán pislogott, mert azt hitte, a rémülettől mindenből kettőt lát. – Reiko! – Nyöszörögve letérdelt a nők mellé, és megragadta a kezüket.

Abban a pillanatban, hogy keze a hideg húshoz ért, kitisztult az agya. Óriási megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy mindkét nő magasabb és testesebb, mint Reiko. Az arcukat még most sem ismerte fel, de tudta, hogy egyik sem a felesége. A felesleges izgalom és bánat elmúltával erős hányinger tört rá.

Hirata csak most érte utol.

– Kegyelmes istenek!

– Ez nem ő! Egyik sem ő! – kiáltotta örvendezve, és egyszerre nevetett és sírt, ahogy Hirata nyakába borult. – Reiko életben van!

– *Szósakan-szama!* Minden rendben? – kérdezte az ijedt és zavart csatlós. Erősen megrázta Szanót. – Hagyd abba, és figyelj rám! – Amikor Szano csak nem hagyta abba a hisztérikus nevetést, tiszta erejéből pofon vágta.

Szano végre magához tért. Azonnal elhallgatott, és Hiratára bámult. Csatlósa eddig még sosem emelt kezét rá.

– *Gomen naszai*, amiért megütöttelek, de azt akartam, hogy szedd már össze magad, és figyelj rám. Az örök azt mondták, hogy Mijagi úrnő megölte a férje ágyasait. Megkötözte őket, azok meg azt hitték, hogy ez is csak játék. Aztán elvágta a

torkukat. Amikor az örök és a szolgák a nagy sikoltozásra idecsődültek, rájuk parancsolt, hogy ne mondják el senkinek. Aztán a férjével együtt kimentek a kapu elé, hogy megvárjanak valakit, akivel együtt utaznak majd a nyaralóba. Ez két órája történt.

Szano megkönnyebbülése nem tartott soká. Noha nem tudta mivel magyarázni a két ágyas kegyetlen lemészárlását, a napnál is világosabbá vált a számára, hogy csakugyan Mijagi úrnő volt Harume kisasszony és Csojei gyilkosa, nem pedig Icsiteru.

– Reiko – suttogta a felesége nevét.

Aztán botorkálva kirohant a házból, Hiratával a nyomában.

A nyugati hegyek fölött szőnyegszerű, aranysárga felhők borították a vörösben játszó égboltot. A lenyugvó nap élénk karmazsinpiros színben csillogott. A távoli hegyek már sötétségbe burkolóztak, a lent elterülő síkság fényei is csak nagy ritkán villantak ki a városra boruló füstlepel alól. A kanyargó folyó úgy ragyogott, mintha olvadt vörösréz csordogált volna a medrében. Keleten már látszott a hatalmas és egyre fényesebben tündöklő, felkelni készülő telihold.

A Mijagi házaspár nyaralója egy meredek hegyoldalban állt, jó távol a főúttól. Az erdőtől keskeny földút vezetett a kétszintes, repkénnyel futtatott falú faépülethez. A fák sűrű lombozata szinte teljesen eltakarta a tetejét. Az istállóban és a szolgák lakrészeiben lámpások égtek, a többi ablaka viszont teljesen sötét volt. A madarak esti csicsérgésén és a szél zörgette, száraz avar hangján kívül semmit sem lehetett hallani, a birtok halotti csöndbe burkolózott. A nyaraló mögötti sűrű erdőn túl egy kopár sziklaszirt meredezett. A hegyfok tetején aprócska pavilon állt. Itt csodálta Mijagi nagyúr, a felesége és Reiko a holdkeltét.

A pavilon rácsos oldalsó és hátsó falai elfogták előlük a szelet, a tatamival borított padlón duruzsoló szeneskályha pedig felmelegítette a levegőt. Egy kis asztalon íróeszközök, egy másikon pedig frissítők sorakoztak. Egy tikfa állványra kipakolták a holdnak szánt, hagyományos áldozati ajándékokat: egy tál rizsgombócot, szójababot, datolyát, egy

hosszú fűszálakkal teli vázát és egy füstölgő tömjénégetőt.

Mijagi nagyúr elvett az asztalról egy ecsetet, és Reiko kezébe nyomta.

– Megírná az első versét a hold tiszteletére, kedvesem?

– Azt hiszem, még nem készültem fel a versírásra – mondta ideges mosollyal Reiko és megpróbált arrébb húzódni a férfitől. Mijagi úrnő azonban szorosán mellette ült a másik oldalon. – Szükségem van még egy kis időre, hogy megszálljon az ihlet.

Az igazság az volt, hogy a szívét gúzsba kötő félelem miatt nem tudott kellően odafigyelni a versírásra. Utazás közben nem rettegett ennyire, hiszen ott voltak a hordszékvivők, az örök és a két nyomozó. Azt azonban nem sejtette, hogy a pavilon, ahonnan a holdat csodálták, ilyen messze van a nyaralótól. A kíséretét viszont ott kellett hagynia, mert nem akarta felkelteni Mijagi nagyúr gyanakvását. A házaspár közé szorítva csak azért tudott úrrá lenni a rátörő félelmen, mert megnyugtatta a kimonó uja alá rejtett tőr.

Mijagi úrnő rekedtes, károgó hangon felnevetett.

– Ne sürgesd a vendégünket, Sigeru. Majd ha már teljes pompájában tündököl a hold! – Reggel óta teljesen megváltozott. Szikár arca kipirult, vékony szája remegett az izgalomtól. A szeme visszatükrözte a reszkető fényű lámpás fényét, nyugtalansága az egész pavilont átjárta. Ő is egy ecsetet babrált és Reikóra mosolygott. – Időnk van bőven. Kér addig is valami frissítőt?

– Igen, köszönöm – felelte Reiko és nyelt egy nagyot.

Arra a gondolatra, hogy megint Mijagiékkal kell ennie, ismét elfogta a hányinger. Az úrnő egy csésze teát adott neki

és egy kerek, édes süteményt, amelynek a közepébe egy egész tojássárgája volt belesütve, ez jelképezte a teliholdat. A bezártság érzésétől csak még kényelmetlenebbül érezte magát. Érezte, hogy egyre sűrűsödik az éj sötétje, és már a biztonságba vezető ösvényt sem lehetett látni. A pavilon előtt keskeny, kavicsos út húzódott, azon túl pedig egy mély szakadék. Reiko hallotta a víz morajlását az alján.

Letört egy darabot a süteményből, nyugalmat erőltetett magára és megszólította a nagyurat:

– Kérem, Ön írja meg az első verset, hogy követhessem kiváló példáját!

A nagyúr hiúságát legyezgette a hízélgés. Sokáig nézte a holdat, majd megmártotta az ecsetét a tintában, és papírra vetette a sorokat. Amikor elkészült, hangosan fel is olvasta.

*Felkelt a hold a hegyek mögött,
Ragyogó fényében fürdőzött a rét.
Az ablakon kilesett kíváncsi szemem,
És áhítattal néztem e mennyei csodát.*

*Az öreg hold sápadt lett, egyre fogyott
Tüzből mára csak hamu maradt...
Egyedül állok a hideg, hideg éjszakában
És várom, hogy újra eljöjjön a szerelem.*

Sokatmondó pillantást vetett Reikóra, aki alig tudta palástolni az undorát. A daimjó arra használta fel a holdat csodáló szertartást, hogy faragatlan módon megkérje, legyen az új szeretője a másik helyett, akit megölt.

– Csodaszép vers volt – mondta Mijagi úrnő, bár a

dicséret kissé erőltetettnek tűnt. Lázasan csillogott a szeme.

Reiko eleresztette a füle mellett a burkolt célzást, és megragadta az alkalmat, hogy kérdezősködni kezdjen.

– A hideg éjszakáról jut eszembe: tegnap elmentem Zódzsó templomába, és majdnem megfagytam. Önök is jártak odakint?

– Nem, egész nap otthon voltunk, kettesben.

Reikót egyáltalán nem lepte meg, hogy az asszony alibit biztosít a férje számára, a Csojei ellen elkövetett gyilkosság idejére. Az viszont annál inkább, hogy Mijagi nagyúr kijavította.

– De, én egyszer elmentem otthonról. És amikor visszaértem, sehol sem találtalak. Elmentél és egyedül hagytál – tette hozzá durcásan. Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg visszaértél.

– Tévedsz, Sigeru – pirongatta meg a felesége. – A szolgák szállásán volt elintéznivalóm. Ha kerestél volna, meg is találtál volna. Ki sem tettem a lábam a házból.

Reiko palástolta örömét. Ha a daimjó elég ostoba ahhoz, hogy tönkretégye a saját alibijét, nem lesz nehéz kihúzni belőle a beismerő vallomást. Elvett az asztalról egy savanyú retket, és beleharapott. A fanyar íztől összefutott a szájában a nyál, és amikor eszébe jutott a mérég, alig bírta leeróltetni a torkán a falatot.

– Hm, de finom. És gondoljanak csak bele, milyen hosszú utat tett meg, míg az asztalra került! Amikor kislány voltam, a dajkám elvitt a zöldségszállító hajókhoz a Daikon rakpartra. Nagyon érdekes hely. Tényleg, Önök jártak már ott?

– Sajnos még nem volt szerencsénk – felelte ridegen az úrnő.

A daimjó szája szóra nyílt, felesége szigorú pillantása azonban elhallgattatta. Mijagi egy darabig zavartan nézett, aztán vállat volt. Nyilvánvaló volt, hogy ő már járt a Daikon rakparton. Most már biztos, hogy ő szúrta le Csojeit, gondolta Reiko, és majdnem elmosolyodott.

– Nos, megpróbálkozik egy verssel? – kérdezte Mijagi úrnő. Szánalmas próbálkozás volt, hogy elterelje a szót. Reiko papírra vetett két sort, és olvasni kezdte:

*A pavilonra sütő holdfény
Aszakusza felett is tündöklőn ragyog...*

Mielőtt újabb kérdést tehetett volna fel a daimjónak, az folytatni kezdte Reiko versét:

*Éjszaka egy kukac titokban almát rágott
Kalitkájában vidáman énekelt a madár,
S a tejszínű holdfény kicsorgott ujjaim közül.
A temetőben síri csend honolt.*

Reikót elborzasztotta a nagyúr megszállott rajongása a halállal kapcsolatos témák iránt. Ügyetlenül arrébb húzódott, és megkérdezte, amit már az előbb is meg akart:

– Aszakusza az egyik kedvenc helyem, főleg a templomi ünnepség idején. Önök is ott voltak az idén?

– Nem szeretjük a nagy tömeget – válaszolt a daimjó helyett a felesége. Reikót idegesítette, hogy mindig ő felel, annak viszont örült, hogy ott van velük, mert így biztosra vette, hogy nem fogja bántani a nagyúr. – Ezért sosem veszünk részt a templomi ünnepségen.

– Az idén mégis elmentünk, nem emlékszel? – helyesbített Mijagi nagyúr. – Szörnyen fáj a derekam, te meg azt mondtad, a Kannei templom tömjénkádjának gyógyító füstje biztosan jót fog tenni nekem – Felnevetett. – Kezdesz feledékeny lenni, Akiko! Ott pihentem, te meg közben elmentél az ünnepségre.

– Ne felejtjük el, hogy miért jöttünk – mondta Mijagi úrnő szemmel láthatóan idegesen. Remegő kézzel forgatta az ecsetet, és jellegzetes pézsmaszaga erősebb lett a teste melegétől. – írjunk inkább még egy verset. Most rajtam a sor.

*A hold mennyei ragyogása
Megtisztítja gonosz lelkemet!*

Az égbolt teljesen besötétedett, a csillagok úgy szikráztak a sápadt holdfényben, mint megannyi aprócska gyémánt. Reikó-nak eszébe jutott egy mítosz az őszi együttállásról, és versbe szedte.

*A holdfény fátyla alatt
A Mennyeek folyójánál
Találkozik a Pásztorfiú és a Takácslány.*

Mijagi nagyúr folytatta a gondolatát:

*Míg a szerelmesek összeölelkeznek,
Kéjesen lesem tiltott örömük,
Elválnak, a fiú bandukol tovább...
Csak a lány marad, várva korholó szavam.*

Reiko eltűnődött szavai jelentésén, s a szívét egyre erősebben szorongatta a markú félelem.

– A tiltott szerelem nagyon romantikus – mondta. – Az Ön verse eszembe juttat egy pletykát Harume kisasszonyról.

– Az edői palotában mást sem tudnak, csak pletykálkodni – vetette közbe Mijagi úrnő csípős hangon –, de ezekből a pletykákból csak nagyon kevés igaz.

Mijagi nagyúr rá sem hederített.

– Milyen pletykát? – érdeklődött.

– Harume kisasszony egy férfival találkozgatott egy aszakuszai fogadóban. – A nagyúr aggódó tekintete láttán alig bírta megőrizni ártatlan arckifejezését. – Milyen vakmerő dolog volt tőle.

– Igen... – dünnyögte csak úgy maga elé. – Az ilyen tiltott kapcsolatoknak szörnyűek a következményei. Szerencséje van a férfinak, hogy már nem fenyegeti veszély.

Reikónak nagyon nehezeére esett palástolnia az izgalmát.

– Ön szerint a férfi ölte meg Harumét, hogy ki ne derüljön a kapcsolatuk? Úgy hallottam, volt egy másik férfi is az életében – füllentette, hiszen még nem tudhatta, hogy Szanónak sikerült-e kideríteni a rejtélyes, ismeretlen szerető kilétét. Szerette volna, ha férje most mellette lenne, és láthatná, milyen jól alakul a beszélgetés. Netán féltékeny volt rá, Mijagi nagyúr? – szerette volna megkérdezni a daimjótól. Ezért kellett megmérgezni?

Mijagi úrnő ingerülten közbeszólt:

– Mit számít az most már, hogy meghalt? Undorító, hogy erről beszélgetünk.

– Miért? Szerintem természetes, hogy az emberek beszélgetnek az ismerőseikről – vélekedett Mijagi nagyúr.

– Nem is tudtam, hogy ismerte Harumét – hazudta Reiko.
– Mondja, mi volt a véleménye róla?

A daimjó szeme fátyolos lett az emlékektől. – Olyan volt, mint...

– Sigeru! – sziszegte a felesége összeszorított fogai között.

Mijagi nagyúr ráébredt, mekkora könnyelműség meggyilkolt szeretőjéről beszélni. – Mindez már a múlté. Harume meghalt, Ön és én viszont élünk.

– Ma délelőtt azt mondta, akad néhány kiszámíthatatlan nő, aki állandóan kacérkodik a veszéllyel, mintha azt akarnák, hogy valaki megölje őket – feszegette tovább a kérdést Reiko. A daimjó önszántából elárulta, hogy mindannyiszor jelen volt a bűntények színhelyén; most már csak a beismerő vallomására volt szükség. – Haruméra célzott?

Alighogy kimondta, máris érezte, hogy túl messzire ment. A nagyúr közömbös arcot vágott, ezért remélte, hogy fel sem fogta: gyilkossággal vádolják. Mijagi úrnő váratlanul megszorította a csuklóját. Reiko meglepetten ránézett.

– Nem is a holdat nézni jött, igazam van? – sziszegte az úrnő. – Csak azért barátkozott össze velünk, hogy a *szószakan-szamána*k kémkedjen. A férjemre akarja kenni a gyilkosságot. Tönkre akar tenni minket!

Az arca elképesztő változáson ment át. Lángoló szeme fölött mély árkok barázdálták a homlokát. Orrlyuka kitágult, a sziszegéstől kivillant koromfekete fogsora. Reiko megrökönyödve bámulta. Olyan volt az egész, mint amikor a No dráma tetőpontján a főszereplő álarcot cserél, és kedves, átlagos nőből őrjöngő démonná válik.

– Nem, ez nem igaz – tagadta Reiko és megpróbált

elhúzódni, az úrnő körmei azonban a húsába vájódtak. – Engedjen el!

– Akiko, kedvesem, miről beszélsz? – nyivákolta Mijagi nagyúr. – Hogy bánasz a vendégünkkel?

– Nem veszed észre, hogy rád akarja fogni Harume kisasszony és a gyógyszeráros meggyilkolását? Én próbálom védeni magunkat, te meg egyenesen belesétálsz a csapdájába!

A daimjó zavartan rázta a fejét.

– Miféle gyógyszeráros? És miért kellene védeni magunkat? – közelebb hajolt és megpróbálta lehámozni az asszony ujjait Reiko karjáról. – Én nem tettem semmi rosszat. Soha életemben nem ártottam senkinek, nem öltem meg senkit.

– Az lehet, hogy te nem – mondta a felesége halk, fenyegető hangon.

Reiko hirtelen rádöbbsent az igazságra. Az úrnő nem a férjének próbált alibit biztosítani, hanem saját magának. – Ön a gyilkos! – kiáltott fel.

Mijagi úrnő mély torokhangon felnevetett.

– Ha ilyes sokáig tartott, amíg rájött, akkor mégsem olyan okos, mint amilyennek hiszi magát.

– Akiko! – képedt el a férje. – Te ölted meg Harume kisasszonyt? De hát miért?

– Mit számít ez? – recsegte az asszony. – Most már nem ő jelenti a problémát, hanem ez a nő – mutatott Reikóra. – Túl sokat tud. – Rosszindulatú arcát most a lány felé fordította. – Ha úgy vesszük, örülök is, hogy kiderült a kémkedése. Most legalább úgy érzem, igazságos, amit egész nap tervezek. Nem azért hívtam magunkkal, hogy a férjemnek legyen kin legeltetnie a szemét. De nem ám! Azért hívtam, mert így

tökéletes alkalmam nyílik rá, hogy örökre eltüntessem az életünkből. Ugyanúgy, ahogy a férjem ágyasait.

Mijagi nagyúr alig kapott levegőt.

– Hópehely? Ökörszem? Mit tettél velük?

– Megöltem őket – jelentette ki önelégülten az úrnő. – Megkötöztem őket és elvágtam a torkukat.

Reikónak a rémülettől felkavarodott a gyomra. Az asszony örülten villogó szemének láttán rájött, hogy egészen eddig nem is attól félt, akitől kellett volna. A daimjó ártatlan és ártalmatlan volt. A jelentéktelen árnyéknak hitt asszony jelentette az igazi veszélyt. Elő akarta húzni a ruhaujjába rejtett tört, de az úrnő erős szorításában mozdulni sem tudott.

– De miért tetted, Akiko, miért? – A nagyúr elfehéredve bámult a feleségére. – Hogy tehetted ezt velük? Hiszen sosem ártottak neked. Csak nem... csak nem voltál féltékeny rájuk? Ugyanolyan keveset jelentettek nekem, mint a többi nő.

– Ezt én jobban tudom! – csattant fel Mijagi úrnő. – Elvettek volna tőlem. Romba döntöttek volna mindent. De én megszabadultam tőlük. Most pedig tőle is megszabadulok, hogy soha, soha ne állhasson közénk!

Az úrnő alighanem megtébolyodott, miután Harumét megmérgezte, és már nem volt megállás: újra meg újra gyilkolni akart. Reiko testét erősebbé tette az ijedtség. Az asszony most vele is végezni akar! Kitépte magát a szorításából, felugrott, és ki akart rohanni. Az úrnő azonban elkapta a selyemövét, és akkorát rántott rajta, hogy a lány megpördült. Még mindig térden állva megmarkolta a bokáját. Reiko elvesztette az egyensúlyát, és nekiesett az asztalnak. Az étel és a sütemények szanaszét repültek a lány pedig hanyatt zuhant. Mijagi úrnő felpattant, és rávetette magát.

– Hópehely... Ökörszem... – suttogta a daimjó és bánatosan összekuporodott a sarokban. – Ne... Ne csináld, Akiko! Teljesen elment az eszed! Hagyd abba!

Reiko megpróbálta lelökni magáról a daimjó feleségét, csak hogy a karja belegabalyodott a kimonó bő ujjába. Nem érte el a törét. Tehetetlenül vergődött az asszony súlya alatt. Mijagi úrnő szorongatni kezdte a torkát. Minden erejét összeszedve Reiko hatalmas ütést mért a homlokával a nő arcába, és hallotta az egymásnak csapódó csontok fájdalmas reccsenését. Egy pillanatra el is sötétült előtte a világ. Mijagi úrnő felvisított, és legördült róla. Reiko azonnal feltápászkodott, de mire elővehette volna a törst, már a másik is talpon volt. A szájából ömlött a vér, néhány foga gyökerestől kitört. Órületlenül izzó szemmel Reikónak rontott. Nekivágódtak a farácsos falnak, amely az ütődéstől szilánkokra tört. Hideg levegő tódult be a pavilonba.

– Hagyd abba, Akiko – siránkozott Mijagi nagyúr.

Reiko rájött, hogy ő, aki mindig is hitt a nők erejében, az úrnő erejét igencsak alábecsülte. Szano azt hitte, hogy az asszony csak a daimjó rabszolgája, s ezért nem is vette fel a gyanúsítottak listájára. Ennek köszönhetően Reiko is öregnek és gyengének gondolta, olyannak, aki a légynek sem tudna ártani. Most átkozta magát saját ostobaságáért. Abban igaza volt, hogy Mijagiék háza táján kell keresni a gyilkost, csak arra nem jött rá, hogy kettőjük közül éppen az asszony lesz az.

– Segítség – sikoltotta. Most igencsak jól jött volna, ha a közelben van egy erős férfi. – Fudzsiszava nyomozó! Óta nyomozó! Segítsenek!

– Sikoltozzon csak, amennyit akar! – Mijagi úrnő

belekapaszkodott a hajába; szanaszét repültek a hajtűk és a fésűk. – Úgysem hallják meg.

Az egyik kezével megmarkolta Reiko állát, aki kétségbeesetten próbált kiszabadulni, de az úrnő a hasára térdelt. A másik kezével előhúzott egy kést a köntöse alól és Reiko arca elé tartotta.

Reiko tekintette a hosszú, éles acélpengére szegeződött. Maga elé képzelte a két lemészárolt ágyast, akik vérét talán ugyanez a penge ontotta ki. Utoljára akkor volt ilyen veszélyes helyzetben, amikor a két rablóval kardozott Nihonbasi utcáin. Akkor legyőzhetetlennek érezte magát, most azonban rá kellett jönnie, hogy ő is halandó. Már sajnálta, hogy egyedül próbált szembeszállni egy gyilkossal, és szerette volna, ha Szano ott van és megvédi; Szano azonban Edóban volt, és az önsajnálát nem segített semmit.

– Ne bántson, kérem – nyöszörögte Reiko, hiába próbált bátornak látszani. – Senkinek sem fogom elárulni, mit tett, ígérem.

– Látod, nem akar ártani nekünk! – kiáltotta Mijagi nagyúr. – Engeddük el! Szépen hazamegyünk és elfelejtjük az egészet.

– Nem szabad hinnünk neki, Sigeru. – Az asszony hangja egy pillanatra kedvesebb lett, ahogy a férjéhez szólt. – Bízd rám, majd én mindent elintézek. Ahogy eddig is. – Reiko torkához szorította a kést.

– Engedd el, kérlek! – jajgatott Mijagi. – Úgy félek! – Vagy csak megjátszotta eddig, mennyire érdekli a halál szépsége, vagy sosem szembesült még az igazi erőszakkal. – Nem akarok bajt.

– A férjemnek elmondtam, hogy hová megyek – mondta

Reiko, és saját, elérhetetlen fegyvere után vágyakozott. – Lehet, hogy büntetlenül megúsza Harume és Csojei meggyilkolását, de az én halálom nem maradt megtorlatlanul.

Mijagi úrnő felnevetett

– De hát nem is akarom megölni, Szano úrnő! – A kést még mindig Reiko tokának szorítva feltérdelt, majd Reikót is felrántotta a földről. – Annyira elbűvölte a telihold, hogy sétálni akart egyet a szakadék peremén. Sajnos csúszós volt a kő.

– Ezt úgysem fogja elhinni a férjem!

– Ó, dehogyisnem! – Mijagi úrnő levonszolta Reikót a pavilon lépcsőjén, és kirángatta a sötét, viharos éjszakába. – Szomorú baleset, de mit tegyünk? Mozgás!

39.

– Nem kellett volna Reikót a Mijagi házaspár közelébe engednem! – próbálta túlharsogni Szano a vágató lovak patáinak dobogását. A hegyek közt kanyargó úton lovagoltak felfelé; lovaik nyergére meggyújtott lámpásokat akasztottak.

– De hát nem tudhattad, hogy ez lesz a vége! – kiabált vissza Hirata.

– Egyenesen haza kellett volna mennem Aszakuszából ahelyett, hogy az étákhöz mentem volna. Akkor még lebeszélhettem volna erről a kirándulásról.

– De ha nem látogatod meg Danzémont – érvelt Hirata –, akkor azt sem tudtad volna meg, hogy egy nő hajította azt a tórt. Nem jöttünk volna rá a Patkány és Mijagi úrnő kapcsolatára, nem találtuk volna meg a két halott ágyast, így aztán honnan tudhattuk volna, hogy veszélybe kerülhet a feleséged, ha elmegy Mijagiékkal a nyaralóba?

– Akkor sem engedtem volna el egyedül.

– Különben sem tudják, hogy segít neked a nyomozásban. Ne aggódj, nem lesz semmi baja.

– Ha elkésünk, és baja esik, én is megölöm magam. – Szano el sem tudta már képzelni az életét Reiko nélkül. Bárcsak inkább ragaszkodott volna az akaratához! Még az is jobb lett volna, ha örökös bezártságra és unalomra ítéli Reikót, és ezzel teljesen elidegeníti magától.

Akkor legalább most biztonságban lenne. – Kár volt megengednem, hogy segítsen a nyomozásban!

Befordultak a földútra. Mielőtt eljöttek a városból Szano kiszedte a Mijagi-birtok őreiből a nyaraló pontos helyét. Hirata azonnal elküldött egy üzenetet a többi nyomozónak, hogy segítsenek, de nem volt rá idő, hogy megvárják, amíg megérkezik az erősítés.

Zörgő hangot hallottak a fák között

– Hallottad? Mi volt ez? – kiáltotta Hirata Szano háta mögött.

– Biztosan felriasztottunk valami állatot – mondta türelmetlenül Szano, aki alig várta, hogy végre megérkezzenek már. – Most ne ezzel foglalkozz! Siessünk!

Elérték a tisztást. A sötét és csendes nyaraló előtt Szano észrevett két üres gyaloghintót. Azonnal látta, hogy az egyik a sajátja.

– Hahó! – kiáltotta. – Van itt valaki?

Ott hagyták a lovakat, csak a lámpásokat akasztották le a nyergükről, és a nyitott ajtón át beléptek a nyaralóba. A bejárat melletti fogason fegyverek sorakoztak. Szano azonnal felismerte köztük a nyomozók kardjait, és berohant a huzatos folyosóra.

– Ota! Fudzsiszava! Hol vagytok? Reiko!

Nem kapott választ, de érezte, hogy a felesége valahol ott van a közelben. Jobb kéz felől barlangszerű konyha ásítózott.

– Füstölög a tűzhely – mondta Hirata. – Valahol itt kell lenniük.

Szano ekkor hallotta meg azt a mély, reszelős dörmögést, amely egyre magasabb lett, egy sóhajban végződött, és újra meg újra megismétlődött. Valaki horkolt a konyhában! Szano berohant az ajtón.

Tizenkét férfi feküdt elterülve a konyha kövén, tálcák és

féli elfogyasztott ételek között. Szano felismerte Reiko kísérőit és a két nyomozót. Ota horkolt, az ő hangját hallotta Szano a folyosón.

– Alszanak – csodálkozott Hirata.

Szano megrázta Ota nyomozót.

– Ébresztő! Hol van Reiko?

Ota felmordult, majd békésen szuszogott tovább.

– Részegek – fintorgott Hirata.

Szano orrát megcsapta Ota lehelete. Nem pálinkaszagú volt, hanem furcsa, édeskés, olyan, mint a túlérlett barack. Beleszimatolt a nyomozó csészéjébe, és abban is ugyanezt a szagot érezte.

– Nem részegek ezek, Hirata. Valaki altatót kevert a teájukba. – Most már biztosan tudta, hogy Mijagi úrnő meg akarja ölni a feleségét. Mi másért altatta volna el az embereit?
– Gyere, kutassuk át a házat!

Átkutatták, se senkit sem találtak.

– Biztos kimentek nézni a holdat – vélekedett Szano, és a hátsó ajtó felé rohant.

A kert ugyanolyan kihalt volt, mint a ház, ám a fákkal borított emelkedő tetején egy aprócska épület körvonalai rajzolódtak ki a fekete égbolt előtt.

– Ott lesznek – mutatta Szánó.

Elindultak felfelé. Miközben a keskeny ösvényen botorkáltak, minduntalan megcsúsztak a fenyőtűkön és a lehullott leveleken, megbotlottak a nagyobb kövekben és a letört ágakban.

– Azt hiszem, valaki követ minket – mondta Hirata.

Szano rá sem hederített a csatlósára. Lihegve felnézett, és látta, hogy már csak néhány lépés, és felérnek a sziklaszirt

tetejére. Egy nádtetős pavilont látott a magasban, és meghallotta az első hangokat is.

– Kérlek, Akiko! Ha megöled, csak még több bajt hozol a fejünkre – könyörgött kétségbeesettem Mijagi nagyúr.

– Nincs más választásunk – hallatszott Mijagi úrnő hangja is.

Szano és Hirata még gyorsabb iramban kaptatott felfelé. Mijagi nagyúr zokogni kezdett.

– Rá fognak jönni és kivégeznek gyilkosságért. Hogyan fogok boldogulni nélküled?

– Sehogy – vágta rá a felesége diadalittasan. – Harminchárom éve szolgálak már, teljesítettem minden kívánságodat, és megvédtelek a következményektől. A szomszéd lányt is megöltem, amikor áthívtuk vendégségbe, és észrevette, hogy kilested a mellék helyiségben. Nem akartam, hogy elfecsegye és bajba keverjen, ezért megmérgeztem a teáját. Ha ezzel a nővel is végeztem, senki sem választhat el minket egymástól, soha többé.

Szóval Mijagi úrnő követte el azt a gyilkosságot is, amelyről Ueda bíró beszélt. Szano reménykedni kezdett. A beszélgetésből az derült ki, hogy Reiko még életben van. Zihálva megkerülte a pavilont, és a másik oldalon megtorpant. Lámpásának pislákoló fénye három alakra vetődött. Mijagi nagyúr az ösvényen térdelt, amelynek szélén egy sziklaszirt mögött sötét mélység tátongott. Lehetett hallani, hogy valahol nagyon mélyen a tenger hullámai csapkodják a sziklafalat. Mintegy tíz lépésnyire, a szakadék peremén állt Mijagi úrnő és Reiko haját markolta. Csillogó köntöse lobogott a szélben.

– Reiko! – kiáltotta Szano.

A daimjó a nyomozó felé fordította könny áztatta arcát. Mijagi úrnő megperdült. Egy kést szorított Reiko arcához, akinek az arca eltorzult a rémülettől. Amikor meglátta a férjét, mondani akart valamit, de az úrnő rárivallt:

– Csönd legyen!

– Dobja el a kést parancsolta Szano, miközben megpróbált nyugalmat erőltetni remegő hangjába. – Letartóztatom Harume kisasszony és Csojei meggyilkolásáért. Ha megöli a feleségemet, azzal csak a saját helyzetét súlyosbítja. Engedje el!

– Hallgass rá, Akiko – könyörgött Mijagi nagyúr.

Az úrnő kezében megremegett a fegyver, de nem vette el Reiko torkától. Kétségbeesés tükröződött a szemében, hosszú haját összeborzolta a szél. Szano fel sem ismerte benne azt a kimért, higgadt asszonyt, akit két napja ismert meg. Az arca kipirult, a szája csurom vér volt, és úgy vicsorgott, mint egy örült.

– *Szószakan-szama*, a feleségem valójában nem rossz ember – mondta Mijagi nagyúr. – Harume kisasszony volt a gonosz. Megzsarolt. A feleségem csak engem akart megvédeni.

– Ha elengedi a feleségemet – mondta az úrnőnek a nyomozó –, megkérem a sógunt, hogy ezt vegye figyelembe enyhítő körülményként. – Rosszul lett a gondolatra, hogy egy gyilkos megmeneküljön az igazságszolgáltatás elől, de úgy érezte, megtenne bármit, csak Reikót megmenthesse. – Jöjjön, beszéljük meg!

Mijagi úrnő egy tapodtat sem mozdult.

– Hallgass a *szószakan-szamára* – győzködte asszonyát a nagyúr.

– Látod, ő majd segít nekünk.

Mijagi úrnő szeme most a férjére szegeződött.

– Igen, Harume gonosz volt. Annyira gonosz, hogy képes volt teherbe esni tőled.

– Tőlem? – hüledezett Mijagi. – Miről beszélsz?

– A gyerekről, akivel Harume viselő volt, amikor meghalt – felelte Mijagi úrnő. – Láttam Harumét az Avasima Mjódzsin szentélyben.

– Ez a sintó istenség volt a nők védőszentje. – Azért imádkozott, hogy egészséges gyermeknek adhasson életet. Meg kellett mérgeznem a tintát, hogy végezhesek mindkettőjükkal.

– De hát soha, egy ujjal sem értem Haruméhoz! – A daimjó négykézláb a feleségéhez mászott és letérdelt előtte. – Akiko, de hiszen ismersz! Miért gondolod, hogy tőlem esett teherbe.

– Ha nem tőled, akkor ugyan kitől? Biztos nem attól az impotens, nyápic sóguntól! – A férjére meredt és lassan leeresztette a kést. – Évekig eltűrtem, hogy más nőkben gyönyörködsz, és egy szóval sem panaszkodtam, mert azt hittem, hogy csak nézed őket, de nem érsz hozzájuk, és a szíved hűséges marad hozzám!

Szano kihasználva, hogy az úrnő nem figyel oda, közelebb araszolt a feleségéhez.

– Azt hittem lelki társak vagyunk –, folytatta az úrnő –, olyanok mint az a két hattyú a címerünkön. De te lefeküdtél Harumével, és még csak el sem mondtad nekem. Elárultál!

– Akiko, én soha...

– Tudom én jól, mennyire vágytál egy fiúgyermekre! Nem hagyhattam, hogy Harume megszülje a gyermeket! Vérszemet kaptál volna. Feleségül vetted volna Harumét, és a

fiadat tetted volna meg örökösöddé, engem pedig félredobtal volna! Mi lett volna velem nélküled?

Szano végre megértette, miért kellett meggyilkolni Harumét. Egy félreértés örült féltékenységhez vezetett. Nem az ágyas volt a kiszemelt áldozat, hanem a meg nem született gyermek. Még közelebb lopakodott.

– Azért ölted meg Hópelyhet és Ökörszemet is, nehogy gyermeket szülhessenek nekem. – Mijagi nagyúr álmélkodva csóválta a fejét. – De miért kellett megölnöd egy gyógyszerárust?

– Mert különben elárulta volna, hogy én vettem tőle a mérget. Azt a rusnya szörnytulajdonost is meg akartam, amikor megtudta és zsarolni próbált, de nem sikerült. Érted már, hogy mindent csak azért tettem, hogy együtt maradjunk? Hogy minden ugyanolyan legyen, mint régen?

– Akiko, és sosem hagytalak volna el – nyüszítette Mijagi nagyúr. – Szükségem van rád. Lehet, hogy soha nem mondtam, de szeretlek. – Kinyújtotta a kezét. – Kérlek, engedd el a *szószakan-szama* feleségét, és gyere ide hozzám!

– Azt már nem! – Mijagi úrnő közelebb lépett a szakadék pereméhez. Szano szíve majd' kiugrott a helyéről; megállt, és leeresztett kézzel intett Hiratának, hogy ő se kövesse. Egy rossz mozdulat, és Reikónak vége. – Láttam, hogy bámultad! Tudom, hogy meg akarod kapni! Csak akkor lehetek biztos benne, hogy sosem szül gyermeket neked, ha végzek vele.

– Hallgasson ide! – szólalt meg Szano. – Nem a férje volt Harume gyermekének az apja! Nem csalta meg Önt! Haruménak volt egy másik szeretője is. Reiko pedig hozzám tartozik; Mijagi nagyúr sosem kaphatná meg. Kérem, engedje el!

Mijagi úrnő üres tekintettel meredt rá. Olyan régóta élt már saját eltorzult világában, hogy már képtelen volt értelmesen végiggondolni a dolgokat. Lassan elfordult és vonszolni kezdte Reikót a szakadék felé.

– Ne!

Szano elindult a két nő felé, Hirata azonban egy gyors mozdulattal Mijagi nagyúr mögé ugrott, és hátulról lefogta a daimjót.

– Mijagi úrnő, ha a *szószakan-szama* feleségének egy haja szála is meggömbül, én is lehajítom a férjét! – ordította.

Szanónak eszébe sem jutott ez a csel; végig csak Reikóra összpontosított. Most visszatartott lélegzettel figyelte, ahogy Mijagi úrnő felkapja a fejét. Amikor meglátta szorult helyzetben levő férjét, kővé dermedt.

– Akiko, segíts! Nem akarok meghalni! – A nagyúr zokogva vergődött Hirata szorításában.

– Megmentheti a férjét – mondta Szano –, csak dobja el azt a kést és engedje el Reikót.

Mijagi úrnő tébolyult tekintete az uráról Szanóra, majd Reikóra vándorolt, és fájdalmasan felnyögött, de nem mozdult.

– Hirata? – szólt Szánó.

A fiatal csatlós a szakadék széléhez vonszolta Mijagit. – Segítség, Akiko! – nyöszörgött a daimjó.

Síri csönd támadt, csak a szél suhogását és a tenger morajlását lehetett hallani. Mindenki mozdulatlanul állt; úgy tűnt, még a hold és csillagok is abba hagyták égi sétájukat.

Ekkor megzörrent a bozót, és egy piszkos kimonós, lándzsás alak ugrott Mijagi úrnő és Reiko mögé.

– Kusida hadnagy – suttozta csodálkozva Szano. Látta,

hogy Hirata is döbbsenten áll, és hallotta a daimjó elképedt dűnnyögését is. Mijagi úrnő szikrázó szemekkel megfordult és megpróbált egyszerre nézni mindenkire.

– Ő volt az, aki az erdőben zörgött! – szólalt meg Hirata. – Ugye mondtam, hogy valaki követ minket! Mit keres itt, hadnagy?

Kusida rá sem hederített Szanóra, Hiratára, Reikóra és a daimjóra. Mijagi úrnőre mutatott a lándzsájával, és elordította magát:

– Gyilkos! – Majomszerű arca csupa kosz volt; csimbókos, kiengedett haja a vállát verdeste. – Éjt nappallá téve kerestem az én drága Harumém gyilkosát! Végre meg is találtam! Most pedig végre bosszút állok a haláláért, megbékítem a szellemét és visszaállítom a becsületemet!

Szano értette már, miért ment Kusida a Daikon rakpartra. Megtalálta Csojeit, és kiszedte belőle, ki vette meg tőle a nyílmérget. Őt hallotta a háziúr a gyógyszeráros szobájában. Kusida tett egy lépést Mijagi úrnő felé, majd mielőtt még Szano megakadályozhatta volna, rávetette magát. Az asszony sikoltva félreugrott a pavilon felé, így a lándzsa hegye csak a kimonója ujjából tépett le egy darabot. Kusida szitkozódva újra rátámadt. Amikor Mijagi úrnő felemelte a kést, hogy védje magát, Reiko végre kiszabadult. Végigbotorkált az ösvényen, s közben megpróbálta kikerülni az eszeveszetten szurkáló hadnagyot. Amikor Szano odarohant segíteni, a lándzsa az ő vállát is eltalálta.

Hirata félrelökte Mijagi nagyurat. Előrántotta a kardját, és Kusida hadnagyra rontott.

– Majd én elintézem, *szószakan-szama!* Te mentsd meg Reikót!

A csatlós kardcsapásai egyre lejjebb kényszerítették Kusidát a domboldalon. Szano Reiko felé nyúlt, de Mijagi úrnő egy hirtelen mozdulattal megsuhintotta a kését, és megvágta a nyomozó karját.

– Tűnjön innen! – vicsorogta.

Szano előrántotta a kardját, és lesújtott az úrnő késére. Éles csattanással csapódtak egymáshoz az acélpengék. Szano megérezte, hogy valaki van a háta mögött; amikor megfordult, a kardját lóbáló Mijagi nagyúrral találta szemközt magát.

– El a kezekkel a feleségemtől! – A nagyúr petyhüdt arcát feszesebbé tette a félelem. Ügyetlenül Szano felé dőött.

Szano elhajolt az ütés elől, majd hatalmasat vágott a daimjó kardjára. Csak megfékezni akarta Mijagit, nem megölni.

– Ezt a csatát nem nyerheti meg, Mijagi nagyúr. Adja meg magát!

Reiko közben Mijagi úrnőre támadt a törrel, aki egy gyors mozdulattal kivédte az ütest. Egymásnak feszülő pengékkel, lobogó hajjal gyönyörű haláltáncot lejtettek a sziklaszirt peremén. Reiko gyakorlott mozdulatokkal vívott, ezt azonban kiegyenlítette az úrnő örült elszántsága. Szano hallotta, hogy a domb alján Kusida üvöltözik Hiratával: – Eresszen, hadd bosszulom meg Harume halálát! Másként nem nyerhet békét a lelkem!

Mijagi nagyúrnak nem sok esélye volt a képzett szamurájjal szemben. Bánatos arcán izzadságcseppek csillogtak. Mivel egész életét a testi vágyainak szentelte, harmatgyenge karja nem sokáig tudta forgatni a fegyvert. Szano egy határozott mozdulattal kiütötte a kardot a kezéből.

Mijagi a földre roskadt. A feleségére nézett, akinek suhogó köntösét egyre több vérfolt tarkította, ahogy Reiko egyre több sebet ejtett rajta a tőrrel. Szánalomra méltó nyüszítés tört fel a torkából, ahogy maga elé képzelte a sivár jövőt: Vagy börtönbe kerül, vagy száműzetésbe, de a felesége bűneiért mindenképpen elkobozzák tőle a családi birtokot. Aztán felemelte a kezét, és megadta magát.

– Ön győzött – ismerte el csöndes méltósággal. – Kérem, engedje meg, hogy éljek nemesi előjogaimmal, és szeppukut kövessenek el.

A daimjó előhúzta rövid kardját, és a hegyét remegő kézzel a hasához szorította, majd behunyt szemmel elmormolt egy imát. Vagy azért tette, mert gyáva volt szembenézni a következményekkel, vagy azért, mert az ereiben mégiscsak csordogált némi büszke szamuráj vér, mindenesetre vett egy mély levegőt, és egy éles, fülsértő sikoly kíséretében magába döfte a kardot.

– Sigeru! – Mijagi úrnő azonnal odarohant és letérdelt vonagló, nyöszörgő, haláltusáját vívó férje és unokatestvére mellé. Elejtette a kést és vérfoltos kezével magához szorította a férfi fejét.

Mijagi teste összerándult. Felnézett a feleségére, és néma ajkával érthetetlen szavakat formált. Végül elernyedtt az asszony ölelésében, és lebicaklott a feje.

– Jaj, ne! Kedvesem! Ne! – siránkozott Mijagi úrnő, és a testét rázta a zokogás.

Reiko kimerülten Szano mellé lépett. Óvatosan leguggolt, és az elejtett kés után nyúlt, noha nem gondolta, hogy az asszony ezek után is ellenáll majd a letartóztatásnak. Mijagi úrnő azonban gyorsabb volt. Egy hirtelen mozdulattal

felkapta a kést, és Szanóra szegezte. A bánattól lefelé görbült a szája, dühtől vörös arcán a vértől és a könnyektől elmaszatolódott a festék.

– Elpusztította a férjemet – suttogta. – Ezért most megfizet.

Szano felemelte a kardját. Mijagi úrnő, azonban meglepő módon nem őt támadta meg, hanem Reiko felé ugrott. – Elvette a kedvesemet. Most én is elveszem az Önét!

Reiko, aki nem számított erre a fordulatra, túl későn hajolt el. A penge nem döfte át a szívét, de fájdalmas sebet ejtett a vállán. Ismét dulakodni kezdtek. Reikót egyre közelebb kényszerítette a szakadék széléhez a vagdalkozó özvegy. Szano villámgyorsan mögéje lépett, és megragadta a kés markolatát. Viaskodás közben megbotlottak, és mindhárman a sziklaperemre zuhantak. Fejük a tátongó mélység felett lógott.

Reiko sikoltozva vagdosta Mijagi úrnő arcát, aki torkaszakadtából üvöltött a fájdalomtól. Szano kiütötte a kést az idős asszony kezéből, ő viszont ellökte magától a nyomozót, és megpróbált talpra állni. Reiko ugyanebben a pillanatban hatalmasat taszított rajta. Az úrnő hanyatt zuhant, átbucskázott a szikla peremén, és utolsó erejével a lány ruhája felé kapott, de már nem érhetette el. Mint egy utcai akrobata, megfordult a levegőben, úgy tűnt, mintha egy pillanatig ott maradt volna, fejfelé lógva a levegőben, aztán elnyelte a feneketlen mélység. Egy pillanatig még hallották magas, vékony halálsikolyát, amit néhány tompa puffanás követett, ahogy a test zuhanás közben a szikláknak csapódott. Aztán csönd lett.

Szano talpra segítette Reikót, és egymásba kapaszkodva

bámultak a mélybe. A holdfény megcsillant Mijagi úrnő köntösén, de az asszony már nem mozdult meg többé.

Hirata lihegve rohant oda hozzájuk, a kezében Kusida hadnagy lándzsáját, a másikban saját kardját szorongatta. Több sebből vérzett.

– Kusida súlyosan megsebesült, de túl fogja élni – újságolta. – Hát itt meg mi történt?

Szano mindent elmagyarázott neki. Aztán mindhárman összeölelkeztek, egymásnak szorították az arcukat, és zokogni kezdtek. A vérük és a könnyük összekeveredett, és Szano olyan elégedettséget érzett, amekkorát még egy megoldott ügye után sem. A felesége biztonságban volt, leghűségesebb barátja helyreállította a becsületét. Mindhármuknak fontos szerepe volt a nyomozásban. Közös győzelmük sokkal csodálatosabb érzés volt, mint a múlt magányos hőstettei.

– Ébresszük fel az embereinket – mondta Szano és letörölgette a könnyeket az arcáról.

Még mindig egymásba kapaszkodva, középen Szanóval, elindultak lefelé a domboldalon.

Három nappal a Mijagi házaspár halála után az őrparancsnok bekísérte Janagiszava kincstárnokot a sógun magán-fogadószobájába. A terem ajtaján egy tábla lógott, amely mindenkinek az értésére adta, hogy szigorúan titkos ülést tartanak odabenn. Két ór tartotta távol az illetékteleneket.

– Kérem, lépjen be, mélyen tisztelt kincstárnok úr – mondta az ór. – Kegyelmes urunk már várja.

Valahol a városban, az edői palota alatt egy temetkezési dobot vertek. Amikor az örök kinyitották neki az ajtót, Janagiszava nagyot nyelt, és érezte a félelem fémes ízét. Tudta, hogy itt és most fognak dönteni a sorsáról.

Tokugava Cunajosi az emelvényen térdepelt. Bal kéz felől, a padlón Keiso-in úrnő és Rjuko ült szorosan egymás mellett. A sógun anyja Janagiszavára nézett, majd haragosan elfordította a fejét. Rjuko diadalittas, önelégült pillantást vetett a kincstárnok felé, s csak aztán sütötte le a szemét. Velük szemben, a sógun jobbján, a legmegtisztelőbb helyen Szano *szószakan* térdelt, és közömbös arcot vágott.

Janagiszava lelkében kitört a gyűlölet tűzhányója. Legszörnyűbb rémálma vált valóra: gyűlölt ellensége foglalta el immár az eddig őt megillető helyet, s ez azt jelentette, hogy most már Szano volt a sógun kedvence. Janagiszava legszívesebben ordítva tiltakozott volna, de tudta, ha most gorombán viselkedik, azzal csak a saját helyzetén ront.

Mindenképpen uralkodnia kellett az indulatain. Letérdelt a sógun elé és mélyen meghajolt.

– Jó reggelt, Janagiszava-szan – köszöntötte Tokugava Cunajosi. Hangjában nyoma sem volt a megszokott, panaszos nyafogásnak, és nem is mosolygott. – Sajnálatos, hogy az ülés miatt egy kicsit el kell halasztanod egyéb, fontos teendőidet.

– Éppen ellenkezőleg: mindig megtisztelve érzem magam, ha a rendelkezésedre állhatok – udvariaskodott a kincstárnok, s noha megijesztette a hűvös fogadtatás, megpróbált úgy tenni, mintha a leghalványabb fogalma sem lenne arról, hogy azért hívták ide, mert felségárulással vádolják. – Várom a parancsaidat.

– Azért kérettelek ide, mert néhány igen komoly dolgot kell megbeszelnünk – mondta a sógun, és a legyezőjével játszadozott.

Janagiszava szíve úgy dörömbölt, mint egy ketrecbe zárt vadállat. Noha mióta Rjuko az irodájában járt, számtalanszor elképzelte ezt a helyzetet, a valóság még így is szörnyű volt. Tudta, hogy le kell győznie a félelmét, ha helyre akarja állítani, amit elrontott.

– Természetesen segítek mindenben, amiben csak tudok, kegyelmes uram – készségeskedett Janagiszava, miközben megpróbált egyszerre zavartan és segítőkészen nézni, s ugyanakkor kellő mennyiségű ártatlanságot is csempészni a hangjába. – Mi az, amit meg kell beszelnünk?

– Nos, a jelek szerint megpróbáltad megvádolni nagyra becsült anyámat Harume meggyilkolásával, mi több, megpróbáltad rávenni az én kedvenc *szószakanomat*, hogy ő emeljen hivatalos vádat ellene. Ez pedig nem más, mint felségárulás. – Tokugava Cunajosi magas, vékony fejhangon

beszél, és könnyek csillogtak a szemében. Keiso-in halkan zsémbelődött és a fia kezét simogatta. Rjuko somolygott, Szano pedig gyanakvó éberséggel tekintett mindenkire. – Tizenöt éven keresztül mindent megadtam neked, amit csak kívántál: földet, pénzt és hatalmat. Te pedig azzal hálálod meg, hogy elárulod a családomat és a barátomat. Ez felháborító!

– Felháborító lenne, ha igaz lenne, kegyelmes úr – mondta Janagiszava –, de biztosíthatlak, hogy nem igaz. – Izzadni kezdett a hónalja, és a keze olyan hideg lett, mint a jég, de pontosan tudta, mit kell tennie. Döbrent és sértett képet vágott, persze azért vigyázott, hogy ne vigye túlzásba, és folytatta a színjátékot. – Kegyelmes uram, mi vitt rá téged, hogy elhidd ezeket a szörnyű vádakot?

– Hát... – A sógun nyelt egy nagyot, és szaporán pislogott, majd erőtlenül Szano felé intett.

– Ön megparancsolta Sicsiszaburónak, hogy csempésszen át egy levelet Keiso-in úrnő szobájából Harume holmijai közé, hogy én később megtaláljam – ismertette a tényállást Szano.

Janagiszava döbrenten rázta a fejét, majd hagyta, hogy a színlelt harag megkeményítse az arcvonásait.

– Sicsiszaburó a parancsom nélkül, mi több a tudtomon kívül cselekedett – állította.

Keiso-in alig kapott levegőt. – Hihetetlen! – álmélkodott. Rjuko szeme összeszűkül, Szano pedig a homlokát ráncolta.

– Valóban? – kérdezte a sógun reménykedve. – Azt akarod ezzel mondani, hogy minden a fiú hibája, és neked semmi közöd ehhez a cselszövéshez az anyám és a *szószakanszama* ellen?

Janagiszava érezte, hogy máris győzött. Tokugava

Cunajosi még mindig bízni akart benne, legalább annyira szeretett volna kibékülni vele, mint megbüntetni.

– Pontosan ezt akarom mondani.

A sógun megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Akkor úgy látszik, elhamarkodottan ítéltünk fölötted, Janagiszava-*szan*. Ezer bocsánat.

Janagiszava örömmel nyugtázta, hogy mindkét célját el fogja érni ezzel a remekbe szabott tervvel. Sicsiszaburónak magára kell vállalnia a felségárulás bűnét, s ennek köszönhetően örökre el is fog tűnni az életéből. Ha már vége lesz a kapcsolatuknak, a fiatal színész nem fog többé veszélyes vágyakat ébreszteni benne, és nem fogja többé aláásni a tekintélyét. Janagiszava meghajolt, szerényen elfogadta a sógun bocsánatkérését, és felkészült a következő menetre.

Minden úgy történt, ahogy gondolta. Szano megszólalt:

– Javaslom, engedjük meg Sicsiszaburónak, hogy ő is elmondhassa a véleményét az ügyről.

– Rendben van – egyezett bele a sógun engedékenyen.

Nem telt el sok idő, és Sicsiszaburó Janagiszava oldalán térdelt az emelvény előtt. Biztatást várva nézett Janagiszavára, ám a kincstárnok szándékosan kerülte szeretője pillantását. Alig várta már, hogy végre megszabaduljon ettől a szánalmas kis korcstól.

– Sicsiszaburó, mondd el nekünk az igazat – szólalt meg Tokugava Cunajosi. – Igaz, hogy önszántadból, mindenféle parancs nélkül elloptál egy levelet az anyám szobájából, és becsempészted Harume kisasszony szobájába?

Janagiszava tudta jól, hogy a fiú tagadni fog. Csakhogy egy ócska kis színész szava nem sokat fog nyomni a latba egy

kincstárnok szavával szemben, és könnyen el fogja tudni érni, hogy Sicsiszaburót nézzék a hazugnak.

– Igaz, kegyelmes uram. Így történt – felelte Sicsiszaburó.

Janagiszava döbbenetesen nézett rá. Keiso-in úrnő és Rjuko izgatottan sutyorogni kezdtek, a sógun bólintott. Szano ismét közbeszólt:

– Kegyelmes uram, azt hiszem, Sicsiszaburó megfélemlítve érzi magát ebben a társaságban. Talán jobb lenne, ha csak Ön és én kérdeznénk ki, akkor biztosan az igazat mondaná.

– Nem szükséges! – tiltakozott Sicsiszaburó csengő hangján. – Jól vagyok. És... az igazat mondom.

Janagiszava annyira zavarba jött hogy szóhoz sem jutott? Megőrült ez a színész? Vagy egyszerűen csak ostoba?

– Tudod-e, hogy ezzel azt is bevallottad, hogy megpróbáltad az anyámat terelni a gyilkosság gyanúját? – kérdezte a sógun. – És azt tudod-e, hogy ez bizony felségárulásnak minősül?

– Tudom, kegyelmes uram – suttogta Sicsiszaburó remegve. – Áruló vagyok.

Tokugava Cunajosi felsóhajtott.

– Ezért a bűnödért halálra ítélek.

Az örök megbilincselte Sicsiszaburó kezét és lábát, hogy elhurcolják a kivégzőhelyre. Tokugava Cunajosi el is fordult, hogy ne kelljen végignéznie ezt az utálatos látványt. Keiso-in úrnő könnyekben tört ki. Rjuko Janagiszavára pillantott, majd vigasztalni kezdte a kedvesét. A kincstárnok arra számított, hogy a színész kegyelemért fog könyörögni, és bevallja, hogy parancsra tette, amit tett, Sicsiszaburó azonban beletörődött a sorsába. Amikor kivették a teremből, Janagiszavához

fordult.

– Bármit megteszek érted – mondta. Noha az arca olyan fehér volt, mint a hó, sötét szemében mégis a szerelem tüze égett, és a hangjából is kiérződött az öröm. – Megtisztelve érzem magam, hogy meghalhatok érted.

Azzal örökre eltűnt. Döngve vágódott be utána az ajtó.

– Nos – szólalt meg Tokugava Cunajosi –, örülök, hogy sikerült tisztáznunk ezt a félreértést. Szano *szószakan*, most már elmehet. Gyere, és ülj mellém, Janagiszava-szan.

A kincstárnok azonban ülve maradt, annyira meglepték az imént történtek. Csak bámult, bámult Sicsiszaburó után. A színész meghozta a legnagyobb áldozatot a kedvéért. Ahelyett, hogy megkönnyebbült volna, Janagiszavát egyszerre öntötte el a bánat, a sajnálat és a döbbenet. Rájött, hogy épp most pusztította el az egyetlen embert a világon, aki igazán szerette. Túl későn fedezte fel Sicsiszaburó szeremének valódi értékét, és most kitöltetlen úr maradt a szívében.

Gyere vissza! – szerette volna utána kiáltani.

Aztán rájött, úgysem ismerné be, hogy ő eszelte ki a galád tervet, nem pedig a színész. Az önzés minden más érzésnél, még a szerelemnél is erősebb volt. Belátta, hogy a szüleinek igazuk volt, és egyáltalán nem hibáztatta már őket, amiért megvontak tőle minden szeretetet. Nem is érdemelte meg.

– Janagiszava-szan? – A sógun durcás hangja véget vetett az önmarcangolásnak. – Nem hallottad, mit mondtam? Gyere és ülj mellém.

Janagiszava engedelmeskedett. Az üvöltő üresség elpusztította a lelkét. Siralmas jövő várt rá, rabszolgákkal és talpnyalókkal, politikai szövetségeseikkel és ellenfelekkel,

felettesekkel és vetélytársakkal, de senki sem lesz, akitől szeretetet kapjon; senki, aki megragassza összetört szívét. Arra ítéltetett, hogy ne adjon, és ne is kaphasson szeretetet.

– Nem vagy valami jó színben – jegyezte meg Tokugava Cunajosi. – Van valami baj?

Három legádázabb ellensége ült Janagiszavával szemben. Tudta, hogy tisztában vannak az igazsággal, és azt is tudta, hogy előbb-utóbb vissza fognak vágni ezért az árulásért. A csata véget ért, a háború azonban nem – s az ellenségei immár egymás szövetségesei lettek.

– Nem, minden rendben – felelte Janagiszava kincstárnok.

Hirata a palotakertben sétált, és Icsiteru kisasszonyt várta. Sűrű felhők takarták el a napot, az égen káromva repültek a varjak. A kert gyógynövényeit belepte a dér, de illatuk még így is érezhető volt. A kertészek eltakarították a gyalogösvényekről a lehullott leveleket; egy hosszúkás fészerben a palota patikusa a tanítványaival gyógyszereket készített. Icsiteru kisasszony kísérei a kapuk előtt várakoztak. Hirata ezúttal szándékosan úgy szervezte meg a találkozót, hogy ne csábíthassa el az ágyas, mégis kettesben lehessenek, mert most fognak utoljára beszélgetni egymással.

Icsiteru egyedül állt egy tó mellett, Hiratának háttal, sűrű köpenyt viselt, és egy fekete fátyol takarta el a haját. Tudta, hogy ott van mögötte a nyomozó, mégsem fordult meg. Annál jobb, gondolta Hirata, legalább nem lesz olyan nagy a kísértés, ha nem láthatja az arcát.

– Tavaly nyáron Ön akarta megmérgezni Harume kisasszonyt, ugye? – kérdezte. – Öntől félt, és Ön miatt könyörgött az apjának, hogy vigye haza.

– És ha így van? – kérdezte közömbös hangon az ágyas. – Nem tudja bebizonyítani.

– Tudom, hogy Ön tette. Mivel Harumét nem Ön gyilkolta meg, ez az egyetlen magyarázata annak, miért akarta, hogy Keiso-int gyanúsítsák. Azt akarta, hogy a *szószakan-szama* minél hamarabb lezárja az ügyet, nehogy kiderüljön a régebbi gyilkossági kísérlet. Csúnyán kihasználta. De egyet mondhatok: ha még egyszer bajt kever, akkor úgyis elkapom, és megkapja azt a büntetést, amit megérdemel.

– Büntetést? – Icsiteru kisasszony lekicsinylően felnevetett. – Ugyan milyen büntetést tudna kitalálni nekem, ami még annál is szörnyűbb, ami rám vár?

Megfordult és felemelte a fátylát. Hirata a döbbenettől hátrahőkölt. Icsiteru nem festette ki magát. A sírástól vörösös és dagadt volt a szeme, sápadt ajka is felpuffadt. Bőre foltosnak és cserzettnek tűnt, a hajában sem voltak díszek. Hirata alig ismerte fel benne azt a ragyogó nőt, aki úgy rabul ejtette.

– Mi történt Önnel? – csodálkozott.

– Holnap tizenöt új ágyas érkezik a Belső Palotába. Én is azok között a nők között vagyok, akiket elbocsátottak, hogy helyet csináljanak nekik – három hónappal a hivatalos visszavonulásom előtt! – Icsiteru kisasszony hangja csak úgy remegett a dühtől. – Most már semmi esélyem, hogy fiúgyermeket szüljek a sógunnak és a hivatalos hitvestársam legyek. Úgy kell visszatérnem Kiotóba, hogy semmit sem tudok felmutatni tizenhárom évi megalázó és fájdalmas munka után. Elszegényedett vénkisasszonyként kell leélnem a hátralevő életemet, és mindenki megvet majd, mert romba döntöttem a császári család legszebb reményeit.

Gúnyosan Hiratára mosolygott, és még hozzátette:

– Ne haragudjon, amiért kihasználtam. De majd csak túlteszi magát rajta, nem igaz? És legalább lesz min nevetnie, ha rám gondol.

Hirata bosszúvágya semmivé lett, ugyanúgy, ahogy Icsiteru szépsége is a mesterséges, megtévesztő álca nélkül. Nem haragudott már rá, inkább sajnálni kezdte. Szeretett volna sok szerencsét kívánni neki, szeretete volna néhány kedves szóval megvigasztalni, de Icsiteru kisasszony hátat fordított neki.

– Hagyjon magamra!

– Hát akkor... isten Önnel – mondta Hirata.

Ahogy visszafelé sétált, úgy érezte, éveket öregedett a nyomozás megkezdése óta. A tapasztalatokkal együtt némi bölcsességre is szert tett. Tudta, soha többé nem fogja hagyni, hogy egy gyilkosság gyanúsítottja így az ujjá köré csavarja. Icsiteru iránt táplált érzelmei szertefoszlottak, s emiatt nagy úr keletkezett a lelkében. Lett volna még egy kis dolga aznapra, de túlságosan nyugtalannak érezte magát a munkához. Elindult az erdő felé, azt remélve, hogy egy kis séta jót fog tenni.

Alighogy elindult az erdei ösvényen, bátortalan hang szólalt meg a háta mögött.

– Jó napot, Hirata-*szan*.

Megfordult és látta, hogy Midori közeledik felé.

– Üdvözlöm – köszöntötte a lányt.

– Vettem magamnak a bátorságot, és követtem, mert azt gondoltam – azt reméltem –, hogy örülni fog a társaságomnak. – Midori elpirult, és szórakozottan csavargatott egy hajfürtöt. – Ha mégsem, egy szavába kerül,

és elmegyek.

– Nem, maradjon csak. Örülök, hogy itt van.

Sétálni kezdtek a levelüket hullató nyírfák között. Mióta megismerkedtek, Hirata most először nézte meg alaposabban. Lenyűgözte tiszta, nyílt tekintete, őszinte viselkedése. Annyira belehabarodott Icsiteru kisasszonyba, hogy képtelen volt észrevenni bármi mást, ami szép – beleértve Midorit is. Arra gondolt, milyen kellemesen el lehetett vele beszélgetni. És erről az eszébe jutott valami.

– Tudott róla, hogy Icsiteru kisasszony tavaly nyáron meg akarta mérgezni Harumét, ugye? – kérdezte. – És figyelmeztetni akart, hogy Icsiteru el akarja csavarni a fejemet, hogy le ne tartóztassák a gyilkossági kísérletért.

– Nem voltam biztos benne, de gyanítottam – felelte Midori. – És nem akartam, hogy baj érje.

– Akkor miért nem szólt? Tudom, hogy nem voltam valami lelkes hallgatóság, de írhatott volna egy levelet, vagy szólhatott volna a *szószakan*-szamáának.

– Félttem – ismerte be Midori. – Ön annyira csodálta. Arra gondoltam, hogy ha valami rosszat mondok róla, azt fogja hinni, hogy hazudok, és meg fog gyűlölni érte.

Hiratának tetszett, hogy egy ilyen előkelő származású lány törődik vele, ugyanakkor arra is ügyel, nehogy rossz véleménnyel legyenek iránta. Most jött rá, hogy voltaképpen mindig is tetszett neki a lány. Megérintette a vállát, és maga felé fordította, hogy szembe nézhessen vele.

– Már nem csodálom Icsiteru kisasszonyt – felelte. – És sosem tudnám meggyűlölni Önt.

Midori tágra nyílt, reménykedő tekintettel nézett a nyomozó szemébe. Elmosolyodott; arcának gödröcskéi

olyanok voltak, mint a víz alatti igazgyöngyök, ha megcsillan rajtuk a napsugár. Hiratát elöntötte a boldogság arra a gondolatra, hogy talán már tudja is, ki fogja betölteni a lelkében keletkezett űrt.

– Mihez fog kezdeni most, hogy Icsiteru elmegy? – kérdezte.

– A többi ágyas udvarhölgye leszek – felelte Midori, és még azt is hozzátette: – Úgy néz ki, az edói palotában maradok, amíg férjhez nem megyek.

Vagy talán még utána is, gondolta Hirata, ha én is itt maradok, és kialakul köztünk valami. De ez még a jövő zenéje volt, és Hirata tudta, hogy nem szabad siettetni a dolgokat. Egyelőre annak is örült, hogy elég sokáig lesznek egymás közelében, hogy meglássák, mit hoz a holnap.

– Nos – mondta Hirata mosolyogva –, ennek igazán örülök.

Midori örömtől sugárzó arccal nézett rá. A kimonóik ujjai összeértek, úgy sétálgattak tovább egymás mellett.

– Nagy megtiszteltetés számomra, hogy megnyithatom a Szano Icsiró *szószakan* és Ueda Reiko egybekelésének tiszteletére szervezett díszünnepséget – jelentette be Nogucsi Motoori.

A pocakos közvetítő és felesége egy emelvényen térdelt Szano házának vendégszobájában. Mellette foglalt helyet Szano és Reiko az alkalomhoz illő selyemkimonóban, egy hatalmas, papír napernyő alatt, amely a hagyomány szerint a szerelmesek jelképe volt. A válaszfalakat eltávolították, s így háromszáz ember is elfért a teremben. Ott voltak a barátok és

a rokonok, Szano munkatársai, felettesei és beosztottai, valamint a kiemelkedő daimjó klánok képviselői. A mennyezetről lámpások lógtak; a levegő tele volt illatszerek, dohányfüst, tömjén-égetők és a sütés-főzés illatával.

– Mint az eső a nagy szárazság után, olyan sokat késett ez az ünnepség, de ezért még jobban örülünk, hogy végre megtarthatjuk – szónokolt Nogucsi. – Csatlakozzanak hát hozzám, gratuláljunk mind e boldog, ifjú párnak, és kívánjunk nekik hosszú, örömteli életet egymás oldalán!

– *Kanpai!* – kiáltották kórusban a vendégek. A zenészek vidám dallamot játszottak háromhúros gitáron, furulya- és dobkísérettel. A szolgák szakéval teli csészéket és ínyencfalatokkal megrakott tálcákat hordtak körbe. Szano és Reiko az örömtől dobogó szívvel mosolyogtak egymásra.

A nyomozás véget ért, Szano mégsem volt teljesen elégedett. A Mijagi házaspár tragikus halála még mindig nyomta egy kicsit a szívét. Kusida hadnagyot áthelyezték Kaga tartományba, ahol új életet kezdhetett, persze csak ha akart. Egy kicsit amiatt is szomorú volt, hogy nem jutott korábban az eszébe: Janagiszava kincstárnok fel fogja áldozni Sicsiszaburót, és sajnálta, hogy nem tehetett semmit, amivel megmenthette volna a fiatal színész életét.

Az edói palotába visszatért a viszonylagos békesség. Ma este mindenki önfeledten ünnepelhetett, nem kellett a múlton rágódni. És mennyivel többet jelentett most ez az ünnepség, mint ha közvetlenül az esküvő után tartották volna meg! Így azt is megünnepelhetették, hogy a nyomozás ideje alatt elszakíthatatlan kötelék jött létre közöttük.

Ueda bíró felállt, és ő mondta el az első pohárköszöntőt.

– A házasság olyan, mint amikor két patak összefut és egy

mederben folynak tovább. Két család, két lélek egyesül ilyenkor. Igaz, keletkezhetnek örvények is, de ha ez elmúlik, és ismét egy irányban folynak tovább, erősebbek is lesznek általa. – Büszkén nézett Szanóra és Reikóra és megemelte a poharát. – A klánjaink egyesülésére!

A vendégek éljeneztek, azután ittak tovább. Hirata mondta el a következő szónoklatot:

– A tizennyolc hónap alatt, amit a *szószakan-szamával* töltöttem, rájöttem, hogy példás szamuráj és páratlan felettes. Nagyon boldog vagyok, amiért olyan feleséget talált, aki hasonló erényekkel, bátorsággal és ugyanolyan kiváló jellemmel büszkélkedhet. Megtiszteltetés nekem, hogy amíg élek, szolgálhatom őket.

Újabb éljenzések, újabb csésze szakék követték a fiatal csatlós beszédét. Ezt követően belépett a terembe egy tisztviselő, és bejelentette:

– Őméltósága a sógun és igen tisztelt édesanyja, Keiso-in úrnő!

Besétált Tokugava Cunajosi, fényes, ünneplő köntösében és magas, fekete sapkájában. Anyja mosolyogva tipegett mellette. Mindenki a földig hajolt, de a sógun intett nekik, hogy keljenek fel.

– Jaj, lazítsanak egy kicsit. Ma barátként jöttem ide. – A formásokra fittyet hányva letelepedtek az emelvény elé. – Anyám egy egészen különleges nászajándékot szeretne átadni – mondta Szanónak.

Négy pap egy hatalmas buddhista oltárt vonszolt be az ajtón. Rjuko pap utasítására elhelyezték az egyik sarokban. A vendégsereg tátott szájjal bámulta. Rikító színűre festett, faragott sárkányok, istenségek csúfították és díszítették a

mennyezetig érő *bucudan* tikfa ajtaját; a gyöngyház berakásos oszlopok tetején pagodatető éktelenkedett. Az ízléstelenség mintapéldánya volt.

– Hová fogjuk tenni? – suttogta Reiko.

– Majd az őt megillető helyre – súgta vissza a férje. Az ajándék megpecsételte a szövetséget közte és Keiso-in között. Szano remélte, hogy az asszony segítségével meggyőzheti a sógunt, hogy változtasson néhány dolgon a kormányzás terén, amelyekkel csökkenthetnék a korrupciót, és többet tehetnének a polgárok jóléte érdekében. Egyébként is szükségük volt egymás segítségére, hogy felvegyék a harcot Janagiszava kincstárnok ellen, aki tüntetőleg távol maradt az ünnepségtől. – Ez a legpompásabb *bucudan*, amit életemben láttam – mondta Keiso-in-nek. – Köszönöm, tiszteletre méltó úrnő.

Keiso-in kacagott. A vendégsereg tagjai egyenként is kifejezték jókívánságaikat, Rjuko pedig hittestvéreivel elmondott egy áldást. Szano érdeklődve figyelte a jóképű papot: tudta, hogy az ő személyében is értékes szövetségesre lelt.

Folytatódott az evés-ivás. Szano kihasználta a pillanatnyi nyugalmat és a feleségéhez fordult.

– Boldog vagy? – kérdezte.

– Nagyon – felelte mosolyogva Reiko.

– Akkor jó, mert én is. – Szanónak csakugyan ez volt élete legboldogabb napja. Persze tudta, hogy nem lesz mindegyik ilyen. Lesznek még veszélyes bűnügyek, a Tokugava-rezsim politikai csatározásainak sem lett vége, egyelőre azonban nem aggódott emiatt. Tudta, hogy ilyen jó barátokkal és szövetségesekkel körülvéve nyugodt szívvel nézhet a jövő

elé. Akinek pedig ezt az újonnan megismert, derűs életszemléletet köszönhette, ott ült szorosán mellette.

– Ígérjük meg – mondta Szano –, hogy bármi történjék is, mindig szeretni fogjuk egymást.

Reiko pajkos tekintettel megszorította a kezét.

– Szeretni és tisztelni – tette hozzá.

[\[1\]](#) bundori = egyetlen kardcsapással levágott, kifestett, illatosított és kardra tűzött fej

[\[2\]](#) Elnézést kérek

Tartalom

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [29.](#)
- [30.](#)
- [31.](#)

[32.](#)
[33.](#)
[34.](#)
[35.](#)
[36.](#)
[37.](#)
[38.](#)
[39.](#)
[40.](#)